

Cei Șapte Îngeri

DE F. T. WRIGHT

Cei Șapte Îngeri

Studiul secerișului și
al celor dintâi roade

DE F. T. WRIGHT

PUBLICAT DE:
BISERICA ADVENTĂ A ODIHNEI DE SABAT

TIPARIT ȘI PRODUS DE:
Sabbatruhe-Advent-Gemeinschaft
Waldstraße 37
57520 Dickendorf
Germania

TITLUL ORIGINAL:
The Seven Angels

Prima ediție:
Februarie 2007

(The Seven Angels, Romanian Edition)

Imaginea copertei:

Imaginea de pe copertă este cea a unui lan de grâu gata pentru secerători, la o fermă ce se află la jumătatea drumului dintre Toowoomba și Warwick, în Darling Downs, în sud-estul Queenslandului, Australia. Recolta a fost strânsă foarte curând după ce a fost făcută fotografia și, în mod simbolic, reprezintă marele seceriș ce va fi strâns la cea de-a doua venire a lui Hristos, după ce toate cele șapte mișcări îngerești și-au încheiat lucrarea.

Studiul celor șapte îngeri este în esență studiul celor dintâi roade și al secerișului. Cei 144.000 sunt cele dintâi roade și neprihăniții morți din toate veacurile sunt secerișul. Ceea ce face ca cele două grupe să se găsească într-o relație de dependență strictă una de cealaltă este legea strictă și inviolabilă care arată că nu poate exista seceriș fără ca mai întâi cele dintâi roade să-și fi adus la îndeplinire rolul lor desemnat. De aceea, Isus nu se poate întoarce pe norii cerului până când cei 144.000 nu și-au adus la îndeplinire cu credincioșie și în mod complet însărcinarea lor în timpul slujirii mișcărilor celui de-al cincilea, al șaselea și al șaptelea înger.

Prin urmare, aceia dintre cei ce trăiesc astăzi, care vor ocupa cu succes un loc între cei 144.000 în timpul conflictului final, trebuie să fie buni cunoscători, în amănunțime, ai subiectului celor dintâi roade și al secerișului, precum și a raportului de dependență pe care o au unul față de celălalt.

Cuprins

Introducere	7
1. Un limbaj nou și distinct	9
2. O greșeală tragică repetată	19
3. Șapte înger — șapte mișcări	29
4. Primul înger	41
5. Evanghelia, Geneza și primul înger	58
6. Al doilea înger	76
7. Îngerul al doilea urmează primului	94
8. Al treilea înger	103
9. O lucrare mare și profundă	117
10. O criză inutilă	129
11. Al patrulea înger	153
12. Respins, dar de ce?	166
13. Întoarcerea îngerului al patrulea	180
14. Secerișuri și primele roade	195
15. Rolul celor dintâi roade	206
16. Satana demascat	219
17. Ochii omului deschiși	231
18. Marele râu Eufrat	244
19. Lumina strălucește în întuneric	258
20. Rugămintea lor stăruitoare	271
21. Hristos arată calea	285
22. Al șaselea înger	298
23. Vinul mâniei lui Dumnezeu	307
24. Via pământului	318
25. Al șaptelea înger	329
Anexă	349

Introducere

Atât de mare a fost ignoranța care ascundea vederii adevărurilor glorioase descoperite în lucrarea ultimilor trei îngeri din *Apocalipsa* 14 și atât de emoționantă a fost descoperirea acelor adevăruri, încât a existat tendința de a scrie doar despre ele.

Acest lucru ar fi produs o prezentare neechilibrată a subiectului, un rezultat nefericit care trebuia evitat cu orice preț. *Apocalipsa* 14 este un capitol ce trebuie să fie bine înțeles în toată semnificația lui. Nici o secțiune nu poate fi ignorată fără a limita înțelegerea întregului. De aceea, a trebuit să se ia în considerare caracterul și lucrarea celor 144.000, cât și fiecare din cei șapte îngeri. Munca aceasta a trebuit să înceapă cu slujirea primului înger, care și-a început lucrarea în 1831, și să se sfârșească cu cel de-al șaptelea înger, care va sluji la sfârșitul timpului strămtorării lui Iacov.

În același timp, eram conștient de faptul că, în special, subiectul primilor trei îngeri fusese deja foarte mult prezentat. Acești mesageri cerești, adevărurile pe care au fost trimiși să le descopere și mișcările pe care le reprezintă ei, au primit o atenție concentrată și minuțioasă în primii ani ai marii mișcări a celei de-a doua veniri. Adventiștii credeau că erau bine informați cu privire la acest subiect, deși încă mai aveau mult de învățat.

Ar fi inutil să detaliem din nou toată lumina deja descoperită în ce privește primii trei îngeri. În schimb, am depus efort în a prezenta aspectele spirituale ale slujirii lor, care nu au fost văzute așa cum ar fi trebuit să fie. Pentru a face un studiu complet al celor șapte îngeri, ar fi necesară alocarea unui mare volum pentru fiecare din ei, când de fapt noi dorim să atingem punctele principale în această carte. De aceea, această carte nu trebuie să fie privită ca fiind ultimul cuvânt spus cu privire la această temă, ci doar ca o poartă de intrare spre un câmp roditor al unei investigații mai profunde a adevărului.

Cel de-al patrulea înger a apărut prima dată la Minneapolis, în 1888. Instrumentele omenești au fost Waggoner și Jones. Iarăși, orice încercare de a acoperi întru totul istoria marii lupte care a avut loc la Minneapolis și de după aceea, cât și a adevărilor glorioase

pe care acest înger a venit să le descopere, ar cere un spațiu care nu este disponibil în această carte și ar repeta doar informația care deja se găsește la alți scriitori.

Nu mai este nevoie să spunem că slujirea acestui înger a adus lucrarea primilor trei îngeri la miezul ei și la o eficacitate remarcabilă, dar, din nefericire, nu a fost primit din toată inima de către poporul advent la acea vreme. În mod tragic, el a fost respins și forțat să se întoarcă la locul său ca să aștepte o ocazie mai bună când să i se spună bun-venit, eveniment care a avut loc în anii '50.

Însă, în timp ce acest înger puternic aduce la îndeplinire încheierea lucrării de evanghelizare a lumii, slujirea sa nu pune punct final lucrării lui Dumnezeu. Această lucrare trebuie să aștepte până când îngerii al cincilea, al șaselea și al șaptelea s-au succedat pe rând și își aduc fiecare la îndeplinire misiunea desemnată de Dumnezeu. Atunci, și nu mai înainte, va veni sfârșitul și Mântuitorul va apărea pe norii cerului ca să îi ia acasă pe cei credincioși.

Cei care nu au cunoștință despre lucrarea tuturor celor șapte îngeri, vor face o pregătire greșită pentru lucrarea finală și, în consecință, nu vor fi în stare să participe la acea lucrare. Acest fapt este îndeajuns de tragic, dar el este și mai teribil când ne dăm seama că înseamnă pierderea vieții veșnice. De aceea, recomandăm un studiu profund al lucrării tuturor celor șapte îngeri.

CAPITOLUL 1

Un limbaj nou și distinct

Pe data de 13 octombrie 1904 a apărut în *The Review and Herald* un paragraf de o importanță extraordinară care părea să fi fost cu totul scăpat din vedere de către cititorii aceluia timp. Această declarație sună astfel:

„Capitolul 14 din *Apocalipsa* este un capitol de cel mai adânc interes. Acest capitol va fi înțeles curând în toată semnificația lui și soluțiile date lui Ioan descoperitorul vor fi repetate într-un limbaj distinct.“ *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 978.

Concluzia de neînălăturat conținută în aceste cuvinte este că soluțiile din *Apocalipsa* 14 nu au fost înțelese cu adevărat în 1904 și că înțelegerea în toată semnificația lor era încă în viitor.

Ceea ce face această declarație și mai semnificativă este că ea a fost scrisă pentru un popor care propovăduise soluțiile celor trei îngeri pe parcursul a șaizeci de ani în prealabil. De fapt, după exact nouă zile de la împlinirea a șaizeci de ani de la marea dezamăgire din 22 octombrie 1844 aceste cuvinte au fost scoase de sub tipar. Pe parcursul acestor ani, adventiștii repetaseră aceste adevăruri vitale în urechile a nenumărate mii de oameni și apăraseră cu succes poziția lor împotriva atacurilor multor critici și vrăjmași. După toate acestea, erau foarte încrezători în faptul că ei cunosc tot ceea ce trebuie cunoscut despre acest capitol. Se pare că erau atât de siguri de ei înșiși, încât nici măcar nu au remarcat declarația din *The Review and Herald*. Aceasta era cu totul contrară convingerilor lor pentru a putea fi crezută.

Promisiunea făcută de Dumnezeu prin solul Său în 1904 era că înțelegerea avea să vină „curând“, dar aceasta depindea, ca întotdeauna, de împlinirea condițiilor de către credincioșii adventiști pe baza cărora lumina putea veni la ei. Adâncimile înțelegerii care avea să vină „curând“ au fost întârziate din cauza necredinței continue a bisericii. Orice examinare a prezentărilor adventiste

asupra *Apocalipsei* 14, din 1904 și până astăzi, va arăta că nu există o înțelegere pătrunzătoare de o adâncime, lărgime și înălțime mai mare decât ce se predicase înaintea celui timp.

Motivul pentru acest fapt este că Domnul nu poate da mai multă lumină, până când lumina care deja a fost trimisă nu este acceptată și transpusă în experiență personală. Lumina care de atâtea vreme aștepta să fie acceptată de către poporul advent este solia pe care Dumnezeu a trimis-o prin solii aleși de El personal între 1888 și 1893. Atunci, „Domnul în marea Sa milă a trimis poporului Său cea mai prețioasă solie prin Waggoner și Jones.“ *Mărturii pentru predicatori*, cap. Solia îndreptățirii prin credință, par. 1.

Această solie a fost descrisă ca fiind „solia îngerului al treilea, care urmează să fie proclamată cu un glas tare și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură.“ *Mărturii pentru predicatori*, cap. Solia îndreptățirii prin credință, par. 1.

În termeni și mai puternici această solie a fost numită „solia celui de-al treilea înger, în adevăr.“ *The Review and Herald*, 1 aprilie 1890.

Orice lumină ce a urmat soliei celui de-al treilea înger este o înțelegere extinsă a *Apocalipsei* 14, capitol în care sunt prezentate aceste solii. De aceea, cei care nu sunt pregătiți să accepte lumina trimisă prin Waggoner și Jones, nu pot experimenta cu nici un chip promisiunea făcută în declarația din 1904. Pe de altă parte, trebuie să ne așteptăm cu încredere că cei care au primit adevărurile deja date vor ajunge să înțeleagă *Apocalipsa* 14 în toată semnificația ei.

Timpul pentru ca această promisiune să se împlinească a venit, pentru că există un număr tot mai mare de credincioși, peste tot în lume, care au acceptat într-adevăr învățăturile transmise de Dumnezeu prin solii Săi, în cadrul soliei celui de-al treilea înger. Aceștia, întrucât au îndeplinit condițiile, sunt asigurați de binecuvântările divine. Când cei care fac parte din această clasă de primitori consacrați au citit această carte, s-au convins că promisiunea a început de fapt să se împlinească.

Trebuie să dăm dovadă de o foarte mare grijă în studierea promisiunii conținută în declarația din 1904, pentru a fi siguri ca nu o citim într-un mod greșit. Ca răspuns la întrebarea: „Conform acestei declarații, ce text biblic — citând capitolul și versetele — urmează curând să fie înțeles în toată semnificația lui?“, răspunsul aproape invariabil ce va fi dat este: „*Apocalipsa* 14,6-12.“

Dar declarația nu spune acest lucru. Ea specifică următorul fapt: „Capitolul 14 din *Apocalipsa* este un capitol de cel mai adânc interes. Acest capitol va fi înțeles curând în toată semnificația lui...“

Câmpul de studiu indicat aici nu trebuie să fie limitat la șapte versete. El trebuie să cuprindă întregul capitol. O citire atentă a extrasului nu admite nici o altă concluzie. Cu toate acestea, când compilatorii *SDA Bible Commentary* au adunat citate din Spiritul Profetic cu privire la versetele relevante, ei au stabilit această referință doar la versetele 6-12, în loc să o pună acolo unde îi este locul, ca un comentariu asupra întregului capitol.

De ce au procedat astfel?

Deoarece înțelegerea anterioară a *Apocalipsei* 14 a fost atât de limitată, încât nu a fost văzută relația deplină între toate părțile ei. Atenția s-a concentrat atât de mult asupra acestor versete, încât restul capitolului a fost privit ca fiind neesențial și neimportant. Pentru mintea adventistului *Apocalipsa* 14,6-12 constituia *Apocalipsa* 14. După cum este recunoscut de toată lumea, o oarecare atenție a fost acordată primelor cinci versete care se ocupă de cei 144.000, dar ultima secțiune, versetele 13-20, fusese atât de ignorată, încât eu nu am fost în stare să găsesc un singur adventist care să-și aducă aminte că a auzit vreodată un studiu al acestei porțiuni din acest capitol.

Adevărul este că există o relație foarte strânsă între toate părțile acestui capitol; atât de strânsă, încât nimeni nu poate înțelege soliile din *Apocalipsa* 14 dacă nu este văzută „în toată semnificația ei“. Numai atunci când fiecare secțiune își revarsă lumina ei asupra celorlalte părți, începe să strălucească gloria deplină a adevărului. Cercetătorul dedicat al Bibliei, care ajunge la acest studiu după ce a acceptat și experimentat deja lumina dată cu privire la solia îngerului al treilea, va fi inspirat cu o mare înțelegere a luminii trimise de Cer.

În această publicație nu se va face nici o încercare de a epuiza lumina conținută în *Apocalipsa* 14, pentru că ar cere multe volume. Scopul nostru este acela de a explora o anumită linie de gândire — faptul că sunt necesari nu trei, ci șapte îngeri și mișcările pe care ei le reprezintă pentru a încheia lucrarea și pentru a pregăti calea celei de-a doua veniri a Domnului. Aceasta constituie o expunere foarte clară, cu adevărat emoționantă, inspiratoare și solemnă, a ceea ce trebuie să devină și să facă poporul lui Dumnezeu înainte ca Satana și urmașii lui să se poată arunca la picioarele lor și să fie astfel pregătită calea pentru întoarcerea plină de slavă a Domnului Hristos. De asemenea vor fi corectate unele erori primejdioase. Este drept să spunem că această lumină trebuie să fie înțeleasă și acceptată înainte ca lucrarea să fie încheiată.

Informația pe care Domnul ne-a dat-o în *Apocalipsa* 14 este esențială pentru toți aceia care își vor împlini cu succes partea dată lor de Dumnezeu în ultima mare bătălie. Fără această cunoaștere vor merge în direcții greșite, făcând pregătiri inadecvate și incorecte, și se vor găsi într-o poziție greșită atunci când este prea târziu să-și corecteze erorile. Nu se poate sublinia îndeajuns importanța nevoii de a înțelege într-un mod adecvat soliile și mișcările celor șapte îngeri.

Acest capitol vital, *Apocalipsa* 14, are trei părți. Primele cinci versete se ocupă de caracterul și de lucrarea celor 144.000. Următoarele șapte versete, partea cea mai familiară a capitolului, introduc primii trei îngeri, în timp ce ultimele opt versete descoperă lucrarea ultimilor trei îngeri din cei șapte, al patrulea fiind găsit în *Apocalipsa* 18,1-4.

Să începem atunci studiul prin a dovedi faptul că în realitate există șapte îngeri implicați. Ar trebui să fie de așteptat un asemenea lucru, pentru că *Apocalipsa* este o carte a numărului șapte, ca de pildă șapte biserici, șapte peceti, șapte trâmbițe și șapte plăgi.

Primul înger este menționat în *Apocalipsa* 14,6.7.

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: ,Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!’“

De ce acest înger este numit primul, când Scripturile se referă la el ca la „un alt înger“? Deoarece el este un alt înger în relație cu acei îngeri care au apărut deja în capitolele precedente. El este primul în relație cu noua serie de îngeri care se găsesc în *Apocalipsa* 14. Acest lucru este confirmat prin faptul că îngerul care urmează, acela care vine după el, este numit „al doilea“, iar următorul care vine după al doilea este numit „al treilea“. Versetele 8 și 9, conform traducerii Cornilescu.

Primul înger a început să se facă auzit către mijlocul secolului al XIX-lea prin diferiți predicatori din Lumea Veche, și în mod cu totul deosebit prin William Miller și conlucrătorii lui în Lumea Nouă. În 1831, William Miller, ca răspuns la chemarea personală a lui Dumnezeu, a început mai întâi să prezinte adevărurile ce descopereau revenirea grabnică a Mântuitorului, bazate pe *Daniel* 8,14 și *Apocalipsa* 14,6.7. Declarațiile sale senzaționale i-au mișcat pe oameni așa cum nu fuseseră mișcați niciodată mai înainte, și mulți, curând, au luat poziție împreună cu el. Astfel a venit la

existență mișcarea primului înger, exact la timpul și după cum fusese prezis în profeție.

„Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare care a adăpat toate neamurile din vinul mâniai curviei ei!“ *Apocalipsa* 14,8.

„A doua solie îngerească din *Apocalipsa* 14 a fost predicată mai întâi în vara anului 1844, cu care ocazie a avut o aplicație mai directă la bisericile din Statele Unite, unde avertizarea cu privire la judecată fusese vestită mai mult, dar lepădată în general și unde decăderea în biserici fusese cea mai rapidă.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 21, paragraful 4 de la sfârșit.

Prin declarații de felul acesta sunt stabilite dincolo de orice îndoială timpul și locul exact al venirii fiecărui înger. Ca urmare a soliei celui de-al doilea înger, marea mișcare a celei de a doua veniri s-a definit din ce în ce mai clar, deoarece toți cei care iubeau adevărul s-au retras din bisericile mamă și au format o mișcare separată.

În felul acesta a fost pregătită calea pentru apariția celui de-al treilea înger, pentru că lumina lui putea fi primită doar de către aceia care acceptaseră cu adevărat pe primii doi îngeri și putea fi pusă în aplicare doar de cei care se separaseră de organizațiile bisericesti apostaziate.

„Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniai lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniai Lui, și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei. Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.“ *Apocalipsa* 14,9-12

Acest al treilea înger și-a început lucrarea imediat după marea dezamăgire care a avut loc pe 22 octombrie 1844. Chiar în cursul zilei următoare, dis-de-dimineată, Hiram Edson și O.R.L. Crosier mergeau adânciți în cugetare printr-un lan de porumb, când Duhul Sfânt a străfulgerat în mintea lui Edson adevărul că subiectul profeției din *Daniel* 8,14 nu era pământul, ci sanctuarul din cer. Această lumină explica perfect dezamăgirea lor și le descoperea noile datorii care trebuia îndeplinite mai înainte ca lucrarea să poată fi încheiată.

„Când slujirea lui Isus din Sfânta a luat sfârșit și El a trecut în Sfânta Sfințelor și a stat înaintea chivotului care conține legea lui Dumnezeu, El a trimis un alt înger puternic cu o a treia solie pentru lume.“ *Experiențe și viziuni*, cap. Solia celui de-al treilea înger, par. 1.

Astfel, primul înger a venit în 1831, al doilea în vara anului 1844, iar al treilea în toamna aceluiași an. Aceste fapte sunt bine cunoscute de către mintea adventistului și totodată verificate ușor, așa că nu vom face eforturi suplimentare pentru a le dovedi.

Cel de-al patrulea înger l-a urmat pe cel de-al treilea, dar el nu este menționat decât în *Apocalipsa* 18,1-4. Nicăieri în Spiritul Profetic acest înger nu este denumit „al patrulea”, ci este menționat ca fiind „îngerul a cărui slavă va umple întregul pământ” (*The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 984); „un alt înger puternic însărcinat să coboare pe pământ, să-și unească glasul cu cel de-al treilea înger și să dea putere și forță soliei sale” (*Experiențe și viziuni*, cap. Marea strigare, par. 1); „marea strigare a celui de-al treilea înger” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, cap. Tinerii păzitori ai Sabatului, subcap. Cernerea, par. 9; *Experiențe și viziuni*, cap. Zguduirea, par. 8); și „îngerul puternic” care „se va coborî din cer și se unește cu îngerul al treilea în încheierea lucrării pentru această lume” (*The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 984).

Deci, chiar dacă îngerul din *Apocalipsa* 18 nu este denumit în mod precis ca fiind al patrulea, pe baza faptului că el urmează celui de-al treilea și adaugă puterea, solia și lucrarea sa acestui înger, este corect să-l identificăm ca fiind al patrulea.

Soliile primului, al doilea, al treilea, și al patrulea înger trebuie să fie vestite înaintea întregii lumi

Există dovezi ample pentru a confirma timpul când a apărut acest înger prima dată. Anul 1888 a fost anul când Dumnezeu a trimis pe solii desemnați de El personal, E. J. Waggoner și A. T. Jones, să proclame meritele și puterea unui Răscumpărător iertător de păcate înaintea Bisericii Adventiste laodiceene. Acesta a fost un efort dedicat din partea lui Dumnezeu pentru a-i vindeca de starea lor căldică și de legalismul consecvent și pentru a reînvia înăuntrul lor prezența vie a lui Hristos, singura nădejde a slavei. Cel atotputernic căuta să elimine efectele rele ale anilor lor de apostazie și să inițieze revărsarea Duhului Sfânt sub forma ploii târzii, așa încât păcatul să înceteze și să fie adusă neprihănirea veșnică. Aceasta a fost lumina îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ, așa după cum confirmă următoarea declarație:

„Timpul încercării este chiar deasupra noastră, pentru că marea strigare a îngerului al treilea a început deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ.“ *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 984.

În această declarație nu se face referire directă la lucrarea lui Waggoner și Jones, dar este evident că aceste cuvinte sunt scrise despre solia și lucrarea lor. Specificațiile care pentru unii par să lipsească din acest extras le găsim în următorul:

„O rea-voință de a renunța la opiniile preconceptuate și de a accepta acest adevăr, stă la temelia unei largi contribuții a opoziției manifestate la Minneapolis împotriva soliei Domnului dată prin frații E. J. Waggoner și A. T. Jones. Prin exercitarea acelei opoziții Satana a reușit să țină departe de poporul nostru, într-o mare măsură, puterea specială a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu tânjea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină acea eficiență pe care ar fi putut s-o aibă prin transmiterea adevărului către lume, așa cum apostolii l-au proclamat după Ziua Cincizecimii. Lumina care urmează să lumineze întregul pământ cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea fraților noștri, a fost ținută într-o mare măsură departe de lume.“ *Selected Messages*, vol. 1, pag. 234, 235.

Această declarație confirmă într-un sens pozitiv faptul că solia adusă de Dumnezeu prin Waggoner și Jones a fost lumina îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ — îngerul din *Apocalipsa* 18, marea strigare a îngerului al treilea.

Din nefericire, slujirea acestui sol puternic din cer nu a fost înțeleasă, apreciată sau acceptată atunci când el a venit. Există mulți care încearcă zadarnic să susțină că a fost înțeleasă și primită, dar acest lucru nu este adevărat, pentru că, dacă ar fi fost primită,

ploaia târzie ar fi căzut și lucrarea ar fi fost încheiată cu mult timp înainte. Îngerul, cu părere de rău, a plecat și s-a întors „în locuința” lui (*Osea* 5,15), până ce avea să vină timpul când poporul, printr-o pocăință adâncă, avea să accepte cu bucurie ceea ce părinții lor refuzaseră.

Acea lucrare de recuperare a început în 1950 când, ca urmare a unor treziri la nivel mondial, scrierile lui Waggoner și Jones au fost din nou puse în circulație, când mulți au recunoscut rolul lor vital și, după studierea lor cu atenție, au transpus solia în propria lor experiență. Este într-un totu adevărat să spunem că aceia care au acceptat această lumină extraordinară trăiesc astăzi sub conducerea celui de-al patrulea înger și sunt membrii mișcării lui.

Unii pot obiecta cu privire la aceasta și întreabă: „Dacă îngerul al patrulea s-a întors într-adevăr, atunci unde este revărsarea Duhului Sfânt sub forma ploii târzii? Unde sunt miile care urmează să fie convertiți într-o singură zi, miracolele vindecării, darul limbilor?”

Cei care ridică aceste obiecții nu izbutesc să înțeleagă că sunt două faze ale slujirii îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ. Prima lui responsabilitate este de a învăța solia pe membrii bisericii lui Dumnezeu, pentru că ei nu pot da ceea ce ei înșiși nu au. Aceasta este pregătirea lor eficace pentru faza a doua în timpul căreia, o dată ce au făcut pregătiri în amănunțime printr-o educație adecvată și printr-o considerabilă dezvoltare a caracterului pentru a purta această responsabilitate, vor fi instrumentele lui Dumnezeu în transmiterea către lume a ceea ce ei au primit.

Manifestări puternice ale Duhului Sfânt, când un mare număr de oameni vor accepta adevărul într-o scurtă perioadă de timp, când bolnavii vor fi vindecați, când darul profetic va fi restaurat printre tineri și bătrâni și când lucrătorii vor vorbi în limbi străine, țin de faza a doua, nu de prima. În 1888, din cauza respingerii primei faze a lucrării îngerului, poporul lui Dumnezeu nu s-a calificat niciodată pentru a intra în faza a doua, iar astăzi nu există încă o dezvoltare suficientă din partea poporului Său care să-i facă în stare să intre în faza a doua. Toate indiciile ne asigură că lucrarea de pregătire avansează și, curând, va fi încheiată. Atunci noi vom repeta manifestările din Ziua Cincizecimii.

Acest înger al patrulea nu este ultimul prin care Domnul va lucra să sfârșească noaptea cea lungă, crudă și întunecoasă a păcatului. Mai rămân încă trei; toți dintre ei sunt descoperiți în ultimele opt versete ale *Apocalipsei* 14.

„Și am auzit un glas din cer care zicea: „Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!” „Da”, zice Duhul, „ei se vor

odihni de ostenele lor, căci faptele lor îi urmează!’ Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea Cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.” Atunci Cel ce ședea pe nor, și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.” *Apocalipsa* 14,13-16.

Acest înger nu este nici al treilea, nici al patrulea. El nu poate fi al treilea deoarece este un alt înger și nu poate fi nici al patrulea, pentru că îngerul din *Apocalipsa* 18, și nu el, îl urmează pe al treilea. Dovezi în plus vor fi date mai târziu pentru a confirma acest lucru. Aceste dovezi vor arăta că îngerul din *Apocalipsa* 18 este ultimul care face o lucrare înainte de încheierea timpului de probă, pe când celălalt înger din *Apocalipsa* 14,15 își face apariția și lucrarea lui în realitate după ce timpul de probă sau de har se sfârșește, în intervalul de timp când poporul lui Dumnezeu trece prin agonia timpului strâmtorării lui Iacov. Când această dovadă va fi arătată, va demonstra cu convingere că acesta este îngerul al cincilea.

Dar el nu este ultimul, pentru că imediat după ce citim despre el apare un altul pe scenă.

„Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit.” *Apocalipsa* 14,17.

Pentru că acesta este un alt înger, el nu poate fi vreunul din cei menționați mai înainte. De aceea, el este îngerul al șaselea dar nu este ultimul, deoarece după el mai urmează încă unul, după cum stă scris:

„Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar, și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit, și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.”” *Apocalipsa* 14,18.

Din nou se face referire la un alt înger. Pe deasupra, el iese din altar, un loc din care nici unul din ceilalți șase nu ieșise. Așa stând lucrurile, înseamnă că acest înger trebuie să fie al șaptelea în secvența de îngeri prin care este încheiată lucrarea.

Nu există nici o problemă cu privire la cel căruia i se adresează îngerul al cincilea — El este Cel ce stă pe marele nor alb și are în mână secera ascuțită. Îngerul al șaptelea se adresează și el unuia care are un cosor ascuțit, ceea ce înseamnă că acum avem doi care au seceră sau cosor ascuțit de secerat, al doilea fiind îngerul al șaselea.

Căruia dintre acești doi i se adresează îngerul al șaptelea? Această întrebare își găsește răspunsul printr-o altă întrebare: Cine răspunde la cererea celui de-al șaptelea înger?

Răspunsul este: Îngerul care are cosorul ascuțit, adică îngerul al șaselea, și nu Fiul Omului, care de asemenea are o seceră ascuțită.

Prin urmare, cel căruia îi vorbește îngerul al șaptelea și care răspunde este îngerul al șaselea:

„Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului, și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.“ Versetele 19 și 20. (Un stadiu este egal cu 201 m).

Astfel, sunt șapte îngeri prin care Domnul își va încheia lucrarea. Primi patru au sosit deja și sunt la lucru, aducându-și la îndeplinire sarcinile lor. Ceilalți trei vor veni la timpul potrivit. Pentru multă vreme mintea adventistului a fost educată să vadă numai trei îngeri, încât acum vine ca o surpriză faptul că sunt șapte îngeri implicați.

Cu mulți ani în urmă, într-una din vizitele mele în Swaziland, o țărișoară învecinată cu Africa de Sud, am prezentat cei șapte îngeri unui grup de adventiști, în căsuța unui african. Pereții casei erau din lut tencuit peste un cadru format din bețe și lujeri netăiați cu ferăstrăul, iar acoperișul era din paie. Camera era slab luminată de lumânări și un opaiț cu parafină, dar ascultătorii erau inteligenți și atenți și dădeau pe față o cunoaștere sănătoasă a doctrinelor adventiste.

Ca răspuns la invitația mea de a pune întrebări, o mamă swazi m-a întrebat: „Sunt acești ultimii trei îngeri și în Biblia mea zulusă?“ I-am dat toată asigurarea mea că ei se aflau acolo, și am rugat pe unul din africani să citească despre ei în traducerea zulusă. Ea a fost foarte surprinsă și a declarat că nu observase niciodată mai înainte prezența lor.

Un număr surprinzător de adventiști de peste tot vor descoperi același adevăr și pentru ei.

Singurul scop și cel mai important al acestui capitol a fost acela de a stabili, dincolo de orice îndoială, faptul că sunt într-adevăr șapte îngeri și nu doar trei. Implicațiile teribile ale acestui fapt și soliile extraordinare ale învățaturii vitale conținute în acest capitol vor fi dezvoltate pe măsură ce înaintăm cu studiul.

CAPITOLUL 2

O greșeală tragică repetată

Așa cum am arătat în capitolul precedent, citirea atentă a *Apocalipsei* 14 și 18 descoperă faptul că nu trei îngeri sunt implicați în încheierea lucrării, ci șapte. Este o chestiune serioasă și în realitate foarte primejdioasă să nu știm acest lucru. Lecțiile istoriei demonstrează cu claritate și avertizează în mod solemn că, oricine nu este în stare să vadă mai mult de trei îngeri acolo unde în realitate sunt șapte, va crede că el face parte din lucrarea finală când de fapt nu este așa, va avea o concepție mai mult decât greșită și chiar fatală despre ce este în realitate ultima lucrare a lui Dumnezeu în această lume, motiv pentru care își va concentra eforturile asupra unei pregătiri care nu-l va califica pentru criza finală; el nu va izbuti să meargă în același ritm cu îngerii care apar unul după altul și va suferi dezamăgirea teribilă a pierderii vieții veșnice.

Acestea sunt consecințele inevitabile ale săvârșirii acestei greșeli. Una este rădăcina, cealaltă este rodul. Până când nu va înțelege că sunt șapte îngeri și nu trei și până când nu va pricepe în mod clar lucrarea fiecăruia, persoana respectivă nu va scăpa de moștenirea dezastrului enumerat mai sus. În lecțiile trecutului există cel puțin două situații paralele care dovedesc adevărul acestor afirmații. Prima se află în experiența ucenicilor lui Hristos, iar a doua se află în mișcarea din 1844. Paralela dintre acestea două este confirmată de *Tragedia veacurilor*, cap. 19, par. 25-26:

„Lucrarea aceasta de judecată, care precede imediat a doua venire, este anunțată în prima solie îngerească din *Apocalipsa* 14,7: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui.”

Aceia care au vestit această avertizare au avut solia potrivită pentru timpul potrivit. Dar, așa cum primii ucenici au declarat: „S-a împlinit vremea și împărăția lui Dumnezeu este la ușă”, întemeiați pe profetia din *Daniel* 9, fără să înțeleagă că moartea lui Mesia

era prezisă de aceeași Scriptură, tot astfel Miller și tovarășii lui au predicat solia întemeiată pe *Daniel* 8,14 și *Apocalipsa* 14,7, fără să vadă că în *Apocalipsa* 14 mai erau și alte solii scoase în evidență care trebuia de asemenea să fie date înainte de venirea Domnului.“

Este evident că ucenicii au avut o înțelegere foarte clară a unei părți din *Daniel* 9. Ei știau că punctul de început al celor 490 de ani este data pe care noi o cunoaștem ca fiind anul 457 î.Hr. și calculaseră cu atenție cei 483 de ani de la acest punct al timpului. De aceea, ei știau că Hristos apăruse exact la timpul potrivit și au predicat acest adevăr cu mare convingere, ilustrându-l prin diagrame desenate în țărână, sau expuse pe o bucată de pergament pe care-l purtau cu ei din loc în loc. Ei dovedeau în mod convingător înaintea ascultătorilor lor că s-a împlinit vremea. „Noi suntem acum chiar în acel punct al istoriei“, spuneau ei, „chiar în punctul când Mesia trebuie să apară. Prin cuvântul sigur al proorociei, El este deja printre noi.“

Oamenii ascultau și se convingeau, dar nici ei și nici apostolii nu vedeau și nu înțelegeau partea de la urmă a proorociei. Chiar dacă era scris într-un mod clar că Mesia va fi stârpit după trei ani și jumătate de slujire, ei au rămas atât de ignoranți cu privire la aceasta, ca și cum detaliile ei nu fuseseră niciodată scrise. Hristos era singurul care era conștient de ceea ce avea să urmeze, dar, chiar dacă El se străduia să trezească mintea lor la adevăr, totuși a fost neînstare să străpungă efectele de decenii ale unei educații greșite și a orbirii care a urmat acesteia.

Consecințele erau tot atât de inevitabile ca și creșterea țeșilor unui măceș.

În primul rând, ei gândeau că sunt implicați în lucrarea finală de stabilire a împărăției divine în lume, când de fapt nu erau. Ei credeau pe deplin, dar eronat, că misiunea lor avea să culmineze cu cucerirea lumii de către evrei și că împărăția veșnică a lui Mesia era pe punctul de a fi stabilită. Ei nu știau că o altă mișcare — Biserica Apostolică — avea să urmeze pentru a duce lucrarea dincolo de ceea ce ei făceau, prin transmiterea unei solii de iubire și salvare a neamurilor care piereau și, la fel de bine, lumii iudaice. Din acest motiv, erau mărginiți de niște vederi extrem de limitate și egocentrice despre lucrarea lui Dumnezeu.

În al doilea rând, ei nu numai că făceau greșeala de a presupune că lucrarea lor era ultima pe care trebuia s-o facă, dar aveau concepții cât se poate de greșite despre lucrarea lor. Ei credeau că erau însărcinați să genereze o soluție militară la problema dominației romane, în loc să caute transformarea caracterului uman prin aplicarea puterii lui Dumnezeu din Evanghelia lui Isus Hristos.

Era firesc atunci ca ei să-și concentreze eforturile asupra unei pregătiri pentru un gen de împărăție pe care Hristos nu intenționa să o întemeieze. Ei nu erau înclinați să dezvolte harurile plăcute ale unui caracter cu adevărat asemenea lui Hristos, ci căutau să ajungă fiecare pentru sine la poziția cea mai înaltă în monarhia mult așteptată. Această preocupare cu ambiții lumești i-a făcut nepotrivii să înfrunte criza, când aceasta a venit, așa cum este evidențiat de incapacitatea lor de a sta loiali de partea Domnului lor. În schimb, l-au părăsit și au fugit să își scape viețile.

Astfel, în al treilea rând, ei au suferit o dezamăgire atât de zdrobitoare, încât aproape și-au pierdut credința și aproape că au abandonat cauza cu totul. De fapt, ceea ce era atât de aproape să se întâmple în cazul celor unsprezece ucenici, care aveau totuși să rămână cu Hristos, s-a dovedit a fi cazul cu cei mai mulți dintre cei care-l urmaseră pe Mântuitorul până la acel punct.

Ei ar fi scăpat de toate aceste lucruri, dacă ar fi înțeles partea finală a proorociei tot atât de clar după cum înțeleseseră și prima ei parte. Ei nu ar fi tras atunci concluzia că lucrarea lor era ultima, nici nu ar fi înțeles greșit natura împărăției pe care Hristos venise s-o întemeieze. Aceasta i-ar fi salvat de la a lucra din greu pentru a face o pregătire personală greșită și nu i-ar fi prins nepregătiți și nici nu ar fi fost surprinși de evenimentele răstignirii. Dacă ar fi înțeles pe deplin ce urma să se întâmple și dacă motivul pentru care aceste lucruri trebuia să aibă loc ar fi fost evaluat pe deplin, atunci ei n-ar fi suferit dezamăgirea aproape copleșitoare care s-a abătut asupra lor.

Acei oameni au fost nespuse de fericiți că încheierea timpului de probă nu a coincis cu timpul răstignirii, pentru că, dacă ar fi coincis, ei ar fi fost la modul cel mai cert pierduți pentru veșnicie. Pentru aceia dintre noi care vor da piept cu criza finală, o asemenea ocazie pentru corectarea erorilor nu va fi disponibilă. De aceea, în timp ce avem ocazia de a învăța adevărul în vederea pregătirii pentru criza ce vine, noi trebuie să devenim atât de familiarizați cu greșelile trecutului, încât să fim vindecați de orice dispoziție de a le mai repeta. Acum e timpul când noi trebuie să înțelegem că ingerii al patrulea, al cincilea, al șaselea și al șaptelea urmează ingerului al treilea. Noi trebuie să înțelegem în mod corect lucrarea fiecăruia și să fim în stare să ținem pasul cu fiecare din ei pe măsură ce își fac apariția unul după altul.

În timp ce istoria ucenicilor este în sine suficientă pentru a ne atrage atenția asupra nevoii de a privi dincolo de noi înșine către ceea ce urmează să mai aibă loc, istoria lor nu este singura lecție

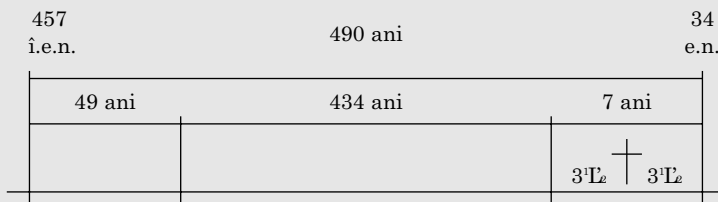
ce ne stă la dispoziție pentru studiu. Experiențele prin care au trecut primii credincioși adventiști reprezintă cea de-a doua mărturie care confirmă că oriunde este făcută aceeași greșeală, ea va genera rezultate identice.

Mileriții au înțeles în mod corect că primul înger era un simbol al lucrării pe care ei o făceau, al soliei pe care o vesteau și al mișcării care se formase în consecință. Dar, uimitor pe cât ar părea, ei nu au văzut „că în *Apocalipsa* 14 mai erau alte solii scoase în evidență care trebuia de asemenea să fie date înainte de venirea Domnului.” *Tragedia veacurilor*, cap. 19, par. 26.

Dacă nu au existat scuze pentru ucenici ca să piardă din vedere solia din *Daniel* 9, cu atât mai puține au existat pentru mileriți, deoarece *Apocalipsa* 14 declară atât de simplu faptul că alți îngeri urmau primului. Dacă, în mod cert, mileriții au recunoscut că primul înger îi simboliza, atunci ei ar fi trebuit să vadă că îngerii următori arătau spre următoarele mișcări care trebuia să vină după a lor. Dar atenția lor s-a concentrat totalmente asupra primului înger, încât n-au văzut niciodată pe ceilalți șase.

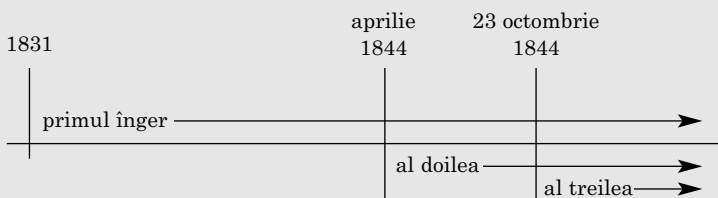
Rezultatele au fost exact aceleași ca și în cazul ucenicilor lui Hristos. Mileriții gândeau că erau implicați în faza finală a lucrării lui Dumnezeu de pe pământ și erau siguri că Hristos va veni pe data de 22 octombrie 1844. Ei aveau o idee greșită cu privire la curățirea sanctuarului, nu s-au pregătit pentru o curățire suplimentară și pentru slujire sub influența soliei îngerului al treilea și au suferit o dezamăgire de proporții atât de copleșitoare, încât prea puțini i-au făcut față. Ei ar fi scăpat de toate acestea dacă ar fi tras foloase din efortul lui Dumnezeu de a-i lumina cu privire la faptul că alți îngeri aveau să urmeze celui dintâi.

Oricum, înainte de a ne arăta prea surprinși de greșeala lor, notați că noi, împreună cu poporul advent în general, ne-am oprit la al treilea înger, exact așa cum au făcut ei cu primul. Din pricina acestui fapt, în mintea adventiștilor de pretutindeni a fost inoculată în mod sistematic și în mod efectiv ideea că mișcarea îngerului al treilea, care se pretinde a fi organizația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, este chiar ultima mișcare care servește lui Dumnezeu pe acest pământ. Nimeni care înțelege și acceptă slujirea celor șapte îngeri, precum și adevărul că fiecare din ei reprezintă o nouă mișcare, nu va putea subscrie vreodată la greșeala fatală că mișcarea îngerului al treilea este de fapt ultima. A face acest lucru, înseamnă să repetăm din aceleași motive greșeala făcută de ucenicii lui Hristos și de pionierii adventiști.

Ucenicii lui Hristos au predicat profeția din *Daniel* 9, dar nu au văzut moartea lui Hristos în aceeași profeție. De aceea, ei:

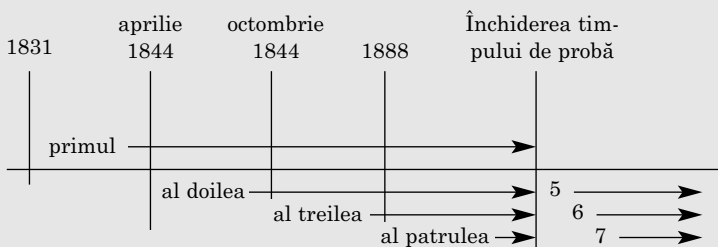
1. Au crezut că lucrarea lor este lucrarea finală;
2. Au avut o concepție greșită despre lucrarea lui Mesia
3. Au suferit o dezamăgire zdrobitoare

Tot așa, mileriții au văzut un înger acolo unde trebuiau să vadă cel puțin trei.

De aceea, ei de asemenea:

1. Au crezut că lucrarea lor este lucrarea finală;
2. Au avut o concepție greșită despre acea lucrare;
3. Au suferit o dezamăgire zdrobitoare;

Advențiștii văd astăzi doar trei îngeri acolo unde ar trebui să vadă șapte.

De aceea:

1. Ei cred că lucrarea lor este lucrarea finală;
2. Au avut o concepție greșită despre lucrarea lui Mesia;
3. Vor suferi o dezamăgire zdrobitoare;

Așa după cum este de așteptat, cei care astăzi nu au văzut nicio dată dincolo de îngerul al treilea sau chiar de al patrulea, au o concepție greșită despre ceea ce va fi lucrarea de încheiere pe acest pământ. Întreabă pe oricine, care crede că mișcarea îngerului al treilea sau al patrulea este ultima, care va fi acea ultimă lucrare, și îți va răspunde că ea este predicarea Evangheliei fiecărei națiuni de pe pământ într-atât de eficient, încât fiecare suflet viu va fi silit să ia o decizie pentru sau împotriva adevărului. Pentru a veni în sprijinul răspunsului său, cel care a fost întrebat astfel va cita aproape în mod sigur *Matei 24,14*: „Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.“

În mod cert sfârșitul va veni, dar sfârșitul menționat aici ocupă o perioadă de timp de-a lungul căreia se va împlini cu adevărat ultima lucrare. Încă nu este timpul să dăm o explicație deplină în această privință. În primul rând trebuie stabilite anumite principii, dar fiți siguri că, în vreme ce predicarea Evangheliei în toată lumea este o lucrare finală, ea nu este în realitate ultima mărturie ce trebuie să fie dată. În timpul strâmtorării lui Iacov poporul lui Dumnezeu are de dat o bătălie și de câștigat o victorie fără de care nu poate avea loc a doua venire a lui Hristos. Când misiunea îngerilor al cincilea, al șaselea și al șaptelea este studiată, atunci acest adevăr va deveni vizibil.

Putem fi convinși că, pe cât de sigur este că adventiștii astăzi au o concepție greșită despre ce va fi lucrarea finală, tot atât de cert este că ei de asemenea fac o pregătire incorectă pentru criza finală. Rezultatul va fi o dezamăgire tragică cu consecințe veșnice, când va fi pentru totdeauna prea târziu să corecteze erorile care i-au făcut nepotrivii pentru bătălia zilei celei mari a Dumnezeului atotputernic și pentru un loc în cer.

Doar aceia care citesc în mod corect rolul îngerilor care deja au venit, recunoscând că ei sunt doar primii dintr-o serie de șapte, și care văd dincolo de ei mișcările care urmează să apară vor scăpa de consecințele teribile de care au avut parte ucenicii lui Hristos și pionierii adventiști. Din acest motiv, putem fi siguri că studiul celor șapte îngeri este de cea mai mare importanță.

O dată stabilit acest lucru, a sosit timpul să analizăm relația care există între îngerii al patrulea și al cincilea și încheierea timpului de probă.

Dintre cei șapte îngeri, cel de-al patrulea, menționat în *Apocalipsa 18,1-4*, este ultimul care dă o solie de avertizare și de invitație stăruitoare pentru omenire. Lucrarea lui se sfârșește o

dată cu încheierea timpului de probă al oamenilor. Acest lucru sugerează faptul că ultimii trei îngeri — al cincilea, al șaselea și al șaptelea — sunt toți localizați după încheierea timpului de probă, adică pe durata timpului strâmtorării lui Iacov. O examinare atentă a dovezilor scripturistice va arăta că așa stau lucrurile.

La acest stadiu unii sunt pregătiți să întrebe care ar putea fi scopul pentru care trei dintre îngeri sunt localizați dincolo de timpul când mila mai este disponibilă pentru lumea pieritoare? Ei pun această întrebare deoarece învățătorii religioși au accentuat atât de multă vreme faptul că acea mare lucrare pe care Hristos a venit s-o înfăptuiască este mântuirea omenirii pierdute. Dar, fără a minimaliza importanța salvării sufletelor, trebuie să înțelegem că Hristos a venit să realizeze o lucrare de o însemnătate și mai mare. De aceea, când se încheie lucrarea de propovăduire a Evangheliei, mai rămâne încă un alt obiectiv ce trebuie îndeplinit, fără de care cea de-a doua venire a lui Hristos niciodată n-ar putea avea loc. Acest obiectiv va fi atins după încheierea timpului de probă prin slujirea ultimilor trei mișcări îngerești.

La acest stadiu al studiului nostru nu vom face nici o încercare pentru a dovedi acest lucru, deoarece va deveni foarte vizibil pe măsură ce desfășurăm tema noastră. Acum timpul și spațiul nostru le vom consacra stabilirii adevărului că îngerul din *Apocalipsa* 18 este ultimul care va vesti vreodată o solie de avertizare și de invitație pentru omenirea pieritoare.

În cartea *Tragedia veacurilor* există un capitol intitulat „Ultima avertizare” care este consacrat studierii *Apocalipsei* 18,1-4, prin care se arată în mod clar și specific că aceasta este ultima solie ce va fi dată omenirii. Fiindcă nu mai există nici o avertizare în afara acesteia care este ultima, atunci, în mod cert, acesta este ultimul înger care trebuie să apară în timp ce încă se mai pot da avertizări — perioada de dinaintea încheierii timpului de probă sau de har.

Confirmarea clară a acestui lucru o găsim la pagina a doua a capitolului în aceste cuvinte:

„Despre Babilon, la vremea când a fost scos în evidență în această profetie, s-a spus: ‘Păcatele ei s-au îngrămadit și au ajuns până la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.’ (*Apocalipsa* 18,5). Ea a umplut măsura vinovăției ei și distrugerea este gata să cadă asupra ei. Dar Dumnezeu are încă un popor în Babilon și, înainte de căderea judecăților Sale, acești credincioși trebuie să fie chemați afară din el, ca să nu ia parte la păcatele ei și să nu fie ‘loviți cu urgiile ei’. De aici mișcarea simbolizată prin îngerul ce se coboară din cer, luminând pământul cu slava lui și

strigând cu glas tare, făcând cunoscute păcatele Babilonului. În legătură cu solia lui se aude chemarea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu”. Aceste înștiințări, unite cu solia îngerului al treilea, constituie avertizarea finală care va fi dată locuitorilor pământului.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 38, par. 3.

Această declarație, scrisă ca un comentariu direct despre solia îngerului al patrulea, nu lasă nici o îndoială întemeiată că aceasta este ultima solie ce va fi adresată umanității. Nu este singura pe care o citim în acest fel. O a doua mărturie o găsim în *Tragedia veacurilor*, cap. 21, ultimul paragraf.

„*Apocalipsa* 18 arată spre vremea când, ca urmare a lepădării întregitei avertizări din *Apocalipsa* 14,6-12, biserica va ajunge pe deplin în starea prevăzută de îngerul al doilea, dar poporul lui Dumnezeu care este încă în Babilon va fi chemat să se separe de comuniunea cu el. Această solie este ultima care va mai fi dată vreodată lumii; și ea își va îndeplini lucrarea.“

Aceste declarații sunt atât de clare, încât nu mai sunt necesare alte comentarii suplimentare, motiv pentru care vom începe să examinăm dovezile care arată că îngerii al cincilea, al șaselea și al șaptelea apar după încheierea timpului de probă.

Înainte de a fi introdus îngerul al cincilea, ni se oferă un tablou al revenirii Mântuitorului pe pământ pentru a-și salva poporul. „Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână avea o seceră ascuțită.“ *Apocalipsa* 14,14.

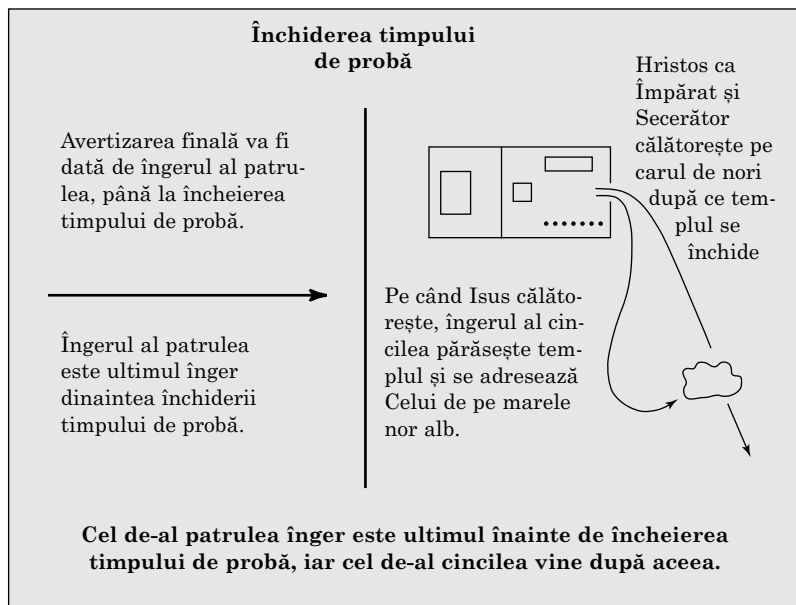
Hristos nu vine pe marele nor alb până când lucrarea Sa nu este încheiată în Sfânta Sfintelor; până când nu a anunțat că timpul de probă s-a închis pentru întreaga omenire; până când nu și-a dezbrăcat veșmântul de Mare Preot; și până când nu s-a îmbrăcat cu hainele Sale împărătești. El se urcă apoi pe marele nor alb și călătorește spre acest pământ pentru a-i învia pe sfinții adormiți și pentru a-i strânge pe sfinții cei vii, în vederea drumului lor înapoi spre cer, unde vor rămâne timp de o mie de ani. Sorei White i s-au descoperit aceste lucruri în viziune foarte de timpuriu în cariera ei ca profet a lui Dumnezeu.

„Domnul mi-a arătat într-o viziune că Isus s-a sculat, a închis ușa și a intrat în Sfânta Sfintelor în luna a șaptea a anului 1844; dar scularea lui Mihael (*Daniel* 12,1), pentru a-și libera poporul, este în viitor.

Aceasta nu va avea loc până când Isus nu și-a sfârșit lucrarea Sa preoțească din sanctuarul ceresc, până când nu și-a dezbrăcat veșmântul Său preoțesc și s-a îmbrăcat cu hainele Sale împără-

tești și și-a pus coroana, pentru a călători în carul de nori ca să ,zdrobească neamurile în mânia Sa‘ și să își elibereze poporul.

Atunci Isus va avea în mână secera ascuțită (*Apocalipsa* 14,14), iar sfinții vor striga zi și noapte la Isus, care șade pe nor, ca să pună secera și să secere.

Acesta va fi timpul strâmtorării lui Iacov (*Ieremia* 30,5-8), din care sfinții vor fi eliberați prin vocea lui Dumnezeu. “*A Word to the Little Flock* (Un cuvânt către mica turmă), pag. 12.

Îngerul al cincilea este introdus când Isus stă pe marele nor alb, după ce El a părăsit templul din ceruri și timpul de probă s-a încheiat.

„Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: ,Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt!“ *Apocalipsa* 14,15.

Pentru ca să poată să-și îndrepte rugăciunea spre Împăratul ce vine, îngerul trebuie să iasă din templu și să vină acolo unde Isus se află la acea vreme — pe marele nor alb. Singurul timp când Domnul Hristos se va afla pe marele nor alb este acela de după încheierea timpului de probă. De aceea, singura concluzie care poată fi trasă din aceste fapte este că îngerul al cincilea intră în acțiune după ce Hristos a părăsit sanctuarul și se află în drum spre acest pământ, în timpul strâmtorării lui Iacov.

Notați de asemenea că îngerul nu își direcționează solia spre omenirea pieritoare, așa cum au făcut primii patru îngeri, pentru că acum este prea târziu pentru acest lucru. El se adresează doar Ființei glorioase de pe marele nor alb, rugându-o stăruitor să-și arunce secera Sa ascutită și să secere. Deși nu pot fi înțelese la acest stadiu al studiului, cuvintele rostite de către îngerul al cincilea sunt de cea mai mare importanță. Ca răspuns la ele, secerișul pământului este recoltat.

„Atunci Cel ce ședea pe nor, și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.“ *Apocalipsa* 14,16.

Îngerii al șaselea și al șaptelea urmează celui de-al cincilea, pentru că toți îngerii vin în ordinea lor, nu apar amândoi simultan. Aceasta înseamnă că ultimii doi intră de asemenea în acțiune după ce timpul de probă s-a încheiat, când cei sfinți trec prin timpul strâmtorării lui Iacov. Când ultimul înger și-a sfârșit lucrarea sa importantă, calea pentru ca Mântuitorul să vină pe norii slavei va fi fost pe deplin pregătită.

Astfel, cei șapte îngeri se împart în două grupe — primii patru, a căror lucrare precede încheierea timpului de probă, și ultimii trei, care vin după ce a trecut timpul milei. Lucrarea acestor ultimi trei îngeri nu este mai greu de înțeles decât cea a primilor patru și este tot la fel de importantă. Dumnezeu a descoperit existența și rolul acestor șapte îngeri, așa încât oricare dintre adevărații Săi copii să poată înțelege rolul lor vital în încheierea marii lupte. Cercetătorul sânguincios care este binecuvântat cu această lumină mântuitoare are o imagine clară și corectă despre succedarea evenimentelor finale, de la timpul când primul înger a început să se facă auzit în 1831 și până la întoarcerea lui Hristos.

El va fi ferit de gândul că îngerul al treilea, sau chiar al patru-lea, este ultimul care trebuie să apară pe pământ. El va ști că trăim în zilele îngerului al patru-lea și că mai sunt încă trei care urmează să vină. El va fi eliberat de concepțiile cât se poate de greșite cu privire la ceea ce reprezintă ultima lucrare; va ști cu exactitate ce pregătire este necesară pentru a sta în timpul ultimei bătălii; și nu va fi ingenuncheat de dezamăgirea zdrobitoare când criza lovește toată omenirea. El va fi diferit de cei care au fost înaintea lui deoarece va putea să vadă dincolo de persoana sa, până la sfârșitul marii lupte. Într-adevăr, el va fi într-o postură foarte fericită.

CAPITOLUL 3

Șapte îngeri — șapte mișcări

Suntem deja familiarizați cu faptul că primii trei îngeri simbolizează trei mișcări. Acești îngeri nu zboară literalmente prin mijlocul cerurilor propovăduind soliile lor celor pieritori. În schimb, sub îndrumarea Duhului Sfânt și prin puterea Sa ei transmit lumina lor către agenții omenești care vestesc avertizarea despre judecata ce vine, despre căderea Babilonului și despre primejdia primirii semnului fiarei. Atunci este drept ca aceste evenimente să se numească mișcările „primului“, „al doilea“ și „al treilea“ înger.

Adevărurile comunicate prin fiecare din aceste canale sunt progresive. Primul înger, înzestrat cu Evanghelia cea veșnică, ce este puterea nelimitată a lui Dumnezeu pentru mântuirea din păcat, oferă eliberare din robia spirituală a fiecărei națiuni de pe pământ. În legătură cu această lucrare de mântuire s-a dat avertizarea despre venirea judecății și toți au fost îndemnați să se închine lui Dumnezeu ca Creator și, deci, ca Sursă infinită a tuturor lucrurilor.

Din nefericire, datorită adâncimilor apostaziei spirituale în care se cufundaseră bisericile, răspunsul a fost foarte slab. Majoritatea a ales să respingă solia, preferând în schimb să-i ridiculizeze și să-i persecute pe cei care au prezentat-o. Inconștienți de groapa teribilă a distrugerii spre care se îndreptau pașii lor, ei și-au împietrit inimile împotriva rugămintilor divine stăruitoare.

Drept rezultat ei au suferit o cădere adâncă spirituală, pentru că este imposibil să respingi lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu și să rămâi neafectat prin împotrivirea față de aceasta. O ilustrare excelentă cu privire la aceasta o găsim în deteriorarea clară a experienței spirituale și morale a evreilor când au persistat în opoziția lor față de Mesia. Din oameni care la începutul slujirii lui Hristos aveau un grad considerabil de respectabilitate și decență, ei au ajuns, până la sfârșit, să se transforme în demoni cruzi care însetau, asemenea fiarelor sălbatice, după sângele Mântuitorului.

Cu toate acestea, ei au fost în stare să păstreze un anume aer de sfințenie care era în întregime doar pe dinafară, pentru că nu se mai găsea nici un izvor de virtute înăuntrul lor. Obiectivul era să-i înșele pe oameni, așa încât aceștia să continue să-i sprijine pe învățătorii și conducătorii religioși. De aceea devenise necesar pentru Hristos să smulgă masca pretensei lor pietăți pentru a-i elibera pe cei credincioși de orice confuzie cu privire la starea lor. Raportul despre cele înfăptuite de Hristos se găsește în *Matei* 23,1-39.

În aceeași manieră, devenise necesar ca a doua solie să urmeze primei în 1844. Aceasta nu a adăugat nimic la prima, pentru că nimic nu poate fi adăugat la Evanghelia lui Hristos, așa după cum remarcă E. J. Waggoner:

„Se pune întrebarea: Dacă îngerul al treilea a venit și și-a adăugat glasul său la strigătul primului și al doilea înger, atunci nu avem noi de spus lumii ceva mai mult decât cei care trucidă în timpul soliei primului înger? Ei bine, noi, în mod sigur, nu avem nimic mai mult de predicat decât Evanghelia veșnică. Cel de-al doilea înger proclamă un fapt, că Babilonul a căzut din cauza apostaziei lui de la Evanghelie. Rețineți că îngerul al doilea nu are de spus un nou adevăr; ci vorbește despre un fapt ca despre ceva care a avut loc. Cel de-al treilea înger vestește doar pedeapsa ce va cădea peste oamenii care nu iau seama la adevărul proclamat de primul înger. Dar primul înger dă glas soliei sale, și cei trei merg împreună; și, fiindcă cei trei îngeri vestesc solia împreună, iar primul rostește Evanghelia cea veșnică — cea care trebuie să pregătească pe oameni să stea fără pată înaintea lui Dumnezeu — în timp ce îngerul al treilea rostește pedeapsa care va cădea peste cei care nu primesc Evanghelia cea veșnică, urmează de aici, în mod necesar, că întreita solie este în întregime Evanghelia veșnică.“ *Bible Studies on the Book of Romans*, pag. 96, de E. J. Waggoner. Ediția Destiny Press, noiembrie 1981.

Unul din rolurile îngerului al doilea este acela de a anunța în mod solemn condiția spirituală căzută a celor care au respins adevărul, așa încât cei credincioși să înțeleagă în mod clar că Dumnezeu nu se mai află în organizațiile bisericilor apostaziate, chiar dacă mai marii lor pretind cu îndrăzneală că încă umblă în lumina prezenței lui Dumnezeu și că se bucură pe deplin de favoarea Lui. Aceasta nu numai că elimină în întregime teama despărțirii de organizațiile bisericilor decadente recunoscute, dar arată în realitate că pasul este absolut esențial.

Căderea spirituală a acelor care au respins solia nu este singura proclamată de către al doilea mesager sau a doua solie îngerească. Babilonul, ca sistem prin care omul se înalță mai presus de Dumne-

zeu, a fost detronat dinăuntrul tuturor acelor care au acceptat Evanghelia veșnică. Când Babilonul este detronat dinăuntrul lui, cel credincios face un pas uriaș înainte spre împărăția lui Dumnezeu, iar prăpastia dintre el și aceia care fuseseră cândva membrii aceleiași biserici se lărgeste fără vreo punte de legătură. Nu mai este posibil pentru el în vreun fel să aibă părtașie sau să lucreze împreună cu ei. Această absență a părtașiei este greșit interpretată de cei ce sunt de partea greșită ca fiind dovada unui spirit lipsit de iubire din partea adevăraților urmași ai lui Hristos. Totuși, adevărul este că absența părtașiei se datorează nu lipsei de iubire din partea celui credincios, așa cum le place să presupună vrăjmașilor lor, ci faptului că nu există nici o legătură sau asociere între lumină și întineric.

Îngerul al treilea descoperă rezultatul final al acceptării, pe de o parte, și, pe de altă parte, al respingerii soliei primului înger. Celor care au primit cu bucurie lumina salvatoare din cer le sunt asigurate sigiliul lui Dumnezeu și un loc în ceruri dacă vor continua să cunoască voia lui Dumnezeu. Dar aceia care tăgăduiesc Evanghelia vor primi semnul fiarei, numărul numelui ei și distrugerea totală prin foc care va cădea peste asemenea oameni nefericiți.

În apariția fiecăreia dintre aceste mișcări reprezentate prin trei îngeri ce zboară prin mijlocul cerului există anumite elemente care se repetă pe măsură ce fiecare din ele apar. Este important ca acestea să fie recunoscute și înțelese, astfel încât credinciosul de astăzi să cunoască cu cea mai mare certitudine ce poziție trebuie să ia.

Primul lucru pe care trebuie să-l luăm în considerare este faptul că oamenii chemați să conducă noua mișcare nu au avut nici o poziție importantă în bisericile sau mișcările de mai înainte din care s-a ivit noua grupare. William Miller a fost omul pe care Domnul l-a chemat să propovăduiască solia primului înger și, ca rezultat al lucrării lui Dumnezeu săvârșită prin el, s-a ivit și a crescut mișcarea primului înger ca o forță însemnată în lumea religioasă din vremea aceea. Dar William Miller nu a deținut nici o poziție de frunte în biserică. În vremea călăuzirii spre mandatul său divin, el era „un fermier prosper, un judecător de pace și un cetățean proeminent în comunitate. El era de asemenea învățător și conducător la școala duminicală, secretar al bisericii și cititor și propovăduitor laic în serviciile publice din cadrul Bisericii Baptiste din Hampton, New York.” *The Profetic Faith of our Fathers* (Credința profetică a părinților noștri), vol. 4, pag. 476, de LeRoy Edwin Froom.

Ar fi fost de fapt imposibil ca Domnul să fi găsit printre pastorii și conducătorii recunoscuți ai vremii un bărbat pe care să-l fi putut folosi pentru a propovădui Evanghelia veșnică. Vreme de foarte

mulți ani biserica se afundase tot mai adânc în apostazie, până când pentru clerici a devenit mai important să apere biserica și tradițiile ei, decât să caute cu sinceritate și să stea pentru adevăr. Puterea divină nu se mai afla în mijlocul bisericii, iar mințile predicatorilor erau închistate de prejudecăți.

Când a venit timpul ca să fie adăugată lumina îngerului al doilea, aceasta nu a fost dată prin William Miller. A fost ales un nou bărbat pentru proclamarea soliei. Acesta a fost Charles Fitch. Mai târziu, Dumnezeu l-a folosit pe Samuel Snow pentru a inaugura strigătul de la miezul nopții sau faza finală a soliei îngerului al doilea.

Același tipar a continuat în prezentarea celui de-al treilea înger. Noi conducători au fost chemați de Dumnezeu să servească la vremea aceea. O. R. L. Crosier și Hiram Edson au fost primii care au primit lumină de la îngerul al treilea. Pe măsură ce traversau un lan de porumb în primele ceasuri ale dimineții care a urmat după marea dezamăgire, ei au văzut că Hristos intrase în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc și că acesta era evenimentul prezis de profeție, iar nu venirea Lui pe pământ. Cuvântul lui Dumnezeu nu dăduse greș.

Apoi a urmat și mai multă lumină printr-un număr de soli diferiți, dintre care cei mai proeminenți au fost James și Ellen White, Joseph Bates și J. N. Loughborough. Cu trecerea timpului alții și-au adăugat contribuțiile lor, dar nici unul dintre cei cărora li se acordase un loc de frunte în mișcarea îngerului al treilea nu ocupase o asemenea poziție în mișcarea precedentă.

Următorul eveniment important care marchează ridicarea unui alt înger este producerea unei crize serioase, precum și nevoia de a trimite o mare lumină pentru a-i face față. Astfel, propovăduirea soliei primului înger i-a adus pe toți cei care au auzit-o la punctul unei decizii, fie să accepte, fie să respingă Evanghelia mântuitoare a lui Hristos. Acest fapt a condus la o criză care i-a despărțit pe cei care acceptaseră solia primului înger de cei care n-o acceptaseră. Cei care au fost forțați să părăsească bisericile unde fuseseră membri de o viață, au avut nevoie de o solie din cer nu doar ca să-i asigure că făcuseră pasul corect, ci și ca să-i învețe cum să ocupe noua lor poziție și cum să se raporteze la foștii lor frați de credință. Astfel, îngerul al doilea a urmat primului și lucrarea lui Dumnezeu a făcut un pas mai departe.

Aceste evenimente sunt caracteristice aparițiilor succesive ale fiecărui înger și apariției mișcărilor pe care aceștia le reprezintă. În felul acesta a venit un timp în propovăduirea soliei îngerului al doilea, când marea dezamăgire a produs o criză teribilă în mișcare. Aceasta a marcat timpul pentru apariția îngerului al treilea cu

lumina care explica de ce Mântuitorul nu venise potrivit așteptărilor lor, și pentru a descoperi adevăruri care aveau să-i pregătească să ocupe poziția la care ei fuseseră chemați.

Dar prăbușirea în laodiceanism, care a urmat după stabilirea mișcării îngerului al treilea, a adus o altă criză, căreia Dumnezeu i-a răspuns cu trimiterea soliei din *Apocalipsa* 18 sau îngerul al patrulea. Acest înger aduce lumina îngerului al treilea la o claritate și putere ce nu fuseseră văzute pe deplin mai înainte. Deși, din păcate, a fost respins în 1888, el este prezent cu noi astăzi și credem că de data aceasta lucrarea lui va avea succes.

Astfel se va întâmpla că, atunci când lucrarea îngerului al patrulea se încheie, asupra bisericii va veni încă o dată o criză teribilă pe măsură ce ea intră în timpul strâmtorării lui Iacov. Aceasta va vesti venirea îngerului al cincilea ce trebuie să fie urmat pe rând de îngerii al șaselea și al șaptelea. Așa după cum vom vedea în dezvoltarea acestui studiu, ultimii doi îngeri vor intra de asemenea în acțiune când o criză teribilă va pune la încercare mișcarea îngerului existent.

Cei ce alcătuiesc fiecare mișcare vin cu precădere din mișcarea precedentă. Astfel, membrii mișcării primului înger se închinaseră mai înainte în bisericile reformei care, în ciuda apostaziei lor adânci, erau poporul lui Dumnezeu la acea vreme. Ele au încetat să fie poporul Lui doar atunci când au respins oferta milei și a restaurării din partea Cerului. Apoi venise timpul ca îngerul al doilea să vestească solia sa. Avertizarea și apelul său erau adresate celor care primiseră lumina primului înger, dar numai câțiva din ei au ales să primească adevărul și să înainteze o dată cu el. Majoritatea s-au întors în bisericile căzute și au devenit cei mai aprigi împotriviți ai foștilor lor frați de credință.

Din nou, când îngerul al treilea a venit, avertizarea le-a fost adresată celor care primiseră lumina primilor doi îngeri. Dar căderea acelor care nu izbutiseră să îndure testul luminii suplimentare a fost într-adevăr foarte adâncă. Aproape cincizeci de mii au luat în seamă strigătul de la miezul nopții, dar când marea dezamăgire a venit doar foarte puțini au continuat să creadă în solie și să stea de partea ei. Dumnezeu nu plănuise ca acesta să fie cursul evenimentelor, pentru că era dorința Sa ca toți care acceptaseră lumina primilor doi îngeri să înainteze mai departe împreună cu cel de-al treilea. Din păcate pentru ei, mulți nu depuseseră nici un efort de a face din solie o experiență adâncă și personală. Aceștia erau fără tăria de a rezista încercării și, de aceea, au fost găsiți lipsă la cântar.

Dacă aceste lucruri s-au dovedit a fi adevărate cu consecvență când fiecare dintre primele trei mișcări a apărut, atunci trebuie să

ne așteptăm ca ele să rămână la fel de adevărate și pentru mișcarea îngerului al patrulea și, ținând seama de anumite condiții schimbate care vor exista o dată cu încheierea timpului de probă, atunci ele vor fi tot la fel de adevărate și pentru îngerii al cincilea, al șaselea și al șaptelea.

În primul rând trebuie să stabilim faptul că îngerul al patrulea este tot atât de mult simbolul unei mișcări cum au fost și primii trei. Aceasta se declară într-un mod foarte clar în aceste cuvinte:

„Despre Babilon, la vremea când a fost scos în evidență în această profecție, s-a spus: ‚Păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.‘ (*Apocalipsa* 18,5). Ea a umplut măsura vinovăției ei și distrugerea este gata să cadă asupra ei. Dar Dumnezeu are încă un popor în Babilon și, înainte de căderea judecăților Sale, acești credincioși trebuie să fie chemați afară din el, ca să nu ia parte la păcatele ei și să nu fie ‚loviți cu urgiile ei‘. De aici mișcarea simbolizată prin îngerul ce se coboară din cer, luminând pământul cu slava lui și strigând cu glas tare, făcând cunoscute păcatele Babilonului. În legătură cu solia lui se aude chemarea: ‚Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu‘. Aceste înștiințări, unite cu solia îngerului al treilea, constituie avertizarea finală care va fi dată locuitorilor pământului.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 38, par. 3.

Îngerul din *Apocalipsa* 18 este acela care se coboară cu o mare putere pentru a lumina lumea întreagă. Acesta este îngerul al patrulea care își unește vocea cu cel de-al treilea, după cum cel de-al treilea își unise vocea cu primul și al doilea înger. Așa cum am citat mai sus, acest înger simbolizează o mișcare ce va fi cea mai puternică pe care Dumnezeu a chemat-o la existență vreodată.

„Îngerul care se unește în vestirea soliei îngerului al treilea va lumina tot pământul cu slava lui. Aici este prezisă o lucrare mondială cu o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840-1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; prima solie îngerească a fost dusă la toate centrele misionare din lume, iar în câteva țări s-a dat pe față cel mai mare interes religios care s-a văzut în vreo țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea; dar acestea urmează să fie depășite de puternica mișcare din timpul ultimei avertizări a îngerului al treilea.“ *Tragedia veacurilor*, cap. Ultima avertizare, paragraful 5 de la sfârșit.

Unii tind să identifice acest înger ca fiind al treilea, dar vă rog să notați că nu este îngerul al treilea, ci „îngerul care se unește în vestirea soliei îngerului al treilea“. Acesta este îngerul din *Apocalipsa* 18, și este o altă referință ce dovedește că el este simbolul unei puternice mișcări de oameni.

În timp ce lumina acestui alt înger puternic strălucește asupra poporului Său, Domnul așteaptă ca ei să înainteze împreună cu dezvoltarea adevărului care formează mișcarea îngerului al patru-lea. Cei care presupun în mod eronat că îngerul al treilea este ultimul sol pentru omenirea pieritoare se pun în poziția de a fi părăsiți, pe măsură ce lucrarea lui Dumnezeu înaintază de la un stadiu la altul. Ei vor păstra dezastruoasa poziție că, în afara mișcării îngerului al treilea nu mai poate fi găsită lumină, când, de fapt, o lumină și mai mare este transmisă prin îngerul al patru-lea. Această îi va conduce să respingă în mod automat tot ceea ce nu vine prin canalele aprobate de cei care se pretind membrii mișcării îngerului al treilea. Conducătorii, îngroziți că pozițiile lor sunt amenințate, vor insista că lumina care pretind că vine prin ei e singura so-lie ce trebuie urmată.

Dar conducătorii din cadrul mișcării îngerului al treilea nu sunt aceia cărora Domnul le va încredința descoperirile soliilor Sale prețioase când se face auzit îngerul al patru-lea. Toți pot fi siguri în mod categoric de acest lucru, din pricina tiparului stabilit în dezvoltarea primelor trei solii și a mișcărilor care le-au vestit. Așa după cum deja am văzut, nici unuia căruia i s-a dat o responsabilitate în conducerea noii mișcări nu a deținut vreodată o poziție importantă în vechia mișcare. Acest fapt nu este din cauză că Dumnezeu așa a hotărât, ci din pricina desfășurării legilor naturale.

Recunoașterea acestor principii este suficientă pentru a convinge pe cineva că noi soli aveau să fie chemați când îngerul al patru-lea urma să se facă auzit. Și ar trebui să fie un cuvânt profetic direct pentru a confirma că așa va fi, și el există. Declarația următoare prezice aceasta într-un mod foarte clar:

„Se apropie în mare grabă zilele când va avea loc o mare confuzie și nedumerire. Satana, îmbrăcat în veșminte de lumină, va înșela, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Vor fi mulți dumnezei și mulți domni. Va bate orice vânt de doctrină. Acelora care au dat un omagiu suprem „științei, pe nedrept numită astfel“, nu vor fi atunci conducători. Aceia care s-au încrezut în intelect, în geniu sau talent nu vor sta atunci în fruntea membrilor bisericii. Ei nu vor ține pasul cu lumina. Celor care s-au dovedit necredincioși nu li se va încredința turma. În ultima lucrare solemnă puțini oameni mari vor fi angajați în ea. Ei sunt mulțumiți de ei înșiși, independenți de Dumnezeu și El nu-i poate folosi. Domnul are slujitori credincioși care, în timpul zguduirii, în timpul de probă, vor fi scoși la iveală.“ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, cap. Mărturiile desconsiderate, paragraful 11 de la sfârșit.

**Solia celui de-al patrulea înger va avansa în timpul
perioadei celor mai mari progrese tehnologice
și va fi grăbită de ele.**

Ultima mare lucrare la care se face referire aici este adusă la îndeplinire în timpul când ultima solie este dată lumii pieritoare prin slujirea mișcării îngerului al patrulea. Această lucrare va fi făcută în două faze. Prima fază va fi perioada când Dumnezeu, prin solul delegat de El, îi va educa pe aceia prin care solia va fi dată mai târziu lumii în puterea ploii târzii. Cea de-a doua fază va fi atunci când marea strigare va fi dată fiecărui om de pe pământ, cerând fiecăruia să ia o decizie pentru Dumnezeu sau pentru Satana.

Așa cum confirmă declarația de mai sus, în amândouă fazele Domnul are slujitori care vor fi scoși la iveală atunci. Ei nu vor fi proeminenți înainte de acel timp, ceea ce înseamnă că, anterior, ei nu au ocupat poziții de răspundere și încredere. Aceia care au fost conducători în mișcarea îngerului al treilea cu certitudine nu vor deține poziții similare în mișcarea îngerului al patrulea. Tipa-

rul stabilit în evoluția primilor trei îngeri va rămâne neschimbat în istoria celui de-al patrulea. Acest principiu este de asemenea demonstrat în chemarea lui Ioan Botezătorul, a lui Hristos însuși, a ucenicilor Săi și a tuturor celorlalți profeți, regi și soli pe care Domnul i-a chemat în slujba Sa. Din punct de vedere omenesc, toți aceștia au avut cea mai obscură și umilă origine și au fost priviți de elita ecleziastică drept prea de jos pentru a merita vreo recunoaștere. Când au exercitat o asemenea influență asupra poporului, care a eclipsat-o pe cea a întemeietorilor bisericii, invidia și furia ierarhieriei n-a mai cunoscut limite. Așa se va întâmpla întotdeauna.

Aceasta mai înseamnă că, în timp ce personalul mișcării îngerului al patrulea va fi compus inițial în mare măsură din aceia care au fost membrii mișcării îngerului al treilea, foarte puțini din cei care aparțin mișcării îngerului al treilea vor urma mișcarea îngerului al patrulea. O cernere înfricoșătoare a acelor care aveau datoria să meargă înainte cu biserica lui Dumnezeu, dar care au ales în schimb să rămână în întuneric și necredință, marchează timpul când este dată lumină mai mare.

Aceia dintre noi care astăzi anticipă marea lucrare a îngerului al patrulea, pot să conteze pe ceea ce s-a întâmplat atunci când el a venit, chiar dacă temporar, prima oară. El a venit să-și facă lucrarea când „Domnul în marea Sa milă a trimis poporului Său cea mai prețioasă solie prin Waggoner și Jones.” *Mărturii pentru predicatori*, cap. Solia îndreptățirii prin credință, par. 1.

Nici unul din acești bărbați nu a deținut poziții semnificative în mișcarea îngerului al treilea, și ar fi rămas necunoscuți astăzi dacă nu le-ar fi fost încredințată o mare responsabilitate. Dumnezeu a trecut cu vederea pe președintele Conferinței Generale, pe secretarii Uniunilor, pe autorii talentați, pe faimoșii misionari, pentru a încredința lucrarea celor doi slujitori obscuri. El a făcut aceasta deoarece a putut să-i învețe adevărul și să îi folosească la proclamarea lui, așa cum El n-ar fi putut s-o facă cu alții.

La vremea aceea, într-adevăr, a avut loc o mare cernere, pentru că adventiștii erau divizați în trei grupe: cei care s-au opus cu hotărâre soliei, cei care erau tulburați și nehotărâți, și minoritatea care a acceptat-o. Cei mai hotărâți în opoziția lor erau aceia care dețineau poziții de încredere și răspundere în mișcarea îngerului al treilea.

Gradul respingerii a fost atât de mare, încât efortul lui Dumnezeu de a întemeia mișcarea îngerului al patrulea a eșuat. Îngerul a fost obligat să se întoarcă la locul său și să aștepte o altă ocazie favorabilă, înainte de a se putea întoarce a doua și ultima oară. Când ceasul întoarcerii sale a sosit, a fost aproape neînstare să lucreze

prin conducerea stabilită, și a găsit foarte puțini dintre cei din mișcarea îngerului al treilea care să răspundă chemării sale. Cu toate acestea, în această a doua sa încercare el a reușit să întemeieze mișcarea pe care o simboliza.

În termeni generali, aceleași evoluții vor marca apariția mișcării îngerului al cincilea. Că acest înger este la fel de mult simbolul unei mișcări ca și primii patru, este garantat pentru noi în interpretarea pe care ne-o oferă Spiritul Profetic la *Apocalipsa* 14,5, după cum citim:

„Și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră; pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.“ *Apocalipsa* 14,15

În descrierea evenimentelor care au loc după încheierea timpului de probă, Domnul, prin servul Său ales, declară: „Atunci Isus va avea secera ascuțită în mână, (*Apocalipsa* 14,14) și tot atunci sfinții vor striga zi și noapte către Isus care șade pe nor, să își arunce secera Sa ascuțită și să secere.“ *A Word to the Little Flock*, pag. 12.

Biblia declară că „îngerul“ strigă către Cel ce șade pe marele nor alb, rugându-l să adune recolta pământului, dar în declarația citată mai sus se arată că sfinții fac lucrul acesta. Pentru că nu poate exista contradicție între cele două declarații inspirate, ne rămâne doar o singură concluzie. Iarăși, îngerul este simbolul unei mișcări de oameni, așa că ceea ce stă scris că zice și face îngerul este de fapt ceea ce spune și face poporul lui Dumnezeu de pe pământ.

Membrii acestei noi mișcări vor ieși cu totul din mișcarea îngerului al patrulea, deși, din păcate, din nou numai câțiva dintre aceia care au aparținut mișcării îngerului al patrulea vor veni în cea nouă. Deși mii vor fi convertiți într-o singură zi, majoritatea vor fi fecioare neînțelepte care nu sunt în stare să facă față marii încercări finale, când aceasta vine peste ei. Vorbind despre acel timp, Domnul ne avertizează că :

„Când furtuna se apropie, o mare grupă de credincioși care au mărturisit credința în solia îngerului al treilea, dar care n-au fost sfințiți prin ascultare de adevăr, își vor părăsi poziția și vor trece în rândurile împotrivitorilor. Unindu-se cu lumea și împărtășindu-se de spiritul ei, au ajuns să vadă lucrurile aproape în aceeași lumină; și când ajung la încercare, ei sunt pregătiți să aleagă partea ușoară, populară. Bărbați de talent și cu aspect plăcut, care odinioară se bucuraseră de adevăr, își folosesc puterile pentru a amăgi și a răta-ci suflete. Ei devin vrăjmașii cei mai aprigi ai fraților lor de mai înainte. Când păzitorii Sabatului sunt aduși înaintea tribunalelor pentru a da socoteală de credința lor, acești apostaziați sunt agenții

cei mai eficienți ai Satanei, spre a-i prezenta într-o lumină falsă și a-i acuza, și prin declarații mincinoase și bănuieli să îi incite pe cârmuitori împotriva lor.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 38, par. 12.

Această cernere teribilă va fi repetarea la o scară și mai extinsă, mondială, a ceea ce a avut loc la marea dezamăgire din 1844 când, din cei cincizeci de mii de oameni care au răspuns avertizării strigătului de la miezul nopții, numai câteva zeci au supraviețuit testului înspăimântător. După cernerea respectivă, aceștia au format nucleul mișcării îngerului al treilea.

Singura diferență dintre mișcarea îngerului al cincilea și mișcările anterioare este aceea că nu va fi implicat nici un sol. O dată ce timpul de probă s-a încheiat, nu se vor mai auzi alte voci care să cheme pe oameni la pocăință. Atunci va veni timpul unei lucrări cu totul diferite, și va fi adusă la îndeplinire printr-un popor ai cărui membri sunt atât de împrăștiati și de izolați unul de altul, încât nimeni nu va mai deține o poziție de răspundere față de ceilalți credincioși. Și cu toate acestea, va fi un corp bine conturat de oameni care vor face exact ceea ce Domnul a plănuțit ca ei să facă.

Dar acum apare o întrebare cu privire la îngerul al cincilea: De ce se spune că îngerul al cincilea iese din templul lui Dumnezeu din cer? Acest lucru este ușor de înțeles în ceea ce privește un înger literal, dar cum poate să fie adevărat cu privire la poporul despre care se spune că e simbolizat de acest înger, când ei, fiind țintuiți pe acest pământ până la acest punct și chiar dincolo de acest punct al timpului, nu au fost niciodată în ceruri? Dacă ei n-au fost niciodată în templu, atunci cum se poate spune despre ei că au ieșit din el?

Este adevărat că sfinții de pe pământ nu au fost în cer în mod personal, fizic. Ei nici nu trebuie să fie acolo, pentru că nu acesta este sensul despre care se spune că ei ies din templu. Aplicația acestui verset este spirituală, nu fizică. Dovada acestui fapt o găsim în parabola celor zece fecioare, așa cum s-a împlinit ea în marea mișcare a celei de-a doua veniri.

În parabolă se zice că fecioarele înțelepte au intrat la nunta pe care Tatăl a făcut-o Fiului Său în 1844. Conform cu *Experiențe și viziuni*, cap. Sfârșitul celor 2300 de zile, par. 2, Tatăl a ieșit din Sfânta și s-a dus în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc, înaintea lui Hristos, pentru a pregăti nunta Fiului.

„L-am văzut pe Tatăl ridicându-se de pe scaunul de domnie, mergând cu un car de foc în Sfânta Sfintelor, dincolo de cea de-a doua despărțitură și așezându-se. Apoi, Isus s-a ridicat de pe tron și cei mai mulți dintre cei care erau aplecați s-au ridicat împreună cu El. Din momentul în care s-a ridicat, nu am văzut nici o rază de lumină

căzând de la Isus peste mulțimea nepăsătoare, și aceasta a fost lăsată în întuneric total. Cei care s-au ridicat o dată cu Isus și-au păstrat privirile ațintite asupra Sa când a părăsit tronul și i-a condus o mică bucată de drum. Apoi, și-a ridicat brațul drept și l-am auzit spunând cu glasul Său încântător: „Așteptați aici; Mă duc la Tatăl Meu să primesc împărăția; păstrați-vă veșmintele nepătate, iar Eu mă voi întoarce după puțină vreme de la nuntă și vă voi primi.”

În parabolă, când Isus a intrat la nuntă, fecioarele au intrat împreună cu El, ceea ce înseamnă că, într-un anume sens, în 1844 credincioșii au intrat de fapt în templul lui Dumnezeu din cer, deși din punct de vedere fizic ei au rămas aici pe pământ. Acest punct este clarificat pe deplin în declarația următoare:

„Vestirea ‚Iată Mirele vine‘, din vara anului 1844, a făcut ca multe mii să aștepte venirea imediată a Domnului. La timpul desemnat Mirele a venit, dar nu pe pământ cum așteptau oamenii, ci la Cel Îmbătrânit de zile în ceruri la nuntă, să-și primească împărăția. ‚Cele ce erau gata, au intrat cu El în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa.‘ Ei nu puteau fi prezenți în persoană deoarece ea are loc în ceruri, în timp ce ei sunt pe pământ. Urmașii lui Hristos trebuie ‚să aștepte pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă‘. *Luca* 12,36. Însă ei trebuie să înțeleagă lucrarea Lui și să-l urmeze prin credință atunci când intră înaintea lui Dumnezeu. În sensul acesta se spune că ei merg la nuntă.” *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 11.

Aceasta înseamnă că, astăzi, orice credincios în Isus care înțelege unde se află El și ce anume face în acest moment în templul ceresc, și care îl urmează prin credință în lucrarea Sa acolo, a intrat la nuntă și, de aceea, se află cu Domnul în templu. Când Marele Preot iese din templu la sfârșitul timpului de probă, fiecare credincios va ieși de asemenea, într-un sens spiritual, împreună cu El. De aceea este corect să se spună că îngerul care simbolizează mișcarea a cincea iese din templul lui Dumnezeu din cer.

O dată ce am stabilit că primii cinci îngeri sunt simboluri ale unor mișcări succesive, fiecare având de îndeplinit misiunea încredințată lui, devine limpede că și cei doi îngeri care mai rămân trebuie să simbolizeze corpuri de oameni, adică mișcări. Și ei sunt. Astfel, sunt șapte îngeri și șapte mișcări care trebuie să aducă la îndeplinire pe deplin însărcinarea lor trasată, înainte ca sfârșitul să poată veni.

Credincioșii în Isus trebuie să fie pe deplin conștienți că sunt șapte îngeri și nu trei, altfel nu vor fi în stare să înțeleagă ce trebuie să fie adus la îndeplinire înainte ca sfârșitul să vină, nu vor ști ce poziție trebuie să ocupe și nici nu vor putea ține pasul cu lumina care înaintează rapid de la un punct la altul.

CAPITOLUL 4

Primul înger

Primii trei îngeri, soliile și mișcările lor, sunt mult mai bine cunoscuți decât ultimii patru. A trecut peste un secol și jumătate de când primul înger a început să reverse o lumină extraordinară asupra celor doritori s-o primească. Între timp, atât de multe predici au fost ținute și atât de multe cărți au fost publicate despre acești îngeri și despre lucrarea încredințată lor de Dumnezeu, încât ne-am aștepta ca fiecare credincios adventist să aibă o pricepere în amănunțime a acestor adevăruri fundamentale.

Totuși, nu trebuie să trecem cu vederea efectul de orbire și limitare al laodiceanismului. Când acest factor este luat în seamă, e de așteptat ca pretinsul popor al lui Dumnezeu care, de fapt, se consideră administratorul acestei mari lumini, dar care este chinuit de sărăcia și orbirea laodiceană, să aibă concepții cât se poate de greșite cu privire la lucrarea acestor îngeri.

Și chiar acesta s-a dovedit a fi cazul în realitate. O dată ce solia laodiceană a devenit aplicabilă poporului adventist începând cu anul 1858, înseamnă că acest popor pierduse Evanghelia și astfel pierduse „viața” și „lumina oamenilor”. *Ioan 1,4.*¹

Dar, în același timp, ei nu au pierdut și descoperirile doctrinare și profetice care ajunseseră la ei prin slujirea acestor primi trei îngeri. De aceea, au rămas încrezători că ei încă dețin și învață solia îngerului al treilea, când în realitate tot ceea ce au ei este doar o formă lipsită de viață. Că așa stau lucrurile este evidențiat de incapacitatea lor de a recunoaște adevărata solie a îngerului al treilea când le-a fost dată prin îngerul al patrulea, prin Waggoner și Jones. Ei au numit-o lumină falsă și au respins-o, așa cum i-au respins pe bărbații prin care Dumnezeu a trimis-o și pe Dumnezeul

1 Pentru clarificarea acestui punct, vezi *Destinul unei mișcări*, cap. 17, carte disponibilă la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

care-i însărcinase pe acești soli. Rezultatul teribil a constat în faptul că s-a introdus o serioasă amânare în lucrarea de încheiere a lui Dumnezeu, care a avut drept consecință rămânerea noastră încă în această lume păcătoasă, când ar fi trebuit să ne aflăm în împărăția lui Dumnezeu.

În fața întregii confuzii cu privire la care anume sunt în realitate sarcinile încredințate primilor trei îngeri, este necesar să revizuiim cu grijă lucrarea lor pentru a fi siguri că nu nutrim nici o concepție greșită astăzi. Pentru a trata acest subiect în detaliu ar fi necesare volume întregi, însă noi nu avem timp și nici spațiu pentru a ne ocupa de el aici, totuși nu va fi necesar să tratăm subiectul într-o manieră atât de cuprinzătoare pentru a căpăta vederi corecte cu privire la misiunile și soliile primilor trei îngeri. Vom începe cu un studiu despre solia primului înger și mișcarea ce s-a dezvoltat sub conducerea lui.

Deoarece marea mișcare a celei de a doua veniri s-a dezvoltat cu cea mai mare putere și cu rapiditate în Statele Unite ale Americii, atenția este concentrată în general asupra apariției și dezvoltării ei aici, în timp ce începuturile ei timpurii în Europa sunt trecute cu vederea în mare măsură.

Destul de curios este faptul că primele voci care au atras atenția asupra profețiilor legate de cea de-a doua venire au venit de la preoții romano-catolici, dintre care cel mai important a fost Manuel de Lacunza, care a trăit între 1731 și 1801. El s-a născut într-o familie de oameni bogați din Santiago, Chile, America de Sud. El a primit o educație religioasă profundă „la Colegio Maximo, sau Școala Superioară, și a fost admis la probă în ordinul iezuit în 1747 la vârsta de șaisprezece ani. După ce și-a terminat cei doi ani de călugărie, el și-a continuat studiile de filozofie și teologie la Bucalemu, încheindu-le cu o distincție de onoare. Când cel de-al treilea an de probă s-a încheiat, el a fost hirotonisit. Nesatisfăcut de liniștea și singurătatea impuse de o asemenea viață, lui i s-a încredințat supravegherea educativă și spirituală a studenților mai tineri. Dar chiar și acest lucru nu l-a satisfăcut pe deplin, astfel că a devenit profesor de latină, și a început să studieze astronomia și geometria.

Lacunza era renumit ca predicator local și, în 1766, a făcut cele patru jurăminte iezuite. Dar în toamna anului 1767 a fost dat afară din Chile, împreună cu toți membrii ordinului, prin decretul lui Carol al III-lea al Spaniei, acțiune care a implicat toate coloniile spaniole. Lacunza s-a dus mai întâi la Cadiz, în Spania, și apoi s-a mutat la Imola, lângă Bologna, în centrul Italiei, unde a trăit până la moartea sa. El nu și-a exprimat amărăciunea cu privire la

exilul său pe un pământ străin, dar în anul 1772 s-a retras din lume și a devenit pustnic, un însingurat, pentru întreg restul vieții sale, conversând doar cu cărțile sale. Viața sa cumpătată, simplă era fără confort, pentru că salariul său era infim. Pentru a găsi alinare la dezamăgirile sale, el a început studiul părinților bisericești și apoi al profețiilor, citind toate comentariile pe care le-a putut găsi într-o mănăstire din apropiere. El era neobosit în râvna sa pentru studiu, și în mod constant invoca harul Duhului Sfânt. El a trăit o viață de pietate și rugăciune remarcabile, petrecând zilnic cinci ore în asemenea rugăciuni. El a rezolvat problemele dificile pe care le ridicau textele prin sesiuni de rugăciune lungi pentru iluminare divină, la care se unea și părintele Gonzalez Carvajal, secretarul său. „*The Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 3, pag. 307, 308, de LeRoy Edwin Froom.

Vreme de treizeci de ani el s-a consacrat studiului Scripturilor și a descoperit cheia că sunt două venituri ale lui Hristos, una în umilință și suferință, care avusese loc în trecut, iar cealaltă în slavă și mărire, care se află în viitor. „El a separat părțile confuze și a scos în relief cea de-a doua venire la începutul mileniului.“ *ibid.*, pag. 308.

În cele din urmă, el a scris constatările sale într-o publicație intitulată *La Venida del Mesias en Gloria y Magestad*, (Venirea lui Mesia în glorie și mărire). Atât de exactă, de cuprinzătoare și de profundă a fost erudiția lui, încât au fost necesari douăzeci de ani pentru a termina această lucrare. Temându-se că descoperirile sale vor fi puse sub *Indexul* lucrărilor prohibite sau interzise, el a publicat totul în formă de manuscris sub numele Rabinul Juan Josafat Ben-Ezra, un evreu creștin, și l-a dedicat lui „Christofilo“ — iubitor de Hristos.

„Tratatul lui Lacunza, publicat aproape sub nasul Vaticanului, a ajuns în Spania și în America de Sud în formă de manuscris, trezind imediat interes și admirație. Curând a devenit popular în formă de manuscris și, în ciuda multiplicării lui laborioase cu mâna, a avut o circulație uimitoare peste tot, de la Havana la Capul Horn. El a fost tradus în latină și apoi în italiană. Velez, avocatul erudit al bisericii din Buenos Aires, a pregătit o combatere elaborată, începând o lungă controversă. S-au dat pe față prieteni înflăcărați, dar și dușmani înverșunați. Au rezultat discuții aprinse despre care Lacunza era conștient. Dezbaterile au agitat în mare măsură atât Europa, cât și America de Sud. Între timp, Lacunza și-a revizuit manuscrisul și l-a aprobat pentru publicare, deoarece deplângea copiile imperfecte care circulau în Europa și în coloniile Americii de Sud.“ *ibid.*, pag. 309.

Manuel de Lacunza a murit în mod neașteptat în 1801 când a fost găsit mort pe malul râului care curgea lângă Imola, dar scrierile sale

au supraviețuit pentru a produce un elan extraordinar în studiul despre cea de-a doua venire a lui Hristos. Scrierile sale nu au fost tipărite decât după moartea lui, când, în ciuda eforturilor hotărâte din partea puternicilor episcopi și preoți catolici, s-au răspândit în întreaga Europă și America de Sud, stârnind și interes și opoziție oriunde erau citite.

În anul 1826, Edward Irving din Londra, un bărbat care urma să aibă o influență puternică în redeșteptarea Mișcării Advente, a citit ediția spaniolă din 1812 și a fost profund impresionat de ea. El s-a apucat imediat s-o traducă în limba engleză. Cartea a devenit subiectul unor mari discuții la faimoasa Conferință Profetică de la Albury Park. Traducerea engleză în două volume a lui Edward Irving a apărut în anul 1827.

Astfel, prin aceste mijloace uimitoare a fost trezit interesul cu privire la cea de-a doua venire a lui Hristos în Europa și America de Sud. În felul acesta au fost puse temeliele pe care se putea clădi mai departe. Până astăzi această lucrare continuă și nu se va încheia până când nu va culmina cu cea de-a doua venire a lui Hristos.

Au urmat la rândul lor alți soli importanți. Cu zece ani înainte ca Miller să fi primit chemarea sa de la Dumnezeu și să meargă să expună, de altfel foarte șovăitor, prima sa predică despre solia venirii lui Hristos, în 1831, Joseph Wolff a început să proclame în Asia cea de-a doua venire a lui Hristos.

„Eforturile misionare ale lui Wolff între anii 1821 și 1826 au inclus Palestina, Egiptul, Peninsula Sinai, Mesopotamia, Persia, Cimea și Imperiul Otoman...

Între anii 1826 și 1830 Wolff a călătorit neobosit prin Anglia, Scoția, Irlanda, Olanda, Germania, prin țările Mediteranei, în Malta, în insulele Greciei, în Egipt, la Ierusalim, în Cipru, scriind continuu rapoarte în *The Jewish Expositor*...

Între anii 1835 și 1838 Wolff a călătorit din nou — în Gibraltar, Malta, Egipt, Muntele Sinai, Jiddah, Masowah (Africa), Kamazia, Tigru, Abisinia (Etiopia), Bombay, Sfânta Elena și, în cele din urmă, în Statele Unite ale Americii.“ *ibid.*, pag. 470, 471.

Josef Wolff a fost un mare predicator al soliei primului înger. El se aștepta ca Hristos să vină în 1847 și, pe baza profețiilor din *Daniel*, a proclamat aceasta pretutindeni pe unde s-a dus. Dar el nu era singurul. Din momentul în care papalitatea a căzut în 1798, interesul cercetătorilor Bibliei a trecut imediat de la profeția celor 1260 de ani la profeția celor 2300 de ani. Pe măsură ce lumina începea să deschidă mințile celor care îl invitaseră ca slujitor pe Duhul Sfânt, aceste persoane care au fost atât de mult

binecuvântate nu s-au putut stăpâni să scrie și predice ceea ce li se descoperise. Majoritatea acestor oameni sunt necunoscuți credincioșilor adventiști de astăzi, deși ei au deținut un loc foarte important în dezvoltarea soliei primului inger.

Printre ei se numără John Tudor, editorul revistei *Church of England Quarterly Review*; William Jones, un scriitor religios baptist; Alphonse M.F. Nicole, un proeminent avocat elvețian; John Fry, un absolvent al University College din Oxford, Anglia; Henry Drummond, un bancher și membru al parlamentului care a avut o contribuție extraordinară în redeșteptare; și James H. Frere care, împreună cu Edward Irving și Lewis Way, a format Societatea de Investigare Profetică din Anglia, și a publicat revista trimestrială denumită *The Morning Watch* (Straja dimineții). Societatea a fost formată în anul 1826, dar mai era încă înfloritoare în 1848.

Probabil cel mai bine cunoscut dintre toți cei care au fost implicați în Redeșteptarea Adventă Britanică a fost Edward Irving care a trăit între 1792-1834. Acest bărbat s-a dovedit a fi un predicator foarte înzestrat a cărui congregație a devenit atât de mare și bogată, încât aceasta a trebuit să se mute într-o nouă biserică clădită în Regent Square. „O mie de persoane se îngrămădeau la biserică duminică de duminică pentru a auzi expunerile profetice extinse ale lui Irving. În 1828 el a întreprins un tur prin Scoția pentru a vesti iminenta revenire. Balcoanele supraaglomerate ale celor mai mari biserici nu puteau cuprinde mulțimile care îl ascultau cu entuziasm. Oamenii din Edinburgh veneau să-l asculte de la ora cinci dimineața. La Holywood și Dunscourse el a predicat în aer liber unor mulțimi cuprinse între 10.000 și 12.000 de oameni. La începutul anului 1829 membrii Conferinței de la Albury au editat revista trimestrială *The Morning Watch* ce se ocupa de profețiile care nu erau încă împlinite.“ *ibid.*, pag. 516.

În 1830, când a scris un tratat despre natura umană a lui Hristos, Irving a fost acuzat de erezie. Profund îngrijorat, el și-a întrerupt scrierile în timp ce își cerceta inima cu lacrimi și cu rugăciune, doar pentru a deveni și mai convins de soliditatea sa teologică. Mult mai multe probleme au apărut atunci când unii din comunitatea sa au început să vorbească în limbi necunoscute, fapt care a condus comitetul bisericii de a-i refuza dreptul să mai predice în 1832. Aproape 800 de membri ai comunității londoneze au fost de partea lui, dar după o călătorie în Scoția, unde a predicat unei mari mulțimi în aer liber, el s-a întors la Londra pentru a afla că adunarea l-a respins și că fusese numit într-un post modest. Sănătatea lui a intrat într-un declin rapid și a murit la Glasgow în

1834. Cu toate acestea, cariera sa a fost strălucitoare, una care a făcut proeminență într-un mod grăitor Trezirea Adventă.

Aceia care au ajuns să învețe importanța naturii umane a lui Hristos și care știu că a declara că El a venit în carnea și sângele sfinte și desăvârșite înseamnă a fi o parte a lui antihrist, vor fi foarte interesați să știe ce anume a învățat acest mare predicator despre acest subiect. Alunecase el în fanatism, dezvoltat din pricina mândriei sale ca urmare a marelui său succes, sau ieșise din întunericul care domina Europa atât de multă vreme? Sperăm și chiar ne așteptăm să fie doar rezultatul ieșirii din întuneric. Următoarea descriere a ceea ce a învățat el în acest domeniu arată foarte clar faptul că el, și nu bătrânii bisericii care l-au alungat de la amvon, a fost cel corect.

„Irving dezvoltase între timp vederea că Hristos a venit în carnea păcătoasă și căzută, cu poftă și dorințe asemănătoare, și că lucrarea Duhului Sfânt era de a supune și de a ține sub control toate impulsurile cărnii, lucrare care a fost săvârșită într-un mod eficace. Și chiar această lucrare, gândea el, Duhul Sfânt trebuie să o facă în om până când acesta este eliberat întru totul de păcat. Cuplată cu aceasta era credința că darurile depline și miraculoase ale Duhului Sfânt trebuie să sălășluiască în biserică, și că oamenii nu pot să le dețină doar din cauza lipsei de credință, că ei trebuie să se roage cu seriozitate și neîncetat pentru aceste daruri. Această poziție a provocat atacuri din toate părțile asupra lui Irving, cât și discuții despre darurile spirituale atât în publicațiile periodice, cât și în cărți de către unii oameni ca McNeile, Pym, Noel și Leslie.“ *ibid.*, pag. 525.

Este extrem de interesant să vedem că această poziție s-a dezvoltat atât de timpuriu în apariția Trezirii Advente. Edward Irving deținea adevărul acestui subiect. Concluzia că o persoană poate trăi o viață fără păcat este compatibilă cu învățătura că Hristos a venit în aceeași carne și sânge ca și cei pe care El a venit să-i mântuiască. O examinare a învățăturilor oricărei biserici din lume va arăta că, orice biserică ce neagă faptul că Hristos a venit în aceeași carne și sânge păcătos și căzut ca al celor pe care El a venit să-i mântuiască, va nega de asemenea și faptul că un creștin poate trăi o viață perfect neprihănită, în timp ce aceia care cred cu adevărat că El a venit în carnea și sângele nostru, știu că noi putem trăi aceeași viață pe care a trăit-o El.

Un alt eveniment, unul dintre cele mai remarcabile în apariția mișcării advente în Lumea Veche, a fost inspirația Duhului Sfânt care lucra prin copiii predicatori din Suedia. La acest eveniment se face referire în cartea *Tragedia veacurilor*, cap. 20, par. 31-34:

„Și în Scandinavia solia adventă a fost proclamată și s-a deșteptat un deosebit interes. Mulți au fost treziți din falsa lor siguranță

să-și mărturisească și să-și părăsească păcatele și să caute iertare în numele lui Hristos. Dar clerul bisericii statale s-a împotrivit mișcării și, prin influența lui, unii din cei care predicau solia au fost aruncați în temniță. În multe locuri în care predicatorii venirii apropiate a Domnului erau aduși în felul acesta la tăcere, Dumnezeu a găsit potrivit să trimită solia într-un mod miraculos, prin copilași. Deoarece ei erau sub vârsta maturității, legea statului nu-i putea opri, și li s-a îngăduit să vorbească nemolestați.

Mișcarea s-a dezvoltat mai ales în clasele de jos, iar oamenii se adunau să asculte avertizarea în locuințele modeste ale muncitorilor. Copiii-predicatori erau ei înșiși în majoritate fii de țărani săraci. Unii dintre ei nu aveau mai mult de șase sau opt ani; și în timp ce viața lor mărturisea că iubeau pe Mântuitorul și se străduiau să trăiască în ascultare de cerințele sfinte ale lui Dumnezeu, de obicei ei dădeau pe față numai inteligența și priceperea ce se putea vedea la copiii de vârsta lor. Când stăteau înaintea oamenilor, însă, se vedea că erau mânați de o influență mai presus de însușirile lor naturale. Tonul și manierele se schimbau și, cu o putere solemnă, dădeau avertizarea cu privire la judecată, folosind chiar cuvintele Scripturii: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui”. Ei muștrău păcatele oamenilor, condamnând imoralitatea și viciul, muștrău pe cei lumești și pe cei apostaziați și avertizau pe ascultătorii lor să fugă degrabă de mânia viitoare.

Oamenii ascultau impresionați. Spiritul convingător al lui Dumnezeu vorbea inimilor lor. Mulți erau determinați să cerceteze Scripturile cu un interes nou și profund, cei necumpătați și imorali erau transformați, alții părăseau practicile necinstite și s-a făcut o lucrare atât de vizibilă, încât slujitorii bisericii statale erau constrânși să recunoască faptul că în această mișcare era mâna Domnului.

A fost voia lui Dumnezeu ca vestea revenirii Mântuitorului să fie predicată în țările scandinave; și atunci când glasurile slujitorilor Săi erau aduse la tăcere, El a pus Duhul Său asupra copiilor, pentru ca această lucrare să poată fi adusă la îndeplinire.“

Aceste evenimente remarcabile au avut loc în preajma anului 1840, doar cu câțiva ani înainte de sfârșitul profeției celor 2300 de ani.

„Când s-a aflat în Suedia în 1885, Ellen G. White, care a pus întrebări cu privire la aceste episoade, a declarat că acei copii astfel înrăuriți erau înconștienți de ce avea loc în jurul lor. Ei aveau toate caracteristicile celor care se aflau într-o viziune dată de Dumnezeu, și vorbeau cu o putere convingătoare care conținea în ea o mare influență. Ei își pierdeau comportamentul lor copilăresc și vorbeau cu toată forța și tăria unor bărbați și femei maturi. Mulți

care i-au văzut și auzit credeau cu fermitate că Dumnezeu îi folosea pentru a rosti în mod profetic solia care era de dat. Un martor al uneia din adunările care a avut loc în casa unui țăran, unde a vorbit o fetiță predicatorie, a declarat următoarele:

„Când și ultimul om sosise, maniera ei s-a schimbat cu totul în ce privește curajul și gestică, indicând cu claritate că era mișcată de o putere invizibilă și nu de însușirile ei naturale. Când ea a început să vorbească, i s-a schimbat și vocea. Ea a zis: ‘Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui’. Ea a muștrat păcate cum ar fi beția, furtul, adulterul, înjurătura și bârfirea și, de asemenea, i-a muștrat pe cei care se duceau la biserică ce aveau în vedere afaceri lumești, în loc să asculte cuvântul lui Dumnezeu și să își conformeze viețile acestui cuvânt. Vocea și cuvintele ei erau impresionante. Mulți plângeau și suspinau. Li se spunea că li se acordase timp pentru a se pocăi, dar că ei trebuie s-o facă imediat, să nu amâne pentru altă dată.” *The Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 3, pag. 674, de LeRoy Edwin Froom.

Lucrarea și solia primului înger a fost de asemenea vizibilă în Elveția, Franța și Germania. Cel mai remarcabil sol din Elveția și Franța a fost Louis Gaussen a cărui lucrare este descrisă în *Tragedia veacurilor*, cap. 20, par. 25-30. El a adoptat strategia de a lucra cu copiii, în speranța că prin ei va căpăta acces la părinți. Planul a lucrat extrem de bine și curând un număr considerabil de adulți au venit să audă și să fie binecuvântați.

„Cu toate că era unul dintre cei mai distinși și mai iubiți dintre predicatorii de limbă franceză, după o vreme, Gaussen a fost suspendat din serviciu, principala acuzație fiind că, în loc de a folosi catehismul bisericii, manual banal și raționalist, aproape lipsit de credință pozitivă, folosisa Biblia în educarea tineretului. După aceea a devenit profesor într-o școală teologică, în timp ce duminica și-a continuat lucrarea sa de catihet, adresându-se copiilor și instruindu-i din Scripturi. Lucrările lui cu privire la profeție au trezit de asemenea mult interes. De la scaunul de profesor, prin presă și în ocupația lui preferată ca învățător al copiilor, a continuat timp de mulți ani să exercite o largă influență și a contribuit la trezirea atenției multora asupra studiului profețiilor care arătau că venirea Domnului este aproape.” *Tragedia veacurilor*, cap. 20, par. 30.

„În Germania învățătura [despre cea de-a doua venire] fusese predicată în secolul al optsprezecelea de către Bengel, pastor al Bisericii Luterane și un vestit savant și critic al Bibliei. După terminarea studiilor, Bengel s-a devotat studiului teologiei, către care înclina în mod natural tonusul grav și religios al minții sale, adâncit prin edu-

cația și disciplina sa timpurie. Asemenea altor tineri cu caracter cugetător, înainte și după aceea, a trebuit să lupte cu îndoieli și cu dificultăți de natură religioasă și face aluzie cu multă sensibilitate la multele săgeți care i-au străpuns sărmana lui inimă și i-au făcut tinerețea greu de suportat'. Devenind membru al consistoriului din Württemberg, a apărut cauza libertății religioase. 'În timp ce susținea drepturile și privilegiile bisericii, el susținea să se acorde toată libertatea rațională acelor care se simțeau obligați din motive de conștiință să se retragă de la împărtășanie.' *Encyclopaedia Britannica*, ediția a 9-a, articolul „Bengel”. Efectele bune ale acestui mod de a proceda se mai simt și astăzi în provincia lui natală.

Lumina celei de a doua veniri a lui Hristos a inundat mintea lui Bengel, în timp ce pregătea o predică din *Apocalipsa* 21 în prima duminică din postul Crăciunului. Profețiile din *Apocalipsa* s-au desfășurat înaintea înțelegerii sale ca niciodată mai înainte. Copleșit de simțul importanței covârșitoare a scenelor de glorie fără egal prezentate de profet, a fost constrâns să se abată pentru un timp de la contemplarea subiectului. Dar, în timp ce se afla la amvon, i s-au prezentat iarăși cu toată puterea și vivacitatea. De la data aceea s-a devotat studiului profețiilor, îndeosebi a acelor din *Apocalipsa*, și a ajuns în scurtă vreme la convingerea că ele arătau către venirea lui Hristos ca fiind aproape. Data care a stabilit-o ca timp al celei de-a doua veniri era numai câțiva ani după aceea susținută de Miller.

Scrierile lui Bengel s-au răspândit în toată creștinătatea. Vederile lui cu privire la profeție au fost primite aproape de toți în statul său Württemberg și într-o oarecare măsură și în alte părți ale Germaniei. Mișcarea a continuat și după moartea lui, iar solia adventă a răsunat în continuare în Germania, în același timp atrăgând atenția și în alte țări. Încă în acest timp, unii credincioși au plecat în Rusia unde au format colonii, iar credința apropiatei veniri a lui Hristos este păstrată încă de bisericile germane din această țară. “*Tragedia veacurilor*, cap. 20, par. 22-24.

Fiecare dintre aceștia și mulți alți martori au dat mărturie în țările lor, de la iezuitul romano-catolic Manuel Lacunza, care a studiat solia și și-a răspândit scrierile din refugiul său aflat chiar în umbra scaunului puterii papale; la Joseph Wolff, misionarul lumii; și până la copilașii din Suedia care au proclamat solia sub inspirația directă a Duhului Sfânt.

Mulți din acești martori nu s-au văzut niciodată unul cu altul și în multe cazuri ei nu știau nimic de existența celorlalți. Cu toate acestea, a existat o adunare sau întrunire remarcabilă unde cercetătorii acelor profeții care descriau cea de-a doua venire a lui

Hristos se adunau împreună pentru rugăciune și studiu. Această adunare se întrunea la Londra în fiecare an, între 1826-1830, și era denumită Conferința Profetică Albury Park.

„În dorința de a compara vederile în scopul de a obține o înțelegere mai bună și mai coerentă a profețiilor care aveau de a face cu timpul, grupuri de comentatori au ținut întruniri periodice în vara anului 1826. Apoi, la sugestia lui Lewis Way, Henry Drummond a invitat prin scrisori anumiți pastori și laici pe care el îi considera a fi interesați să se adune la sfârșitul anului timp de o săptămână întreagă în vederea unui studiu și a unor discuții neîntrerupte. Douăzeci de cercetători ai profeției au răspuns la prima chemare, printre ei numărându-se Joseph Wolff și Hugh M'Neile, rectorul parohiei din Albury care a slujit ca moderator.

Astfel a avut loc prima Conferință Profetică în Lumea Veche a Trezirii Advente — prima de acest gen, după câte se pare, din istoria modernă a bisericii. Vila luxoasă a lui Drummond din Albury Park, aproape de Guildford, în Surrey, la care se ajungea foarte ușor pe un drum de pădure, a fost cât se poate de potrivită pentru o asemenea întrunire. Ea oferea poteci umbrite și retrase, bune de plimbări pentru contemplare sau discuție. Participanții erau interesați în mod vital de semnele imediate ale împlinirii profețiilor, și erau nerăbdători să ajungă la aplicații satisfăcătoare în punctele divergente.

Aceste conferințe s-au repetat anual până în 1830. În total au participat patruzeci și patru de persoane care au fost la una sau mai multe conferințe, reprezentând diferite biserici și confesiuni. Caracterul interbisericesc al grupului este descoperit prin faptul că nouăsprezece erau pastori ai Bisericii Anglicane, unul era morav, doi erau pastori disidenți, patru erau pastori ai bisericii oficiale a Scoției, unsprezece erau laici anglicani, unul era laic presbiterian scoțian, iar ceilalți șase erau fără convingeri religioase determinate. Printre numele binecunoscute se aflau Drummond, M'Neile, Cuninghame, Wolff, Irving, Daniel Wilson (viitorul episcop al Calcuttei), Frere, Hawtrey, Vaughan, Bayford, Stewart, Simons, Marsh, John Tudor (viitorul editor al revistei *The Morning Watch*) și Lordul Mandeville.“ *The Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 3, pag. 449, 450, de LeRoy Edwin Froom.

Întreaga zi era consacrată rugăciunii, studiului și discuțiilor în timpul acestor conferințe. Existau trei sesiuni zilnice, prima înainte de micul dejun, a doua înainte de prânz și a treia, seara. Un vorbitor ales prezenta o temă în timpul primei sesiuni care dura o oră, în vreme ce ceilalți ascultau atenți și-și luau notițe despre ce auzeau. Ei se întâlneau din nou la ora unsprezece. În cursul celor două

ore ce urmau studiul biblic de dimineață, se servea micul dejun, dar principala ocupație în timpul acestei perioade era luarea în atenție cu rugăciune și sânguință a studiului biblic prezentat dimineața.

După ce se așezau din nou la masă pentru cercul de discuții și se rugau pentru prezența și slujirea Duhului Sfânt, moderatorul cerea fiecărei persoane în parte să-și exprime convingerile cu privire la gândurile prezentate la studiul de dimineață. Patru sau cinci ore erau petrecute în felul acesta, fiecare prezentându-și cu claritate și cu politețe descoperirile făcute pe marginea subiectului.

Sesiunea finală începea după cină când se devota timp pentru orice întrebare sau dificultate care apăruseră în timpul sesiunilor de peste zi. Lucrările se desfășurau într-un spirit de serioasă rugăciune, cu mare credință și cu o serioasă consacrare față de adevăr. Cei prezenți erau foarte binecuvântați, și au dus cu ei mai departe solemna înțelegere că trăiau în zilele de încheiere ale istoriei umane.

Era de așteptat un asemenea lucru având în vedere natura solemnă și surprinzătoare a soliei primului inger. Pretutindeni unde se predicau aceste mari adevăruri, mai întâi în Lumea Veche și apoi în Lumea Nouă, au trezit sufletele la căutarea pocăinței, sau le stârnea pentru a persecuta și a se opune lucrării lui Dumnezeu și acelora care se consacraseră acestei lucrări.

După cum indică această scurtă istorie, a existat o trezire foarte activă, adâncă și semnificativă în Europa, Asia, Africa și America de Sud, înainte ca puternica mișcare adventă să înceapă în Statele Unite ale Americii. Mai exista o altă deosebire și aceasta era aceea că în lumea lui Lacunza, Irving, Wolff și a copiilor suedezi, predicarea unei date precise pentru cea de-a doua venire a lui Hristos nu a fost o caracteristică tot la fel de proeminentă sau de specifică așa cum era de cealaltă parte a Atlanticului, cu rezultatul că credincioșii nu au suferit aceeași dezamăgire teribilă ca cei din Statele Unite. Și totuși trezirea din Europa avea să se stingă după trecerea timpului așteptat.

Din fericire, nu acesta s-a dovedit a fi cazul cu mișcarea adventă din America de Nord. Cu toate că în 1844 au suferit o dezamăgire atât de zdrobitoare, încât aproape că a distrus mișcarea, Domnul a putut să trimită lumină în întuneric pentru a da lucrării o direcție și un avânt proaspăt. Poporul lui Dumnezeu, cu un reînnoit curaj, a mers înainte pentru a clădi puternica mișcare adventă care s-a răspândit din Statele Unite peste tot în lume.

Întemeietorul acestei mișcări a fost William Miller, un fermier onest care fusese dezamăgit de învățăturile religioase din vremea sa și care se întorsese spre studiul personal al Cuvântului lui

Dumnezeu pentru a învăța adevărul așa cum era scris acolo. El s-a născut în 1782 și a murit în 1849.

Ca băiat era avid însetat după cunoaștere și a citit orice carte care-i cădea în mână. Multe din aceste cărți prezentau sentimente păgâne, deoarece era o epocă în care agnosticii și ateistii erau populari. Citirea acestor cărți și întovărășirea cu deiștii l-au condus să pună la îndoială autoritatea și autenticitatea Scripturilor și să le pună deoparte. Deși, ca rezultat al acestui lucru, se găsea într-o situație mai rea, el a susținut aceste vederi vreme de aproximativ doisprezece ani.

El a trecut prin experiența unui sentiment crescând de disperare și frică de viitor, iar această disperare l-a copleșit până în ziua când Domnul a făcut să strălucească lumina în mintea lui. „Deodată, spunea el, caracterul Mântuitorului a impresionat cu putere mintea mea. Se părea că există o ființă atât de bună și de miloasă care să ispășească nelegiuirile noastre, și prin aceasta să ne salveze de suferință și de pedeapsa păcatului. Imediat am simțit cât de iubitoare trebuie să fie o asemenea ființă și mi-am închipuit că mă pot arunca în brațele Sale și să mă încred în mila unuia ca El. Dar s-a ridicat întrebarea: Cum se poate dovedi că există o astfel de Ființă? Am descoperit că în afară de Biblie nu se găsește nici o dovadă de existența unui așa Mântuitor sau chiar a unei stări viitoare...

Am văzut că Biblia scotea în evidență tocmai un asemenea Mântuitor de care aveam eu nevoie; și am fost uimit să descopăr cum o carte neinspirată avea să dezvolte principii atât de perfect adaptate nevoilor unei lumi căzute. Am fost constrâns să admit că Scripturile trebuie să fie o descoperire de la Dumnezeu. Ele au devenit desfătarea mea; iar în Isus am găsit un prieten. Mântuitorul a devenit pentru mine primul dintre zece mii; iar Scripturile, care mai înainte erau întunecate și contradictorii, au devenit acum o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea. Mintea mi s-a liniștit și mi s-a limpezit. Am constatat că Domnul Dumnezeu este o Stâncă în mijlocul oceanului vieții. Biblia a devenit acum studiul meu de căpetenie și pot spune în adevăr că am cercetat-o cu mare plăcere. Am găsit acea jumătate despre care nu mi s-a vorbit niciodată. M-am întrebat atunci de ce nu văzusem mai înainte frumusețea și măreția ei și m-am minunat cum de am putut-o lepăda. Am descoperit tot ce-mi putea dori inima și un bun leac pentru toate bolile sufletului. Am pierdut gustul pentru orice altă lectură și mi-am îndreptat inima să primesc înțelepciune de la Dumnezeu.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 18, par. 5, 6.

William Miller nu planificase niciodată timpul, locul și metoda prin care va veni această convertire. Tatăl său ceresc a fost acela care a făcut totul, nu numai de a-i aduce mântuirea sa personală, ci

și de a efectua în el o pregătire spirituală puternică pentru marea sa lucrare viitoare. Acesta este un tipar distinct care apare în viața tuturor acelor pe care Domnul îi cheamă să fie soli ai Săi. Martin Luther a căpătat-o în timp ce se străduia cu durere să urce „scara Sfântului Petru” din Roma; ea a venit la John Wesley în sala de adunare din Aldersgate Street, Londra; iar Ellen White a căpătat-o în adolescența ei înainte ca marea dezamăgire să pună la probă pe credincioși în 1844. Această convertire trebuie să fie experimentată de toți aceia care sunt chemați de Dumnezeu pentru a fi soli ai Săi pentru cauza Sa, deoarece lucrarea Evangheliei poate fi dusă mai departe numai de cei care au trăit-o ei mai întâi. Când cineva pretinde a fi un sol trimis de Dumnezeu, dar nu poate da mărturie în favoarea unei experiențe specifice a eliberării din păcatul stăpânitor, atunci, prin chiar lucrul acesta, el nu are un temei valid pentru lucrarea sa. Nu te teme să te desparți de o asemenea persoană.

Fiind astfel transformat, William Miller și-a devotat următorii doi ani studiului Scripturilor. El a urmat un procedeu foarte sigur și foarte precis al cărui punct principal era acceptarea Bibliei ca propriul ei interpret.

El s-a străduit să pună deoparte toate ideile preconcepute și toate comentariile omenești;

a comparat scriptură cu scriptură;

a studiat într-o manieră metodică și ordonată;

a început cu cartea *Genezei* și a citit pe rând verset cu verset;

și nu a înaintat mai repede decât pe măsură ce i se descoperea înțelesul pasajelor;

Când descoperea ceva neclar;

el compara orice text care părea să aibă legătură cu dificultatea apărută;

și muncea la aceasta până când neclaritatea era înlăturată prin claritate.

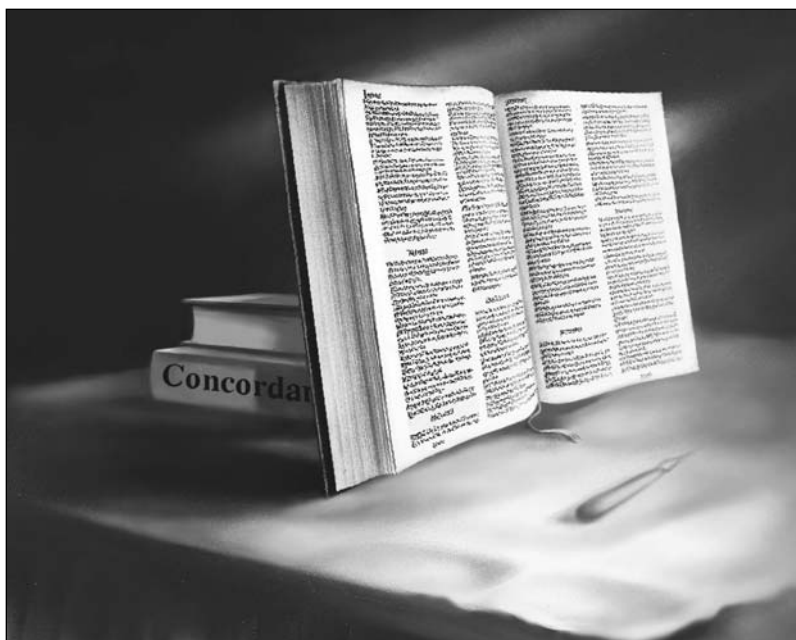
Astfel, pentru fiecare text dificil de înțeles;

el găsea o explicație în alte părți ale Scripturii.

Vezi *Tragedia veacurilor*, cap. 18, par. 7-9.

În 1818, la sfârșitul celor doi ani de studiu intens, a ajuns la concluzia clară că Hristos va veni în aproximativ 25 de ani, dar aceste descoperiri erau atât de contrare învățăturilor generale din vremea sa, încât s-a întrebat dacă numai el putea fi corect, iar atăția alții în eroare.

Pentru a fi sigur că nu ajunge în rătăcire și că nu îi conduce și pe alții în rătăcire, el și-a devotat următorii cinci ani verificării și reverificării celei mai atente a noilor sale vederi, dar nu a fost în stare să descopere nici o eroare fundamentală în învățăturile sale.

Biblioteca lui William Miller nu era umplută cu cărțile altor oameni. Tot ce a folosit el, a fost o Biblie, o Concordanță, și câteva cărți de istorie.

Povara de a spune și altora cele descoperite a început acum să apese din greu asupra minții sale, dar văzându-se o persoană nepotrivită de a transmite o lumină atât de importantă, în afara cazului că o făcea într-un mod pașnic, personal, el nu a proclamat public aceste adevăruri până când, după nouă ani de ezitare, Dumnezeu l-a chemat să se angajeze cu totul în lucrarea de evanghelizare, chemare ce venise cu atâta claritate, forță și putere, încât el nu a îndrăznit s-o refuze.

„Frământarea profundă a lui Miller și lupta interioară a conștiinței cu privire la datoria sa de a expune convingerile sale înaintea lumii, au ajuns la apogeu într-o zi de vară bogată în întâmplări, în anul 1831. Era data de 13 august, a doua sâmbătă din lună, și Miller se afla acasă în Low Hampton. El luase micul dejun și-și petrecuse puțin timp la biroul său demodat în plăcuta cameră din partea de est a robusteii sale locuințe de la țară, verificând mai departe, un anume punct al studiului său. Când s-a ridicat să meargă pentru a face o anumită lucrare, asupra minții sale a venit convin-

gereea cu o mai mare urgență decât oricând înainte: „Du-te și spune lumii”. Era ca și cum Dumnezeu ar fi rostit cuvintele. Impresia a fost atât de reală și atât de puternică, încât el s-a lăsat pe spate în scaunul său uzat și a intrat într-o adevărată conversație cu privire la problemă. „Nu pot să mă duc, Doamne”, a zis el. „De ce?”, părea că veni răspunsul, în forma unei întrebări.

Miller prezentă toate scuzele mult prea învechite pe care le-a putut aduna — cu privire la vârsta sa, faptul că nu era predicator, că ducea lipsă de pregătire, că era lipsit de pricepere, că era încet la vorbire și altele asemănătoare. Dar nici una dintre ele, nici toate la un loc, nu au putut să aducă la tăcere glasul convingerii care insista că era sfânta lui datorie de a-și face cunoscută credința altora pe cale publică. Frământarea sufletului său a devenit atât de mare, încât a intrat atunci și acolo într-un legământ solemn cu Dumnezeu, sigilat cu rugăciunea că, dacă Dumnezeu îi deschide calea într-un mod vădit, atunci el se va duce și își va îndeplini datoria față de lume. „Ce înseamnă să ți se deschidă calea?”, părea să-l întrebe vocea. „Ei bine, răspunse el, dacă am să primesc o invitație pentru a vorbi în public în orice loc, atunci voi merge și le voi spune ceea ce am descoperit.”

Astfel, după o luptă îndelungă și grea, el consimțise să meargă și să încerce să vorbească despre subiect — dacă Domnul va deschide calea. Puțin a visat el că după nici o jumătate de oră avea să se confrunte exact cu o asemenea cale deschisă. Având în vedere termenii condiției sale, el se socotea în siguranță față de posibilitatea de a aduce la îndeplinire învoiala sa. Povara sa părea ridicată, și se simțea eliberat. Dar exact în aceeași clipă un flăcău de șaisprezece ani călărea dinspre localitatea învecinată, Dresden, către Low Hampton, cu invitația pentru Miller de a veni și de a spune membrilor Bisericii Baptiste din Dresden vederile sale cu privire la cea de-a doua venire.

Acest flăcău, Irving Guilford, era nepotul lui Miller, fiul surorii sale Sylvia, care, împreună cu soțul ei Sila, era o credincioasă de frunte a Bisericii Baptiste din Dresden. Ei discutaseră despre absența pastorului lor pentru următoarele câteva zile, și Sila propusese ca ei să-l roage pe „William” să vină duminică și să le expună convingerile sale despre a doua venire, bazate pe studiul personal al Bibliei. Ei aveau să strângă pe vecinii lor, majoritatea bapțiști, ca el să poată vorbi despre aceste convingeri, dacă n-avea nimic împotrivă să predice. Grupul bisericii se putea aduna în sufrageria largă a casei lor din bârne, în loc de a merge la biserică, dacă acest lucru ar fi mai ușor pentru el. Astfel ei îl trimisese pe flăcăul care a ajuns la casa lui Miller curând după legământul său solemn cu Domnul.

Apoi s-a auzit bătaia în ușa lui Miller și Irving Guilford a intrat și i-a comunicat vestea — că „pastorul nostru e plecat, și oamenii vor ca să vii dumneata și să le vorbești despre cea de-a doua venire a lui Hristos. Vecinii vor veni la noi acasă și toată biserica o vei găsi adunată acolo”. Uluit, Miller a fost lovit ca de trăsnet și s-a supărat pe sine pentru legământul pe care-l făcuse. El însuși mărturisește despre acel episod: „M-am răsculat dintr-odată împotriva Domnului, și m-am decis să nu mă duc”. Fără nici un cuvânt el s-a întors și a ieșit vijelios pe ușă. El a coborât panta curții îndreptându-se spre păduricea de arțari învecinată unde putea să se lupte în rugăciune pe genunchi.

Lupta a fost intensă. El ajunsese la acel moment crucial al deciziei care vine la mulți în viață ce sunt mișcați de o convingere adâncă. La umbra păduricii de arțari, aproape de casă, Miller a căzut pe genunchi și s-a rugat mai întâi ca Dumnezeu să-l elibereze de făgăduința făcută. Dar singurul răspuns ce părea să-l primească era de-acum familiar: „Du-te și spune lumii”. Și în tăcerea sumbră a crângului, conștiința i-a fost străfulgerată, „Vei face tu un legământ cu Dumnezeu doar pentru ca să-l calci atât de curând”? El făgăduise că dacă va fi invitat să vorbească în public despre credința sa se va duce. Dumnezeu se bazase pe cuvântul său și acum, în mai puțin de o jumătate de oră, el primise acea invitație. Aceasta era o chestiune evidentă, clară și simplă.

Nu exista decât un singur răspuns pe care un om de calibrul și caracterul lui Miller îl putea da. El, care fusese ofițer în armată, sub ordinele comandantului său șef și care provenea din neamul de luptători serioși ai Noii Anglii, nu trebuia și nici nu avea cum să renege. În joc era cuvântul său de onoare. El promisese în mod specific că va răspunde dacă va fi invitat să se ducă și să-și facă cunoscută credința. Și iată, invitația venise. Astfel, acolo și atunci, pe genunchi, el s-a supus mandatului clar al lui Dumnezeu, și a zis: „Doamne, mă voi duce”. *“The Prophetic Faith of Our Fathers, vol. 4, pag. 482-484, de LeRoy Edwin Froom.*

De atunci înainte, fiecare moment al vieții sale a fost devotat predicării puternicii solii a primului înger. La început, deoarece lucrarea sa i-a trezit pe oameni și a sporit deosebit de mult frecvența la biserică, transformându-le comportamentul, el a primit sprijin favorabil din partea pastorilor, dar când conducătorii bisericii au înțeles natura reală a soliei lui și felul în care aceasta demasca învățăturile lor eronate, ei le-au închis ușa mileritilor și i-au dat afară din bisericile lor. Persecuția a crescut în intensitate pe măsură ce mișcarea se dezvolta.

Curând i s-au alăturat ajutoare ale căror nume sunt bine cunoscute celor care au studiat marea mișcare a celei de-a doua veniri. Cei mai proeminenți dintre aceștia au fost Joshua V. Himes, Charles Fitch, Josiah Litch și Joseph Bates. Prin predicare și publicații, aceștia și alții, au trezit sute de mii de oameni, au fost ținute mari întâlniri de tabără, iar credincioșii erau conduși să facă o pregătire solemnă pentru așteptata venire a lui Hristos. Lucrarea creștea doar pentru a deveni cea mai puternică manifestare a puterii și a lucrării Duhului Sfânt de la apostoli încoace.

Există o bogăție de informații disponibile privitoare la solia și mișcarea primului înger, în așa măsură încât aici am tratat doar pe scurt acest subiect. Orice persoană care este hotărâtă astăzi să-și ocupe locul său prevăzut în lucrarea finală și care este decisă să facă o pregătire serioasă pentru cea de-a doua venire a Domnului, trebuie să studieze în mod profund și cu atenție istoria mișcării primului înger, până când este foarte bine informat cu privire la acest subiect. Toate informațiile necesare pot fi găsite în *Tragedia veacurilor*, de Ellen White, *The Midnight Cry*, de Francis D. Nichol și *The Prophetic Faith of Our Fathers*, volumele 3 și 4, de LeRoy Edwin Froom.

Cu cât cineva este mai bine experimentat în istoria mișcării primului înger, cu atât mai bine va ști el la ce să se aștepte și cum să umble în timpul manifestării finale a lucrării acestui înger. Pe deasupra, el va fi de asemenea ferm stabilit în convingerea că lucrarea primului înger, așa cum s-a manifestat ea în întemeierea și în evoluția marii mișcări a celei de-a doua veniri în Lumea Veche și în Lumea Nouă, a fost chiar lucrarea lui Dumnezeu. El va recunoaște că ceea ce s-a învățat în trecut era o solie care a fost formulată chiar în cer și trimisă prin canale alese de Dumnezeu la cei de pe pământ, care aveau nevoie de lumină.

Oricât ar fi de esențial să înțelegem relația dintre profeții și evenimentele emoționante care au constituit împlinirea lor, este și mai important ca cercetătorul să treacă dincolo de punctul unde el înțelege ceea ce este solia în sine și ce s-a plănuțit să se realizeze. În capitolul următor vom explora și vom descoperi câte ceva din acestea.

CAPITOLUL 5

Evangelhia, Geneza și primul înger

Inițierea marii mișcări a celei de-a doua veniri este încercarea finală a lui Dumnezeu de a-și aduce poporul în locuința Sa sfântă și, de data aceasta, El va reuși. Toate eforturile anterioare au eșuat, pentru că poporul Său nu a înțeles cu adevărat ce anume ținea El să împlinească în, prin și pentru ei, precum și mijlocul prin care acest scop avea să fie atins. De aceea, această ultimă generație trebuie să capete viziunea spirituală prin care să înțeleagă care este în realitate lucrarea și scopul lui Dumnezeu și să fie în stare să intre pe deplin în ele, ca Domnul să poată în cele din urmă sfârși lunga noapte întunecată a păcatului și să se odihnească cu poporul Său în lucrarea Sa încheiată.

Inițial, o mare lucrare de pregătire trebuie să fie adusă la îndeplinire în poporul lui Dumnezeu. Slujirea primului înger este o chemare la această lucrare. Ea este împlinirea profetizată nu doar de marile profeții din *Daniel* și *Apocalipsa*, ci și de sărbătoarea trâmbițelor care era celebrată timp de zece zile, premergătoare zilei marii ispășiri finale. Sunarea acestor trâmbițe îi avertiza pe oameni cu privire la necesitatea de a face pregătirea cea mai minuțioasă pentru ziua ispășirii și a judecății. Ea era destinată să fie o perioadă de curățire totală de orice pângărire, atât fizică, cât și spirituală. O asemenea lucrare putea fi făcută doar prin puterea creatoare a Celui Atotputernic, care este Evangelhia, puterea vie a lui Iehova pentru mântuirea din păcat. Nici un om nu are în sine însuși capacitatea de a-și aduce viața în armonie cu Dumnezeu și astfel să dobândească pregătirea necesară intrării în odihna Lui — în locuința Sa sfântă.

Când aceste adevăruri sunt cu adevărat înțelese, se va vedea de ce primul înger vine având și predicând Evangelhia cea veșnică, și de ce el îi cheamă pe toți să se închine unui Dumnezeu Creator care a chemat la existență pământul, marea și cerul. Cu alte cuvîn-

te, relația dintre Evanghelie, *Geneza* și primul înger, va fi văzută nu numai în acest ultim efort, ci în orice încercare anterioară din partea lui Dumnezeu de a pune sfârșit păcatului și de a intra împreună cu poporul Său în odihna Sa, odihna lucrării încheiate în bărbați și femei desăvârșiți.

Solia primului înger trebuie să fie citită din nou și din nou, acordându-se o mare atenție adevărului că solia adusă de acest sol nu este doar o informație nouă și avansată, ci chiar puterea vie a Evangheliei lui Isus Hristos. Aceasta era solia și de asemenea puterea ei. Fără aceste adevăruri și fără puterea conținută în ele, primul înger nu ar fi realizat nimic din scopurile reale ale lui Dumnezeu. Aceia care înțeleg ce anume a fost trimis să predice primul înger și care experimentează această mare binecuvântare în viața lor, vor vedea ca niciodată mai înainte că chemarea de a se închina lui Dumnezeu ca Creator are o semnificație mult mai adâncă decât știuseră anterior. Iată cuvintele care anunță misiunea primului înger. Consideră-le cu cea mai mare atenție:

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu Evanghelia veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: ,Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!“ *Apocalipsa* 14,6.7.

Îngerul este un simbol al poporului care este reprezentat ca având Evanghelia, pe care apoi o predică oricărei națiuni de pe pământ. Nici o concepție inadecvată despre ce înseamnă aceste cuvinte să nu stăpânească mintea cuiva care se pregătește pentru împărăția ce vine. Gândește-te la Evanghelie ca fiind nimic mai puțin decât ceea ce este: puterea vie, creatoare, a atotputerniciei nemărginite a Celui veșnic. Atunci vei înțelege că aceasta este exact ceea ce trebuie să dețină înăuntrul lui credinciosul: puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea din păcat. O dată ce are această putere și prin ea este eliberat din păcat, el are ceva de propovăduit. O asemenea persoană nu se duce să prezinte doar un argument, sau să se lupte pentru o teorie, ci propovăduiește o putere. Cuvântul său are putere, iar efectul asupra ascultătorului care este pregătit să audă Cuvântul este miraculos.

Solia avertizează faptul că se apropie judecata și, în acest context, ea îndreaptă mințile oamenilor din orice națiune de pe pământ chiar către primul capitol al *Genezei*, unde Domnul este descoperit ca fiind Creator al tuturor lucrurilor. În acest fapt există o semnificație extraordinară, un înțeles care, o dată apucat de poporul

advent, va asigura încheierea rapidă a lucrării lui Dumnezeu și intrarea celor neprihăniți în locuințele veșnice ale sfinților. În această problemă nu există scuză pentru ignoranță, pentru că în fiecare din acele clipe mărețe când s-a apucat să-i elibereze de opresorii lor ca să-i primească în împărăția Sa, El le-a îndreptat mințile către lucrarea Sa creatoare.

Alonzo T. Jones a văzut acest adevăr și s-a străduit în puterea Duhului Sfânt să deschidă mințile poporului advent ca să-l vadă. Un exemplu remarcabil al eforturilor lui este studiul biblic pe care l-a oferit delegaților și vizitatorilor care au participat la sesiunea Conferinței Generale din anul 1901. Era ora 19.00, studiul din 4 aprilie. Ceea ce va urma mai departe în acest capitol, nu va fi nimic altceva decât o expunere a ceea ce A. T. Jones a prezentat în acea seară. El va fi frecvent citat, dar din cauză că fiecare citat provine din Buletinul Conferinței Generale din 1901, suntem nevoiți să atașăm numele lui la fiecare citat la care facem referire, după care amintim numărul paginii din acel Buletin. Textul integral al acestui studiu pe care el l-a ținut se găsește la sfârșitul cărții noastre, în Anexă.

Primul capitol al Genezei furnizează un raport istoric cu adevărat autentic, mijlocul și procesul creațiunii.

Totuși acest raport nu a fost scris decât aproape două mii de ani mai târziu, fapt din care trebuie să tragem concluzia că a existat un scop divin în scrierea raportului, dincolo de simpla păstrare a unei relatări a evenimentului.

Dacă *Geneza 1* ar fi fost scrisă în ziua imediat următoare creațiunii, atunci s-ar fi putut spune că singurul scop al lui Dumnezeu a fost să immortalizeze cu litere de tipar raportul lucrărilor Lui extraordinare. Dar, vreme de aproape două milenii, oamenii au putut să se descurce foarte bine fără vreo relatare scrisă despre creație. Nevoia păstrării faptelor creațiunii a fost satisfăcută prin memorizarea istoriei ei de către fiecare generație și prin transmiterea acesteia pe cale orală la generația următoare. Adăugarea unei versiuni scrise avea să îndeplinească un scop dincolo de ceea ce deja fusese păstrat prin transmiterea orală.

Dumnezeu a așteptat până când a apărut o anumită nevoie și atunci l-a însărcinat pe Moise să producă primul raport scris a ceea ce a avut loc de-a lungul zilelor succesive ale acestei prime săptămâni a pământului. Acel timp și nevoia legată de el au sosit când a fost dată porunca divină anunțând că venise ceasul ca Domnul să-și elibereze poporul din Egipt și să-l aducă în țara făgăduită. Când făgăduința făcută lui Avraam a fost transmisă lui Israel, pe când Moise era încă moștenitorul tronului Egiptului, nici el și nici bătrâ-

nii lui Israel nu au înțeles ce urma să fie făcut. Ei s-au gândit că izbăvirea avea să fie adusă la îndeplinire prin născociri omenești adăugate la puterea divină, o greșeală care l-a condus pe Moise să-l ucidă pe opresorul egiptean, așteptând ca acest act să declanșeze o revoltă generală care, prin binecuvântarea lui Dumnezeu și prin experiența militară a lui Moise, să-i înfrângă pe egipteni.

Dar aceasta nu a fost calea lui Dumnezeu. De aceea Moise a trebuit să fie despărțit de Egipt vreme de patruzeci de ani, pentru a învăța cum are să-și împlinească Dumnezeu cuvântul. Singur cu Cel atotputernic în mijlocul lucrărilor create de El, Moise învăța prin Duhul Sfânt să vadă că „...lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna creatoare“, că „Tot ceea ce face Dumnezeu este întotdeauna prin creație.“ A. T. Jones, pag. 102. Acesta este modul cum Domnul a început lucrarea Sa, și aceasta este întotdeauna calea pe care ea este dusă mai departe.

Atât de extraordinare și de vitale au fost aceste lecții, așa cum le primise Moise, încât ele depășeau tot ceea ce fusese transmis pe cale orală cu privire la creație. Mai mult decât atât, deoarece aceasta este singura cale în care a lucrat Dumnezeu, adică prin creație, este evident că tot prin creație avea să-i salveze din Egipt. Pentru ca aceste adevăruri esențiale să poată fi comunicate în toată plinătatea lor acelor candidați la libertate, ca prin cunoașterea lor ei să poată lucra și umbla cu Dumnezeu în ieșirea din robie, Moise a fost însărcinat să scrie *Geneza*. Cunoașterea de Dumnezeu descoperită în acea carte trebuia înțeleasă cu adevărat, înainte ca Israel să poată experimenta în mod satisfăcător făgăduințele lui Dumnezeu pentru ei.

Dar ei întrețineau doar vederi vagi, materialiste, privitor la planurile glorioase ale lui Dumnezeu pentru ei. Ei priveau cu anticipare serioasă doar asupra unei moșteniri pământești, rămășița prăpădită a creației inițiale în care acum stăpânea păcatul și moartea, o țară unde curge laptele și mierea care nu susține nimic altceva decât viața fizică. Aceasta era tot ceea ce ei vedeau, aceasta era tot ce doreau.

Dar cu mult mai înalt decât aceasta era idealul și scopul lui Dumnezeu pentru poporul Său, un ideal frumos exprimat în cântecul inspirat al lui Moise, după ce trecuseră triumfal Marea Roșie.

„Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul acesta, iar prin tăria Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale. Popoarele vor afla lucrul acesta și se vor cutremura: Apucă groaza pe filistenii, se înspăimântă căpeteniile Edomului, și un tremur apucă pe războinicii lui Moab; toți locuitorii Canaanului leșină de la inimă.

Îi va apuca teama și spaima; iar văzând măreția brațului Tău, vor sta muți ca o piatră, până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care ți l-ai răscumpărat. Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!“ *Exodul* 15,13-17.

În felul acesta Dumnezeu le-a reamintit că ei nu urmau să fie duși doar spre un loc al așezării lor, ci spre un loc al locașului sfințeniei Lui. Care loc este acel locaș sfânt, acel loc al moștenirii lui Dumnezeu, acel loc care este făcut pentru locuirea Lui?

Nu sunt rămășițele vechii creații, ci plinătatea noii creații. Poporul lui Dumnezeu urmează să fie adus în acel loc când vor sta pe marea de cristal, având numele Tatălui scris pe frunțile lor și cântând cântarea lui Moise și a Mielului. Despre timpul acela stă scris:

„Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor.““ *Apocalipsa* 21,3.

Acesta este tabernacolul sau sanctuarul la care a făcut referire Duhul Sfânt, prin Moise, când Israel cânta laude lui Dumnezeu pe țărmul Mării Roșii. „Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!“ *Exodul* 15,17.

La acea vreme, izraeliții nu aveau printre ei nici un sanctuar pământesc, reprezentativ, nici nu primiseră vreo indicație că vor fi îndrumați să ridice unul. Templul la care a privit Moise prin inspirație nu era o structură ce trebuia să fie ridicată de mâini omenești, ci „adevăratul cort care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.“ *Evrei* 8,2.

Domnul dorea să-i aducă în acest locaș sfânt, în locul locuinței lui Dumnezeu, în sanctuarul ceresc, dar numai dacă ei ar fi devenit mai întâi locașuri sfinte ale lui Dumnezeu prin Duhul Său. Acesta era scopul divin. Tragedia a fost că Israel era atât de mult căsătorit cu lumea păcătoasă și cu plăcerile ei trecătoare, încât nu a înțeles intențiile uimitoare ale lui Iehova pentru el, ca națiune.

Când Cel atotputernic i-a apărut lui Moise în rugul aprins, El i-a făcut cunoscut că eliberarea pe care Israel era pe punctul să o experimenteze avea să îplinească făgăduința dată lui Avraam, că atât el, cât și sămânța lui, aveau să intre în posesia țării Canaanului ca o posesiune veșnică. Iată cuvintele lui Dumnezeu către Moise:

„De aceea spune copiilor lui Israel: „Eu sunt Domnul, Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi

lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeuul vostru, și veți cunoaște că Eu, Domnul Dumnezeuul vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii. Eu vă voi aduce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul.“ *Exodul* 6,6-8.

Făgăduința făcută lui Avraam a fost dată în aceste cuvinte: „Voi pune legământul Meu între Mine și tine și sămânța ta după tine din neam în neam; acesta va fi un legământ veșnic, în puterea căruia, Eu voi fi Dumnezeuul tău și al seminței tale după tine. Ție și seminței tale după tine îți voi da țara în care locuiești acum ca străin, și anume îți voi da toată țara Canaanului în stăpânire veșnică. Și eu voi fi Dumnezeuul lor.“ *Geneza* 17,7,8.

„Când Dumnezeu a dat acea făgăduință lui Avraam prin jurământ solemn, a fost dată lui Avraam și seminței lui; nu seminței fără Avraam, ori lui Avraam fără sămânța lui. Astfel, când Dumnezeu era gata să-i aducă în țara pe care el jurase să i-o dea lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ei toți trebuia să fie împreună. Și aceasta nu era de ajuns. Dumnezeu urma să-și aducă poporul Său, fie imediat, fie pe parcursul timpului, fapt care nu este important. Marele obiectiv pe care Dumnezeu l-a avut în scoaterea poporului Israel din Egipt a fost de-ai aduce în țara pe care jurase să i-o dea lui Avraam, iar acea țară El spune că este locașul Său sfânt, locul pe care El l-a făcut pentru Sine spre a locui în el, muntele moștenirii Sale, în sanctuarul pe care propriile Sale mâini îl întemeiasă.

Din moment ce acesta era obiectivul lui Dumnezeu în scoaterea poporului din Egipt, iar acea făgăduință dată lui Avraam este noul pământ pe care Dumnezeu îl va crea, nu puteți să vedeți atunci scopul pentru care este dată *Geneza*? Scopul a fost ca ei să devină familiarizați cu creația, cu puterea creatoare, astfel încât Dumnezeu, prin puterea Lui creatoare să-i poată recrea și să-i aducă în lumea cea nouă, pe care El urma s-o creeze și să i-o dea lui Avraam, potrivit cu ceea ce El îi promisese. Vedeți acest lucru?

Obiectivul pentru care Dumnezeu a dat *Geneza* chiar atunci a fost ca poporul să poată fi pregătit pentru lucrarea pe care El trebuia s-o facă prin ei pentru întreaga lume; lucrarea prin care El avea să-i pregătească pentru lucrarea pe care El urma să o facă prin ei. Pentru că lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna creatoare.

Tot ceea ce face Dumnezeu este întotdeauna prin creație. Lucrul cel mai mare dintre toate cele pe care Dumnezeu urma să le dea poporului Său era lumea creată din nou. Dar era imposibil ca ei să ajungă acolo fără ca să fie ei înșiși creați din nou. De aceea, pentru ca ei să poată fi instruiți în creație, el a scris o relatare a creației ca

o parabolă, ca o școală de instruire pentru fiecare suflet, ca toți să poată deveni familiarizați cu procedeele lui Dumnezeu, cu mijloacele lui Dumnezeu, cu puterea creatoare a lui Dumnezeu, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu prin ei să poată fi adusă la îndeplinire după ce mai întâi era înfăptuită în ei.“ A. T. Jones, pag. 101, 102.

Dumnezeul cel atotputernic l-a desemnat pe Isus Hristos să fie Capul bisericii din pustie, ca El să-i poată pregăti cu succes pe membrii moștenirii lui Iehova, dar ei au dat pe față dispoziția ruinătoare de a se delega pe ei înșiși pe poziția de conducător. În cele din urmă ei au cerut un rege, asemenea națiunilor înconjurătoare, uitând că nici un om de pe acest pământ nu deține puterea de a crea și nici nu poate să pregătească pe cineva de a intra în lucrarea de încheiere a lui Dumnezeu. Scopul pentru care *Geneza* le-a fost dată a fost zădărnicit, iar șansa pe care ei o disprețuiseră a fost dată unui alt popor dintr-o altă vreme.

Un asemenea prilej extraordinar a fost dat Bisericii Apostolice, dar cei credincioși, asemenea părinților lor, nu au izbutit să dezvolte o adevărată apreciere față de splendoarea și măreția a ceea ce Dumnezeu propusese să facă în și prin ei. Conducătorii au fost mai interesați să-și protejeze cu gelozie poziția lor decât să caute puterea creatoare a lui Dumnezeu și pregătirea prin care să se poată odihni în lucrarea Sa terminată.

Apoi a venit ridicarea mării mișcări advente. Încă o dată am fost puși acolo unde se aflau izraeliții în zilele când fuseseră eliberați din robia egipteană. Aceste două mișcări sunt asemănătoare, paralele. De aceea, ceea ce li s-a întâmplat celor din vechime este o lecție pentru biserica de astăzi. Fie repetăm greșelile lor și suferim soarta lor, fie învățăm din rezultatele alegerilor lor nefericite cum să scăpăm de soarta lor.

„Istoria Israelului din vechime este o ilustrare izbitoare pentru experiența trecută a poporului advent. Dumnezeu a condus poporul Său în mișcarea adventă, așa cum a condus pe copiii lui Israel din Egipt. În timpul mării dezamăgiri, credința lor a fost încercată, așa cum a fost a evreilor la Marea Roșie.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 26, par. 19.

Există un motiv puternic pentru această asemănare. Acesta este datorat faptului că scopul lui Dumnezeu nu se schimbă niciodată. Faptul că poporul Său nu a reușit să intre în plinătatea scopului Său, nu a schimbat acel scop și nici metoda lui Dumnezeu de a-l realiza, pentru că în soluțiile divine nu poate fi găsită nici o greșeală. Greșeala se află în nereușita oamenilor de a adopta prevederile divine. Ei nu au învățat că lucrarea poate fi realizată

prin puterea creatoare a Celui Atotputernic, o putere care nu-și află sursa în ei.

De aceea, un element esențial în orice nouă încercare din partea lui Dumnezeu de a-i aduce la Sine în locașul Său sfânt, era o descoperire vie și nouă a istoriei, mijlocului și procesului creației. Mințile lor trebuia să fie îndreptate către *Geneza*. În golul fără formă al pământului învăluit în întunericul ca smoala al primei zile a creațiunii, ei trebuia să citească tabloul cumplit al stării lor spirituale întunecate, goale, moarte și fără formă. Învățătorul divin intenționa ca ei să-și simtă totala lor neputință de a schimba această stare, tot așa cum pământul nu avusese în el însuși puterea de a genera lumină, de a organiza natura sau aranjamentul uscatului și al apelor, de a produce vegetația și de a susține formele de viață. Ei trebuia să apuce adevărul cel viu că puterea Celui Atotputernic era adecvată întru totul pentru aceste lucrări. Pe măsură ce mintea lor ar fi ajuns să înțeleagă aceste minunății și să obțină întrucâtva o evaluare a puterii nemărginite a lui Dumnezeu, ei s-ar fi îndreptat spre El, așa încât El să poată revărsa lumină și viață în sufletele lor lipsite. Ei nu ar fi pierdut adevărul emoționant că Dumnezeu va așeza într-o lume nou creată un om creat din nou. Aprobarea divină nu va fi satisfăcută cu nimic mai puțin decât aceasta. În același fel, când El face toate lucrurile noi, nimic mai puțin decât bărbați și femei recreați vor fi socotiți demni de a ocupa pământul nou, recreat.

În timpul lui Moise, Israel nu realiza încotro se îndreaptă. Ei au văzut înaintea lor doar o țară pământească unde, pentru a o putea locui, nu aveau nevoie de nimic mai mult decât de calificarea de a fi o parte din ce mai rămăsese din mărețul original. Ei nu au văzut-o ca pe un vestigiu mutilat al creației frumoase, inițiale, o țară în care puteau intra orice oameni căzuți, păcătoși. Dacă ei i-ar fi permis lui Dumnezeu să le deschidă ochii, asemenea credinciosului Avraam, așa încât să poată vedea cetatea al cărui ziditor este Dumnezeu, atunci ar fi înțeles că puteau intra în țara în care Dumnezeu îi ducea doar dacă ar fi devenit o nouă creație.

Pentru că ei nu au înțeles aceste lucruri, nu au intrat niciodată în odihna sfântă a lui Dumnezeu. Ei nu au avut nici o scuză pentru că nu au cunoscut acest lucru și tot așa și noi astăzi. Noi acum mergem spre țara pe care Dumnezeu a promis-o lui Avraam și seminței sale. Este Canaanul ceresc și nu Canaanul pământesc. Este pământul creat din nou, unde pot intra doar aceia care de asemenea au fost din nou creați.

Călătoria Israelului în Canaan trebuia să fie doar o parabolă

a adevăratei țări înspre care îi conducea Domnul. Ea nu era ultimul obiectiv, ci doar un mijloc destinat să-i conducă la el. Când n-au izbutit de prima dată, Domnul le-a oferit ocazii una după alta până când, în cele din urmă, și-au sigilat ușa milei împotriva lor înșiși. Ultima lor ocazie de a experimenta plinătatea planului lui Dumnezeu pentru ei a început cu restaurarea lor după captivitatea babiloniană, și a culminat cu slujirea lui Hristos și a apostolilor. Când ei, în perversitatea lor, au ratat să-și însușească prevederile extraordinare pe care Dumnezeu le avea pentru ei, atunci, pentru ei ca națiune ziua ocaziei a trecut pentru veșnicie.

Dar, pe tot parcursul timpului până la respingerea finală, Domnul a repetat istoria, mijlocul și procesul creațiunii. Niciodată nu a fost descoperit acest lucru cu mai multă putere și în mod eficace ca în lucrarea personală a lui Hristos de pe pământ. Fiecare zi a lucrării Sale a demonstrat lucrările puterii creatoare. Pentru cei orbi fizic și spiritual, ce bâjbăie în aceeași întunecime care învăluia pământul în prima zi a creației, El a zis: „Să fie lumină“, și instantaneu noaptea întunecată a lăsat locul unei străluciri frumoase.

Când leprosul a venit cu trupul său mutilat, cu carnea sa în putrefacție, El și-a pus mâna peste el și a zis: „Da, vreau, fii curățit!“, și imediat a fost transformat. „Carnea lui s-a însănătoșit, nervii lui au început să simtă, iar mușchii au prins putere. Pielea aspră, solzoasă, care caracterizează lepra, a dispărut și o proștețime ca pielea unui copil i-a luat locul.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 27, par. 7.

Surzii au auzit glasul Său prin puterea creatoare, orbii i-au văzut fața, păcătoșii au cunoscut pacea iertării Lui, cei posedați de demoni i-au lăudat numele, șchiopii puteau să-l urmeze, iar cei morți trăiau din nou.

Nimic din tot ceea ce a făcut Hristos pe acest pământ nu a fost făcut decât prin putere creatoare. De aceea, întreaga Sa lucrare pentru omenire din timpul șederii Sale pământești, a fost o repetare bătătoare la ochi și glorioasă a istoriei creațiunii. Nu e de mirare că apostolul Ioan și-a început Evanghelia cu declarația că Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu și că „Toate lucrurile au fost făcute prin El, și nimic din ce a fost făcut nu a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor.“ *Ioan* 1,3.4.

Peste tot în scrierile lui Pavel poate fi găsită aceeași subliniere a puterii creatoare a lui Dumnezeu. Referințele sunt prea numeroase spre a le cita aici, și nici nu este nevoie s-o facem, pentru că oricine studiază descoperirile divine din Noul Testament va vedea mijlocul și procesul creației scrise cu claritate pe fiecare pagină.

Acum se scriu ultimele capitole ale istoriei umane. Cel atotpu-

ternic este angajat acum în strângerea ultimei rămășițe pe care o va aduna cu cei răscumpărați din toate veacurile în locuința Sa cea sfântă, împlinind astfel făgăduința făcută lui Avraam și seminței lui. Aceasta este făgăduința, ca ființe nou create să intre într-o lume nou creată. De aceea, ca niciodată mai înainte, această ultimă generație trebuie să cunoască istoria, procesul și mijlocul creației, nu doar așa cum se descoperă în *Geneza*, sau chiar în minunile lui Hristos, ci și așa cum a fost realizată și stabilită în viața și în experiența lor proprie. Din acest motiv primul înger proclamă cea mai evidentă directivă, și anume „...închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.” *Apocalipsa* 14,7.

Aceasta cheamă la cel mai adânc și mai amănunțit studiu al creațiunii. Sus și tot mai sus trebuie înălțate prin Duhul Sfânt mințea și sufletul cercetătorului setos și căutător, până când raze ale slavei strălucitoare și valuri ale puterii divine inundă sufletul lui. Atunci, întrucât a primit viață de la Dumnezeu, el va fi în stare să meargă mai departe și să împărtășească viață oamenilor.

„În Hristos, strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om, făcea cereri la tronul lui Dumnezeu până când natura Lui omenească era încărcată de un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea dumnezeiască. Prin continua comuniune, El primea viață de la Dumnezeu pentru ca să poată împărtăși viață lumii. Experiența Lui trebuie să ajungă experiența noastră.” *Hristos Lumina Lumii*, cap. 38, par. 3 de la sfârșit.

A venit timpul ca taina lui Dumnezeu să ia sfârșit în inimile adevăraților credincioși, și nu trebuie să mai existe amânare.

„Nu trebuie să mai fie amânare, slavă Domnului; s-a amânat prea mult. Acum Dumnezeu și-a întins mâna a doua oară pentru a elibera pe poporul Său, care este împrăștiat de la Egipt la Cuș, de la Patros la Șinear și insulele mărilor. Și El este gata să ne aducă în țara pe care a făgăduit-o, pe care a jurat să i-o dea lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.

Dar aceasta se va face doar prin creație, pentru că Cel care șade pe tron zice, când vine ziua aceea, „Iată, Eu fac toate lucrurile noi”. Astfel, deci, noi trebuie să pășim în făgăduințele făcute lui Avraam doar prin creația lui Dumnezeu, și noi toți trebuie să intrăm în cea moștenire a lui Avraam doar prin creația lui Dumnezeu.

Astfel, deci, primul capitol al *Genezei* este scris pentru noi, fiindcă cei pentru care a fost scris în trecut nu au învățat lecția. A fost amânată, zădărnicită, înlăturată aici, dată la o parte acolo, pusă deoparte în alte locuri, dar acum Domnul a promis că nu va mai fi zăbavă. „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va

veni și nu va zăbovi.⁴ Acesta este timpul. Atunci, din moment ce scopul lui Dumnezeu în scrierea *Genezei* a fost zădărnicit până acum, și a venit timpul acum când El spune că va fi realizat, cartea *Genezei* și toate lucrurile din primul capitol al *Genezei* constituie adevăr prezent pentru noi.“ A. T. Jones, pag. 102.

Studiul nostru are nevoie de tot ceea ce este adevăr prezent. Din acest motiv, mintea oricărui candidat pentru împărăția lui Dumnezeu să cerceteze cu sârguință și continuu istoria creațiunii, nu pentru a se familiariza cu istoria ei, ci pentru a înțelege mijlocul și procesul prin care ea a fost realizată.

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă.“ *Psalmul* 33,7.9.

Mijlocul este deci puterea creatoare a lui Dumnezeu. Procesul este rostirea la existență a ceea ce El dorește să creeze. El rostește cuvântul și realitatea (substanța) apare. „Apoi Dumnezeu a zis: „Să fie lumină”, și a fost lumină.“

Această putere creatoare prin care Domnul a făcut cerurile și pământul este Evanghelia, aceeași putere care ne este prezentată nouă astăzi ca mijloc prin care istoria *Genezei* urmează să se repete înăuntrul celui credincios. Numai astfel poate fi obținută o adevărată pregătire pentru a primi făgăduința dată lui Avraam.

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.“ *Efesenii* 2,8-10.

„Noi suntem opera Lui, creați în Isus Hristos. Atunci, primul pas în creștinism, după cum vedeți, primul pas pe care ar trebui să-l facă omul, așa cum dorește Dumnezeu, poate fi făcut doar prin creație, poate fi făcut doar prin crearea ființei noastre. Și a deveni creștin este tot la fel de mult creație, așa cum a fost facerea lumii la început. Nici un om nu poate deveni vreodată creștin decât prin a fi creat, tot la fel de real după cum lumea a fost creată la început.

Și marea frumusețe a acestui adevăr este că e atât de ușor ca totul să fie făcut. Pentru că atunci când noi am stabilit adevărul că totul poate fi făcut doar prin creație, eul este totalmente pierdut; el știe că nu există nici o sursă de creație în el; pur și simplu el trebuie să se dea bătut. Și când știe că aceasta poate fi făcută doar prin creație, și este adus față în față cu Creatorul, atunci este ușor; pentru că Dumnezeu poate crea pur și simplu prin rostirea cuvântului. „El zice și se face.“ A. T. Jones, pag. 103.

Astfel, solia din *Geneza* înlătură orice urmă de înfumurare și-i provoacă pe cei care o înțeleg cu adevărat să-și pună încrederea întru totul în Dumnezeu ca Creator, Mântuitor și Restaurator. El singur este văzut ca Cel ce are capacitatea de a rezolva orice problemă umană și de a satisface orice nevoie omenească. Nici un alt tablou nu poate fi scos la iveală din acest studiu adânc și aprofundat al primului capitol din *Geneza*.

Când pământul era gol, fără formă și întunecat, „...Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Și Dumnezeu a zis: ‘Să fie lumină!’ Și a fost lumină.” *Geneza* 1,2,3.

„Acest cuvânt ‘se mișcă’ înseamnă ‘clocea’. Este exact aceeași idee pe care a exprimat-o Isus când a vorbit oamenilor din Ierusalim: ‘Ierusalime, Ierusalime, care omori pe prooroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi [V-aș fi strâns; aș fi clocit peste voi; v-aș fi ocrotit și aș fi scos din această clocire un lucru nou născut, spre slava lui Dumnezeu]; și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie.’“

Gândul pe care Isus l-a exprimat în aceste cuvinte despre Ierusalim este exact gândul pe care El l-a rostit în versetul doi din *Geneza*. Duhul lui Dumnezeu clocea acel lucru creat care, până când Duhul lui Dumnezeu nu s-a așezat asupra lui, era fără formă și gol. Dar când Duhul lui Dumnezeu a venit și a clocit peste el, a început organizarea. Atunci a început cursul organizării lui Dumnezeu.” A. T. Jones, pag. 103.

Pentru mulți oameni, cuvântul „clocit” înseamnă a fi îngrijorat, neliniștit, dar nu acesta este gândul exprimat în *Geneza*. Aici cuvântul înseamnă a da naștere vieții, exact așa după cum cloșca stă pe ouă pentru a le cloci, dând naștere vieții care se află în ele. De aceea Duhul Sfânt care clocește este Duhul dătător de viață care clocește peste credincios, pentru a produce în el viața veșnică. În cunoașterea acestui lucru există putere. Când rugătorul, împovărat de boala păcatului, sau de boala suferinței fizice, face apel prin credință vie la lucrarea de clocire a Duhului Sfânt (dătător de viață), atunci vine vindecarea.

Este de asemenea vital a recunoaște că atunci când Duhul lui Dumnezeu a clocit peste fața adâncului de ape și a chemat lumina pentru a străpunge întunericul, lucrarea creației nu a fost sfârșită. Chiar dacă Dumnezeu a trebuit doar să rostească și să se facă, pentru a încheia lucrarea era nevoie de mai mult decât de o astfel de rostire. Ziua a doua a văzut apariția uscatului; a treia, a vegetației; a patra, anunțarea soarelui și a lunii; a cincea, a păsărilor și

a peștilor; a șasea, crearea tuturor animalelor, urmată de lucrarea încoronatoare a formării bărbatului și a femeii.

„Acei pași succesivi în crearea lumii, prin întregul proces al creației, nu au fost făcuți prin creșterea din creația inițială. Pașii succesivi din primul capitol al *Genezei* nu au fost făcuți prin creșterea din baza inițială a creației. [Voci din toată adunarea: Amin!] Ve-deți? Cum au fost făcuți acei pași? — Prin creații succesive. Aceasta îmi spune mie și dumneavoastră următorul lucru: Noi devenim creștini doar prin creație; noi rămânem creștini doar prin puterea creatoare; noi creștem în harul creștin doar prin creații succesive ale lui Dumnezeu. Nu există progres în viața creștină decât prin puterea creatoare directă a lui Dumnezeu din ceruri, prin Cuvântul Lui, prin Duhul Sfânt.“ A. T. Jones, pag. 104.

Pentru a înțelege și a experimenta această lucrare creatoare inițială și neîntreruptă, se cere să facem distincție între chemarea materiei la existență și organizarea ulterioară a acelei materii în forme vii. Cheia constă în recunoașterea faptului că ambele sunt aduse la îndeplinire prin procesul creației — Dumnezeu zice, și se face — mai degrabă decât prin implantarea unei semințe și ivirea și ajungerea ei ulterioară la maturitate prin procesul cel lung al creșterii treptate.

În prima zi a creațiunii, Dumnezeu a rostit lumea la existență. Dar acea lucrare creatoare a lăsat-o fără formă, goală și amestecată într-un întuneric impenetrabil. În acea condiție ea era într-un tot nelocuibilă, necesitând o succesiune de acte creatoare pentru a face posibilă locuirea omului. Pentru a desăvârși lucrarea creatoare din prima zi, Dumnezeu a zis: „Să fie lumină; și a fost lumină“.

În ziua a doua, nimic nou și proaspăt nu a fost chemat la existență. Mai degrabă, puterea creatoare a lui Dumnezeu a fost folosită spre a organiza ceea ce deja exista. O mare cantitate din apa care îneca pământul a fost ridicată deasupra firmamentului, așa încât apele de deasupra pământului au fost separate de apele de pe pământ. Pentru a realiza aceasta, Domnul a folosit procesul standard al creației — El a zis, și s-a făcut!

Exista o altă cale pe care El ar fi putut să realizeze această lucrare — prin folosirea forțelor naturii spre a obține același rezultat. El ar fi putut să împluternicească soarele și luna să-și reverse energia lor combinată asupra pământului la un nivel care să fi fost de opt ori mai mare decât este astăzi.² Aceasta ar fi avut efectul

2 Vezi capitolul 25 din cartea *Iată Dumnezeul vostru*, publicată de Biserica Adventă a Odihei de Sabat.

În fiecare zi a primei săptămâni, Dumnezeu a progresat în lucrarea Sa prin creație. El a zis, și pomi vii, ierburi, păsări, insecte, animale, și în cele din urmă, omul, au intrat imediat în existență, ca forme mature de viață.

de evaporare a unei mari cantități de apă care se afla în vastul ocean sub care era cufundat pământul, și ar fi ridicat-o sus deasupra pământului. Procesul s-ar fi diminuat în mod progresiv pe măsură ce vaporii de apă suspendați din ce în ce mai mult deasupra firmamentului ar fi permis să ajungă din ce în ce mai puțină energie sau căldură la apa de dedesubt, până când, în cele din urmă, procesul s-ar fi stopat cu totul. Acesta este modul cum ar fi putut fi realizat acest lucru, dar acesta nu ar fi fost prin procesul creației. În loc să fie adus la îndeplinire imediat, acest lucru ar fi necesitat foarte, foarte mult timp.

Exact în același fel a fost înfăptuită lucrarea în cea de-a treia zi. Uscatul, nemaifiind acoperit de apă, era pregătit să fie îmbrăcat cu o mantie de vegetație. Acest lucru ar fi putut fi realizat printr-o altă metodă decât procesul creației. Dumnezeu ar fi putut înfăptui lucrarea în același fel în care oamenii operează astăzi. El ar fi putut sădi semințe în pământ și apoi ar fi așteptat, în timp ce procesul lent al creșterii ar fi dezvoltat fiecare plantă până la maturitate. Dacă Dumnezeu ar fi lucrat în acest fel, atunci Adam și Eva ar fi fost puși într-o lume neînstare să-i întrețină nici pe ei, nici vreo altă creatură, pentru că semințele plantate în ziua a treia n-ar fi germinat până în ziua a șasea, darămite să mai producă și hrană.

Dar Dumnezeu a zis: „Să fie pomi, plante și verdeață“, și imediat au apărut, gata să întrețină orice făptură vie. Și, în acest fel, prin folosirea procesului creației de către Dumnezeu, în ziua a șasea lumea a fost gata pentru a fi locuită de om.

Adam și Eva au fost de asemenea creați. Ei nu s-au ivit dintr-o sămânță și nu au înaintat de la stadiul copilăriei la cel de adulți, așa cum se întâmplă cu oamenii astăzi. Dumnezeu a luat materia existentă din care a format omul și apoi a suflat în el suflare de viață, și astfel omul a devenit un suflet viu.

Astfel, Dumnezeu a lucrat doar prin creație de-a lungul acelei prime săptămâni a existenței acestui pământ. Lucrarea creatoare a înaintat pas cu pas, până când a fost obținut rezultatul final — un bărbat și o femeie, desăvârșiți.

Tot astfel se petrec lucrurile și în lucrarea recreării. După ce lucrarea inițială a fost făcută, urmează o serie de acte creatoare în care Dumnezeu zice și se face, până când este obținut rezultatul final — un candidat perfect pentru împărăția lui Dumnezeu.

Acest lucru este necesar pentru că, din cauza păcatului, mintea și sufletul omului s-au întors, spiritual vorbind, la starea lipsită de viață, lipsită de formă, goală și întunecată în care se găsea pământul în prima zi a creațiunii. O lucrare identică trebuie făcută din nou, de

la același punct de începere, înainte ca Dumnezeu să poată fi mulțumit îndeajuns pentru a se odihni de lucrarea Sa creatoare.

Este cât se poate de semnificativ faptul că, chiar la vremea când Domnul cheamă pe poporul Său, prin slujirea primului inger, să aibă o înțelegere adevărată a *Genezei*, înțelepții în felul lumii expun un alt proces ca mijloc prin care pământul a venit la existență și viața s-a dezvoltat pe el. Aceasta este așa-numita teorie evoluționistă care ignoră cu desăvârșire rolul unui Dumnezeu creator, și atribuie organizarea materiei în forme de viață ca fiind rezultatul unei presupuse puteri inerente materiei respective. În timp ce aceia care cred în istoria, mijlocul și procesul creației descoperite în *Geneza*, se bazează întru totul pe Dumnezeu ca Sursă ce satisface toate nevoile lor, evoluționistul depinde de inteligența și puterea dinăuntrul său pentru a-și rezolva problemele și sperând că va înainta de la un nivel la altul. Adevărul este că el coboară de la un nivel la altul și mai jos, fapt care-l conduce la dispariție totală.

Pe când procesul divin necesită doar o clipă, un moment, evoluționistul speculează asupra faptului că milioane și milioane de ani au fost necesari pentru ca omul să ajungă la starea prezentă.

Geneza, deci, este răspunsul pentru înfumurarea evoluționistului. Ea detronează mândria umană, inclusiv presupusa înțelepciune și învățătură omenească, și îl așază pe Cel atotputernic la locul Său de drept. Dar nimeni nu este calificat să-l întâmpine pe evoluționist prin simpla cunoaștere a istoriei creațiunii, și nici măcar prin simpla învățare a mijloacelor și a procesului acesteia. Doar atunci când adevăratul credincios a devenit el însuși o nouă creație și cunoaște pentru sine puterea și perfecțiunea acelei lucrări creatoare, poate întâmpina și demasca aberația distrugătoare de suflet a teoriei evoluționiste.

„Este timpul ca Dumnezeu să descopere poporului Său adevărata filozofie a primului capitol al *Genezei*: așa încât Dumnezeu, prin poporul Lui, să poată înălța înaintea lumii lumina și puterea creației Sale împotriva înșelăciunilor viclene ale lui Satana, care conduc lumea departe, într-un abis veșnic. Iată dar ce avem aici; și Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi, poporul Său, să ajungem astfel legați de acea putere creatoare, să găsim acea putere creatoare trăind în noi, ca singurul mijloc al progresului nostru, al creșterii noastre creștine, pentru ca noi să putem sta în lumina lui Dumnezeu și pe acea temelie fermă a cuvântului lui Dumnezeu, și să adevărim cuvântul în așa fel încât lumea să nu se mai poată îndoi de el. Ei pot să-l respingă, nealergând să se predea acestuia; însă nu-l pot pune la îndoială; puterea va fi în el. Dumnezeu dorește ca

noi să adevărim faptul că această nouă filozofie despre capitolul întâi al *Genezei* este o filozofie falsă, o știință pe nedrept numită astfel. El vrea ca adevărata știință a *Genezei* să iasă în relief. El doarește ca adevărata filozofie a *Genezei* să fie lumină pentru lume. Adevărata știință și filozofie a *Genezei* este creația. Și nici un om n-o poate preda, nici un om n-o poate explica, dacă el nu o cunoaște în propria sa viață.“ A. T. Jones, pag. 104.

Din acest motiv, adevărata știință a creației, adevărul real al primului înger, devine răspunsul la filozofiile blestamate ale ateului și evoluționistului, cu condiția ca ea să devină răspunsul real la problema păcatului în credinciosul consacrat.

Cel care urmează să treacă de partea lui Dumnezeu în bătălia finală, trebuie să fi învățat cum să aplice procesul creației la orice nevoie care apare, pe măsură ce el înaintează de la un nivel la altul al desăvârșirii în drumul său de a ajunge o lucrare încheiată a creației. Cum se face aceasta? Ea nu se realizează prin încercarea de a da la o parte acest sau acel obicei rău, sau prin eforturi stricte de autodisciplină în timp ce rădăcina rămâne neatinsă. Această abordare este o încercare obositoare și nefructuoasă care nu aduce la sfârșit lucrarea creației în cel credincios.

Ea poate fi făcută doar atunci când cel credincios, care înțelege procesul creației cel puțin în teorie, cercetează Scripturile până ce descoperă cuvântul creator ce satisface cu exactitate nevoia sa spirituală și apoi aplică acel cuvânt la lipsa lui, indiferent că este fizică, mintală, sau spirituală. Prin credință el aude vocea divină declarând: „Să fie sănătate“, și el știe că așa este, și descoperă că așa este. Puterea creatoare face să dispară boala, pentru ca viața și sănătatea să-i ia locul. „Descoperă doar cuvântul rostit de Dumnezeu și infirmitatea ta dispare înaintea puterii Sale creatoare, ca în cuvântul rostit prin Duhul Sfânt.“ A. T. Jones, pag. 104.

Aceasta înseamnă aplicarea practică și reușită a soliei primului înger. Când acest adevăr viu, creator este cu adevărat cunoscut, experimentat și proclamat de către adevărații copii ai lui Dumnezeu, așa cum ar trebui să fie, atunci ei își vor împlini în sfârșit destinul. Cel atotputernic și ei vor lucra împreună pentru încheierea mării Lui lucrări, iar oamenii întregului pământ vor fi chemați să ia o decizie finală și definitivă. Deși mulți vor alege greșit, ei nu vor fi în stare să conteste puterea copleșitoare a soliei. Aceia care vor decide pentru adevăr vor fi pregătiți în mod adecvat ca să poată trece scrutinul minuțios al judecății de cercetare și vor fi admiși în locuințele veșnice ale sfinților.

Fie ca orice credincios să învețe să umble sub umbra Duhului

Sfânt care clocește, astfel încât viața sa să fie o succesiune de acte creatoare ce conduc către o viață creștină perfectă și spre pregătirea pentru cer. Cel credincios în Isus are nevoie, ca niciodată mai înainte, să vadă că solia primului inger este Evanghelia, puterea creatoare a lui Dumnezeu care este descoperită în *Geneza*, unde sunt descoperite istoria, mijlocul și procesul singurei căi de lucru a lui Dumnezeu. Când aceste mari adevăruri sunt înțelese corect în relația lor unul cu celălalt, și când ele devin experiența vie a fiecărui adevărat copil al lui Dumnezeu, atunci lucrarea va fi încheiată cu repeziciune și Hristos îi va duce în locuința Sa sfântă pe slujitorii Săi puși la încercare și atestați. Atunci Dumnezeu se va odihni iarăși având înaintea Lui lucrarea încheiată. Să nu mai existe nici o zăbavă! Fie ca toți copiii lui Dumnezeu să intre grabnic în tot ceea ce Domnul are pentru ei!

CAPITOLUL 6

Al doilea înger

Obiectivul acestui capitol este de a arăta necesitatea îngerului al doilea, precum și relația pe care el o are cu cel dintâi. Este important ca acest lucru să fie înțeles deoarece, având în vedere faptul că primul înger are în posesie și predică Evanghelia, în afara căreia nu mai este nici o solie de predicat, s-ar părea că nici un alt înger, nici o altă solie, sau mișcare, nu ar trebui să mai urmeze celui dintâi înger.

Primul înger a fost însărcinat să predice Evanghelia cea veșnică, puterea vie a unui Dumnezeu creator, pentru a elibera în totalitate poporul Său de păcat, pregătindu-l astfel să treacă de judecata de cercetare și să intre în împărăția lui Dumnezeu. Standarul judecății este desăvârșirea în cel credincios. El, și nimeni altul în locul său, trebuie să fie judecat de legea libertății și, dacă este găsit îmbrăcat cu haina de nuntă a neprihănirii ireproșabile a lui Hristos, atunci i se va permite să rămână la ospățul nunții Mielului. Altminteri, el este aruncat pentru totdeauna în întunericul de afară. Nu este nevoie să dezvoltăm acest punct aici deoarece este bine tratat în cărțile *Calea lui Dumnezeu în sanctuar* și *Ne așteaptă judecata — Ești pregătit?* Aceste publicații sunt disponibile la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

Primul înger pune un accent deosebit pe faptul că ceasul judecății lui Dumnezeu a venit. Niciodată mai înainte adevărul prezent nu conținuse o asemenea înștiințare înfricoșătoare. Pavel argumentase grecilor, pe dealul lui Marte, că Domnul a rânduit o zi în care va judeca lumea și l-a înștiințat pe Felix „...despre judecata viitoare...” *Fapte* 17,31.24.25. Nici unul dintre apostolii, solii, sau reformatorii pe care Domnul i-a ridicat în secolele următoare, nu a proclamat vreo solie despre o judecată prezentă. Luther a estimat că judecata urma să aibă loc în aproximativ trei sute de ani de la vremea sa.

Fără îndoială Domnului i-ar fi plăcut să facă judecata și să sfârșească marea luptă cu mult timp înainte, dar El nu putea s-o facă până când timpul nu avea să vină.

Până când nu avea să se ivească ziua ca sanctuarul să nu mai poată fi niciodată aruncat la pământ și sfinții călcați în picioare, calea nu era pregătită ca Domnul să înceapă judecata. Această condiție necesară urma să fie îndeplinită la încheierea profeției celor 2300 de ani, la 22 octombrie 1844. Ceasul judecății lui Dumnezeu sosise la acea dată, iar îngerul a putut să proclame acest fapt. Vezi *Calea lui Dumnezeu în sanctuar*, capitolul 26.

Aceasta ar fi trebuit să fie cea mai fericită veste pentru biserica lui Dumnezeu, după ce a așteptat atât de multă vreme pentru a spune bun-venit Împăratului lor și pentru a se întoarce împreună cu El în căminul lor ceresc. La început solia a fost primită din toată inima. Bisericile și-au deschis amvoanele înaintea predicatorilor adventiști și, pentru că numărul membrilor sporea pe neașteptate, conducătorii bisericii au fost mulțumiți la început. Dar nu a trecut multă vreme până ce puterea cea vie a soliei a început să-i facă să se simtă categoric jenați și, pe măsură ce confuzia lor sporea mai departe, ei au interzis accesul predicatorilor adventiști în bisericile lor și au început să-i persecute pe toți cei care manifestau loialitate față de solia primului înger. Ei au dat pe față aceeași ostilitate care fusese manifestată de evrei când Mântuitorul miostiv umbla printre ei ca un Răscumpărător plin de iubire.

Acest antagonism a făcut necesară intrarea în scenă a celui de-al doilea înger, care a declarat:

„A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare care a adăpat toate neamurile din vinul mâniai curviei ei.“ *Apocalipsa* 14,8.

Este important ca nimeni să nu facă greșeala de a presupune că îngerul al doilea aduce ceva în plus la ceea ce primul înger a adus, deși s-ar părea că el face acest lucru. Primul înger aduce întreaga solie care este Evanghelia, puterea lui Dumnezeu de a mântui din păcat. Nu se poate adăuga nimic la aceasta și nici nu se poate scoate nimic.

Există doar o singură solie de predicat pentru adevăratul copil al lui Dumnezeu — Evanghelia. Acest lucru nu înseamnă că profeția, legea și doctrinele trebuie să fie discreditate, ci trebuie propovăduite ca prezentări ale Evangheliei. Fiecare cuvânt din Scripturi, când este înțeles corect, este o descoperire a capacității lui Dumnezeu de a-l recrea pe om după chipul Său prin puterea Sa extraordinară, Evanghelia. Și în această lumină trebuie predicat fiecare cuvânt.

Pavel a înțeles acest principiu și a mărturisit despre adevărul că el fusese chemat să predice doar Evanghelia lui Hristos. El a declarat:

„De fapt, Hristos m-a trimis nu să botez, ci să propovăduiesc Evanghelia: nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică. Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită. Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit.“ *1 Corinteni* 1,17; 2,1.2.

„Hristos l-a trimis să predice Evanghelia și el a predicat-o, dar nu folosind înțelepciunea vorbirii omenești, pentru ca propovăduirea lui să nu fie făcută zadarnică. El zice ,ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică’. Atunci când Pavel propovăduia printre corinteni, el nu vestea nimic altceva decât pe Hristos și pe El răstignit, iar aceasta era Evanghelia. Această Evanghelie — crucea lui Hristos — este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.

Acum se pune întrebarea: A fost această predicare a lui Pavel ceva asemănător soliei îngerului al treilea, sau întreitei solii care ne este încredințată nouă? S-a deosebit predicarea lui de propovăduirea noastră? Și dacă se deosebește, propovăduim noi ceea ce ar trebui să propovăduim? Cu alte cuvinte, ar trebui ca propovăduirea noastră să cuprindă ceva mai mult decât cea a apostolului Pavel? Dacă ea cuprinde mai mult, atunci oricare ar fi acel lucru, ar trebui să scăpăm de el cât mai repede cu putință. Dar să vedem de ce.

„Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!’ Aceasta este o declarație, dar el o repetă și o subliniază: ,Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!’ *Galateni* 1,8.9.

Aceste cuvinte nu sunt în van, pentru că au fost oameni care au predicat alte evanghelii sau alte lucruri drept Evanghelia; și mai mult decât atât, au fost îngeri care au predicat alte evanghelii și alte lucruri drept Evanghelia. Noi vom vedea încă pe acei îngeri căzuți venind la noi și predicând ceea ce ei numesc Evanghelia, care va fi însoțită de o putere și de o lumină orbitoare. Dar lucrurile pe care ei ni le spun trebuie să le declarăm a fi false, iar pe acelea care ni le propovăduiesc ca fiind blestemate; pentru că ele se deosebesc mai ales de ceea ce a predicat apostolul Pavel.

Lăsând acest punct, să ne întoarcem la *Apocalipsa* 14,6, unde citim: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu

o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului... zicând cu glas tare: Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui'. Aceasta este lucrarea care-i pregătește pe oameni pentru ultima judecată și, în consecință, este o lucrare care cuprinde totul pentru desăvârșirea omului, așa după cum am văzut în versetul doisprezece. Dar această solie nu este nici mai mult, nici mai puțin decât Evanghelia veșnică. Îngerul al doilea l-a însoțit pe primul, iar primul i-a însoțit pe ambii, și toți trei împreună au dat glas unei singure strigări.

Se pune întrebarea: Dacă îngerul al treilea însoțește și își adaugă glasul la strigătul primului și al doilea înger, nu avem noi de spus lumii ceva mai mult decât aceia care lucraseră sub solia primului înger? Ei bine, cu siguranță, noi nu avem nimic mai mult de predicat decât Evanghelia veșnică. Îngerul al doilea proclamă un fapt, că a căzut Babilonul, din cauza apostaziei lui de la Evanghelie. Țineți minte, îngerul al doilea nu are de spus un nou adevăr; pur și simplu declară un fapt, că ceva a avut loc. Îngerul al treilea anunță doar pedeapsa care va cădea peste oamenii care se raportează diferit față de adevărul proclamat de primul înger. Dar primul înger continuă să-și proclame solia, și cei trei merg împreună; și din moment ce cei trei continuă să vestească solia împreună, iar primul rostește Evanghelia cea veșnică — ceea ce trebuie să-i pregătească pe oameni să stea fără pată înaintea lui Dumnezeu — și cel de-al treilea rostește pedeapsa care va cădea peste ei dacă nu primesc Evanghelia cea veșnică, urmează în mod necesar că întreita solie este în totalitate Evanghelia cea veșnică.

Rețineți, primul înger proclamă Evanghelia cea veșnică; al doilea proclamă căderea tuturor celor care nu ascultă de acea Evanghelie; iar al treilea proclamă pedeapsa care va urma acelei căderi și care vine asupra celor ce nu ascultă. Deci al treilea este în întregime în primul — Evanghelia cea veșnică. Da, acea Evanghelie veșnică conține în ea tot adevărul. Ea este puterea lui Dumnezeu. Amintiți-vă că acea Evanghelie veșnică este rezumată în întregime într-un singur lucru — Isus Hristos și El răstignit, și desigur înviat. Noi nu avem nimic altceva de proclamat oamenilor în această lume, fie că suntem predicatori, lucrători biblici, colportori, sau simpli oameni care în sfera umilă a căminului lor lasă lumina să strălucească. Tot ceea ce poate duce lumii vreunul dintre noi este Isus Hristos și El răstignit.

Cineva ar putea spune că acest lucru înseamnă a avea o vedere extremistă; să aruncăm noi toate doctrinele pe care le-am predicat — starea morților, Sabatul, legea și pedepsirea celor răi? Să le

aruncăm? Nu; Nicidecum. Propovăduiți-le la timp și nelatimp; însă, cu toate acestea, să nu propovăduiți nimic altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit. Pentru că dacă propovăduiți acele lucruri fără să îl predicați pe Hristos și pe El răstignit, ele sunt lipsite de puterea lor, deoarece Pavel spune că Hristos l-a trimis să vestească Evanghelia nu cu înțelepciunea omenească a vorbirii, ca nu cumva propovăduirea crucii lui Hristos să fie făcută zadarnică. Vestirea crucii, și numai aceasta, este puterea lui Dumnezeu. Spun iarăși, Evanghelia este puterea lui Dumnezeu, iar crucea este centrul Evangheliei. „În ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos.” *Galateni* 6,14. Pentru Pavel nu exista nimic altceva cu care să se laude decât cu crucea lui Isus Hristos, Domnul lui. “*Bible Studies on the Book of Romans*, pag. 95-97, de E. J. Waggoner.

În acest fel solia primului înger cuprinde întreaga solie, în afara căreia nu trebuie să mai fie nimic predicat. Îngerul al doilea este trimis să explice celor care au acceptat lumina primului înger, de ce oamenii care părăsiseră a fi sinceri și bine intenționați au întors spatele adevărului. Această instrucțiune este foarte necesară, pentru că adevăratul popor al lui Dumnezeu, care a primit solia cu bucurie, tinde să fie confuz cu privire la ce are de făcut. Pe de o parte, ei simt nevoia de a se separa de aceia care sunt ostili adevărului lui Dumnezeu, iar pe de altă parte ei se tem să se despartă de ceea ce au fost atât de mult timp învățați să creadă că este adevărata biserică. Îngerul al doilea rezolvă această dilemă. El aplică Evanghelia la situația respectivă și înlătură astfel teama de separare din cei ce sunt umpluți cu puterea și cu adevărul lui Dumnezeu.

Când solia primului înger a fost adusă în atenția preținșilor urmași ai lui Hristos în 1831, ei erau într-o stare spirituală foarte jalnică. Despre ei se profetizase:

„Îngerului bisericii din Sardes, scrie-i: „Iată ce zice Cel ce are cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele: Știu faptele tale; că îți merge numele că trăiești, dar ești mort. Veghează și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n-am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăiește-te! Dacă nu veghezi voi veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voi veni peste tine.” “*Apocalipsa* 3,1-3.

Fuse o vreme când, ca rezultat al mărturiei puternice date de reformatorii protestanți, membrii bisericilor se bucuraseră de experiența puterii mântuitoare a Evangheliei, dar, o dată cu trecerea

timpului, aceasta s-a stins, pentru a fi înlocuită de un formalism rece, legalist, lipsit de viață. Membrii deveniseră literalmente babilonieni spiritual. Oamenii erau capi peste biserică, unul peste celălalt, și toți în locul lui Hristos. În ciuda acestei depărtări serioase, pretinșii urmași ai lui Hristos nu trecuseră dincolo de punctul de a nu se mai putea întoarce și, ca atare, nu erau încă clasificați ca babilonieni.

Totuși, când Evanghelia cea vie le-a fost adusă, le-a fost imposibil să mai rămână așa cum au fost. Una din dovezile puternice că adevărata Evanghelie a venit, este faptul că ea niciodată nu îi lasă pe cei care au auzit-o așa cum îi găsește.

Cei care au acceptat-o cu adevărat descoperă că, o dată cu eradicarea firii pământești, regele eu este înlocuit prin Hristos în calitate de Cap divin. Credinciosul se bucură de eliberarea extraordinară care i-a fost dată. Babilonul dinăuntrul lui este detronat, așa încât îngerul al doilea poate spune cu adevărat despre el: „A căzut, a căzut Babilonul“. În felul acesta, când noul copil al lui Dumnezeu este înălțat în familia cerească, solia îngerului al doilea devine o declarație adevărată a ceea ce primul înger a făcut pentru el. Aceasta este o lumină prețioasă și cu adevărat valoroasă care-l face-n stare să recunoască cu mare certitudine care este biserica adevărată și care sunt cele false, atât în principiu, cât și în realitate.

Dar ce se întâmplă cu aceia care refuză să îngăduie puterii vii și creatoare a lui Dumnezeu să detroneze Babilonul din ei? Răspunsul este că ei cad împreună cu Babilonul pentru că, atunci când Evanghelia este adusă împotriva Babilonului, acesta trebuie să cadă, și cade. Dacă Babilonul nu este răsturnat dinăuntrul omului, atunci căderea sa îl trage pe cel nefericit o dată cu el. Îngerul al doilea de asemenea dă mărturie astfel despre o asemenea persoană: „A căzut, a căzut Babilonul“.

„A doua solie îngerească din *Apocalipsa* 14 a fost predicată mai întâi în vara anului 1844, cu care ocazie a avut o aplicație mai directă la bisericile din Statele Unite, unde avertizarea cu privire la judecată fusese vestită mai mult, dar lepădată în general și unde decăderea în biserici fusese mai rapidă. Dar solia celui de-al doilea înger nu și-a atins împlinirea totală în anul 1844. Bisericile au ajuns atunci la decădere morală, ca urmare a respingerii luminii soliei advente; dar acea cădere nu a fost totală. Pe măsură ce ele au continuat să lepede adevărurile deosebite pentru vremea aceea, au decăzut din ce în ce mai mult.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 21, par. 4 de la sfârșit.

Aceste ruine sunt doar o umbră a slavei pe care o aveau clădirile respective în trecut, și nu mai există viitor pentru ele, cu excepția dezintegrării și a dispariției finale. În același fel, bisericile protestante au pierdut lumina și slava Evangheliei, pe care o posedau altădată, și, drept consecință a respingerii primului înger, ele au căzut tot mai adânc. Cel de-al doilea înger descoperă adevărata lor condiție, pentru ca toți să o poată vedea.

Astfel, aceia care primesc Evanghelia fac un mare pas înainte, în timp ce aceia care o resping suferă o cădere teribilă. Când acest lucru este înțeles, atunci nu mai există nici o problemă în înțelegerea faptului că o prăpastie de separare mare și largă s-a stabilit între cele două clase de oameni asupra cărora a strălucit lumina Evangheliei. Nu mai este posibil pentru cele două grupe să umble și să lucreze împreună. Potrivit cuvântului sigur al profeției, Babilonul nu-și va reveni niciodată din apostazia sa, ci va merge doar din ce în ce mai rău și tot mai rău. De aceea, dacă poporul lui Dumnezeu nu începe să caute iarăși adăpost la Babilon, așa cum se întâmplă adesea, atunci niciodată nu vor mai fi găsiți în tovărășie unul cu celălalt. Pe măsură ce cei credincioși și sinceri urcă tot mai

sus și mai sus, în timp ce ceilalți alunecă din ce în ce mai jos, prăpastia separării doar se va adânci și se va lărgi. Având în vedere alegerea irevocabilă făcută de Babilon, atunci aceasta este singura cale care poate exista. De aceea, cei care pretind a crede în solia celui de-al doilea înger, ar trebui să fie cât se poate de alarmați când văd că prăpastia dintre ei și bisericile căzute se îngustează sau fac punte între ei. Orice desfășurare de acest gen nu va însemna niciodată că bisericile căzute se apropie de Dumnezeu, ci doar că credincioși adventiști se leapădă de El.

Solia primului înger îl separă pe adevăratul credincios de aceia care refuză să se așeze sub influența sfințitoare a Duhului Sfânt. Cele două grupe nu pot umbla niciodată împreună. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu poate fi niciodată în această unire, și El lucrează să se asigure că poporul Său este chemat afară din Babilon pentru a umbla împreună cu El într-o comuniune tot mai strânsă, o comuniune care este posibilă doar atunci când ei nu rămân mai departe cu cei care resping lumina și iubirea Lui.

„Dumnezeu a chemat biserica Sa de astăzi, așa cum a chemat și pe Israelul din vechime, să fie o lumină pe pământ. Prin securea puternică a adevărului, soliile celor trei îngeri, i-a separat de biserici și de lume pentru a-i aduce într-o sacră apropiere de El.“ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, cap. Biserica, lumina lumii, par. 3.

Această declarație confirmă un adevăr care trebuie să fie ținut minte cu mare grijă și permanent de către fiecare om care caută un loc în împărăția lui Dumnezeu. Punctul cel mai important este că El își separă copiii de bisericile căzute pentru ca să-i poată aduce într-o apropiere sacră de El. Aceasta este o situație în care ei se despart fie de bisericile care au devenit Babilon, fie de Dumnezeu. Alegerea este la îndemâna fiecărei persoane. Adevărul rezultatului acestei opțiuni a fost constatat de către credincioși în anul 1844, așa cum declară mărturia următoare cu privire la cei care acceptaseră solia despre ceasul judecății:

„Există un lucru de care trebuie să se țină seama cu privire la acești convertiți. Marea lor masă nu s-a unit cu vreuna din sectele existente: ei stau separați. Aproape toți cei de felul acesta sunt creștini vii, viguroși, și tari în credința grabnicei veniri. Dar cei mai mulți dintre aceia care s-au unit cu vreuna din secte, mor din punct de vedere religios și leapădă doctrina apropiatei reveniri. Ei au astm spiritual; le vine greu să respire.“ Scrisoare de la Silas Hawley, 15 august 1843, din periodicul *The Midnight Cry* din 24 august 1843, pag. 7. Citat de către F.D. Nichol în cartea sa *The Midnight Cry*, pag. 159.

Această dezvoltare nu a început să se manifeste, în sine, într-o măsură însemnată până în 1843, doisprezece ani după ce William Miller și-a început cu seriozitate lucrarea. Ultimul lucru pe care el l-a avut în minte a fost dorința de a forma o nouă mișcare. Când și-a început lucrarea, el era încrezător că solia va fi binevenită în biserici, că va dărâma prejudecățile și părerile opuse sectare și îi va uni într-un singur trup pe preținșii urmași ai lui Hristos. Astfel, nu ar fi fost necesară despărțirea și formarea unei noi mișcări. Această vedere reflecta triumful optimismului asupra lecțiilor istoriei.

„În anii de început ai lucrării sale publice, Miller luase drept bun faptul că biserica în general va întâmpina cu bucurie veștile cele bune, dar trecute cu vederea, despre venirea în curând a lui Hristos care devenise atât de scumpă sufletului său. El presupusese că atunci când va fi adus în atenția lor, acest eveniment extraordinar va fi întâmpinat cu urale de bucurie și că predicatorii de pretutindeni îl vor proclama cu voioșie. Milioane de-a lungul secolelor tânjiseră și se rugaseră pentru întoarcerea lui Hristos pentru a-și întemeia împărăția. Aceasta era în mod clar nădejdea veacurilor. Acum ea părea în pragul împlinirii — și ce perspectivă glorioasă prezenta ea! Mai mult decât atât, pe măsură ce micile comunități învecinate îi deschiseseră ușa cu generozitate și pe măsură ce pastorii lor s-au unit unul câte unul să-l susțină, această convingere timpurie a acceptării ultimei adevărului advent s-a adâncit.

În asemenea împrejurări, Miller nu a avut nici cea mai vagă idee de a forma o sectă separată. Cu toate acestea, el și asociații săi au fost tot mai mult acuzați ca fiind schismatici, distrugători de legământ și dezorganizatori. Ei au negat aceasta cu fermitate. Bucuria celei de-a doua venituri glorioase dărâmaseră sectarismul și divergențele din inimile lor, și toate grupările adventiste fuseseră strânse laolaltă prin această legătură comună. De aceea ei au susținut că acuzația nu putea fi adevărată.“ *The Prophetic Faith of Our Fathers*, vol. 4, pag. 761, de LeRoy Edwin Froom.

Cu așa tărie a susținut William Miller aceste convingeri, încât el a înțeles foarte greu că trebuie să vestească solia îngerului al doilea care cheamă pe oameni afară din Babilon. El s-a agățat de ideea și de speranța că bisericile vor accepta adevărul și se vor pregăti pentru revenirea Mântuitorului. Nici mileriții nu s-au avântat să proclame această solie.

„La început, liderii mileriți au privit problema ca o chestiune personală și i-au povățuit pe urmașii lor să nu se retragă dacă nu este necesar. Doar persecuția trebuia să dizolve comuniunea cuiva cu biserica sa. Totuși în 1843, Fitch, și mai apoi alții, au început să

declare că asemenea biserici împotrivoare deveniseră ‚Babilon‘. El le-a reamintit că Biserica Catolică, ‚mama‘, avea ‚fiice‘ protestante și că acestea păstrasera multe din doctrinele ei pervertite.

Astfel, în cele din urmă s-a dat strigarea ‚Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu‘ — ieșiți din confuzie și divizări, din secte și partide, din creștinătatea cu numele, lumească, mândră și lacomă. Ei au spus că pastorii deveniseră simbriași ai sistemului de salarizare. Mulți erau încă în tovărășie cu vânzătorii de rom. Iar poporul lui Dumnezeu trebuia să se separe de influențele și bisericile organizate anticreștine și apostaziate. Curând lectorii adventiști au dat strigarea ‚A căzut Babilonul!‘. Predicatorii au publicat în diferite biserici articole prin care anunțau retragerea lor din biserici. Zeci și zeci de laici de frunte s-au retras. Noua dezvoltare începuse cu seriozitate.“ *ibid.*, pag. 772.

Poporul advent, și în special conducătorii lui, ar fi trebuit să se aștepte la această dezvoltare, pentru că ea urma tiparului standard care a fost repetat secol după secol cu o regularitate precisă. Ea începe de fiecare dată când biserica, ce umblase în căile lui Dumnezeu mai înainte, alunecă în apostazie adâncă. În marea Sa milă și iubire, Domnul le trimite o solie puternică, plină de har mântuitor, destinată să-i elibereze de sub stăpânirea crudă a păcatului și să-i întemeieze ca un popor sfânt și fericit. Ea este lumină și viață atât de prețioase, de frumoase și strălucind de făgăduință, încât ne-am aștepta ca bisericile să primească venirea acelei solii cu urale de bucurie și recunoștință. Solii, ale căror suflete radiază de frumusețea și puterea adevărului, au certitudinea că eforturile lor vor fi întâmpinate cu credință și cu acceptare. Dar niciodată nu s-a întâmplat așa ceva. Doar o mică parte răspunde invitațiilor milei și chiar majoritatea acestora se dovedesc a fi fecioare neînțelepte care își abandonează credința când vine încercarea.

Persecuția își scoate curând capul ei hidos și credincioșii sunt dați afară din biserici. La început, cei care au acceptat solia recunosc cu încredință că trebuie să aibă loc despărțirea, dar în cele din urmă ei descoperă că nu există o altă alternativă. Totuși, ei sunt oarecum confuzi între această necesitate evidentă de a se separa și admonestările Scripturilor care par să condamne cu tărie părăsirea bisericilor existente. Chiar la acest timp Domnul trimite solia celui de-al doilea inger pentru a înlătura orice confuzie și da un clar „Așa zice Domnul“, pentru a-i călăuzi cu încredere în părășia cu El și cu adevărații credincioși.

Noi trebuie să ne familiarizăm cu acest tipar și nu există loc mai bun de a face aceasta decât în lucrarea lui Isus. Foarte timpuriu în lucrarea Sa, El a fost respins în Iudea, de care s-a separat atunci.

Suntem informați că această retragere a fost una dintre multele care au avut loc în biserica lui Dumnezeu de-a lungul secolelor.

„Dacă l-ar fi primit pe Hristos conducătorii lui Israel, El i-ar fi onorat ca soli ai Săi care să ducă lumii Evanghelia. Lor li s-a dat întâi ocazia de a deveni vestitori ai împărăției și ai harului lui Dumnezeu. Dar Israel nu a cunoscut timpul cercetării lui. Gelozia și neîncrederea conducătorilor evrei se transformase într-o ură fățișă și inima poporului a fost îndepărtată de Isus.

Sinedriul lepădase solia lui Hristos și era hotărât să-l omoare; de aceea Isus s-a îndepărtat de Ierusalim, de preoți, de templu, de conducătorii religioși, de poporul care fusese învățat în ale legii și s-a îndreptat către o altă clasă de oameni, pentru a le vesti solia Sa și pentru a aduna pe aceia care urmau să vestească Evanghelia la toate neamurile.

După cum lumina și viața oamenilor a fost lepădată de autoritățile ecleziastice în zilele lui Hristos, la fel a fost lepădată în fiecare generație următoare. Iarăși și iarăși s-a repetat istoria retragerii lui Hristos din Iudea. Atunci când reformatorii au predicat Cuvântul lui Dumnezeu, ei nu se gândiseră să se despartă de biserica existentă; dar conducătorii religioși n-au vrut să tolereze lumina, iar aceia care o purtau au fost siliți să caute o altă clasă care dorea după adevăr. În zilele noastre, puțini dintre cei care susțin că sunt urmașii reformatorilor sunt mânați de spiritul lor. Puțini ascultă de glasul lui Dumnezeu și sunt gata să primească adevărul fără să țină seama de cine îl prezintă. Adesea, aceia care merg pe urmele reformatorilor sunt forțați să se îndepărteze de bisericile pe care le iubesc pentru ca să poată vesti învățătura lămurită a Cuvântului lui Dumnezeu. Și de multe ori, aceia care caută lumina sunt obligați de către aceeași învățătură să părăsească biserica părinților lor ca să-i poată da ascultare.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 23, par. 3-5.

Ceea ce s-a întâmplat când Hristos s-a retras din Iudea, s-a repetat în timpul lui William Miller când a fost respinsă solia primului înger. Acest fapt este confirmat de experiența lui Ellen Harmon și a familiei ei. Mai târziu, când ea devenise Ellen White, solul lui Dumnezeu, și-a reamintit experiența dureroasă când ea și fratele ei au părăsit pentru totdeauna Biserica Metodistă.

„Familia tatălui meu încă mai vizita ocazional Biserica Metodistă și de asemenea micile grupe ce se strângeau în case particulare.

Într-o seară, fratele meu Robert și cu mine, ne-am dus la o asemenea adunare. Prezbiterul era de față. Când veni rândul fratelui meu să dea mărturie, el vorbi cu mare umilință, totuși cu claritate, despre necesitatea unei pregătiri desăvârșite pentru a întâmpina pe Mântuitorul nostru, când va veni pe norii cerului cu putere

și slavă mare. În timp ce fratele meu vorbea, o lumină cerească străluci pe fața lui de obicei palidă. Părea să fie transportat în spirit deasupra celor ce-l înconjurau și vorbea ca în prezența lui Isus.

Când am fost chemată să vorbesc, m-am ridicat având un spirit liber, o inimă plină de iubire și pace. Le-am redat povestea mării mele suferințe sub convingerea păcatului, cum promisem în cele din urmă binecuvântarea atât de mult cerută — o supunere deplină sub voința lui Dumnezeu — și mi-am exprimat bucuria cu privire la vestea apropiatei venituri a Răscumpărătorului meu pentru a-și lua copiii acasă.

Deosebiri doctrinale

În naivitatea mea mă așteptam ca frații și surorile mele metodiste să-mi înțeleagă simțămintele și să se bucure împreună cu mine, dar am fost dezamăgită; mai multe surori cârteau și își mișcau scaunele zgomotos, întorcându-mi spatele. Nu-mi dădeam seama ce le-a putut ofensa din cele spuse de mine, și am vorbit foarte pe scurt, simțind atmosfera ca de gheață a dezaprobării lor.

Când am încetat să vorbesc, prezbiterul m-a întrebat dacă nu ar fi mai plăcut să trăim o viață lungă și folositoare, făcând bine altora, decât ca Isus să vină grabnic și să distrugă pe bieții păcătoși. Eu am răspuns că tânjeam după venirea lui Isus. Atunci va lua sfârșit păcatul și noi ne vom bucura veșnic de sfințire, fără diavolul care să ne ispitească și să ne conducă pe calea pierzării.

Când prezbiterul s-a adresat celorlalți din grupă, el și-a exprimat marea sa bucurie prevestind mileniul pământesc, când pământul va fi plin de cunoașterea Domnului după cum apele acoperă marea. El tânjea să vadă această glorioasă epocă prevestită.

După încheierea adunării, mi-am dat seama că eram tratată cu o vădită răceală de cei care altădată fuseseră amabili și prietenoși cu mine. Fratele meu și cu mine ne-am înapoiat acasă simțindu-ne triști că am fost atât de greșit înțeleși de frații noștri și că subiectul apropiatei venituri a lui Isus a putut să deștepze o împotrivire atât de înverșunată în piepturile lor.

Nădejdea celei de-a doua venituri

În drumul nostru spre casă am discutat serios cu privire la dovezile credinței și speranței noastre noi. 'Ellen', spuse Robert, 'oare ne înșelăm? Această nădejde în apropiata apariție a lui Hristos

pe pământ, este ea o erezie, că predicatorii și cei ce mărturisesc a fi creștini i se opun cu atâta înverșunare? Ei spun că Isus nu va veni vreme de mii și mii de ani. Dacă ei se apropie cât de cât de adevăr, atunci lumea nu se va sfârși în zilele noastre.’

Eu nu am îndrăznit nici măcar pentru o clipă să încurajez necredința și am răspuns repede: ‚Nu am nici o îndoială că doctrina predicată de dl. Miller este adevărul. Ce putere însoțește cuvintele lui! Ce convingere este adusă în inima păcătosului!’

În timp ce mergeam, noi am discutat în mod sincer problema și am decis că datoria și privilegiul nostru era să așteptăm venirea Mântuitorului nostru, și că lucrul cel mai sigur era să ne pregătim pentru apariția Lui și să fim gata spre a-l întâmpina cu bucurie. Dacă El vine, care va fi perspectiva celor care acum spuneau: ‚Stăpânul meu zăbovește să vină’ și nu au dorința de a-l vedea? Ne-am mirat cum cutezau predicatorii să liniștească temerile păcătoșilor și ale celor apostaziați spunându-le: ‚Pace, pace!’, în timp ce solia de avertizare era vestită pretutindeni. Timpul părea foarte solemn pentru noi; simțeam că nu aveam timp de pierdut.

‚Un pom se cunoaște după roadele sale’, a remarcat Robert. ‚Ce a făcut această credință pentru noi? Ea ne-a convins că nu eram gata pentru venirea Domnului; că trebuie să ajungem curați în inimă, altfel nu vom putea întâmpina pe Mântuitorul nostru în pace. Ne-a trezit să căutăm noi puteri și har de la Dumnezeu.’

‚Ce a făcut pentru tine, Ellen? Ai fi fost ceea ce ești acum dacă nu ai fi auzit niciodată doctrina despre apropiata venire a lui Hristos? Ce nădejde a inspirat ea în inima ta? Ce pace, bucurie și iubire ți-a dăruit ea? Și pentru mine ea a făcut totul. Îl iubesc pe Isus și pe toți creștinii. Iubesc adunările de rugăciune. Găsesc o mare bucurie în citirea Bibliei mele și în rugăciune.’

Amândoi ne-am simțit întăriți prin această conversație și ne-am hotărât să nu ne abatem de la sincera noastră convingere despre adevăr și fericita nădejde în apropiata venire a lui Hristos pe norii cerului. Eram recunoscători că puteam deosebi lumina prețioasă și că ne bucurăm de așteptarea venirii Domnului.

Ultima mărturie în adunare

Nu mult după aceasta, am participat din nou la adunarea grupului. Doream după o ocazie de a vorbi despre iubirea prețioasă a lui Dumnezeu, care ne însufletea sufletele. Eu doream în mod special să vorbesc despre bunătatea și mila Domnului față de mine. O

așa mare schimbare se petrecuse în mine, încât simțeam că este de datoria mea să folosesc orice ocazie pentru a mărturisi despre iubirea Mântuitorului meu.

Când mi-a venit rândul să vorbesc, am arătat dovezile despre iubirea lui Isus ce mă bucurau și că așteptam cu nerăbdare, într-o fericită nădejde, să întâmpin în curând pe Mântuitorul meu. Credința că venirea lui Hristos era aproape, mi-a trezit sufletul să caut cu mai multă seriozitate sfințirea Duhului Sfânt.

Aici, conducătorul grupei m-a întrerupt spunând: „Ai primit sfințirea prin metodism, prin metodism, soră, nu printr-o teorie eronată”.

M-am simțit obligată să mărturisesc adevărul, că inima mea nu prin metodism primise această nouă binecuvântare, ci prin adevăratele mișcătoare despre apariția personală a lui Isus. Prin ele găsisem pacea, bucuria și iubirea desăvârșită. Astfel s-a încheiat mărturia mea, ultima pe care aveam s-o mai dau în grupul fraților mei metodiști.

Apoi a vorbit Robert în felul lui umil, totuși atât de clar și într-un fel atât de impresionant, încât unii au plâns, fiind adânc mișcați; alții însă tușeau dezaprobat și păreau foarte incomodați.

După ce am părăsit sala de adunare a grupei, am discutat din nou despre credința noastră și ne-am minunat că frații și surorile noastre creștine nu puteau suporta să li se spună un cuvânt despre venirea Mântuitorului nostru. Eram convinși că nu mai era de datoria noastră să participăm la adunarea de grupă. Nădejdea revenirii glorioase a lui Hristos ne umplea sufletele, și și-a găsit expresia când ne-am ridicat pentru a vorbi. Era evident că nu puteam avea nici o libertate în adunările grupei, pentru că mărturia noastră provoca sarcasm și reproșuri disprețuitoare care au ajuns la urechile noastre la sfârșitul adunării din partea fraților și surorilor pe care noi îi respectam și îi iubeam. “*Schițe din viața lui Ellen White*, cap. Despărțirea de biserică, par. 1-19.

Acestea erau un gen de experiențe tipice trăite de credincioși în marea mișcare a celei de-a doua veniri datorită căroră mii de oameni au fost conduși să rupă orice legături cu bisericile căzute. „Ei își iubeau bisericile lor și le era greu să se despartă de ele; dar când au văzut că mărturia Cuvântului lui Dumnezeu este interzisă și dreptul de a cerceta profețiile este refuzat, au judecat că credincioșia față de Dumnezeu îi oprea să se supună. Pe aceia care căutau să interzică mărturia Cuvântului lui Dumnezeu nu-i puteau socoti ca fiind biserica lui Hristos, „stălpul și temelie a adevărului”. În consecință, s-au socotit îndreptățiți să se despartă de cei cu care crezuseră până atunci. În vara anului 1844,

aproximativ cincizeci de mii de persoane s-au retras din biserici.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 21, par. 3.

Charles Fitch a fost cel care se afla în fruntea denunțării bisericilor căzute ca fiind Babilon și a lansat chemarea de a ieși din Babilon. Acest eveniment a avut loc în 1843 și a înaintat constant până în 1844 când strigătul de la miezul nopții, inițiat de Dumnezeu prin Samuel Snow, a dat putere și avânt soliei îngerului al doilea.

„Către încheierea celei de-a doua solii îngerești, am văzut o lumină mare din cer strălucind asupra poporului lui Dumnezeu. Razele acestei lumini păreau strălucitoare ca soarele. Și am auzit glasurile îngerilor strigând, ‚Iată Mirele; ieșiți-i în întâmpinare‘.

Acesta era strigătul de la miezul nopții, care trebuia să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Au fost trimiși îngeri din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și pentru a-i pregăti pentru marea lucrare dinaintea lor. Nu cei mai talentați bărbați au fost cei dintâi care au primit această solie. Îngerii au fost trimiși la cei umili, consacrați, și i-au constrâns să dea strigătul: ‚Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!‘ Cei cărora li s-a încredințat strigarea s-au grăbit și, în puterea Duhului Sfânt, au vestit solia și au trezit pe frații lor descurajați. Această lucrare nu depindea de înțelepciunea și învățătura oamenilor, ci de puterea lui Dumnezeu, iar sfinții Lui care au auzit strigarea nu au putut să-i reziste. Cei mai spirituali au primit această solie primii, iar cei care conduseseră mai înainte lucrarea au fost ultimii care au primit-o și au ajutat la amplificarea strigătului: ‚Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!‘

În orice parte a țării era dată lumina privind solia celui de-al doilea înger și strigătul înmuia inimile a mii și mii. Ea a mers din oraș în oraș și din sat în sat, până când poporul așteptător al lui Dumnezeu a fost pe deplin trezit. În multe biserici nu s-a permis ca solia să fie dată, și un mare grup, care avea mărturia cea vie, a părăsit aceste biserici căzute. O lucrare puternică a fost săvârșită prin strigătul de la miezul nopții. Solia cerceta inimile, conducându-i pe cei credincioși să caute o experiență vie, personală. Ei știau că nu se pot sprijini unul pe celălalt.“ *Experiențe și viziuni*, cap. Solia celui de-al doilea înger, par. 2-4.

Strigătul de la miezul nopții a început în august 1844. O stare de incertitudine predomina printre cei credincioși ca urmare a primei dezamăgiri, care surprinsese pe cei așteptători când Mântuitorul nu venise în tot acest răstimp dintre primăvara anului 1843 și primăvara anului 1844, când se așteptaseră la început să-și facă apariția. Vreme de multe luni după ce și-au dat seama cu tristețe că Hristos nu venise când credeau ei că trebuie să vină, poporul advent se

afla în timpul de zăbavă al parabolei din *Matei* 25,1-13. Era necesară lumină proaspătă pentru a le da o credință și o direcție nouă. Cu toate că multe fecioare neînțelepte au căzut în acest timp, multe altele mii au refuzat să-și lepede credința. Ei au așteptat cu răbdare până ce o lumină clară avea să le fie dată.

În speranța că sosise timpul pentru aceasta, în jur de trei-patru mii de credincioși se adunaseră la Exeter, în Maine, pentru o conferință de cinci zile, care a început pe 12 august 1844. Dar rezultatele inițiale au fost dezamăgitoare. Vorbitorii, pe cât erau ei de experimentați, consacrați, cunoscători și pricepuți, nu au avut de prezentat o nouă lumină. Ei au putut să repete doar dovezile cu care ascultătorii erau deja familiarizați. În consecință, nu s-a creat decât o slabă impresie, iar grupul devenise neliniștit.

Binecunoscuta persoană a lui Joseph Bates era predicatorul unei după-amiezi calde și însorite, la câteva zile după începerea conferinței. „El repeta într-un fel elaborat binecunoscutele dovezi despre întârziere ca fiind un test pentru credința lor, că Hristos urma să vină sigur, că nu ar trebui să-și piardă încrederea în făgăduințele Lui, și alte lucruri de felul acesta. Dar el nu făcea cine știe ce progres.“ *The Prophetic Faith of our Fathers*, vol. 4, pag. 811, de LeRoy Edwin Froom.

Între timp, un călăreț tăcut a intrat în tabără, și-a legat calul ce sufla din greu și s-a dus spre cortul întâlnirii unde a văzut-o pe sora sa, d-na John Couch, soția unuia dintre predicatorii adventiști, care ședea la marginea cortului cu un scaun gol lângă ea. Numele lui era Samuel Sheffield Snow, și avea convingerea profundă că profeția celor 2300 de ani urmează să ia sfârșit pe 22 octombrie chiar în acel an. Nearătând nici un interes față de vorbitor, Snow a descris în șoaptă sorei sale dovezile cu privire la convingerile sale. Ea asculta cu foarte mare interes și cu emoție crescândă. Când ea nu s-a mai putut stăpâni. Ridicându-se în picioare, ea a strigat atât de clar și pătrunzător, încât fiecare persoană din adunare a auzit-o în mod limpede: „Este prea târziu să mai petrecem timpul cu aceste adevăruri cu care suntem familiarizați și care ne-au binecuvântat în trecut și au slujit scopului și timpului lor.“

Apoi ea a spus cu seriozitate: „Aici este un om cu o solie de la Dumnezeu.“ *ibid.*, pag. 811.

Ochii și interesul fiecărei persoane din adunare s-au pironit asupra ei. Predicatorul de asemenea s-a oprit.

Ea a continuat: „Este prea târziu, fraților, ca să mai petrecem acest timp prețios așa cum am făcut-o de la începerea acestei adunări de conferință. Timpul este scurt. Domnul are slujitori aici care

au hrană potrivită, la timpul potrivit, pentru casa Lui. Să le permitem să vorbească, iar oamenii să-i asculte. „Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare.“ *ibid.*

Fără nici o ezitare, Joseph Bates și-a reluat locul său, în timp ce Samuel Snow s-a îndreptat liniștit spre amvon și, pe un ton cumpanit și logic, a prezentat dovezile scripturistice ce stabileau faptul că 22 octombrie era dată corectă la care trebuia să se aștepte ca Mântuitorul să apară.

Fiecare ascultător era cuprins de cel mai adânc interes, pe măsură ce Samuel Snow dezvăluia dovada. Urmările au fost incredibile. Înlăcărați de convingere, de credință și de hotărârea de a fi gata pentru sosirea Răscumpărătorului, dar și de a-i avertiza pe alții despre apropierea evenimentului, cei credincioși au plecat în toate direcțiile pentru a proclama minunatele vești. Joseph Bates, care a trăit din plin această experiență emoționantă, descrie schimbarea de la somnolență și adormire la o activitate intensă în felul următor:

„Fără îndoială, acolo s-a dat lumină și a fost primită; și când acea întrunire s-a încheiat, dealurile de granit din New Hampshire au răsunat de strigătul cel tare: „Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!“ În timp ce diligențele și trenurile s-au îndepărtat spre diferitele state, orașe și sate ale Noii Anglii, bubuitul strigării încă se auzea distinct. Iată Mirele vine! Hristos vine în ziua a zecea a lunii a șaptea! Timpul este scurt! Fiți gata! Fiți gata!... Cine nu-și mai aduce aminte cum a fost purtată această solie ca pe aripi de vânt — bărbați și femei deplasându-se către toate punctele cardinale ale busolei, alergând cu toată viteza locomotivelor, vapoarelor și trenurilor, încărcăți cu pachete de cărți și de ziare, distribuindu-le oriunde mergeau aproape tot atât de abundent ca și zborul frunzelor de toamnă.“ *The Midnight Cry*, de F.D. Nichol, pag. 229.

Sora White a trăit de asemenea acele vremuri emoționante, după cum ea însăși descrie:

„În parabola din *Matei* 25, timpul de așteptare și de ațipire este urmat de venirea Marelui. Acest lucru era în concordanță atât cu argumentele prezentate în profeție, cât și în simboluri. Toate acestea produceau o puternică convingere cu privire la faptul că sunt vrednice de încredere, iar „strigătul de la miezul nopții“ a fost vestit de mii de credincioși.

Asemenea revărsării unui val puternic, mișcarea s-a răspândit în toată țara. Din oraș în oraș și din sat în sat, ea a mers până la cele mai izolate locuri din țară până când poporul lui Dumnezeu care aștepta a fost trezit. Fanatismul dispărea dinaintea acestei vestiri ca roua dimineții înaintea soarelui care răsare. Credincioșii

vedeau cum îndoiala și nedumerirea erau alungate, iar nădejdea și curajul le însuflețea inimile. Lucrarea era lipsită de acele extreme care se dau totdeauna pe față atunci când este o agitație omenească, fără puterea stăpânitoare a Cuvântului și Duhului lui Dumnezeu. Se asemana în caracter cu acele timpuri de umilire și întoarcere la Domnul, care se produceau în Israelul din vechime ca urmare a soliilor de mustrare din partea slujitorilor Săi. Ea purta caracteristicile care sunt specifice lucrării lui Dumnezeu din toate veacurile. Se dădea pe față puțină bucurie plină de extaz, dar era o profundă cercetare a inimii, mărturisirea păcatului și părăsirea lumii. Povara ce apăsa din greu sufletele lor era pregătirea pentru întâlnirea cu Domnul. Se dădea pe față multă rugăciune stăruitoare și consacrare fără rezerve față de Dumnezeu. “*Tragedia veacurilor*, cap. 22, par. 25, 26.

În felul acesta strigătul de la miezul nopții a dat „putere soliei celui de-al doilea înger”. *Experiențe și viziuni*, cap. Solia celui de-al doilea înger, par. 3. Pe măsură ce credincioșii au văzut puterea cea mare din cadrul soliei, aveau înaintea lor dovada emoționantă că puterea lui Dumnezeu însoțea adevărul și, ca urmare, ei părăsiseră bisericile căzute care respinseseră lumina. Ei au văzut că Babilonul căzuse într-adevăr și că acum erau însărcinați de Dumnezeu să vestească faptul în sine. Au făcut-o cu așa mare încredere în timp ce au rupt fără teamă legăturile lor cu bisericile denomi-naționale căzute.

Solia celui de-al doilea înger era o declarație despre ceea ce în-făptuise Evanghelia predicată de primul înger. Ea declara că, în cazul acelor care acceptaseră puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea din păcat, Babilonul fusese detronat și astfel căzuse din ei. Eliberat de cruda lui stăpânire, adevăratul credincios era în stare să înainteze din har în har pe măsură ce mergea înainte către împă-răția lui Dumnezeu.

De asemenea ea arăta în adevărata sa lumină starea tristă în care căzuseră cei care au refuzat să-i îngăduie Domnului să-și facă lucrarea harului Său în inimile lor. Rezistența hotărâtă a acestora față de puterea cea mare stăruitoare a Evangheliei, le-a slujit pentru a exercita și pentru a întări așadar răzvrătirea lor cu rezultatul că ei au căzut din har împreună cu Babilonul de care se ținuseră cramponați. Astfel îngerul al doilea nu este o altă solie în afara Evangheliei, ci o declarație a ceea ce înfăptuise Evanghelia.

CAPITOLUL 7

Îngerul al doilea urmează primului

Descriind lucrarea celui de-al doilea înger Scripturile declară simplu: „Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!“ *Apocalipsa* 14,8.

Există un adevăr vital în faptul că al doilea înger urmează primului. Acesta este locul său desemnat de către Dumnezeu și nici o altă poziție nu i se poate încredința. El trebuie să-i urmeze întotdeauna doar primului înger. Chiar și atunci când zboară împreună, așa cum fac de fapt din momentul în care al doilea s-a unit cu primul, cel de-al doilea trebuie să aștepte să-și facă lucrarea sa doar după ce primul a isprăvit-o pe a lui.

Chiar natura soliei celui de-al doilea înger determină această relație. Întrucât al doilea înger este însărcinat să anunțe efectul soliei primului înger, el nu are nimic de spus până ce nu s-a produs efectul în cauză. El nu profetizează doar ceea ce va avea loc, ci declară ce există deja. De aceea, el nu are nici o solie și nici o lucrare până când primul înger nu și-a adus la îndeplinire răspunderile sale.

Din acest motiv noi descoperim că îngerul al doilea își revarsă lumina doar asupra acelor care au primit în mod pozitiv Evanghelia cea veșnică prezentată de predecesorul său, primul înger. Acest lucru are loc în felul acesta deoarece aceia care au refuzat Evanghelia cea veșnică nu mai pot vedea nimic în descoperirile care urmează. Acest adevăr este atât de important, încât el este accentuat în mai mult de o descoperire dată în Spiritul Profetic.

O asemenea descoperire este intitulată „Ilustrarea mișcării adverse“ și se află descrisă în *Experiențe și viziuni*. Mai întâi se atrage atenția către un număr de grupuri care sunt legate împreună prin frânghii. Mulți care aparțineau acestor grupuri se aflau într-un întineric spiritual total, având ochii îndreptați în jos, către lucrurile

pământești, în timp ce nu aveau nici o legătură cu Isus. Totuși erau unii care priveau în sus spre cer și cărora le fuseseră trimise raze de lumină de sus. Îngerii vegheau cu credincioșie asupra tuturor acelorora care aveau această legătură spirituală, în timp ce îngerii răi îi însoțeau pe toți cei care se aflau în întuneric. Apoi s-a auzit strigarea: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a sosit ceasul judecării Lui“.

„Apoi o lumină glorioasă s-a lăsat peste aceste grupuri pentru a-i lumina pe toți cei care aveau s-o primească.“ *Experiențe și viziuni*, cap. Ilustrarea mișcării advente, par. 2.

Astfel stă scris clar că solia primului înger a fost dată tuturor bisericilor. Ea nu a venit doar la un număr de aleși din cadrul acelor adunări. Cei care menținuseră mai înainte legătura cu cerul, se bucurau acum de această creștere a prețioasei lumini împreună cu unii dintre cei care fuseseră în întuneric. Dar majoritatea celor din întuneric au respins lumina și au început să-i persecute cu înverșunare pe aceia care primiseră și prețuiseră adevărul.

Acest lucru a dus la o separare, în ciuda eforturilor predicatorilor de a preveni plecarea celor credincioși. A venit apoi prima dezamăgire, făcută mai severă prin batjocurile celor care disprețuiseră solia. La acest punct critic a intrat în scenă cel de-al doilea înger și și-a adăugat glasul la solia primului. Observați totuși că doar aceia care stăteau în lumina primului înger au primit lumina celui de-al doilea.

„Apoi am auzit glasul unui alt înger care zicea: ‚A căzut, a căzut Babilonul! O lumină a strălucit asupra celor descurajați, și aceștia, cu o dorință arzătoare să-l vadă venind, și-au fixat din nou ochii asupra lui Isus.‘ *ibid.*, par. 4.

Cine erau cei descurajați? Ei erau credincioșii care primiseră solia proclamată de primul înger și așteptau ca Hristos să vină în aprilie 1844. Când Isus nu și-a făcut apariția, ei au suferit o dezamăgire cruntă. Dar când a venit lumina îngerului al doilea, ei erau aceia asupra cărora strălucea. Ea nu a găsit intrare la nici unul din cei care refuzaseră lumina deja oferită lor.

Într-o altă viziune intitulată „O bază solidă“ este subliniat cu putere același adevăr. Dovada ce demonstrează punctul în cauză este dată mai întâi din felul cum a evoluat opoziția și respingerea lui Hristos de către iudei.

„Atenția mi-a fost îndreptată către vestirea primei veniri a lui Hristos. Ioan fusese trimis în duhul și în puterea lui Ilie spre a pregăti calea pentru Isus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au beneficiat de învățăturile lui Isus. Împotrivirea lor față de solia care

prevestea venirea Lui i-a plasat într-un loc în care nu puteau primi cu bucurie cea mai puternică dovadă că El era Mesia. Satana i-a condus pe cei care au respins solia lui Ioan să meargă încă și mai departe, să-l respingă și să-l răstignească pe Hristos. Făcând acest lucru, ei s-au plasat într-un loc în care nu puteau primi binecuvântarea Zilei Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea către sanctuarul ceresc. Sfâșierea perdelei din templu a arătat că jertfele și rânduieșile iudaice nu aveau să mai fie primite. Marea jertfă fusese adusă și fusese acceptată, iar Duhul Sfânt, care a coborât în Ziua Cincizecimii, a purtat mintea ucenicilor de la sanctuarul pământesc către cel ceresc, unde Isus intrase prin propriul Său sânge, pentru a revărsa asupra ucenicilor Săi beneficiile ispășirii Sale. Dar iudeii au fost lăsați într-un întuneric total. Ei au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea cu privire la planul de mântuire și s-au încrezut mai departe în jertfele și darurile lor inutile. Sanctuarul ceresc luase locul celui pământesc, cu toate acestea ei nu știau nimic de această schimbare. Din acest motiv, ei nu au putut beneficia de mijlocirea lui Hristos în Sfânta.“ *ibid.*, par. 2.

Aici sunt scoase la vedere cinci stadii de dezvoltare în creșterea lucrării dintre slujirea lui Ioan Botezătorul și biserica apostolică. Ele erau: lucrarea lui Ioan Botezătorul, lucrarea lui Hristos, răstignirea, Cincizecimea și începerea lucrării de mijlocire din prima încăpere a sanctuarului ceresc. Nimeni nu putuse primi vreo binecuvântare sau vreun beneficiu de la vreunul din stadiile următoare, dacă nu acceptase lumina și adevărul prezentate în stadiul sau stadiile anterioare. Prin urmare, cei care au refuzat adevărurile trimise de către cer proclamate de Ioan Botezătorul nu au fost deloc în stare să vadă și să accepte ceva din ce a trimis Domnul după aceea. Pentru ei, tot ceea ce a mai rămas era întunericul și nimicirea.

Același tipar s-a repetat în timpul ridicării mării mișcări a celei de-a doua veniri, când Domnul înainta cu poporul Său de la un nivel spiritual la altul. De fapt, aceste două scene sunt paralele între ele.

„Tot cerul a privit cu cel mai adânc interes primirea primei solii îngerești. Dar mulți care au mărturisit că-l iubesc pe Isus și care au vărsat lacrimi când au citit povestea crucii, au luat în râs vestea cea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat că este o amăgire. I-au urât pe cei care iubeau venirea Lui și i-au dat afară din biserică. Cei care au respins prima solie nu au putut avea vreun avantaj de la cea de-a doua; și nu au avut nimic de câștigat nici prin strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre cu Isus, prin credință, în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc. Și, respingând primele două solii, ei și-au întunecat

în așa măsură înțelegerea, încât nu pot vedea nici urmă de lumină în solia îngerului al treilea, care arată calea către Sfânta Sfintelor. Am văzut că, după cum iudeii l-au răstignit pe Isus, tot așa bisericile cu numele răstigniseră aceste solii și nu au, prin urmare, nici o cunoștință în ce privește calea către Sfânta Sfintelor și nici nu pot beneficia de mijlocirea lui Isus de acolo. Asemenea iudeilor, care aduceau jertfele inutile, ei își înalță rugăciunile nefolositoare către încăperea pe care Isus a părăsit-o; și Satana, mulțumit de această amăgire, își ia un caracter religios și îndreaptă către sine mintea acestor așa-zisi creștini, lucrând cu puterea lui semne și minuni mincinoase, pentru a-i prinde în capcana sa.“ *ibid.*, par. 3.

O dată ce lucrătorul consacrat lui Dumnezeu înțelege aceste principii, el va ști că orice încercare de a învăța solia celui de-al doilea înger pe cineva care nu a primit ca pe o experiență vie și personală solia primului înger, Evanghelia cea veșnică, va fi cu totul zadarnică și nu trebuie încercat niciodată. Cu toate acestea, ispita de a ignora aceste principii și de a învăța solia care denunță Babilonul, fără a stabili mai întâi dacă persoana care este interesată e cu adevărat stabilită în Evanghelie, poate fi foarte puternică.

Iată ce se întâmplă de obicei: O persoană care este membră a unei biserici apostaziate este atrasă de solie, dar, așa cum se întâmplă atât de adesea, ea este mult mai interesată de relațiile din cadrul bisericii decât de mântuirea sa personală. Lipsa sa de interes față de propria nevoie a sufletului se datorează faptului că se odihnește satisfăcut, presupunând că, dacă cineva e un copil născut din nou al lui Dumnezeu, atunci cu siguranță el este acela. Asemenea oameni vin să întrebe dacă ar trebui să mai rămână sau nu într-o biserică în care ei văd o serioasă îndepărtare de adevăr și o sporire a practicilor nesfinte, păcătoase. Ei caută să obțină răspunsuri spre a vedea dacă biserica lor este sau nu cu adevărat Babilon, și dacă trebuie părăsită.

Credinciosul care este abordat cu aceste întrebări în mod firesc este adânc mișcat să vadă un interes activ în asemenea chestiuni și, natural, tinde să ofere informațiile necesare în domeniile unde se arată interes. Dar înțelepciunea de sus declară altceva. Există o maximă: primele lucruri trebuie să rămână primele. Cel dintâi lucru este Evanghelia. Refuză categoric să fii atras în sfera întrebărilor privitoare la biserică, la starea ei, la organizația ei, la relația ei cu Dumnezeu și la destinul ei, până când ascultătorul a primit Evanghelia, o înțelege în profunzime și a făcut din ea experiența sa personală. Dacă această regulă este încălcată, sufletele vor fi pierdute, iar lucrarea va eșua.

Această lecție a făcut o impresie puternică asupra minții mele cu mulți ani în urmă. Un cuplu de adventiști au venit la o întrunire pe care o țineam în California. Când a luat sfârșit ei m-au căutat și au început să vorbească cu cea mai gravă îngrijorare despre declinul teribil spiritual și moral din biserica lor. Ei au înșirat serioasele îndepărtări de la adevăr și doreau să știe pe ce poziție se afla biserica înaintea lui Dumnezeu și ce se va întâmpla cu ea.

I-am ascultat în tăcere pentru o vreme convins că erau pregătiți pentru prezentarea adevărului din *Matei* 22,1-14. Această profecție urma să răspundă întrebărilor lor prin faptul că le arăta la modul cel mai simplu pe ce poziție se afla biserica în relație cu adevărul prezent, cât și în relație cu Dumnezeu. Având în vedere ceea ce spusese despre biserică, m-am așteptat cu desăvârșire ca ei să se bucure de adevărul cel puternic și clar conținut în această profecție; dar spre marea mea uimire reacția lor a fost foarte diferită. Ei m-au privit ca și cum aș fi fost un vrăjmaș de moarte, au întrerupt studiul și m-au invitat să le părăsesc casa. Mă întrebam ce anume spusese eu care să-i fi ofensat. Nu am putut înțelege la acea vreme psihologia situației, dar știam destule ca să pot recunoaște că era o greșeală să predici îngerul al doilea cuiva care nu-l primise niciodată pe primul. M-am hotărât ca niciodată să nu mai fiu prins într-o asemenea capcană.

De ce reacționează oamenii în felul acesta?

Un motiv este că dacă întunericul dinăuntru lor nu a fost risipit prin Evanghelie, atunci le este practic imposibil să vadă că Babilonul este într-adevăr căzut dincolo de a mai putea fi răscumpărat și că singura soluție sigură este să iasă afară din el. În schimb, chiar dacă ei admit că biserica este într-o condiție îngrozitoare, vor argumenta cu vigoare că va veni timpul când Domnul o va curăța pe deplin și își va sfârși lucrarea prin ea și nu prin alta. De aceea, vor pretinde ei, este esențial ca cei credincioși să nu o abandoneze, pentru ca atunci când Domnul îi va curăți rândurile, ei să poată fi la dispoziția Sa pentru a-i aduce la îndeplinire planurile și a isprăvi lucrarea, rol care le-ar fi refuzat dacă s-ar separa de ea. Crezând că acesta este planul divin ei vor respinge ca satanică orice denunțare a bisericii căzute ca fiind Babilon și orice chemare de a se separa de ea. Astfel ei vor numi întunericul lumină și lumina întuneric.

Al doilea motiv pentru reacțiile lor deosebite față de prezentarea soliei celui de-al doilea înger este că membrul bisericii este literalmente căsătorit cu acel corp ecleziastic. Relația este spirituală, nu fizică, dar cu toate acestea este la fel de reală. Se aplică aceleași legi care vor produce aceleași răspunsuri și reacții. Una dintre

acestea este că, în vreme ce o soție se poate văita din pricina tratamentului soțului ei față de ea, totuși ea va sări imediat să-l apere dacă el este atacat. Un exemplu convingător despre așa ceva ne-a fost oferit de experiența unui prieten care cobora într-o seară pe o stradă liniștită dintr-un oraș din sudul statului Queensland, Australia.

Atenția i-a fost atrasă brusc de strigătele după ajutor ale unei femei. Un bețiv o bătea cu brutalitate. Limbajul folosit de către bețiv arăta că femeia era soția lui. La fiecare lovitură puternică care-i izbea trupul, ea striga cu disperare după ajutor, iar prietenul nostru era gata să-l ofere cu toată politețea. El a traversat repede strada și a încercat să-l imobilizeze pe soț, care imediat și-a abătut atenția de la nefericita lui soție la pretinsul eliberator. Prietenul nostru se aștepta exact la așa ceva. Dar a existat ceva la care nu a putut face față. Ceea ce nu a putut înțelege și nici face față a fost faptul că soția s-a întors împotriva lui pentru a-l proteja pe soțul ei de care mai devreme striga să fie salvată. Furia lor combinată l-a determinat pe prietenul nostru să se retragă în grabă, hotărât ca niciodată să nu se mai amestece în cearta dintre un soț și o soție.

Dacă femeia aceea nu era măritată cu acel bărbat, atunci când prietenul nostru a răspuns strigătelor ei după ajutor ea nu l-ar fi atacat. Mai degrabă, ea l-ar fi ajutat în eforturile lui de a o salva de furia atacatorului și i-ar fi fost profund recunoscătoare pentru intervenția lui. Ceea ce a schimbat cu totul situația a fost faptul că ea era căsătorită cu acel bărbat.

Dar ce a făcut situația să fie atât de diferită?

Deoarece el este singurul soț pe care îl are și îl știe și, ca atare, el este singura ei siguranță. Dacă-l pierde, ea nu vede pe nimeni care să-i poată lua locul. Chiar dacă el se purta urât cu ea și nu prea-i păsa de ea, aceasta este tot ceea ce ea are. Totul depinde de ceea ce are omul, chiar dacă e vorba de rău, mai bine acel rău decât nimic. Ea vede orice amenințare împotriva soțului ca fiind un pericol pentru ea. Ca atare ea îl va proteja cu toată puterea pe care o are oricând el e atacat.

Exact în același fel există o căsătorie reală între organizația unei biserici apostaziate și membrii ei. Dar acest lucru nu ar trebui să fie astfel, pentru că Hristos este singurul cu care credincioșii ar trebui să stabilească o relație de căsătorie. Dar când necredința și apostazia ulterioară despart pe oameni de Hristos, biserica ia locul Său ca partener de căsătorie. Pe deasupra, în timp ce Isus fusese Sursa de viață, lumină și mântuire, biserica este privită acum ca cea de la care vin toate aceste binecuvântări. Cu cât mai mult alunecă o organizație în apostazie, cu atât mai mult

aderenții ei se încred în biserică pentru răscumpărare. În același timp, ei se îndepărtează atât de mult de adevăratul Cap al bisericii, încât nu știu nimic despre El și despre capacitatea pe care numai El o are de a-i conduce în Paradis. De aceea, biserica devine singurul partener de căsătorie pe care ei îl cunosc. Ei simt că nu au nici o nădejde în afara ei. În consecință, orice amenințare la adresa bisericii este o amenințare la adresa lor, fapt care-i va determina să sară în apărarea ei ori de câte ori este atacată de aceia care, având Evanghelia cea veșnică, au competența să expună starea ei disperată. Atâta vreme cât rămân căsătoriți cu biserica, indiferent cât de vizibilă poate fi apostazia, ei o vor apăra cu cutezanță împotriva tuturor noilor veniți și mai ales împotriva acelor care au în ei lumina și puterea venite de la adevăratul Soț, Isus Hristos.

Ne-am aștepta ca, în aceste circumstanțe, membrii bisericii să nu se facă niciodată vinovați de criticarea sau condamnarea organizației sau a conducătorilor ei; dar, pentru că există o temere alarmantă că păcatele ei o vor descalifica în ce privește îndeplinirea eficientă a așteptatului ei rol salvator, ei caută niște asigurări că, în ciuda acelor deficiențe, biserica este într-o stare bună cu adevărat și va corespunde așteptărilor celor care se încred în ea și o sprijină. Când ei se plâng de apostazia ce predomină în biserică, în cele mai multe cazuri ultimul lucru pe care și-l doresc este ca cineva să fie de acord cu ei. Mai degrabă ei doresc asigurări liniștitoare că Dumnezeu știe totul despre situație, că El va curăți mișcarea prin cernerea celor care nu sunt în armonie cu El și îi va onora pe aceia care suspină și gem din cauza urâciunilor care se săvârșesc pe pământ și va aduce corabia cea bună în siguranță în portul ceresc.

Condamnarea unei biserici înaintea unei persoane care e căsătorită cu ea este nerodnică. Există doar o singură cale prin care o persoană poate fi condusă să ia în seamă solia îngerului al doilea și să iasă din Babilonul căzut. Ea trebuie să se despartă de prezența Babilonului dinăuntru înainte ca să poată fi despărțit de el în afara. Singurul mijloc prin care poate fi realizat acest lucru este prin puterea lui Dumnezeu, Evanghelia lui Isus Hristos. Când acel om este adus la punctul unde dorește să fie eliberat de prezența lui Sata na dinăuntru prin eradicarea omului cel vechi, și este gata să primească viața lui Hristos în locul acestuia, atunci, cu condiția că el are o credință vie și activă în puterea lui Hristos de a face această lucrare extraordinară în și pentru el, minunea va avea loc.

Atunci el va cunoaște puterea vie a noului soț care îi va dărui plinătatea încrederii că, acest Om, Isus Hristos, îi va oferi cu certitudine, în mod adecvat, tot ce are nevoie pentru viața aceasta și

pentru cea viitoare. El va pierde toată afecțiunea față de soțul cel vechi și față de organizația bisericii sale căzute și va fi în stare să părăsească vasul ce se scufundă fără să mai arunce nici o privire înapoi. El nu va privi înapoi ca soția lui Lot care, în realitate, nu era doritoare să plece din Sodoma, pentru că Sodoma era încă în inima ei. Din această cauză, ea s-a transformat într-un stâlp de sare și a pierit împreună cu cetatea pe care o iubea.

În discuția Sa cu Nicodim, Hristos, Marele Învățător și exemplul nostru de frunte în ce privește calea câștigării sufletelor, a dovedit aceste principii. Acest om nu era un fariseu de rând. În timp ce alți conducători justificau relele bisericii și erau activi în promovarea unei apostazii adânci, acest conducător al iudeilor era necăjit din cauza păcatelor din biserică și era atras în mod ciudat de Isus. El nu aproba profanarea curților templului de către vânzători și cumpărători și nu profita de pe urma acestor vânzări, așa cum făceau mulți din asociații săi din locurile de frunte. Asemenea unui frate foarte îngrijorat, el ofta și gemea din cauza urâciunilor care se făceau în țară și tânjea după o mare reformă care să curețe Israelul și să-l aducă înapoi încă o dată în grația lui Dumnezeu.

Toate aceste calități erau de dorit, dar în ciuda lor Nicodim nu era un creștin născut din nou. El a văzut în faptele și dorințele sale bune o asigurare că dacă cineva era un copil al lui Dumnezeu, atunci cu siguranță el era acela. Astfel, când a venit la Isus nu a dorit să vorbească despre Evanghelie și despre puterea ei de a-i satisface nevoile spirituale. El dorea să discute despre felul împărțirii pe care Isus era pe punctul să o instaureze și despre felul cum avea să fie organizată. Apoi avea să analizeze răspunsurile lui Hristos pentru a vedea dacă propunerile Sale ar rezolva în fapt înrăutățirea necazurilor lor, eliberarea lor de sub stăpânirea română și stabilirea lor pe treapta cea mai înaltă, ca națiune conducătoare a pământului.

Nicodim este tipic fraților îngrijorați din bisericile căzute care, asemenea lui, cred că sunt vii din punct de vedere spiritual. Ei se sprijină pe ideea pe care și el s-a bizuit, că dacă n-ar fi născuți din nou, atunci n-ar fi atât de îngrijorați de ce se întâmplă în biserică.

„Nicodim venise la Domnul cu gândul să aibă o discuție cu El, dar Isus i-a dezvăluit temelia principiilor adevărului. El i-a spus lui Nicodim: Nu de cunoștințe teoretice ai nevoie atât de mult, ci de renaștere spirituală. Nu trebuie să-ți satisfaci curiozitatea, ci să ai o inimă nouă. Trebuie să primești o viață nouă de sus, înainte de a putea aprecia lucrurile cerești. Până când nu se produce această schimbare, care face toate lucrurile noi, nu-ți va fi

de nici un folos să discuți cu Mine autoritatea sau misiunea Mea.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 17, par. 7.

Nicodim ar fi fost foarte încântat să discute cu Hristos despre autoritatea și misiunea Lui, iar Isus știa acest lucru. Dar Isus nu a căzut în capcană. Știind că nu exista nici o speranță ca Nicodim să poată înțelege natura și calitatea lucrării Lui înainte de a fi născut din nou, Hristos i-a îndreptat atenția lui Nicodim spre nevoia sa de a fi convertit și de a deveni astfel un candidat potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu.

Strategia desfășurată în puterea Duhului Sfânt s-a dovedit a fi eficientă. Nicodim a fost trezit la un adevărat înțeles al mării sale nevoi spirituale și, deși nu l-a mărturisit pe Hristos în mod deschis de la început, cu siguranță că a făcut-o în cele din urmă. Dar dacă Învățătorul divin i-ar fi permis lui Nicodim să dicteze termenii de referință care trebuia discutați în convorbirea lor, El aproape că ar fi pierdut cu siguranță singura ocazie de a aduce adevărul la inima acestui om. Fariseul cel mândru, în zelul său, dar într-o stare neregenerată, ar fi fost incapabil să vadă sau să accepte principiile împărăției divine și și-ar fi pierdut tot interesul cu privire la Hristos ca răspuns la nevoile lui Israel. I-ar fi fost imposibil să apuce solia îngerului al doilea, deoarece el niciodată nu o văzuse și nu o primise pe a celui dintâi.

Ca și Isus, noi trebuie să refuzăm întotdeauna să discutăm cu cei care întreabă despre natura noii mișcări, despre structura ei organizatorică, sau despre starea decăzută a bisericilor căzute, dacă nu suntem siguri că ei înțeleg și experimentează puterea Evangheliei în viața lor. Sunt unii care nu vor arăta nici un interes cu privire la acest subiect și care vor refuza să-l discute, insistând în schimb să fie studiată problema bisericii. Ce e de făcut în această situație? Nu insista asupra problemei respective, ci refuză să fii atras într-o dezbateră privitoare la biserică. Adu-ți aminte că nu se poate câștiga niciodată nimic prin inversarea ordinii divine a lucrurilor. Când Domnul spune că al doilea înger urmează primului, înseamnă că El i-a destinat poziția lui legitimă și nici un om nu trebuie să încerce să schimbe ceea ce Domnul a stabilit.

CAPITOLUL 8

Al treilea înger

„**A**poi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea, n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” *Apocalipsa 14,9-12.*

Am văzut că îngerul al doilea descoperă urmările primirii și respingerii Evangheliei celei vii care e prezentată de primul înger, cu toate că aceste efecte nu s-au dezvoltat pe deplin când a apărut pentru prima oară îngerul al doilea. Chiar și acum, după mai bine de 140 de ani, căderea totală a Babilonului este încă în viitor, dar ea va veni împreună cu toate consecințele teribile care însoțesc o asemenea cădere înfiorătoare în apostazie totală. Este lucrarea specială a celui de-al treilea înger de a avertiza lumea despre soarta ei apropiată, astfel încât oamenii să poată fi convinși să adopte măsuri corespunzătoare, care să-i salveze de soarta teribilă prezisă cu exactitate de îngerul al treilea.

Aceia care resping solia primului înger, așa după cum am văzut, sunt trași împreună cu Babilonul după sine, când Evanghelia îl răstoarnă de pe poziția lui arogantă și înaltă. Totuși, când îngerul al doilea a început să se facă auzit, această lucrare de aducere a Babilonului la apostazie adâncă, totală, era încă incompletă. „Atunci când ele au continuat să lepede adevărurile speciale pentru vremea aceea, au decăzut din ce în ce mai mult. Totuși încă nu se putea spune ,a căzut Babilonul... pentru că el a făcut ca toate neamurile să bea din vinul mâniei curviei lui’. El încă nu reușise să facă lucrul acesta cu toate popoarele. Spiritul asemănării cu lumea și al nepăsării față de

adevărurile probatoare pentru timpul nostru există și a câștigat teren în bisericile de credință protestantă din toate țările creștinătății; și aceste biserici sunt cuprinse în denunțarea solemnă și teribilă a celui de-al doilea înger. Dar lucrarea apostaziei încă nu a atins punctul culminant.

Biblia declară că înainte de venirea Domnului, Satana va lucra ,cu toată puterea, cu semne și minuni mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii'; iar aceia care ,n-au primit dragostea adevărului

Respingerea soliei celui de-al treilea înger va conduce bisericile protestante să se unească cu puterea romano-catolică, spre a declara legea duminicală. Dar toate eforturile lor de a se salva pe ele și această lume vor culmina doar în ultimele șapte plăgi și în nimicirea lor veșnică.

ca să fie mântuiți, vor fi lăsați să primească ,o lucrare de rățăcire ca să creadă o minciună'. *2 Tesaloniceni* 2,9-11. Până când această stare nu va fi atinsă, iar unirea bisericii cu lumea nu va fi realizată deplin în toată creștinătatea, căderea Babilonului nu va fi totală. Schimbarea este progresivă, iar împlinirea desăvârșită a profeției din *Apocalipsa* 14,8 este încă în viitor. " *Tragedia veacurilor*, cap. 21, par. 3 și 4 de la sfârșit.

O dată ce conducătorii bisericilor căzute și-au întors inimile împotriva Evangheliei veșnice, ei au devenit fermi în opoziția lor față de adevăr. Pe măsură ce lumina crește și devine din ce în ce mai strălucitoare, rezistența lor față de ea devine tot mai hotărâtă. Ura lor împotriva adevărului se manifestă prin măsuri mai severe împotriva lui, până când ei ajung la limita puterii lor de a distruge pe poporul lui Dumnezeu, când dau decretul ce interzice vânzarea și cumpărarea însoțit de sentința morții, ce va fi impus asupra tuturor acelor care nu se vor conforma. Asupra tuturor oamenilor care se coboară la o asemenea adâncime a depravării răutății va fi pus semnul și numărul fiarei ce nu poate fi șters. Prin despărțirea de ocrotirea lui Dumnezeu chiar la timpul când răutatea pe care ei au nutrit-o va dezvolta în oameni patimile cele mai rele cu putință și va separa forțele teribile ale naturii de controlul lui Dumnezeu, respingătorii harului și ai milei lui Dumnezeu vor deveni victimele nimicirii îngrozitoare care va înghiți întreaga planetă, aducând-o la o ruină totală. Cu toate că oamenii nu pot cuprinde rezultatele finale ale cursului lor prezent, totuși cataclismul va veni. Nimic nu-l poate preveni, afară de cazul că oamenii se pocăiesc și se întorc la Domnul, un curs pe care ei nu-l vor lua după cum ne asigură Cuvântul sigur al profeției.

Dar Dumnezeu oricărei înțelepciuni și tăriei poate vedea care va fi rezultatul funest și, în iubire și milă, a însărcinat pe puternicul inger al treilea să avertizeze despre această distrugere care vine, tot așa cum a informat pe oamenii din timpul lui Noe despre potopul iminent care avea să inunde în mod complet întregul pământ.

Mai există însă un alt aspect legat de ingerul al treilea. El nu numai că arată spre rezultatul final al respingerii Evangheliei, ci de asemenea indică și spre plinătatea primirii ei. În primul rând, cei care o primesc experimentează detronarea Babilonului dinăuntrul lor, o cădere care nu-i trage în prăpastie, ci îi înalță la un nivel mai înalt al experienței spirituale. Pentru aceia care perseverează în aplicarea Evangheliei la fiecare din problemele vieții, răsplata finală este sigiliul lui Dumnezeu care este replica perfectă a semnului și numărului fiarei.

Binecuvântați vor fi aceia care primesc sigiliul lui Dumnezeu în detrimentul semnului fiarei. Ei vor fi cei 144.000, cei perfecți, care vor fi însoțitorii speciali ai lui Hristos de-a lungul veșniciei, deoarece Hristos va fi atins înăuntrul lor un nivel al perfecțiunii neaccesibil nimănui altcuiva. Fie ca toți ucenicii lui Hristos de astăzi să se străduiască a fi membrii acestei grupe extraordinare.

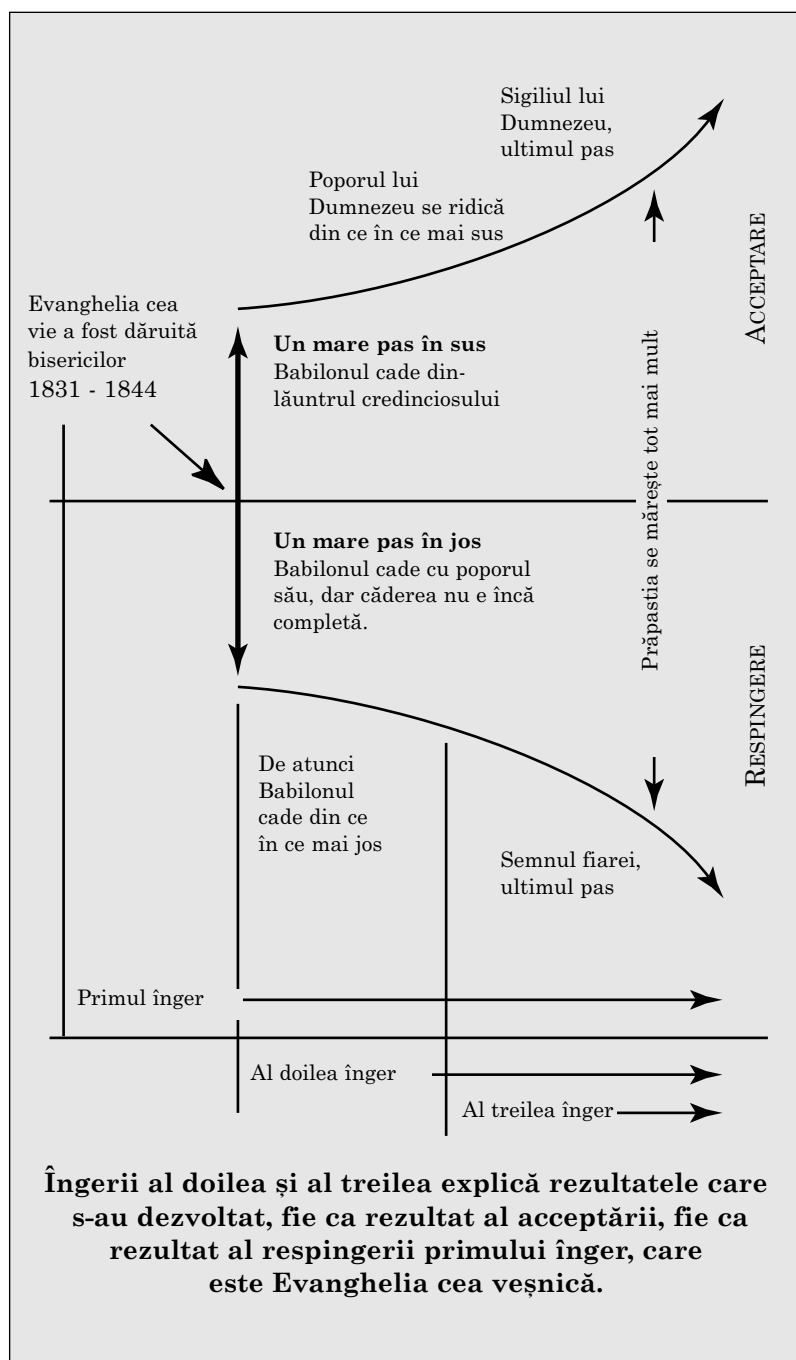
Lumina soliei îngerului al treilea a început să se reverse pentru prima dată asupra copiilor lui Dumnezeu în zorii zilei de 23 octombrie 1844, imediat după marea dezamăgire. Puternicul strigăt de la miezul nopții, care a dat putere soliei îngerului al doilea și a făcut ca cincizeci de mii de oameni să se despartă de bisericile care au respins solia, i-a condus de asemenea pe credincioși să aștepte apariția personală a lui Hristos în putere și în mare slavă. Ei nu au înțeles că natura reală a evenimentului ce trebuia să aibă loc la încheierea celor 2300 de ani nu era venirea lui Hristos pe pământ, ci în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc.

Această greșeală tragică nu poate fi atribuită vreunei deficiențe găsite în solia pe care Dumnezeu o dăduse și nici vreunei născociri din partea Lui. Domnul a făcut tot ceea ce i-a stat în putință pentru a-i salva de această amăgire, dar greșita concepție de multă vreme înrădăcinată, moștenită din erorile papale, a umbrit în așa fel lumina, încât cei credincioși nu au putut vedea într-un mod clar adevărul.³ De-a lungul orelor lungi din 22 octombrie 1844 credincioșii așteptaseră și se rugaseră, tânjiseră și speraseră. Când Mântuitorul nu a apărut în acea zi pe lumină, mulți au așteptat întreaga noapte până în zorii zilei următoare. Hiram Edson era conducătorul comunității credincioșilor din Port Gibson, statul New York, o mică localitate ce se afla la jumătatea drumului dintre Syracuza și Buffalo. Ferma sa, la o milă sud de orașel, era folosită în mod frecvent ca loc de adunare pentru aceia care vegheau și așteptau întoarcerea Domnului lor. Un alt personaj proeminent care s-a asociat cu acel grup a fost O. R. L. Crosier.

Când, în cele din urmă, zorii unei noi zile le-a zdrobit toate speranțele, majoritatea celor care se întâlniseră în casa lui Hiram Edson s-au întors în casele lor părăsite, însă câțiva au rămas să se roage. Ei s-au dus în hambar și au îngenuncheat împreună vărsându-și inimile înaintea lui Dumnezeu cu cea mai aprinsă dorință de a primi răspuns la problema lor.

„Ei s-au rugat până când au fost pătrunși de convingerea că rugăciunile lor fuseseră ascultate și primite, că li se va da lumină și

3 Pentru mai multe detalii cu privire la acest punct vezi capitolul 10.

li se va explica dezamăgirea. Edson i-a asigurat din nou că într-adevăr există un Dumnezeu, și că Cuvântul Lui este adevărat și sigur. El îi binecuvântase din belșug în experiența lor adventă și cu siguranță El le va face cunoscut natura greșelii lor și își va descoperi călăuzirea și scopul Său. Cauza nedumeririi noastre va deveni tot atât de clară ca și lumina zilei, zise el. Aveți credință în Dumnezeu!“ *The Prophetic Faith of our Fathers*, vol. 4, pag. 879-881, de LeRoy Edwin Froom.

După micul dejun, Hiram Edson a sugerat unuia din oameni, pe care J.N. Loughborough îl identifică drept fiind O. R. L. Crosier, să meargă împreună cu el și să-i încurajeze pe unii dintre cei dezamăgiți. În mod firesc, ei s-au ferit de drumul public deoarece știau că aveau să întâmpine ridiculizare și batjocură și au tăiat-o de-a curmezișul holdei de porumb nerecoltate a lui Hiram Edson. Ei au mers în tăcere, pierduți în gânduri pe măsură ce mințile lor încercau să facă față problemelor ce-i confruntau. Deodată Hiram Edson se opri, ridicându-și fața spre cer. Lumina străpunsese mintea lui. Marile adevăruri pe care el le studiasse din *Evrei* privitoare la slujirea lui Hristos în sanctuarul ceresc, pe care nu le înțelesese, brusc au fost percepute ca ceea ce sunt. El a văzut că cele două lucrări din sanctuarul Vechiului Testament erau un model exact al celor două lucrări ce trebuia aduse la îndeplinire în cel ceresc. Apoi el a înțeles clar faptul că Hristos venise, nu pe pământ așa cum se așteptaseră oamenii, ci în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc. În același timp, el a văzut că în *Apocalipsa* 10 Domnul prezisese chiar experiența prin care tocmai treceau. El a înțeles din profunzimile propriei sale experiențe cât de dulce devenise solia lui *Daniel* pe măsură ce se ospătau din ea zi de zi, dar cât de amară fusese dezamăgirea ulterioară.

Hiram Edson i-a comunicat degrabă noua sa înțelegere tovarășului său, care a recunoscut imediat veridicitatea acestor afirmații. S-au grăbit împreună de la o casă la alta să comunice lumina pe care tocmai o văzuseră. Ei erau la fel de animați de inspirație proaspătă, de curaj și speranță ca și ucenicii care, după ce l-au recunoscut pe Hristos în calea lor spre Emaus, s-au grăbit iute înapoi spre Ierusalim să dea de veste și celorlalți ucenici.

Credincioșii au recunoscut imediat că exista o foarte strânsă paralelă între dezamăgirea suferită de apostoli și experiența lor dulce și apoi amară. Ei știau că adevărata cauză a dezamăgirii la cruce a fost înțelegerea cât se poate de greșită ce le-a întunecat mințile ucenicilor cu privire la natura reală a misiunii lui Mesia. Ei au văzut acum că aceasta fusese și problema lor. Ei crezuseră în mod

eronat că acest pământ era sanctuarul pe care Hristos urma să vină pentru a-l curăți. Astfel, pe când ei trebuia să-l fi văzut pe Hristos trecând din prima despărțitură în cea de-a doua pentru curățirea sanctuarului ceresc, ei se așteptaseră în schimb ca El să vină pe pământ pentru a-l curăți. O dată ce a înțeles acest punct, poporul advent care a fost în stare să accepte această lumină limpede a fost mișcat să facă un studiu exhaustiv și conștiincios despre serviciile sanctuarului în tip și antitip.

Pe măsură ce făceau acest studiu, o lumină mult mai mare a început să se reverse asupra lor de pe urma slujirii Marelui Preot din Sfânta Sfintelor în ceruri. Mai întâi atenția lor a fost atrasă către Sabatul zilei a șaptea ca adevărata zi stabilită de Dumnezeu. Bapțiștii de Ziua a Șaptea păstrasera cu credincioșie ziua stabilită de Dumnezeu în poruncile Sale, însă adventiștii erau în general încă păzitori ai duminicii.

Bapțiștii de Ziua a Șaptea erau sceptici cu privire la adevărul advent când au observat că adventiștii nu dădeau nici un semn că ar fi călăuziți să păzească Sabatul zilei a șaptea. Pe de altă parte, adventiștii care proveneau dintr-un mediu protestant de păzitori ai duminicii erau înclinați să privească la chemarea de a păzi Sabatul ca la o încercare de a-i aduce înapoi în robie față de Lege. Totuși, în ciuda acestor prejudecăți, cele două cursuri trebuia aduse împreună.

Primul progres a fost realizat de Rachel Preston, care l-a convins pe Frederick Wheeling că Domnul stabilise prin lege ziua a șaptea ca timp sfânt și nu prima zi a săptămânii. Aceasta a avut loc în primăvara anului 1844. Thomas M. Preble, un predicator baptist convertit la învățăturile advente, a început să țină Sabatul în august 1844. Totuși nici unul din ei nu și-au impus vederile. Nici un grup de păzitori ai Sabatului nu s-a ivit în mijlocul adventiștilor înainte de marea dezamăgire.

După dezamăgire, înainte de sfârșitul anului, William Farnsworth s-a ridicat într-o adunare și a mărturisit că studiul efectuat în Biblie îl conduse la concluzia că ziua a șaptea era Sabatul și că se hotărâse să înceteze să mai privească duminica drept zi sfântă. Fratele lui, Cyrus, și mulți alții, erau de asemenea convinși de acest adevăr, și astfel a luat ființă primul grup de adventiști păzitori ai Sabatului. Imediat după aceea Rachel Preston a acceptat credința adventă.

Thomas M. Preble i-a prezentat Sabatul lui Joseph Bates și lui John Nevins Andrews. Joseph Bates, căpitan de marină în retragere, a învățat prima dată despre importanța acestui adevăr când, în martie 1845, a studiat articolul lui Thomas Preble despre Sabat,

intitulat *Speranța lui Israel*. El a devenit în curând un apărător foarte puternic al Sabatului zilei a șaptea, cu rezultatul că și alți adventiști au fost convertiți la acest adevăr.

James și Ellen White nu se aflau la început printre ei, dar, după căsătoria lor, ei au luat în considerare onest și cu atenție argumentele din articolul lui Joseph Bates, cu rezultatul că au ajuns să vadă adevărul real în privința zilei sfinte. Împreună cu alți credincioși, ei au fost conduși să vadă legătura vie dintre sanctuar și Sabat. Când aceste două adevăruri au fost puse alături, fiecare din ele a contribuit cu putere la luminarea celuilalt.

Al treilea element care a ajuns să fie privit ca un semn distinctiv al bisericii rămășiței a fost oferirea darului profeției care s-a dat pe față în lucrarea lui Ellen Gould Harmon, care a fost cunoscută mai târziu ca Ellen G. White.

Ea s-a născut în Gorham, Maine, în 1827, și împreună cu sora ei geamănă au fost mezinele unei familii cu opt copii. Nu se putea vedea nimic neobișnuit în primii ei ani de viață. Înclinația ei spre lucruri spirituale s-a dat pe față la vârsta de opt ani când s-a arătat foarte interesată de reportajul unui predicator englez care prezicea că venirea lui Hristos urmează să aibă loc în aproximativ treizeci de ani. Ea a luat ziarul acasă și a fost adânc impresionată de nevoia de a fi gata pentru marele eveniment.

Între anii 1837 și 1843 ea s-a luptat să găsească pace cu Dumnezeu. La cincisprezece ani, în mijlocul chinului ei sufletesc, William Miller a prezentat cea de-a doua serie de prelegeri ale sale în Portland, Maine, în Casco Street Church. Familia Harmon a luat parte la aceste adunări și a acceptat solia adventă. La vremea aceea Biserica Metodistă condamnase lucrarea lui William Miller, iar familia Harmon fusese exclusă din cauza convingerilor și a învățăturilor lor.

Nu toți pastorii metodiști s-au plecat înaintea autorităților bisericești. Levi Stockman a fost unul dintre cei care a stat de partea adevărului și care a încurajat-o mult pe Ellen să creadă că Domnul are pentru ea o lucrare specială. La vremea aceea ea a căpătat o eliberare reală de păcatul stăpânitor dinăuntrul ei și a început viața unui creștin născut din nou. S-a confruntat cu această experiență la o întâlnire de rugăciune. Ea și-a amintit-o în aceste cuvinte:

„Când ceilalți au îngenuncheat pentru rugăciune, m-am plecat alături de ei tremurând și, după ce se rugaseră câțiva, vocea mea s-a înălțat în rugăciune, înainte ca eu să-mi dau seama. În acel moment, făgăduințele lui Dumnezeu mi-au apărut asemenea multor perle prețioase pe care le puteau primi doar cei care cereau. În timp

ce mă rugam, povara și agonia sufletului pe care le îndurasem atâta vreme m-au părăsit și binecuvântarea Domnului s-a coborât asupra mea ca roua cea plăcută. L-am lăudat pe Dumnezeu din adâncul inimii mele. Totul părea reținut în jur, afară de Isus și slava Sa și mi-am pierdut cunoștința față de ceea ce mă înconjură.

Duhul lui Dumnezeu coborî asupra mea cu o așa putere, încât în noaptea aceea nu am fost în stare să plec acasă. Când mi-am revenit în simțire m-am găsit îngrijită în casa unchiului meu unde ne adunasem pentru întâlnirea de rugăciune. Nici unchiului meu și nici mătușii mele nu le plăcea religia, deși cel dintâi o trăise cândva, apostaziind însă după aceea. Mi s-a spus că el fusese foarte tulburat în timp ce puterea lui Dumnezeu coborâse asupra mea într-un fel atât de deosebit și că străbătuse camera în lung și-n lat, adânc mișcat și tulburat în mintea sa.

Când pentru prima oară am fost doborâtă la pământ, unii dintre cei prezenți se alarmaseră foarte tare și erau pe punctul să alerge după un medic, gândind că fusesem atacată de o neașteptată și primejdioasă boală; dar mama mea i-a rugat să mă lase în pace, căci pentru ea, cât și pentru ceilalți creștini cu experiență era clar că aceasta era puterea extraordinară care mă culcase la pământ. Când m-am întors acasă, a doua zi, o mare schimbare avusese loc în mintea mea. Aproape nu-mi venea să cred că eu eram aceea care părăsisem casa tatălui meu cu o seară înainte. Aceste cuvinte îmi stăruiau în minte: „Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic”. *Psalmul* 23,1. Inima mea era plină de fericire în timp ce repetam duios aceste cuvinte.

O viziune despre iubirea Tatălui

Credința mi-a luat acum inima în stăpânire. Am simțit o iubire de nedescris pentru Dumnezeu și am avut mărturia Duhului Sfânt că păcatele îmi erau iertate. Vederile mele cu privire la Tatăl s-au schimbat. Îl priveam acum ca pe un părinte amabil și gingaș și nu ca pe un tiran aspru ce silește pe oameni la o ascultare oarbă. Inima mea s-a îndreptat spre El într-o iubire adâncă și fierbinte. Ascultarea de voința Lui părea o bucurie; era o plăcere să fii în slujba Sa. Nici o umbră nu întuneca lumina ce-mi dezvăluise voința desăvârșită a lui Dumnezeu. Am simțit asigurarea că Mântuitorul locuia înăuntrul meu, și mi-am dat seama de adevărul spuselor lui Hristos: „Cine mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. *Ioan* 8,12.

Pacea și fericirea mea erau într-un contrast așa de vădit cu tristețea și suferința de altă dată, încât mi se părea ca și cum fusesem eliberată din iad și dusă în cer. Puteam chiar să laud pe Dumnezeu pentru nenorocirea care fusese încercarea vieții mele, căci ea fusese mijlocul de fixare a gândurilor mele asupra veșniciei. Din fire mândră și ambițioasă, poate că nu m-aș fi simțit înclinată să-mi predau inima lui Isus, dacă n-aș fi avut acea năpastă grea ce mă îndepărtase întrucâtva de la triumful și deșertăciunile lumii.

Timp de șase luni nici o umbră nu mi-a întunecat mintea și nici nu am neglijat vreuna din datoriile cunoscute. Toată străduința mea era să fac voia lui Dumnezeu și să păstrez mereu în minte cerul și pe Isus. Eram surprinsă și fermecată de vederile clare ce mi se prezentau acum despre ispășirea și lucrarea lui Hristos. Nu doresc să încerc să explic mai departe ce se petrecea în mintea mea; este suficient să spun că lucrurile vechi se duseseră, toate deveniseră noi. Nu era nici un nor care să-mi strice fericirea desăvârșită. Tânjeam să vorbesc despre povestea iubirii lui Isus, însă nu aveam nici o dispoziție de a mă angaja în convorbiri obișnuite cu orișicine. Inima mea era atât de plină de iubirea lui Dumnezeu și de pacea care întrece orice cunoștință, încât îmi plăcea să meditez și să mă rog. “*Schițe din viața lui Ellen White*, cap. Începutul activității practice, subcap. Prima mea rugăciune în public, par. 19-24.

Aceasta a fost experiența de neuitat prin care a trecut Ellen Harmon când a găsit pacea care este dincolo de capacitatea înțelegerii omenești. Numai în baza acestei puteri a fost ea în stare să suporte încercarea înfricoșătoare care s-a abătut asupra ei la marea dezamăgire, iar acest lucru a pregătit-o pentru un rol special, acela de a fi solul lui Dumnezeu pentru credincioșii adventiști.

Prima comunicare din cer în forma unei viziuni informative a avut loc în decembrie 1844 când se afla în vizită în casa unei prietene, d-na Elizabeth Haines, care locuia în South Portland, Maine. Ea ingenunchease în rugăciune împreună cu câteva tinere la altarul familial, când i s-a zugrăvit înaintea ochilor călătoria poporului advent de la vremea strigătului de la miezul nopții până la instaurarea împărăției veșnice. Această viziune este consemnată în *Experiențe și viziuni*, capitol intitulat: Prima mea viziune.

La acea vreme avea doar șaptesprezece ani, era tânără, lipsită de experiență și privată de educația școlară din pricina infirmității care începuse cu opt ani mai înainte, când a fost lovită în nas cu o piatră. Totuși, în ciuda acestor factori, lumina trimisă prin ea a fost recunoscută de către credincioșii apropiați ca fiind o descoperire divină.

„Când Ellen Harmon a relatat această viziune unui grup mic de șaizeci de credincioși adventiști nedumeriți și dezamăgiți din Portland, care cunoșteau personal experiența ei creștină unică, sinceritatea și viața ei consecventă, cât și natura practică a soliei, acest lucru i-a condus s-o accepte ca fiind o solie din cer.“ *The Prophetic Faith of our Fathers*, vol. 4, pag. 980, de LeRoy Edwin Froom.

Aceste manifestări divine la acea vreme nu aveau să fie deloc ușor de acceptat. Existau prea multe lucruri care-i determinau pe credincioși să fie precauți. Multe voci se făceau auzite pretinzând că au o solie din cer destinată să rezolve problemele care se nășteau din confuzia din jurul evenimentului ce trebuia să aibă loc la sfârșitul celor 2300 de ani. Fanatismul căuta să se vâre printre credincioși, dezbinarea existând peste tot. Dar, în mijlocul acestei confuzii, adevăratele oi au fost în stare să recunoască vocea adevăratului Păstor și au urmat glasul Lui ori încotro îi conducea.

Era extrem de important ca acei credincioși adventiști care au supraviețuit încercării zdrobitoare a marii dezamăgiri să ajungă la o înțelegere unitară și clară a adevărului prezent. Pentru a realiza acest lucru au fost convocate șase conferințe între aprilie și noiembrie 1848 în Connecticut, New York, Maine și Massachusetts. Cei care au venit la aceste adunări au adus cu ei și au susținut multe vederi divergente. Cu mare greutate se putea găsi două persoane care să fie de acord. Ca pionieri consacrați, după cum și erau, ei s-au apucat de studiu adânc și s-au rugat în mod serios să ajungă să împace deosebirile lor prin ajungerea la adevăr. În acest timp critic, Domnul a folosit-o pe Ellen Harmon pentru a-și pune sigiliul Său asupra a ceea ce era adevăr, arătând clar în același timp care erau erorile. Astfel a devenit mișcarea adânc întemeiată pe adevărul prezent. Ea își amintește experiența în următoarele cuvinte:

„Noi trebuie să fim întemeiați în credință, în lumina adevărului care ne-a fost dat în experiența noastră de la început. La acea vreme eroare după eroare apăsa asupra noastră; lucrători și medici prezentau noi doctrine. Noi cercetam Scripturile cu multă rugăciune, iar Duhul Sfânt lămurea adevărul înaintea minților noastre. Uneori nopți întregi erau consacrate cercetării Scripturilor și ne rugam serios lui Dumnezeu pentru călăuzire. Grupe de bărbați și femei devotați se adunau în scopul acesta. Puterea lui Dumnezeu venea asupra mea și eram făcută în stare să lămuresc cu claritate care era adevărul și care era eroarea.“ *Gospel Workers* (Slujitorii Evangheliei), cap. Pericole, subcap. Testul noii lumini, par. 6.

Prin această intervenție miraculoasă au fost așezate puternic și adânc temeliile credinței advente. Ceea ce constituia atunci adevăr

este adevăr încă și astăzi. De aceea, fiecare credincios în Isus se află sub solemnă obligație de a se convinge de ceea ce Domnul a descoperit poporului Său din trecut, la începuturile mișcării advente, pentru că acelea sunt adevărurile care ne vor conduce spre împărăția lui Dumnezeu. Între timp multă lumină a fost descoperită și cu mult mai multă urmează să vină, însă nimic din această lumină suplimentară nu va înlocui vreodată soliile date la început.

În felul acesta cele trei mari ramuri ale soliei îngerului al treilea au fuzionat împreună — sanctuarul, Sabatul și Spiritul Profetic. Învățate corect, așa cum au fost la începuturile mișcării advente, ele erau prezentări puternice ale Evangheliei — puterea cea vie, creatoare a lui Dumnezeu de a salva din păcat și de a statornici în neprihănire sufletul nevoiaș.

Obiectivul final al celor trei solii este de a da naștere unui popor desăvârșit, despre care Domnul va mărturisi: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” *Apocalipsa* 14,12.

Când îngerul al treilea își va sfârși lucrarea sa prin slujirea îngerului al patrulea, atunci va exista pe pământ un popor ilustru care, ca rezultat al acelor lucrări, va avea răbdarea sfinților, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Dumnezeu n-ar fi putut preciza în termeni mai clari calificările care trebuie să fie avute de aceia prin care Domnul va putea să încheie în cele din urmă lucrarea. Aceia care dețin aceste atribute vor fi fost eliberați de toate lipsurile care au distrus efectiv orice speranță a mișcărilor anterioare de a-și aduce la îndeplinire mandatele.

Nerăbdarea poporului lui Dumnezeu s-a dat pe față din nou și din nou prin faptul că au luat lucrarea lui Dumnezeu în propriile lor mâini, deoarece simțeau că nu mai puteau aștepta deloc ca Dumnezeu să facă ceea ce făgăduise. Au devenit convinși că Cel atotputernic uitase de ei astfel că, dacă ei nu aveau să acționeze, atunci vor fi supuși dezastrului.

Există multe exemple izbitoare de felul acesta. Iehova i-a făgăduit în mod personal lui Avraam și Sarei că li se va naște un fiu, însă anii treceau fără să se arate că făgăduința se va împlini. Confrunțați tot mai mult cu înaintarea în vârstă și cu posibilitatea tot mai redusă de a da naștere unui copil, ei și-au pierdut răbdarea cu Dumnezeu și au inventat o cale proprie de împlinire a profeției. Nu mai este nevoie să spunem că fiul născut din Agar nu a fost copilul făgăduinței.

În același fel, Rebeca și Iacov nu au așteptat ca Dumnezeu să se țină de cuvânt, ci au luat problema în mâna lor cu rezultatul unei pierderi grozave pentru ambii.

Când Israel a ajuns la Cades-Barnea a dat pe față aceeași hotărâre de a-și urma propria cale în locul căii lui Dumnezeu. Nerăbdători cu ceea ce părea a fi pentru ei o cale nesigură de a-și atinge obiectivele, ei au luat lucrarea în mâinile lor și au pierdut dreptul de a intra în țara făgăduită.

Istoria tristă a nerăbdării și necredinței omenеști a continuat până în zilele lui Hristos și de asemenea în zilele bisericii apostolice. Evreii nu au așteptat ca Hristos să-i izbăvească potrivit cu căile Lui. Când Mesia nu a dat pe față vreo dispoziție de a se înălța pe Sine la rangul de împărat, ei s-au apucat să-i impună poziția respectivă. Din fericire, El înțelesese răbdarea sfinților și a refuzat cu desăvârșire să primească omagiul nechibzuit. El demonstrase în pustia ispitirii că mai degrabă ar muri decât să se instaleze în poziția Tatălui Său și să preia lucrarea Lui.⁴ Aceasta a fost una dintre cele mai remarcabile demonstrații de răbdare a sfinților oferite vreodată, și ea constituie un domeniu de studiu care reclamă atenția oricărei persoane ce dorește să se califice pentru un loc în lucrarea finală a lui Dumnezeu.

Numai atunci când va fi învățată această răbdare nemărginită și plină de încredere pot fi păzite poruncile lui Dumnezeu, căci, în momentul când cineva ia lucrarea în mâinile sale, acea persoană a încălcat toate poruncile. El s-a făcut pe sine Dumnezeu în locul Celui Atotputernic; s-a închinat la un idol; a luat în deșert numele Domnului numindu-se pe sine un fiu al Celui Prea Înalt, când de fapt trădează legătura sa cu Dumnezeu; a violat principiul Sabatului care-l recunoaște ca Rezolvator de probleme doar pe Iehova; l-a dezonorat pe Tatăl său ceresc; a comis un omor prin faptul că, separându-se de sursa vieții, s-a sinucis literalmente; a comis adulter spiritual exact în aceiași termeni în care Dumnezeu i-a acuzat pe Iuda și pe Israel în *Ieremia* 3,8; a furat onoarea care aparține numai lui Dumnezeu; a dat o mărturie falsă împotriva credincioșiei Tatălui său ceresc; și a poftit poziția care aparține doar Celui nemărginit.

Iacov a scris adevărul gol-goluț când a zis: „Căci oricine păzește toată legea și greșește într-o singură poruncă se face vinovat de toate.” *Iacov* 2,10.

Unii predicatori au căutat să explice aceasta folosind ilustrația unui lanț. Dacă o za este ruptă, întregul lanț este rupt, chiar dacă celelalte zale rămân intacte. Dar această ilustrație este incorectă.

4 Vezi *Odihna divină de Sabat*, capitolul 31, care se poate procura de la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

Adevărul este că dacă o poruncă este călcată, atunci toate celelalte sunt călcate. Fiecare za din lanț este ruptă.

Grupul de oameni prin care Domnul va sfârși în cele din urmă lucrarea va fi probat la maximum în privința răbdării. O dată ce timpul de probă s-a încheiat vor părea a fi abandonați mâniei vrăjmașilor lor. Ei vor fi pe deplin conștienți că dacă vor muri Satana va câștiga biruința deplină în marea luptă, după cum stă scris despre situația lor în timpul strâmtorării lui Iacov: „El socotește lumea ca fiind supusă lui; dar grupa aceea mică, a celor care păzesc poruncile lui Dumnezeu, se împotrivesc supremației lui. Dacă ar putea să-i șteargă de pe pământ, biruința lui ar fi deplină. El vede că îngerii sfinți îi păzesc și deduce că păcatele le-au fost iertate; dar nu știe că viitorul lor a fost hotărât în sanctuarul de sus.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 13.

În timp ce sfinții în viață sunt aduși față-n față cu moartea și sunt lipsiți de orice dovadă vizibilă că Domnul chiar le poartă de grijă, ei vor fi ispitiți îngrozitor să se ridice și să facă ceva pentru ei înșiși, ca să se salveze și, cu mult mai important, să salveze lucrarea Domnului. Dar, întrucât au dezvoltat cu adevărat și pe deplin răbdarea sfinților, ei vor refuza totalmente să ia în mâinile lor lucrarea lui Dumnezeu. În fața universului, care este martor, vor dovedi „...că este mai ușor să suferi orice rău ar veni, decât să te desparți de Dumnezeu câtuși de puțin.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 22.

Astfel, ei vor păzi la perfecție toate poruncile lui Dumnezeu, în timp ce arată nu doar credință în Isus, ci credința reală a lui Isus. Există doar o singură cale prin care pot atinge acest nivel înalt al perfecțiunii, și aceasta este prin lucrarea soliei veritabile a celui de-al treilea înger. Nu există o altă cale.

CAPITOLUL 9

O lucrare mare și profundă

Până acum, de-a lungul celor șase mii de ani de istorie umană, când Dumnezeu a avut unii din cei mai străluciți oameni și mișcări consacrate pentru a-i sluji, nu a existat încă niciodată un popor care să dețină răbdarea de nezdruccinat a sfinților, care să păzească în mod consecvent poruncile și care să aibă credința strălucită a lui Isus. Din acest motiv, lupta cu diavolul continuă, lucrarea rămâne neîncheiată și Hristos încă nu s-a întors. Cei care astăzi tânjesc după apariția Mântuitorului, trebuie să aibă o concepție mult mai clară și mai cuprinzătoare despre curățirea, educația și dezvoltarea care sunt necesare pentru a putea rezista în bătăliile ultimelor zile. Această lucrare mare și profundă este ceva despre care oamenii de rând au o concepție atât de limitată cu privire la eforturile lor schiloade în a atinge perfecțiunea cerută.

Lucrarea de a ridica omenirea căzută și păcătoasă pe poziția unde este calificată să facă lucrarea lui Dumnezeu în felul desemnat de El, începe cu primul înger. Răspunsul dat soliei sale și rezultatele semnificative obținute sunt demonstrate în experiența credincioșilor așteptători din 1844. Ei au avut parte de o curățire, de o dezvoltare a harurilor creștine și de o iubire divină, încât pot fi cu adevărat de invidiat. Atenția lor era concentrată numai asupra lucrurilor cerești. Ei nu se îngrijeau și nu erau atrași de nimic altceva. Erau puternici în rugăciune și nici un sacrificiu pentru Hristos nu era socotit prea mare. Despre ei stă scris:

„Pretutindenii, sfinții au simțit un spirit de rugăciune serioasă și solemnă. O solemnitate sfântă plana asupra lor. Îngerii priveau cu cel mai profund interes efectul soliei, îi înălțau pe cei care o primeau și îi întorceau de la lucrurile pământești, pentru a-și face rezerve bogate din izvorul mântuirii. Poporul lui Dumnezeu a fost acceptat atunci de El. Isus s-a uitat cu plăcere la ei, căci chipul Său era reflectat în ei. Făcuseră un sacrificiu complet, o consacrare totală și

se așteptau să fie preschimbați în persoane nemuritoare. Dar erau meniți să fie din nou amar dezamăgiți. Timpul spre care priviseră, așteptând izbăvirea, a trecut; erau încă pe pământ, iar efectele blestemului nu au părut niciodată mai clare. Afecțiunea lor fusese legată de cer și anticipaseră cu o dorință arzătoare izbăvirea nemuririi; dar speranțele lor nu-și aflaseră împlinirea.“ *Experiențe și viziuni*, cap. Solia celui de-al doilea înger, par. 6.

Acei credincioși erau atât de liberi de păcate cunoscute, atât de cu totul consacrați lui Dumnezeu, atât de plini de iubirea Lui și atât de iubiți de El, încât credeau că sunt gata pentru luarea imediată la cer. Dar ei au fost grozav de dezamăgiți. Nu se poate pune la îndoială faptul că aveau o experiență extraordinară. Ei reflectau chipul lui Isus și erau binecuvântați cu pacea și cu bucuria cerului. Atunci ce le lipsea? Prin ce erau deficitari?

Ei mai aveau încă foarte mult de învățat despre Dumnezeu și despre căile Lui, înainte ca schimbări necesare mai mari și mai profunde să poată fi înfăptuite în ei. Lumina adițională prin care puteau fi educați și transformați urma să vină din Sfânta Sfințelor, fapt pentru care avea să le fie dată după apariția celui de-al treilea înger. Marele nostru Preot nu intrase în Sfânta Sfințelor doar pentru a duce la bun sfârșit judecata de cercetare, realizarea ispășirii finale, ștergerea păcatelor și punerea sigiliului Dumnezeului cel viu asupra lor. Acest lucru reprezintă punctul culminant al lucrării Sale de acolo. Înainte ca acel timp să vină, El săvârșește o mare lucrare în cel credincios, astfel încât el să devină pe deplin pregătit pentru scrutinul cercetător al judecății și gata pentru a primi beneficiile ispășirii finale.

Aceste mari adevăruri nu erau înțelese de aceia care-l așteptau pe Hristos să vină la sfârșitul celor 2300 de ani. Ei nu se așteptau ca El să mai aibă de făcut în ei o altă lucrare de pregătire, deoarece credeau că erau deja pregătiți pentru înălțarea la cer. Erau înconștienți de adevărurile extraordinare care mai erau încă de învățat și de marea lucrare ce trebuia săvârșită înainte ca Mântuitorul să se poată întoarce.

„Chiar atunci când ei deplângeau spulberarea nădejdlor lor, evenimentul care fusese prevăzut în solie și care trebuia să se împlinească, înainte ca Domnul să vină pentru a da răsplătire servilor Săi, avusese loc.

Hristos venise, dar nu pe pământ cum se așteptaseră ei, ci așa cum fusese anticipat în tip, în locul prea sfânt al templului lui Dumnezeu din ceruri. El este reprezentat de profetul Daniel ca venind la data aceasta la Cel îmbătrânit de zile: „M-am uitat în

timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerului a venit unul ca un Fiu al omului — nu pe pământ — ,a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui'. *Daniel* 7,13.

Această venire este prezisă și de către profetul Maleahi: „Și deodată va intra în Templul Său Domnul pe care-l căutați; Solul legământului, pe care-l doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor'. *Maleahi* 3,1. Venirea Domului în templul Său a fost deodată, neașteptată pentru poporul Său. Ei nu-l căutau acolo. Îl așteptau să vină pe pământ, într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelie'. *2 Tesaloniceni* 1,8.

Dar oamenii nu era încă gata să se întâlnească cu Domnul lor. Mai era de adus la îndeplinire încă o lucrare de pregătire în favoarea lor. Urma să fie dată lumină care să îndrepte mințile lor către templul lui Dumnezeu din ceruri; și în timp ce ei aveau să urmeze prin credință pe Marele lor Preot în slujirea Sa de acolo, urma să le fie descoperite noi îndatoriri. O altă solie de avertizare și de îndrumare urma să fie dată bisericii. “ *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 2-4.

Scopul nemijlocit al intrării lui Hristos în Sfânta Sfințelor era acela de a revărsa și mai multe raze de lumină strălucitoare asupra poporului Său credincios de pe pământ. În măsura în care educația lor în lucrurile spirituale ar fi înaintat în acest fel, ar fi fost adusă la îndeplinire în ei o mare lucrare de curățire și o mare dezvoltare spirituală. Toate acestea au fost zăgrăvite în mod clar în profeția lui Maleahi. El prezice mai întâi venirea Domnului în templul Său, împlinire care a avut loc la sfârșitul celor 2300 de ani, în 1844. Apoi profetul continuă să descrie curățirea necrezut de profundă care va urma acestei intrări în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc:

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului, și ca leșia nălbitorului. El va ședea, va topi și va curăți argintul; va curăți pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, și ei vor aduce Domnului daruri neprihănite.” *Maleahi* 3,2.3.

Referirea la curățirea de către Hristos a poporului Său, ca rafinor ce separă metalele prețioase aurul și argintul de zgură, este o ilustrație foarte potrivită a lucrării ce trebuie adusă la îndeplinire. Când minereul este extras din munte, în el există o mare cantitate de piatră și de pământ în raport cu metalele prețioase care sunt într-o cantitate foarte mică. Acest amestec este introdus în cuptorul pentru rafinare. Încălzit la temperaturi înalte, metalul se topește și se separă de zgura nefolositoare care plutește la suprafață. Cu mi-gală, pentru a nu înlătura nici un pic de aur sau de argint, rafinorul

îndepărtează bucățile mari de material nefolositor. Dar el nu se oprește aici. Acesta este doar începutul procesului. Cuptorul este încins tot mai tare, pentru că rafinorul știe că lucrarea nu s-a sfârșit încă, și nu va fi satisfăcut până ce fiecare urmă de impurități nu a fost îndepărtată cu desăvârșire. Pe măsură ce lucrarea progresează, fiecare înlăturare are de-a face cu particule din ce în ce mai mici, până când a fost îndepărtată în cele din urmă și ultima particulă. Apoi, în vreme ce privește suprafața topiturii, rafinorul își vede chipul reflectat în mod perfect în metalul pur. Când a ajuns aici știe că lucrarea sa este încheiată.

În același fel, când cei care răspund la lumina mântuitoare a Evangheliei sunt mai întâi separați de lume, foarte multe impurități mai rămân în ei. Chiar dacă au o inimă nouă și sunt binecuvântați astfel cu prezența permanentă a lui Hristos înăuntrul, totuși mai au încă idei și teorii vechi, obiceiuri și practici de care trebuie să fie curățiți și care trebuie înlocuite cu echivalentul lor virtuos.

O dată ce lucrarea nașterii din nou a fost înfăptuită, trebuie să înceapă lucrarea profundă și minuțioasă a reformei.⁵ Cuptorul suferințelor joacă un mare rol în realizarea acesteia. Ea nu este o lucrare ce poate fi realizată într-o clipă. Poporul lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă acest lucru, pentru că dacă nu izbutesc să facă aceasta ei se vor confrunța cu urmarea nefericită a întreruperii procesului de curățire și astfel cu întârzierea foarte mult a lui Hristos. Așa s-au întâmplat lucrurile în jurul anului 1855. Oamenii s-au așteptat ca solia laodiceană să realizeze grabnic planurile divine, dar când acest lucru nu a avut loc, deoarece solia necesită timp pentru a-și face lucrarea, efectul soliei s-a pierdut și oamenii au alunecat într-o letargie mortală. Acest lucru a dus lucrarea Rafinorului ceresc la o virtuală stagnare. Iată cum descrie pana inspirației această tragedie în 1859:

„Mi-a fost arătat că mărturia către laodiceeni se aplică poporului lui Dumnezeu din acest timp, iar motivul pentru care aceasta nu a împlinit o lucrare mai mare este datorită împietririi inimilor lor. Însă Dumnezeu a dat soliei suficient timp pentru a-și face lucrarea. Inima trebuie să fie curățită de păcatele care l-au îndepărtat atât de mult timp pe Isus. Această solie înfricoșătoare își va face lucrarea. Când a fost prezentată pentru prima dată, ea a condus la o cercetare profundă a inimii. Păcatele au fost mărturisite, iar poporul lui Dumnezeu de pretutindeni a fost mișcat. Aproape toți

5 Pentru un studiu detaliat cu privire la acest adevăr, vezi *Renașterea și reforma*, care se poate obține de la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

credeau că această solie se va încheia cu marea strigare a celui de-al treilea înger. Însă, pentru că nu au izbutit să vadă această lucrare plină de putere îndeplinindu-se în timp scurt, mulți au pierdut efectul soliei. Am văzut că această solie nu avea să-și împlinească lucrarea doar în câteva luni. Scopul ei este acela de a trezi poporul lui Dumnezeu, de a le arăta cât sunt de decăzuți și de a-i conduce la o pocăință zeloasă, pentru a se bucura de prezența lui Isus și a fi potriviți pentru marea strigare a îngerului al treilea. Pe măsură ce atinge inima, această solie conducea la o umilință profundă înaintea lui Dumnezeu.“ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, cap. Biserica Laodicea, par. 3 (după numerotarea engleză).

Ceea ce a fost stopat prin necredința poporului din trecut, trebuie să fie început din nou de către credincioșii de astăzi. Lucrarea Rafinorului trebuie să fie adusă la îndeplinire în mod complet înainte ca să vină sfârșitul. Ea va cere timp, dar ea nu va dura atât de mult încât să nu se mai termine. Permiteți lucrării să continue cu toată viteza posibilă, pentru ca ea să poată fi săvârșită practic într-un timp cât se poate de scurt. Isus a făgăduit să obțină acest rezultat binecuvântat în poporul Său.

„...cum a iubit și Hristos biserica și s-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.“ *Efeseni* 5,25-27.

„Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.“ *Filipeni* 1,6.

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos. Cel ce v-a chemat este credincios, și va face lucrul acesta.“ *1 Tesaloniceni* 5,23.24.

„Dumnezeu va pune la încercare poporul Său. Isus se poartă cu răbdare cu ei și nu îi varsă din gura Sa într-o clipă. Îngerul a spus: „Dumnezeu își cântărește poporul“. Dacă solia ar fi fost de scurtă durată, așa cum ne-am așteptat mulți dintre noi, n-ar fi fost timp pentru ei să-și formeze caracterul. Mulți acționau mânați de sentimente, și nu din principiu și credință, și această solie solemnă, înfricoșătoare, i-a mișcat. Aceasta a lucrat asupra sentimentelor lor și le-a stârnit temerile, însă nu s-a realizat lucrarea desemnată de Dumnezeu. Dumnezeu citește inima. Pentru ca nu cumva poporul Său să se înșele cu privire la ei înșiși, El le oferă timp pentru ca acea exaltare a simțurilor să se stingă, și apoi îi pune la încercare pentru a vedea dacă ei vor asculta de sfatul Martorului Credincios.

Dumnezeu își conduce poporul pas cu pas. El îi aduce în diferite situații rânduite astfel, pentru a se da pe față ceea ce este în inimă. Unii suportă până la un punct, însă cad la următorul. Cu fiecare pas înainte, inima este încercată și pusă la probă tot mai mult. Dacă cei ce se pretind poporul lui Dumnezeu descoperă că inimile lor se opun acestei lucrări drepte, acest lucru ar trebui să-i convingă că au o lucrare de făcut pentru a birui, pentru ca să nu fie vărsați din gura Domnului. Îngerul a spus: „Dumnezeu își face lucrarea Sa din ce în ce mai minuțios, pentru a pune la încercare și a proba pe fiecare din poporul Său”. Unii sunt binevoitori să primească un punct; însă, când Dumnezeu îi aduce în alt punct în care sunt puși la probă, ei se dau înapoi și se retrag, pentru că aceasta îi aduce în luptă directă cu un idol îndrăgit. Aici, ei au ocazia să vadă ceea ce este în inimile lor și care îl îndepărtează pe Isus. Ei prețuiesc ceva mai mult decât adevărul, iar inimile lor

O lucrare progresivă de curățire

Locul sfânt	Locul prea sfânt	Timpul de necaz al lui Iacov
31 e. n.	1844 e. n.	Închiderea timpului de probă
Hristos – Rafinorul Își pregătește poporul pentru moarte, înviere, și curățirea din locul prea-sfânt.	Hristos – Rafinorul Își pregătește poporul pentru preschimbare și pentru curățirea finală.	Hristos – Rafinorul Își pregătește poporul pentru lucrarea finală.

Hristos progresează cu lucrarea de curățire de la un stadiu la altul, până ce chipul Său este reprodus în chip desăvârșit în poporul Său, și generația finală este gata să descopere atât de desăvârșit caracterul Său încât chiar și cea mai ticăloasă persoană va putea vedea și recunoaște desăvârșirea lui Dumnezeu.

nu sunt gata să-l primească pe Isus. Fiecare în mod personal este pus la probă și încercat o perioadă de timp, pentru a se vedea dacă își va sacrifica idolii și va da atenție sfatului Martorului Credincios. Dacă este cineva care nu va fi curățit prin ascultarea de adevăr și nu-și va birui egoismul, mândria și patimile rele, îngerii lui Dumnezeu au următoarea sarcină: „Sunt atașați de idolii lor, lăsați-i în pace”; și ei trec mai departe să-și facă lucrarea, lăsându-i pe aceștia, cu trăsăturile lor păcătoase neîndreptate, în stăpânirea îngerilor răi. Aceia care trec de fiecare punct și rezistă fiecărui test, și biruiesc, oricare ar fi prețul, au dat atenție sfatului Martorului Credincios și vor primi ploaia târzie, și astfel vor fi corespunzătorii pentru a fi luați la cer.” *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, cap. Biserica Laodicea, par. 4-5.

Acest efort din partea lui Dumnezeu prin mijlocirea lui Hristos în Sfânta Sfințelor, prin lucrarea Duhului Sfânt și prin slujirea solilor îngerești, este plănuیت să dezvolte perfecțiunea caracterului lui Hristos în orice credincios. Acest lucru este necesar deoarece numai un popor fără prihană poate fi calificat să reprezinte mișcările îngerilor al cincilea și al șaselea.

„Aceia care trăiesc pe pământ atunci când va înceta mijlocirea lui Hristos în sanctuarul de sus trebuie să stea fără mijlocitor în fața unui Dumnezeu sfânt. Hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuie să fie curățite de păcat prin sângele stropirii. Prin harul lui Dumnezeu și prin eforturile lor stăruitoare trebuie să fie biruitori în bătălia cu răul. În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sunt îndepărtate din sanctuar, în mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ trebuie să se producă o lucrare deosebită de curățire, de îndepărtare a păcatelor. Această lucrare este mai clar prezentată în soliile din *Apocalipsa* 14.” *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 6.

Acest proces de curățire trebuie să fie sfârșit înainte de încheierea timpului de probă, pentru că nici un păcat nu mai poate fi îndepărtat de la cineva o dată ce serviciile săvârșite în sanctuarul ceresc pentru îndepărtarea păcatului s-au terminat.⁶ De aceea, la judecata celor vii, numai cei care au fost totalmente curățiți de păcatele cunoscute și necunoscute vor primi beneficiile ispășirii finale, care înseamnă ștergerea păcatului, punerea sigiliului lui Dumnezeu și asigurarea unui loc în cer.

6 Pentru un studiu mai aprofundat cu privire la acest adevăr, vezi *Ne așteaptă judecata — Ești pregătit?*, care se poate procura de la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

Pe măsură ce judecata celor vii se apropie, Hristos va intensifica lucrarea Sa de Rafinor și Curățător. Lumina și învățătura care au strălucit din Sfânta Sfințelor vor spori la proporții remarcabile, pe măsură ce revărsarea ploii târzii devine din ce în ce mai bogată. Simultan, persecuția cea mai severă și mai amară care a fost exercitată vreodată asupra poporului lui Dumnezeu devine din ce în ce mai cumplită. Un asemenea proces fie va elimina pe acel om din cursă, fie, dacă va suporta presiunea, îl va curăți în așa fel, încât, în cele din urmă, orice urmă de păcătoșenie și de pământesc va fi îndepărtată și el va reflecta în mod perfect chipul lui Hristos.

„Pe măsură ce membrii trupului lui Hristos se apropie de perioada ultimului lor conflict, timpul strâmtorării lui Iacov ei vor crește în Hristos și se vor împărtăși în mare măsură din Duhul Său. În timp ce solia îngerului al treilea crește până ce devine o mare strigare și în timp ce lucrarea de încheiere este însoțită de o mare putere și slavă, poporul credincios al lui Dumnezeu se va face părtaș al acelei slave. Ploaia târzie este aceea care-i înviează și întărește pentru a trece prin timpul strâmtorării. Fețele lor vor străluci de slava acelei lumini care însoțește îngerul al treilea.“ *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 984.

„E cu neputință să se dea vreo idee cu privire la experiența poporului lui Dumnezeu care va fi în viață pe acest pământ când slava cerească și o repetare a persecuțiilor din trecut sunt contopite. Ei vor umbla în lumina care pornește de la tronul lui Dumnezeu. Cu ajutorul îngerilor va fi o neîntreruptă comunicare între cer și pământ.“ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 9, cap. Ultima criză, par. 20.

„Când această lucrare se va fi împlinit, urmașii lui Hristos vor fi gata pentru venirea Sa. „Atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului ca în zilele cele vechi, ca în anii de odinioară.‘ *Maleahi* 3,4. Atunci, biserica pe care Domnul la venirea Sa o va lua la Sine va fi ‘o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta’. *Efesenii* 5,27. Atunci ea va arăta ‘ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele și cumplită ca niște oști sub steagurile lor’. *Cântarea Cântărilor* 6,10. *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 7.

Mulți au privit la ploaia târzie ca fiind nimic altceva decât putere penticostală dăruită pentru a înzestra ultimul popor al lui Dumnezeu ca să vestească ultima avertizare fiecărei persoane de pe pământ. Prea puțini își dau seama că ea este destinată să facă mult mai mult decât atât. Nu numai că va săvârși o mare lucrare prin poporul lui Dumnezeu, dar va înfăptui și o lucrare formidabilă în și pentru ei. Prin intermediul acestei lucrări procesul de curățire și de dezvoltare al caracterului va înainta până la punctul unde sfinții vor

fi pregătiți launtric atât pentru a trece cu bine de scrutinul riguros și minuțios al judecății, cât și pentru a fi luați la cer fără a mai vedea moartea.

Luarea în atenție a efectelor ploii târzii în natură descoperă imediat că această binecuvântare face o mare lucrare în aducerea grâului la maturitate deplină și la pregătirea lui pentru seceriș. Ceea ce este adevărat în parabola către care Dumnezeu ne îndreaptă atenția, tot așa trebuie să fie și în replica spirituală spre care indică parabola. De aceea, există o nevoie specială pentru sfinți:

„Cereți de la Domnul ploaie în timpul ploii târzii. Domnul va face norii să fulgere; El le va da averse de ploaie îmbelșugată, iarbă pe câmp pentru fiecare.“ „...și El va face ca ploaia să cadă pentru voi — ploaia timpurie și ploaia târzie în cea dintâi lună.“ *Zaharia* 10,1; *Ioel* 2,23. K.J.V. Bible.

„În Orient, ploaia timpurie cade la timpul semănatului. Ea este necesară pentru a face sămânța să germineze. Sub influența aver-selor fertilizatoare încolțește mlădița firavă. Ploaia târzie, care cade aproape de sfârșitul sezonului, coace grâul și îl pregătește pentru secerat. Domnul folosește aceste operații ale naturii pentru a reprezenta lucrarea Duhului Sfânt. După cum roua și ploaia sunt date la început pentru a ajuta sămânța să germineze și apoi să coacă recolta, tot astfel Duhul Sfânt este dat pentru a continua, de la un stadiu la altul, procesul creșterii spirituale. Coacerea bobului reprezintă terminarea lucrării harului lui Dumnezeu în suflet. Prin puterea Duhului Sfânt chipul moral al lui Dumnezeu trebuie să fie desăvârșit în caracter. Noi trebuie să fim transformați în întregime după asemănarea cu Hristos.

Ploaia târzie, maturizând recolta pământului, reprezintă harul spiritual care pregătește biserica pentru venirea Fiului omului. În-să dacă ploaia timpurie nu a căzut, atunci nu va exista viață; firul verde nu va încolți. Dacă aversele timpurii nu și-au făcut lucrarea, atunci ploaia târzie nu poate aduce sămânța la desăvârșire.

Trebuie să fie „întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic“. Trebuie să existe o dezvoltare constantă a virtuților creștine, o înaintare constantă în experiența creștină. Noi trebuie să căutăm aceasta cu o dorință înfocată, pentru ca să putem înfrumuseța învățătura lui Hristos, Mântuitorul nostru.“ *Mărturii pentru predicatori*, cap. Rugați-vă pentru ploaia târzie, par. 1-3.

Astfel se va întâmpla că, de-a lungul întregii slujiri a soliilor primilor trei îngeri, și mai ales când ele sunt repetate cu putere de cel de-al patrulea sau îngerul din *Apocalipsa* 18, o lucrare minuțioasă de curățire și de umplere va înainta asupra celui credincios de la un

nivel al desăvârșirii la altul. Este de cea mai mare importanță ca adevăratul popor al lui Dumnezeu să conștientizeze în mod deplin lucrul acesta. Când vor înțelege acest aspect vital al slujirii cerești a lui Hristos prin solii Săi îngerești, atunci vor căuta din toată inima să devină subiectul acestei lucrări, singura prin care pot să întrunească cererile judecății și să fie pregătiți pentru a fi luați la cer.

O dată ce credinciosul a trecut de judecată și a primit ispășirea finală care-l asigură că păcatele sale au fost șterse, se poate spune că este gata pentru a fi luat la cer imediat, pentru că scopul lucrării judecății este acela de a determina cine este gata cu adevărat pentru împărăția lui Dumnezeu. Scopul ei nu este acela de a determina ce lucrare suplimentară mai este necesară. Oricine care nu este găsit corespunzător când acest timp vine, nu va avea nici un loc în împărăția lui Dumnezeu. Acest adevăr este arătat foarte clar în următoarele declarații:

„Această lucrare de examinare a caracterului, de a hotărî cine sunt aceia care sunt pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu, este judecata de cercetare cu care se încheie lucrarea din sanctuarul de sus.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 24, par. 13.

„Mai înainte ca răsplătirea finală să fie acordată, trebuie să se hotărască cine dintre aceștia este pregătit să ia parte la moștenirea celor neprihăniți. Această hotărâre trebuie luată mai înainte de a doua venire a lui Hristos pe norii cerului; căci atunci când El vine, răsplata Sa este cu Sine, „ca să dea fiecăruia după fapta lui“. *Apocalipsa* 22,12. Deci, caracterul lucrării fiecărui om va fi hotărât mai înainte de venirea Sa, și fiecăruia dintre urmașii lui Hristos, răsplata îi va fi dată după faptele sale.“ *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Fără haina de nuntă, par. 10.

Ne-am aștepta deci ca, de îndată ce sfinții sunt cu adevărat pregătiți pentru o luare imediată la cer, să le fie oferită această binecuvântare. Dumnezeu tânjește ca ei să fie readuși într-o părtășie personală strânsă cu El. El este îndurerat și întristat adânc din pricina despărțirii îndelungate de ei și flămânzește ca această tristă situație să ia sfârșit. Mai mult decât atât, El dorește să-i izbăvească cât mai repede posibil de suferințele care trebuie să continue a fi partea lor câtă vreme rămân pe acest pământ, printre vrăjmașii lor plini de ură. Acest lucru va avea loc mai ales în timpul ultimelor șapte plăgi când, atât cei neprihăniți, cât și cei răi vor suporta „...oboseala, amânarea și foa-meă...“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22. Nici o ființă umană nu-și poate închipui astăzi intensitatea suferinței care va fi experimentată pe durata timpului strâmtorării ce va veni, însă putem fi siguri că Domnul îi va elibera pe ai Săi cât de devreme îi poate fi cu putință.

Atunci, de ce nu face El acest lucru de îndată ce neprihăniții sunt gata să se alăture Lui în cer? De ce amână acest lucru până după căderea plăgilor? De ce trebuie să fie lăsați copiii Săi să sufere în timpul acestei prelungiri a îngrădirii lor pe pământ?

Este din cauză că Hristos își continuă lucrarea Sa de Rafinor și Curățitor al argintului, în timpul slujirii mișcărilor ingerilor al cincilea, al șaselea și al șaptelea. Se mai cere încă o curățire mai adâncă, nu pentru a obține calificarea de a fi luați la cer și de a avea un loc în lumea nou creată, deoarece această calificare a fost deja căpătată, ci pentru a atinge nivelul cel mai înalt posibil cerut pentru acea ultimă descoperire a caracterului lui Dumnezeu, prin care marea luptă să poată fi în sfârșit încheiată.

Detaliile acestei ultime curățiri nu vor fi prezentate aici, ci sunt rezervate pentru ultimele capitole ale cărții, când vom trata ca studiu ingerii al cincilea, al șaselea și al șaptelea.

Pe scurt totuși, curățirea care are loc pe durata timpului strâmtorării lui Iacov când Hristos nu se mai află în sanctuarul ceresc, nu poate implica îndepărtarea păcătoșeniei, pentru că acest lucru trebuie înfăptuit în vreme ce Hristos mai este Marele nostru preot. Ceea ce va fi înlăturat din ei în acest timp va fi pământescul, nu păcătoșenia. Pământescul este tendința naturală a ființelor umane de a-și pune încrederea în lucrurile vizibile, pământești, ca susținător, când pare că susținerea nevăzută cerească le-a fost retrasă. Acesta este punctul unde în trecut omenirea a eșuat întotdeauna. Răbdarea sfinților a fost mereu și mereu schimbată cu nerăbdarea aceluia care au pretins a fi poporul consacrat al lui Dumnezeu.

Dar toate acele eșecuri din trecut au avut loc sub presiuni care au fost foarte blânde în comparație cu acelea care vor fi suportate de cei 144.000. Ponderea ispitei de a se întoarce spre propriile lor fapte va fi atât de puternică, pe cât îi este cu putință lui Satana s-o facă astfel. Cel care va suporta acea presiune va fi făcut să suporte tot ceea ce va fi constrâns să îndure. Diavolul își va epuiza complet arsenalul său de arme în această luptă finală și disperată împotriva celor aleși, exact așa cum a făcut împotriva Mântuitorului, dar va fi la fel de lipsit de succes.

Din această succesiune de curățiri și desăvârșiri ultima rămășiță va avea format înăuntru caracterul lui Dumnezeu la un nivel care nu a mai fost atins de alți oameni. Ei vor semăna cel mai mult cu Dumnezeu în ce privește înălțimea, adâncimea, lungimea și lărgimea dezvoltării caracterului și, ca atare, vor fi în stare să aducă la îndeplinire un serviciu incomparabil în împărăția viitoare a harului și a slavei.

Atunci, aceia care urmează să primească cu adevărat beneficiile depline ale slujirii celor șapte îngeri, trebuie să înțeleagă și să coopereze cu slujirea lui Hristos ca Rafinor și Curățitor al argintului și al aurului. A fi subiectul acestei lucrări constituie răspunderea cea mai importantă, de căpătâi, a oricărui copil declarat al lui Dumnezeu. Ea deține prioritatea înaintea oricărui alt lucru care a fost considerat de seamă în trecut — evanghelizarea lumii. Și așa trebuie să și fie, pentru că nimeni nu poate vesti puterea mântuitoare și curățitoare a Evangheliei dacă nu a experimentat el mai întâi, în i-nimă, puterea ei curățitoare. Dacă poporul lui Dumnezeu de astăzi se va concentra asupra cooperării cu Hristos în slujirea Sa din Sfânta Sfințelor, pentru ca El să-și poată duce mai departe lucrarea Sa de mântuire în ei, atunci ei vor deveni rapid calificați să proclame solia celui de-al treilea înger fiecărei națiuni, fiecărui neam, fiecărei limbi și fiecărui popor. Atunci, cu ce rapiditate se va sfârși lucrarea și cei sfinți vor fi strânși în căminul lor.

CAPITOLUL 10

O criză inutilă

„Textul din Scriptură care, mai presus de toate celelalte, a fost temelia și pilonul central al credinței advente, a fost declarația: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit”. *Daniel* 8,14.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 23, par. 1.

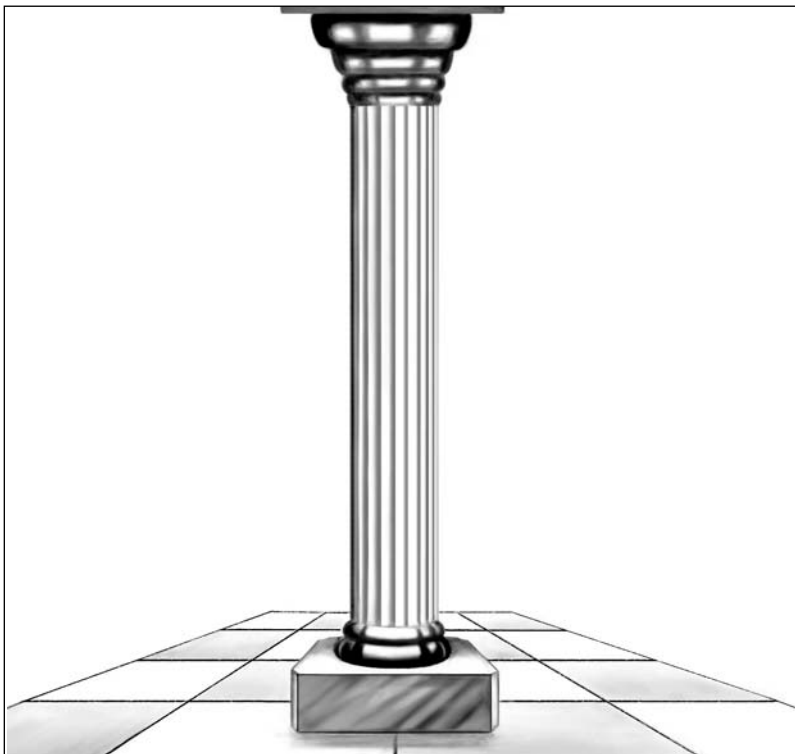
Sfârșitul profeției celor 2300 de ani a adus biserica la un punct care niciodată nu fusese atins în nici o perioadă din istoria trecutului. Luase sfârșit timpul ca vrăjmașii lui Dumnezeu și ai poporului Său să mai poată smulge vreodată, din nou, necurmata, să calce în picioare oștirea, să doboare la pământ unele din stele, să se înalțe la nivelul Prințului prinților și să mute sanctuarul din locul desemnat pentru el pe o poziție nouă, jos pe pământ.

Iehova însuși a trimis pe solul Său delegat, îngerul Gabriel, pentru a confirma această făgăduință extraordinară. Daniel avea nevoie de această informație pentru a compensa aparenta stare deznădăjduită a viitorului, așa cum îi fusese prezis în *Daniel* 8. I-au fost arătate ridicările succesive la stăpânirea lumii a Medo-Persiei, Greciei și Romei păgâne. După aceea au venit pustiriile cornului cel mic, papalitatea, care avea să reușească să reducă biserica la aceeași stare vrednică de milă în care se aflate pe durata perioadei supremației Babilonului. Daniel a recunoscut că profeția acoperea foarte multe secole și, pe măsură ce devenea teribil de conștient de faptul că biserica nu avea să mai iasă din captivitatea prezentă în timpul lui, și să vadă grabnic sfârșitul marii lupte, a fost șocat de groaza absolută a acestei perspective înfricoșătoare. I se părea că viitorul nu are speranțe mai bune decât se găsiseră în trecut.

El știa că Domnul chemase pe Israel să împlinească scopul special de a stabili neprihănirea în toată lumea. Pentru a le asigura succesul El le furnizase toate facilitățile necesare lucrării. El îi stabilise în țara Canaanului, la răscrucea strategică a lumii. El le-a

pus la dispoziție libertatea, sanctuarul, serviciul zilnic și conducerea personală a lui Hristos, în calitate de Cap al lor. În aceste împrejurări, nu exista motiv ca ei să nu izbândească, dar în mod incredibil au eșuat de fiecare dată după ce Domnul îi restabilea după căderea anterioară. De fiecare dată când au căzut, diavolul le-a luat repede libertatea, a aruncat la pământ sanctuarul, a înlăturat necurmata și le-a tăiat legătura cu Hristos, Capul lor divin.

Privind la trecutul Israelului, Daniel a putut vedea eșecuri repetate acolo unde nu ar fi trebuit să fie decât victorii continue și un sfârșit rapid și definitiv al puterii Babilonului de a întârzia lucrarea lui Dumnezeu. Îngerul i-a descoperit atunci că viitorul conține

„Scriptura care, deasupra tuturor celorlalte, a fost temelia și pilonul central al credinței advente, a fost declarația: ‚Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul locaș va fi curățit.‘ Daniel 8,14.“
Tragedia veacurilor, cap. 23, par. 1.

aceleași perspective îngrozitoare. Profetul și-a dat seama că dacă acest tipar nu ar fi distrus niciodată, atunci marea luptă nu se va încheia niciodată în favoarea lui Dumnezeu.

Dar Domnul, văzând fiecare detaliu al viitorului, a descoperit minții lui realitatea minunată că puterea Satanei avea o limită. Fiecare biruință pe care el a obținut-o de-a lungul secolelor față de biserică l-a slăbit. Acest lucru nu i-a sporit puterea, așa după cum s-ar presupune; până când a sosit vremea, în 1844, ca el să nu mai capete din nou vreodată supremația pe care o avusese înainte.

Aceasta înseamnă că atunci când cei 2300 de ani s-au sfârșit în 1844 a fost făcut pasul ca poporul advent să înainteze repede spre încheierea lucrării. Puterea Romei fusese sfărâmată, soliile puterice ale lui Dumnezeu fuseseră transmise celor credincioși prin succesiunea solilor îngeresti, Hristos își îndeplinea misiunea Sa ca Rafinor, un profet viu fusese stabilit printre ei pentru ca Domnul să le poată face cunoscute voia și scopul Său, și sala de judecată din cer era deschisă pentru ispășirea finală și întoarcerea lui Hristos. Existau toate motivele să se aștepte ca cei trei îngeri să termine rapid lucrarea și să vină sfârșitul.⁷

Dar nu a fost să fie așa. În ciuda tuturor acestor avantaje câștigate din greu, biserica a pierdut calea și o amânare lungă a urmat. Că așa stau lucrurile, este confirmat prin următoarea declarație scrisă în 1886:

„Dacă toți aceia care au lucrat uniți în lucrarea din anul 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi vestit-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor. Un potop de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Cu ani mai înainte, locuitorii pământului ar fi fost avertizați, lucrarea de încheiere ar fi fost terminată, iar Hristos ar fi venit pentru răscumărarea poporului Său.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 26, par. 19.

Aceste cuvinte au fost scrise cu peste o sută de ani în urmă, iar copiii lui Dumnezeu se află încă în această lume blestemată de păcat. N-ar fi trebuit să fie așa, și este de cea mai mare importanță ca generația de azi să înțeleagă în ce a constat eșecul. Declarația în sine face referire la faptul că o mare parte a acelor care au lucrat uniți în mișcarea care a dus la marea dezamăgire n-au reușit să primească solia îngerului al treilea și s-o proclame în puterea Duhului Sfânt. Aceasta înseamnă că, dacă ei nu ar fi căzut, ci ar fi stat fermi, Domnul ar fi venit cu ani înainte de 1886.

7 Vezi *Calea lui Dumnezeu în sanctuar*, capitolele 1 și 26, care se poate procura de la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

Atunci de ce au căzut?

Deoarece s-au dovedit a fi neînstare să suporte încercarea. Aceasta nu înseamnă că ei n-ar fi putut supraviețui presiunii teribile impusă de eșecul speranțelor lor. Au fost unii care au trecut prin ea fără a-și pierde credința în solie, și la fel de sigur după cum au făcut ei puteau face și ceilalți.

Însă realitatea este că aceasta a fost o încercare prin care nu trebuia să treacă nici unul dintre ei. Dumnezeu a făcut tot ceea ce a putut, tot ceea ce a fost necesar pentru a înlătura înțelegerile lor greșite care-i împiedica să înțeleagă adevărata natură a evenimentului ce trebuia să aibă loc la încheierea celor 2300 de ani. Adevărul acestei experiențe este mult mai ușor și mai clar înțeles dacă este studiat în lumina experienței paralele prin care au trecut ucenicii lui Hristos, când răstignirea Sa le-a distrus toate speranțele și le-a înșelat toate așteptările.

„Experiența ucenicilor care au predicat ,Evanghelia Împărăției‘ la prima venire a lui Hristos își are corespondentul în experiența acelor care au predicat solia celei de-a doua veniri a Sa.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 19, par. 22.

Aceasta este adevărat într-un sens foarte definit, deoarece punct cu punct cele două mișcări s-au mișcat paralel una față de cealaltă. Ambele au proclamat venirea lui Hristos, au vestit împlinirea unei profeții de timp și i-au chemat pe oameni să se pregătească pentru aceste evenimente prin lepădarea păcatului și trăirea fără păcat. Partea a doua a paragrafului de mai sus confirmă aceasta:

„După cum ucenicii au mers predicând: ,S-a împlinit vremea și împărăția lui Dumnezeu este aproape‘, tot astfel Miller și tovarășii lui au predicat că perioada profetică cea mai lungă și ultima, scoasă în evidență de Biblie, era gata să se încheie, că judecata era la uși, iar împărăția cea veșnică urma să se arate. Predicarea cu privire la timp, de către ucenici, se întemeia pe cele șaptezeci de săptămâni din Daniel 9. Solia dată de Miller și de tovarășii lui anunța încheierea celor 2300 de ani din Daniel 8,14, din care cele șaptezeci de săptămâni erau o parte. Predicarea fiecăruia s-a întemeiat pe împlinirea unei alte părți din aceeași mare perioadă profetică.“ *ibid.*, par. 22.

Centrul atenției noastre în acest studiu nu este îndreptat spre nici unul din aceste puncte, ci avem în vedere faptul că atât ucenicii, cât și milerii, au suferit o dezamăgire teribilă și inutilă, deoarece ambele grupe au fost victimele unor idei și teorii preconcepute. Din acest motiv, studiul problemei care i-a asaltat pe ucenici, precum și consecințele teribile ale acelei greșeli, sunt de o mare

valoare în înțelegerea cauzei care a adus marea dezamăgire, și confirmă adevărul că ea nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Acesta este adevărul, chiar dacă există unele declarații pe care unii oameni le folosesc în mod eronat pentru a susține argumentul că Domnul a ascuns în mod deliberat adevărul de milerii, pentru a-și putea atinge scopul pe care El îl socotea necesar. Vom examina aceste argumente spre sfârșitul capitolului prezent. Deocamdată ne rezumăm la considerentul că, atât ucenicii cât și milerii, au suferit o dezamăgire care putea fi evitată, datorită ignoranței lor de nescuzat, continue, cu privire la adevăr.

„Asemenea primilor ucenici, William Miller și tovarășii lui n-au înțeles pe deplin importanța soliei pe care o vesteau. Rătăcirii, care fuseseră împământenite de multă vreme în biserică, i-au împiedicat să ajungă la o interpretare corectă a unui punct important al profeției. De aceea, cu toate că au vestit solia pe care Dumnezeu le-a încredințat-o s-o ducă lumii, printr-o înțelegere greșită a sensului ei, au suferit dezamăgirea.“ *ibid.*, par. 23.

Deci, legătura este clar făcută între „înțelegerea greșită“ a soliei pe care ei o vesteau și teribila lor „dezamăgire.“ Nu a fost greșeala Mântuitorului că ucenicii Săi au rămas într-o continuă ignoranță cu privire la evenimentele care urmau să aibă loc în timpul misiunii lui Mesia pe pământ. În repetate rânduri, în mod insistent, cu o îndemânare și claritate de necomparat și în puterea infinită a Duhului Sfânt, El le-a spus exact la ce trebuia să se aștepte. Timpul a dovedit claritatea și exactitatea prevestirilor Sale, dar era prea târziu pentru a-i salva de experiența lor șocantă. Mințile lor erau atât de înlănțuite de teorii preconceptionale și de dorințe personale, încât era ca și cum El nu făcuse nici o încercare de a-i lumina vreodată.

Știind cât de delicat și cât de dificil era să-i învețe ceea ce ei nu voiau să audă, El s-a abținut de a face vreo mențiune despre soarta Sa, până când nu a simțit că ei crescuseră suficient în lucrurile spirituale pentru a accepta ceea ce avea să le spună. El a abordat subiectul prin faptul că i-a întrebat cine zic oamenii că este El. Ei i-au răspuns că oamenii l-au acceptat ca pe un profet de genul lui Isaia, Ieremia, sau Ioan Botezătorul. Când i-a întrebat cine era El, Petru a răspuns:

„... Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu.“ *Matei 16,16.*

Hristos a adevărit faptul că înțelegerea acestui adevăr prețios și puternic nu-și avea sursa în om, ci le fusese descoperit de Tatăl Său. Faptul că ei fuseseră în stare să vadă acest lucru, arăta că făcuseră un progres însemnat în educația lor spirituală și că înaintaseră mult mai departe decât oricare din contemporanii lor. Nivelul lor de

dezvoltare spirituală ajunsese la punctul unde Învățătorul putea începe să-i instruiască în subiectul despre suferințele și moartea Sa iminentă. Așa se face că:

„De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învieze.“ *Matei 16,21.*

Numaidecât și categoric, acei ucenici au respins această descoperire vitală și au continuat s-o respingă până la sfârșit. Învățătura a fost repetată mai târziu, când ei călătoreau spre Ierusalim însă, deși la vremea aceea reacția lor nu era nici verbală, nici insistentă, adevărul încă nu trecuse prin zidul gros al ideilor și teoriilor lor preconceptuate. Despre această experiență stă scris:

„Pe când se suia Isus la Ierusalim, pe drum, a luat deoparte pe cei doisprezece ucenici și le-a zis: „Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei îl vor osândi la moarte, și-l vor da în mâinile neamurilor, ca să-l batjocorească, să-l bată și să-l răstignească; dar a treia zi va învia.“ *Matei 20,17-19.*

Intrarea triumfală a Mântuitorului în Ierusalim, călare pe un măgăruș, le-a reaprins speranțele că se va proclama împărat când se vor aduna mulțimile pentru Paște; dar asta doar pentru că ei au înțeles și au interpretat greșit acțiunile Lui. În cele din urmă, chiar înainte ca să vină acel fatidic sfârșit de săptămână, El le-a zis:

„Știți că după două zile vor fi Paștele; și Fiul omului va fi dat ca să fie răstignit.“ *Matei 26,2.*

Ceea ce ei știau despre acest lucru se datora eforturilor dedicate ale lui Hristos de a-i lumina cu privire la ceea ce urma să se întâmple. Dar ei nu știau acest lucru cu claritate, nu aveau convingerea și forța cu care ar fi trebuit să-l cunoască. Atât de slabă și de confuză era cunoștința lor și atât de puternice erau visele nutrite de ei, încât efectul a fost ca și cum n-ar fi știut nimic.

Ceea ce s-a întâmplat cu ei când Hristos a fost arestat, judecat, condamnat și răstignit este un fapt binecunoscut. Acum este timpul să luăm în considerare cât de diferită ar fi fost experiența lor dacă ar fi înțeles, acceptat și crezut ceea ce Hristos încerca să-i învețe de atâta vreme. Acest lucru poate fi înțeles nu prin supoziții, ci prin studierea comportamentului aceluia Om care nu și-a făcut iluzii despre cărarea suferinței și a rușinii pe care trebuia să umble. Prin urmare, El nu a încurajat false nădejdi, nici nu trăia emoțiile așteptării unei reabilitări personale și a onorurilor lumesti.

În schimb, din cauza cunoașterii exacte a evenimentelor profetizate, totul a avut loc așa cum știa El că va avea loc. Mai mult decât atât, El a înțeles de ce evenimentele trebuia să ia cursul pe care l-au luat. Era pe deplin conștient că El nu putea desăvârși cu succes ceea ce fusese trimis să realizeze, fără să sufere o moarte rușinoasă și o înviere triumfătoare. El știa că înainte de a purta coroana, trebuie suferită crucea.

Astfel, fiind pe deplin avertizat de ce avea să aibă loc, Hristos a fost făcut în stare să calce pe cărarea amară cu tărie sufletească, credință, curaj și răbdare. Ucenicilor li s-a oferit aceeași informație, dar ei nu au fost gata să creadă ce li se spusese. Ignoranța care a rezultat de aici le-a produs necazurile pe care le-au avut. Ei au predicat solia pe care le-o dăduse Domnul, dar printr-o „...înțelegere greșită a sensului ei, au suferit dezamăgirea.” *Tragedia veacurilor*, cap. 19, par. 23. Nu e nevoie să subliniem gândul că această serioasă înțelegere greșită nu s-a datorat în nici un fel neglijenței sau indiferenței din partea Celui Atotputernic. El a făcut tot ceea ce a putut pentru a-i elibera de ideile și teoriile lor greșite și pentru a le înlocui cu o informație exactă și cuprinzătoare despre ce urma să se întâmple. Isus Hristos, în puterea Duhului Sfânt, a fost instrumentul Tatălui pentru atingerea acestui scop al iubirii. Confuzia, nedumerirea, dezamăgirea și lepădarea lor ulterioară de Hristos, care a avut loc în timpul arestării, judecării și răstignirii Lui, nu pot fi atribuite decât orbirii și rătăcirii omenești.

Dumnezeu nu poate fi de vină, pentru că El nu reține adevărul Său de la cineva care are o inimă și o minte doritoare de a-l primi. „Dumnezeu nu ascunde adevărul Său de oameni. Prin propriul lor curs de acțiune ei îl fac de neînțeles pentru ei.” *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Comoara ascunsă, subcap. Comori ascunse, par. 3.

Cel atotputernic nu se schimbă niciodată. De aceea, El nu ar fi făcut pentru credincioșii din 1844 nimic diferit sau mai puțin decât făcuse pentru ucenici la timpul lor. Singura deosebire ar fi că, în zilele premergătoare Calvarului, El a avut în Hristos un canal de comunicare mult mai eficient decât a avut în perioada premergătoare sfârșitului celor 2300 de ani. Cu toate acestea, rezultatul a fost identic în ambele cazuri.

O cercetare a istoriei mișcării celei de-a doua veniri arată că Domnul a chemat anumiți soli și a căutat să comunice prin ei lumina care, dacă ar fi fost înțeleasă și primită, i-ar fi păzit pe cei credincioși de marea dezamăgire. Primul care a primit o însărcinare divină a fost William Foy, al cărui eșec de a merge acolo unde l-a chemat Domnul l-a determinat pe Dumnezeu să încredințeze aceeași lucrare lui

Hazen Foss. Când și el s-a dat înapoi de la calea ascultării, lucrarea i-a fost dată lui Ellen Harmon. Dar când a fost chemată ea era deja prea târziu pentru a salva mișcarea de marea dezamăgire.

Însemnările următoare despre acești doi oameni sunt luate din cartea *A Prophet Among You* (Un profet printre voi), de T. Housel Jemison, pag. 485-487, publicată de Pacific Press în 1955:

„Lui William E. Foy, membru al Bisericii Baptiste Libere, care a fost pregătit pentru slujire, i s-au dat două viziuni în Boston, în 1842, — una pe 18 ianuarie și cealaltă pe 4 februarie. În prima din aceste descoperiri, Foy a văzut răsplata minunată a celor credincioși și pedeapsa celor păcătoși. Nefiind instruit să relateze și altora ceea ce-i fusese arătat, el nu a spus nimănui viziunea sa; dar el nu avea pacea minții. În cea de-a doua descoperire, el a fost martor cum mulțimile pământului au compărut înaintea barei de judecată a cerului; un ‚înger puternic‘ cu o trâmbiță de argint în mână era gata să coboare spre pământ prin ‚trei trepte‘; a mai văzut cărțile cu rapoarte în ceruri; venirea lui Hristos și răsplătirea celor credincioși. Și i s-a dat porunca: ‚Tu trebuie să descoperi acele lucruri care ți-au fost arătate și, de asemenea, să avertizezi pe semenii tăi să fugă de mânia care vine‘. *The Christian Experience of Wm. E. Foy, Together With The Two Visions He Received* (Experiența creștină a lui Wm. E. Foy, împreună cu cele două viziuni pe care le-a primit), 1845.

„La două zile după această descoperire i s-a cerut de către pastorul bisericii Bloomfield Street, din Boston, să relateze viziunile. Cu toate că era un vorbitor fluent, el s-a supus cu șovăire, temându-se că prejudecata generală împotriva viziunilor și faptul că era un mulatru ar fi făcut lucrarea lui dificilă. ‚Marea congregație adunată‘ a fost fermecată și, cu această încurajare inițială, Foy a călătorit trei luni vestindu-și solia în ‚case arhipline‘. Apoi, pentru a procura mijloacele pentru întreținerea familiei, a părăsit lucrarea publică pentru un timp, dar, negăsind ‚liniște nici ziua, nici noaptea‘, a reluat-o din nou. Ellen Harmon, care era doar o fetiță, l-a auzit vorbind la Beethoven Hall, în Portland, Maine. (Interviul lui D. E. Robinson cu D-na E. G. White, 1912. White Publications, D. F. 231).

„Aproape de timpul de așteptare din 1844, după cele spuse de J. N. Loughborough, lui Foy i s-a dat cea de-a treia viziune în care erau prezentate trei platforme, viziune pe care el n-a putut-o înțelege prin lumina credinței sale despre iminenta venire a lui Hristos, și el și-a încetat lucrarea publică. [*The Great Second Advent Movement* (Marea mișcare a celei de-a doua veniri), pag. 146, 147.]

„S-a întâmplat că, la scurt timp după aceasta, Foy a fost de față

la o adunare în care Ellen Harmon și-a relatat primele ei viziuni. Ea nu știa că el era de față până ce el nu a întrerupt-o cu un strigăt puternic și a exclamat că aceasta era exact ceea ce el văzuse.“ (D. F. 231.) Foy a mai trăit puțin timp după aceea.

„Aproape de timpul așteptatei reveniri din toamna anului 1844, lui Hazen Foss, un tânăr adventist de talent, i s-a dat de asemenea o descoperire a experienței poporului advent. Scurtă vreme după trecerea timpului, i s-a dat porunca să relateze viziunea altora, însă el nu a fost deloc dispus să facă acest lucru. El a fost avertizat de către Dumnezeu cu privire la consecințele eșecului de a relata și altora ceea ce i se descoperise, și i s-a spus că dacă va refuza, atunci lumina va fi dată altcuiva. Dar el resimțise foarte puternic dezamăgirea din 1844 și ,a spus că fusese amăgit‘. După o severă luptă mintală ,s-a hotărât să nu relateze viziunile‘. Apoi, ,simțăminte foarte stranii l-au străpuns, și un glas i-a spus: Tu ai alungat Duhul Domnului‘. — E. G. White Letter 37, 1890.

„Îngrozit de încăpățânarea și răzvrătirea sa‘ el ,a spus Domnului că voiește să relateze viziunea‘, dar când a încercat să o relateze înaintea unei grupe de credincioși, nu a putut să și-o mai reamintească. În van au fost străduințele sale de a-și aminti scenele care i-au fost arătate; și apoi cu adâncă disperare a exclamat: ,S-a dus de la mine; nu mai pot spune nimic, iar Duhul Domnului m-a părăsit‘. Martorii scenei au descris-o ca fiind ,cea mai groaznică întâlnire la care au fost vreodată‘. — *ibid*.

„La începutul anului 1845 Foss a auzit-o pe Ellen Harmon relatându-și prima viziune înaintea grupei de credincioși din Portland, Maine. El a recunoscut în relatarea ei o descriere a ceea ce i se arătase. Întâlnind-o în dimineața următoare el i-a relatat experiența sa, neștiută de ea până atunci, și a încurajat-o să-și îndeplinească cu credincioșie lucrarea, declarând: ,Cred că viziunile au fost luate de la mine și ți-au fost date ție. Să nu refuzi să ascuți de Dumnezeu, pentru că acest lucru îți va pune în primejdie sufletul. Eu sunt un om pierdut. Tu ești aleasă de Dumnezeu; fii credincioasă în îndeplinirea lucrării tale, și coroana pe care aș fi putut s-o am eu o vei primi tu‘. — *ibid*. Comparând datele, ele arată că lui Ellen Harmon i s-a dat prima descoperire după ce lui i se spusese că viziunile au fost luate de la el. Deși Hazen Foss a trăit până în 1893, el niciodată nu a mai dat pe față interes în problemele religioase.“ [Arthur L. White în *Ellen G. White, Messenger to the Remnant* (Ellen White, Solul rămășiței), pag. 29, 30.]

Una din pietrele de poticnire serioase din mințile mileriților a fost ideea că ei aveau ultima solie. De aceea, ei au văzut un singur înger, acolo unde ar fi trebuit să vadă cel puțin trei. (Vezi *Tragedia*

veacurilor, cap. 19, par. 25-27). Dacă această greșeală ar fi fost corectată, ei ar fi trebuit să se aștepte la apariția altor doi soli cerești, precum și a soliilor și mișcărilor pe care aceștia le reprezentau. Ei ar fi trebuit să înțeleagă că Mântuitorul nu avea cum să vină în octombrie 1844, pentru că înainte de venirea Sa mai erau încă alte profeții ce urmau să fie împlinite.

Din acest motiv, Dumnezeu i-a dat lui William E. Foy viziunea care avea de-a face cu cele trei platforme. A fost tragic că, deoarece viziunea nu a coincis cu așteptările sale, el a refuzat s-o vestească altora. Dacă el ar fi făcut-o și dacă solia ar fi fost primită și înțeleasă, credincioșii ar fi fost scutiți în mod sigur de marea dezamăgire. Aceeași viziune, a celor trei platforme, i-a fost dată lui Ellen Harmon. Când ea a vestit această solie adventiștilor din vremea sa, aceasta a servit la corectarea ideilor eronate cu privire la venirea lui Hristos. Din nefericire, datorită întârzierii cauzate de eșecul lui William Foy, aceasta a venit prea târziu pentru a-i mai scăpa de marea dezamăgire.

Există astfel o dovadă solidă care confirmă că Domnul a făcut tot ceea ce i-a stat în putință prin instrumentele ineficiente și șovăitoare pe care le-a avut l-a dispoziție, pentru a-i lumina pe credincioșii așteptători până la punctul unde ar fi văzut clar trecerea lui Hristos din Sfânta în Sfânta Sfintelor, în 1844. Astfel, în loc ca ei să aștepte plini de nădejde venirea Lui pe norii cerului, ar fi trebuit să-l urmeze prin credință, atunci când s-a dus înaintea Tatălui.

Există însă două declarații pe care unii le-au folosit pentru a susține ideile lor false că Dumnezeu, în mod deliberat, a ținut ascunse aceste lucruri pentru a curăți biserica, supunând-o unei încercări severe. Acest lucru nu e adevărat, pentru că Scripturile învață că Dumnezeu nu ispitește pe nimeni.

„Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-l iubesc. Nimeni, când este ispitit, să nu zică: „Sunt ispitit de Dumnezeu“. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni.“ *Iacov* 1,12.13.

A aduce un test sau o încercare în mod intenționat asupra popoului Său, ascunzând adevărul în mod deliberat, înseamnă a se face vinovat de ispitirea copiilor Săi, o lucrare pe care Dumnezeu a declarat că n-o va face niciodată.

Să examinăm acum unele dintre aceste declarații „dificile“. Prima pe care o luăm în considerație urmărește paralelismul dintre împlinirea profeției care viza intrarea triumfală a lui Hristos în Ierusalim, călare pe un măgăruș, și lucrarea mileriților.

„Cu cinci sute de ani mai înainte, Domnul declarase prin prorocul

Zaharia: „Saltă de veselie, fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe”. *“Zaharia 9,9. Dacă ucenicii și-ar fi dat seama că Hristos mergea la judecată și la moarte, n-ar mai fi împlinit această profecie.*

În același fel, Miller și tovarășii lui au împlinit profecția și au dat o solie pe care Inspirația prezisese că va fi dată lumii, dar pe care ei n-ar fi dat-o dacă ar fi înțeles pe deplin profeciile ce arătau spre dezamăgirea lor, și care prezentau o altă solie ce trebuia predicată tuturor popoarelor, înainte ca Domnul să vină.” *“Tragedia veacurilor, cap. 22, par. 38, 39.*

Acest citat este în esență o declarație a unui fapt. În cazul ucenicilor adevărul era că, dacă ar fi înțeles că Hristos urma să fie arestat, judecat și răstignit, în loc de a fi pus pe tronul unui rege, nu ar fi putut împlini niciodată profecția. Acest lucru este foarte adevărat! Ei nu ar fi putut împlini profecția!

Dar acum vine problema. De la acest punct oamenii de rând încep să raționeze în mod incorect. Ei par să nutrească ideea preconcepută că profeciile lui Dumnezeu sunt o declarație despre ceea ce va face El, mai degrabă decât o declarație despre ce urmează să se întâmple. Dumnezeu nu face preziceri și apoi în mod arbitrar își folosește puterea Sa extraordinară pentru a fi sigur că ele se vor împlini.

De exemplu, când El a prezis prin Noe că pământul va fi acoperit de apele potopului, Dumnezeu nu a prezis ceea ce avea să facă El, ci care avea să fie consecința inevitabilă a cursului fără frâu al păcatului urmat de generația aceea stricată. Dacă, pe de altă parte, antediluvienii ar fi luat seama la avertizarea lui Iehova, așa cum puteau să facă, după cum și El dorea ca ei să facă, atunci dezastrul ar fi fost evitat. Pământul și populația lui nu ar fi fost nimicite. Adevărul este că Domnul știe ce urmează și își avertizează poporul despre soarta teribilă care-l așteaptă. Apoi El face totul pentru a împiedica profecția Sa să se întâmple. Din acest motiv, El l-a umplut pe Noe cu puterea Sa și l-a îndrumat să cheme lumea la pocăință. Dacă eforturile Domnului ar fi fost avut succes, lucrurile nu s-ar fi întâmplat după cum fusese prezis. De aceea, potopul a venit în ciuda eforturilor lui Dumnezeu de a-l împiedica, și nu pur și simplu pentru că îl prezisese. Ar trebui notat faptul că, dacă oamenii s-ar fi întors de la căile lor rele cu rezultatul că potopul n-ar mai fi venit, acest lucru în sine ar fi făcut ca Dumnezeu și servul Său Noe să fie profeti falși. Întotdeauna este implicată o condiție în acest gen de profecție, după cum este arătat la modul cel mai simplu în *Ieremia 18,7-10.*

„Deodată zic despre un neam, despre o împărăție, că-l voi smulge, că-l voi surpa, și că-l voi nimici; dar dacă neamul acesta, despre care am vorbit astfel, se întoarce de la răutatea lui, atunci și Mie îmi pare rău de răul pe care îmi pusesem în gând să i-l fac. Tot așa însă, deodată zic despre un neam, sau despre o împărăție, că-l voi zidi sau că-l voi sădi. Dar dacă neamul acesta face ce este rău înaintea Mea, și n-ascultă glasul Meu, atunci îmi pare rău și de binele pe care aveam de gând să i-l fac.“

Dumnezeu și-a demonstrat în multe ocazii atașamentul Său față de aceste principii. Un exemplu remarcabil îl găsim în vizita lui Iona la Ninive. El a fost instruit să declare în mod anume că Ninive va cădea în patruzeci de zile, dar ninivenii s-au pocăit și nimicirea a fost amânată multă vreme, până când și-au tăgăduit pocăința și au căzut într-o apostazie și mai grozavă.

Când Israel a fost scos din Egipt, Domnul a promis în mod specific că îi va conduce pe ei și pe copiii lor în țara făgăduită, dar când au apostaziat la Cades-Barnea, El nu i-a mai putut conduce în țara respectivă. În schimb, ei au fost întorși înapoi la un marș al morții de patruzeci de ani, căruia nu i-a supraviețuit aproape nici unul din generația aceea, cu excepția lui Iosua, Caleb și membrii seminției lui Levi, care nu fuseseră numărați. Blestemul a fost pronunțat împotriva semințiilor care erau numărate. „Trupurile voastre moarte vor cădea în pustia aceasta. Voi toți, a căror numărătoare s-a făcut, numărându-vă de la vârsta de douăzeci de ani în sus, și care ați cântit împotriva Mea.“ *Numeri* 14,29.

O dată ce aceste principii sunt înțelese, profeția lui Zaharia cu privire la intrarea lui Hristos în Ierusalim călare pe un măgăruș nu mai pune nici un fel de probleme. Domnul știa când a făcut prezicerea că Hristos va avea doisprezece ucenici și că vor fi prinși în gheara ideilor și teoriilor greșite. De aceea, El știa exact cum vor reacționa la spectacolul intrării lui Hristos în Ierusalim ca împărat și a descris aceasta în profeție. Dacă, între timp, eforturile lui Hristos de a-i lumina ar fi fost pline de succes, atunci ei ar fi reacționat diferit și n-ar mai fi putut împlini acea profeție.

Același lucru este adevărat cu privire la mileriți. Domnul a așternut pe hârtie prezicerea despre experiența lor, nu așa cum dorea El să fie, ci așa cum știa că avea să se întâmple. Apoi, pentru a salva tot ceea ce putea fi salvat de rezultatul dureros al ideilor nutrite de ei, El a îndreptat evenimentele în folosul cel mai bun cu putință pentru solie. Acesta este gândul care e conținut în declarația următoare:

„Solia avea ca scop să încerce și să curețe biserica.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 19, par. 3 de la sfârșit.

Aceste cuvinte par a spune că Dumnezeu a plănuit în mod personal dezamăgirea, așa încât să impună un test atât de mare tocmai pentru a fi sigur că biserica va fi curățită de persoanele care doar profesau adevărul. Totuși, contextul declarației oferă mai multă lumină asupra subiectului:

„Dar Dumnezeu și-a împlinit planul Său binefăcător, îngăduind ca avertizarea cu privire la judecată să fie dată exact așa cum a fost dată. Ziua cea mare era la uși și, în providența Sa, oamenii au fost cercetați la timpul hotărât, pentru a le descoperi ce era în inimile lor. Solia avea ca scop să încerce și să curețe biserica. Ei erau conduși să vadă dacă sentimentele lor erau legate de lumea aceasta sau de Hristos și de cer. Ei susțineau că iubesc pe Mântuitorul și acum trebuia să-și dovedească iubirea. Erau ei gata să renunțe la nădejdlile și ambițiile lor lumești și să întâmpine cu bucurie venirea Domnului lor? Solia urmărea să-i facă în stare să vadă adevărata lor stare spirituală; a fost trimisă din milă pentru a-i trezi să caute pe Domnul cu pocăință și umilință.“ *ibid.*

Notăți că Domnul a îngăduit doar, nu a dirijat solia spre a fi dată în felul în care a fost dată. El n-ar fi dat niciodată sarcina celor credincioși să declare că Hristos va veni pe acest pământ la 22 octombrie 1844, pentru că acesta nu era adevărul. Dumnezeu, care este Adevărul, nu ar porunci să fie proclamat un neadevăr. „... Eu sunt calea, adevărul, și viața...” *Ioan 14,6*. Tot ceea ce El putea face era să îngăduie, deoarece nu ar fi putut preveni predicarea lui. El făcuse tot ce i-a stat în putință prin agenții pe care i-a avut la îndemână, pentru a fi sigur că doar adevărul va fi proclamat. Cu toate acestea, când aceste eforturi au eșuat, El nu și-a abandonat poporul, ci a folosit evenimentele spre cel mai mare folos, chiar dacă prin acest act al iubirii și milei știa că avea să fie judecat greșit și condamnat pe nedrept. El a fost acuzat pe nedrept pentru faptul că a ținut ascunse chiar adevărurile pe care El s-a silit atât de sânguinos să le descopere.

Autorul acestei cărți nu-i acuză pe milerii de o amăgire voită în 1844. Ei au crezut cu conștiinciozitate că ceea ce învățau era adevărul și-l predica ca atare. Cu toate acestea, era o minciună și, ca atare, a creat o agitație nefirească ce a atras un mare număr de persoane nesfințite de care mișcarea trebuia să fie curățită. Lucrurile s-au desfășurat în felul următor:

O eroare va atrage întotdeauna mai mulți discipoli decât adevărul. Spunând lumii că Împăratul împăraților venea personal pe pământ în mai puțin de trei luni, era mult mai captivant decât a învăța că El se mută din prima în a doua încăpere a templului din

ceruri, ca după aceea, la o dată neprecizată, să vină pe pământ. Solia adevărului era la fel de solemnă, însă avea să fie privită așa doar de cei cu un bun simț spiritual. Astfel, dacă adevărul lui Dumnezeu ar fi fost proclamat fără nici o eroare în 1844, atunci ar fi fost cu mult mai puține fecioare neînțelepte în mișcare și nu ar fi fost nevoie de o curățire drastică.

Probabil că cea mai dificilă declarație dintre toate este următoarea: „Am văzut pe poporul lui Dumnezeu bucuros în așteptare, uitându-se după Domnul lor. Dar Dumnezeu intenționa să-i pună la probă. Mâna Sa a acoperit o greșeală care fusese făcută în calculele perioadelor profetice. Cei care așteptau pe Domnul lor nu au descoperit această greșeală și nici oamenii cei mai învățați care se împotriveau fixării acelei date nu au reușit s-o observe. Dumnezeu intenționa ca poporul Său să se confrunte cu o dezamăgire... Ei au fost conduși din nou la Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului a fost îndepărtată de pe cifre și greșeala a fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844...” *Experiențe și viziuni*, cap. Solia primului înger, par. 8, 9.

Deci, mâna Domnului a acoperit cifrele până când a luat-o deoparte și le-a expus vederii. Dacă aici cuvintele care descriu purtarea lui Dumnezeu sunt interpretate în același fel ca atunci când ele descriu purtarea oamenilor, atunci Dumnezeu se face vinovat în mod voit de ascunderea informației pentru a putea pune la cale un test care să-i elimine pe cei nesfințiți. Dar această curățire a devenit necesară doar fiindcă învățătura greșită a inundat mișcarea cu un număr atât de mare de oameni nesfințiți, încât din cei cincizeci de mii care au dat buzna în timpul strigătului de la miezul nopții doar un foarte mic număr a făcut față testului înspăimântător. O asemenea concluzie este de neacceptat pentru aceia care cunosc adevărul despre caracterul lui Dumnezeu. El nu folosește niciodată principiul fals care declară că scopul scuză mijloacele. El lucrează doar în neprihănire și în adevăr, dar niciodată în păcat și în eroare.

Acest lucru înseamnă că, dacă avem de gând să înțelegem expresia „Mâna Sa a acoperit o greșeală care fusese făcută în calcule”, atunci trebuie să dăm o nouă definiție scripturistică cuvântului „a acoperit”, așa cum se aplică purtării lui Dumnezeu. Vom descoperi că același principiu de interpretare se aplică și atunci când definim expresia „Dumnezeu distruge”.

Procesul prin care Dumnezeu distruge este că El vine la cel păcătos cu solia iubirii și a milei. Dacă păcătosul respinge aceste

apeluri pline de iubire, atunci el își înăsprește puterea de împotrivire prin exercitarea ei. Astfel, inima lui se împietrește de fiecare dată când refuză ofertele harului divin. În acest fel Dumnezeu îl nimicește prin încercarea de a-l salva. Cu cât Domnul lucrează mai mult pentru a-l izbăvi, cu atât mai mult este aceasta spre distrugerea lui.

Dacă Iehova știe că acesta va fi rezultatul stăruințelor Sale, atunci de ce se mai apropie de păcătos dacă, făcând lucrul acesta, situația lui devine și mai rea?

Care este alternativa?

Este aceea de a-l părăsi pe păcătos fără a mai face vreo încercare de a-l salva, dar acest lucru este ceva pe care inima divină, plină de iubire, este neînstare să-l facă. Deci, dacă Dumnezeu nu face nimic pentru păcătos, El îl distruge lăsându-l pradă destinului lui, în timp ce, dacă își întinde mâna să-l salveze, îl împinge într-o apostazie totală, afară de cazul că respectivul om a ales să primească mântuirea. Fie una, fie cealaltă, Dumnezeu îl nimicește pe păcătos. Dar cât de diferită este această lucrare de nimicire de metodele folosite de oameni. Dumnezeu este doar salvator. Fiecare acțiune din partea Sa este intenționată să salveze din păcat și de la moarte și din acest motiv nu este calculată niciodată spre a nimici. Numai atunci când oamenii resping slujirea salvatoare a lui Dumnezeu se întorc spre o lucrare de distrugere.

Același lucru este adevărat când se spune că Dumnezeu acoperă adevărul. El îl acoperă prin încercarea de a-l descoperi. Când caută să-și descopere adevărul mântuitor înaintea celor care sunt fixați în ideile și teoriile lor preconcepute, eforturile Lui sunt respinse, ochii lor sunt închiși față de descoperirile divine, iar adevărul este acoperit. Dacă Domnul adoptă alternativa de a nu face nici o încercare de a revărsa lumină în mințile întunecate, atunci El din nou acoperă adevărul. Dacă El alege prima variantă, atunci acoperă adevărul prin încercarea de a-l descoperi. Dacă urmează a doua variantă, atunci El acoperă adevărul prin neanunțarea lui. În cazul mileritilor, El a făcut tot ceea ce i-a stat în putință în acele circumstanțe pentru a descoperi adevărul, însă ideile lor preconcepute au fost atât de puternice, încât interpretarea corectă a rămas acoperită.

În modul acesta învățătura eronată că Hristos avea să vină în 1844 a dat naștere unei situații care ar fi trebuit să nu existe niciodată. Ea a umplut rândurile mișcării cu aproximativ cincizeci de mii de oameni, cei mai mulți dintre ei fiind motivați de teama nimicirii veșnice, pe de o parte, iar pe de alta de perspectiva bogățiilor veșnice. Prezența lor n-ar fi putut fi vreodată o binecuvântare

pentru cauză, motiv pentru care era necesar ca ei să fie îndepărtați, o sarcină adusă la îndeplinire de testul mării dezamăgiri.

Astfel, în zilele premergătoare lui 22 octombrie 1844, a luat naștere o situație nefericită din pricina unei învățături eronate. Este o greșeală să presupunem că această curățire săvârșită prin marea dezamăgire a pus toate lucrurile în ordine.

Nu s-a întâmplat așa. E adevărat că falșii credincioși au fost cernuți afară, dar cei credincioși care au fost în stare să supraviețuiască încercării, au rămas teribil de răniți din cauza urmărilor. Mai mult decât atât, vrăjmașii adevărului au făcut rost de argumente puternice prin care să discrediteze mica turmă a celor credincioși. Ei susținuseră în mod specific și cu convingere că Hristos urma să vină și, pentru că nu a venit, ei au fost denunțați ca soli falși. Era o acuzație care era ușor de crezut pentru cei batjocoritori, dar greu de suportat de poporul advent.

Pentru a înțelege cât de adânci au fost rănilor pricinuite adevăratei biserici în 1844 și cât de durabile au fost efectele lor, este necesar să studiem alunecarea în apostazie care a urmat atât de repede după marea dezamăgire.

Raportul cu privire la acest lucru îl găsim în special în *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 1, cap. Păzitorul fratelui tău — cap. Biserica Laodicea. Acestea sunt primele cinci mărturii adresate bisericii. Chiar primele cuvinte scrise în 1855 sunt prevestitoare de rău: „Am văzut că Spiritul Domnului s-a îndepărtat din biserică. Slujitorii Domnului s-au încrezut prea mult în tăria argumentelor și nu au avut acea încredere fermă în Dumnezeu pe care ar fi trebuit s-o aibă.” *Mărturiile pentru comunitate*, vol. 1, cap. Păzitorul fratelui tău, par. 2.

De la această pagină înainte a fost dată solie după solie, avertizând pe membrii bisericii despre declinul constant al condiției lor spirituale, până când au fost informați că au căzut în îngrozitoarea condiție laodiceană, nemaiaivând aur, haine albe și alifie pentru ochi. Aceasta însemna că ei nu aveau îndreptățirea prin credință, neprihănirea lui Hristos și discernământ spiritual. Or acest lucru era o declarație a faptului că pierduseră Evanghelia lui Isus Hristos, nefiind nimic mai mult decât mărturisitori formali.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu și-a mai revenit niciodată din acea condiție tragică. Că lucrurile se înrăutățiseră și mai mult în 1890 este evident din această declarație inspirată:

„De la timpul conferinței de la Minneapolis încoace, am văzut starea Bisericii Laodicea ca niciodată mai înainte. Am auzit mustrarea lui Dumnezeu adresată celor care se simt foarte mulțumiți, care nu

își cunosc sărăcia lor spirituală. Isus le vorbește acestora așa cum a făcut cu femeia samariteancă: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau!, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie”.

Asemenea iudeilor, mulți și-au închis ochii ca nu cumva să vadă; dar acum există o primejdie la fel de mare prin faptul că se închid ochii față de lumină și se umblă departe de Hristos, nesimțind lipsă de nimic, așa cum a fost când El era pe pământ. Mi s-au arătat multe lucruri pe care le-am prezentat înaintea poporului cu solemnitate și seriozitate, însă aceia ale căror inimi s-au împietrit prin critică, gelozie și bănuieli rele, nu știau că erau săraci, ticăloși, orbi și goi. Aceia care se împotrivesc soliilor lui Dumnezeu date prin serva Lui umilă, gândesc că sunt în contradicție cu sora White pentru că ideile ei nu sunt în armonie cu ale lor; dar acest dezacord nu este cu sora White, ci cu Domnul care i-a dat lucrarea pe care ea o are de făcut.” *The Review and Herald*, 26 august 1890.

Domnul i-a trimis pe Waggoner și Jones să scoată biserica din condiția laodiceană și să o aducă înapoi la solia îngerului al treilea în adevăr — Evanghelia cea vie, puternică și mântuitoare a lui Isus Hristos. Dar efortul Său a eșuat. Majoritatea membrilor au rămas așa cum erau. De atunci încoace, singura solie care ar fi putut vindeca maladia a fost ținută în afara bisericii. Boala laodiceanismului căldicel, căreia biserica i-a căzut pradă în jurul anului 1859, nu a fost niciodată vindecată și nici nu există vreo speranță că va fi vindecată vreodată în organizația adventiștilor de ziua a șaptea.

Această tragedie este urmarea cea mai rea care s-a dezvoltat vreodată din învățătura eronată din 1844 și dovedește că efectele unor învățături și practici eronate sunt cu mult mai nimicitoare și mai pline de consecințe decât ne închipuim în mod obișnuit. Amințiți-vă de exemplu urmările care s-au dezvoltat când Pavel, în timpul ultimei sale vizite la Ierusalim, le-a îngăduit conducătorilor bisericii să devină rezolvatorii săi de probleme, în locul lui Dumnezeu. Acest lucru a condus la arestarea lui, la moartea lui prematură, la accelerarea apostaziei în biserică, la prelungirea excesivă a timpului și la dezvoltarea monstruoasei papalități.⁸

Profunzimea rănii produse mișcării din 1844 prin marea dezamăgire nu se măsoară doar prin numărul celor care au fost cernuți afară. Problema merge cu mult mai adânc decât atât. Cei care au fost cernuți afară nu au mai influențat sau direcționat cursul pe

8 Vezi *Odihna divină de Sabat*, capitolele 10 și 11, care se poate procura de la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

care urma să-l ia biserica, însă aceia care au rămas și care au suportat agoniile mintale și spirituale ce le fuseseră pricinuite, au hotărât destinul bisericii.

Un simptom al problemei ne este descoperit în nelegiuirile deosebite care-i asaltaseră pe credincioșii adventiști din momentul căderii lor în laodiceanism. Prin acele mărturii timpurii, în repetate rânduri, Domnul a numit egoismul și lăcomia ca fiind păcatele care i-au despărțit de Dumnezeu, invitând prezența diavolului.

Chiar prima mărturie din *Mărturii pentru comunitate* este intitulată „Păzitorul fratelui tău“. Domnul a arătat foarte clar prin intermediul ei că Duhul Sfânt se depărta de biserică. Motivul care stătea la baza acestei depărțări era concentrarea lor egoistă asupra dezvoltării siguranței materiale, în timp ce ignorau nevoile fizice și spirituale ale fraților lor și ale săracilor. Ei erau ocupați „...să adauge fermă după fermă, teren după teren, casă după casă...“ Ei au fost avertizați că erau păzitorii fraților lor și că dacă vor continua să ignore această răspundere cu prețul fraților lor, vor pierde moștenirea lor veșnică.

Mărturia numărul trei este intitulată „Fii plin de râvnă și pocăiește-te“, și a fost prezentată bisericii în 1857. În ea Domnul declară în mod specific că:

„Înclinația spre lume, egoismul și lăcomia au distrus spiritualitatea și viața poporului lui Dumnezeu.

Pericolul pentru poporul lui Dumnezeu în ultimii câțiva ani a fost iubirea de lume. Din aceasta au izvorât păcatele egoismului și lăcomiei. Cu cât obțin mai mult din ceea ce aparțin acestei lumi, cu atât mai mult se leagă sufletește de ea; și încă doresc mai mult. Îngerul a spus: „Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului, decât să intre un om bogat în împărăția lui Dumnezeu“. Cu toate acestea, mulți dintre cei care pretind a crede că noi avem ultimul cuvânt de avertizare pentru lume se luptă cu toate puterile lor să se așeze într-o poziție din care este mai ușor ca o cămilă să treacă prin urechea acului decât să intre ei în Împărăție.“ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, cap. Fii plin de râvnă și pocăiește-te, par. 1, 2.

Domnul a folosit în octombrie 1857 din nou experiența dramatică a tânărului bogat pentru a atrage atenția credincioșilor spre primejdia ce se află în iubirea lumii și a bogățiilor ei. Egoismul și lăcomia s-au dovedit a fi ruina aceluși tânăr care a ales să întoarcă spatele vieții veșnice mai degrabă decât să jertfească totul pentru Domnul.

Nu am depus nici un efort de a cita aici toate declarațiile ce subliniază egoismul și lăcomia ca fiind păcatele deosebite care nimiceau spiritualitatea bisericii și care îi conduceau pe membrii ei la starea

părăginită laodiceană. Am citat suficient pentru a stabili faptul că aceste păcate erau problema predominantă. Este de recomandat ca cititorul profund să studieze *Mărturii pentru comunitate*, vol. 1, cap. Păzitorul fratelui tău — cap. Biserica Laodicea, spre a vedea pentru sine cât de des sunt repetate aceste două rele ce sunt arătate ca fiind cauza declinului bisericii.

Dar de ce s-a întâmplat ca aceste păcate să fi fost acelea care au stăpânit biserica de-a lungul acelei perioade? De ce erau membrii bisericii obsedați de această dorință necumpătată de a-și consolida siguranța materială cât de mult posibil? Existau multe alte păcate pe care ar fi putut să le înfăptuiască, însă se spune foarte puțin, sau mai nimic despre ele. Care să fie motivul?

Există un motiv foarte întemeiat pentru aceasta. Ei trecuseră printr-o experiență sfâșietoare în marea dezamăgire care-i afecta se profund. Ei n-au mai fost niciodată aceeași, deoarece au fost incapabili să iasă din acel calvar cu o încredere nevătămată în Dumnezeu. O ilustrație despre aceasta ne este dată în experiența celor care au suferit prima dezamăgire, cu mult mai blândă, când anul în care se așteptaseră de prima dată să-și facă apariția Mântuitorul lor iubit, în aprilie 1844, trecuse. Pe durata acelui timp de așteptare credința lor era tare, entuziasmul lor vibrant, iar ei trăiau în asigurarea că în curând vor fi în ceruri.

Erau mângâiați de înțelegerea faptului că trecuseră cu vederea timpul de zăbavă sau de așteptare, dar cu toate acestea, în ei avusesse loc o schimbare. Ei erau mult mai prudenți, mult mai reținuți. Nu mai erau gata să se lase pătrunși de spiritul advent, așa cum făcuseră mai înainte. Iată ce scrie inspirația despre aceasta:

„Lumina din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit asupra situației în care se aflau și au descoperit un timp de întârziere: „Dacă zăbovește (proorocia), așteapt-o’. În dragostea lor pentru imediata venire a lui Hristos, ei trecuseră cu vederea întârzierea împlinirii viziunii, care era calculată pentru a-i da pe față pe adevărații așteptători. Aveau din nou un punct temporal fixat. Cu toate acestea, am văzut că mulți dintre ei nu puteau trece peste dezamăgirea lor severă și erau incapabili de a avea acel nivel al zelului și energiei care le marcaseră credința în 1843.” *Experiențe și viziuni*, cap. Soția primului înger, par. 3 de la urmă.

Acum să luăm în considerare experiența prin care au trecut credincioșii când a venit marea dezamăgire. Ei au fost atât de siguri că Domnul va veni încât nici nu au mai luat în considerare o altă eventualitate. Încrezători că nu vor mai petrece altă iarnă pe acest pământ, ei nu și-au strâns recoltele, nu și-au făcut rezerve de hrană

și de combustibil, nefăcându-și astfel nici o provizie pentru iarna aspră care avea să-i aștepte.

Așteptări dintre cele mai fericite le umpleau inimile. În general au putut ignora batjocurile vrăjmașilor lor care, în orice caz, erau oarecum ținuți în frâu datorită puterii convingătoare a soliei. Nici un sacrificiu și nici un efort nu erau socotite prea mari. Consacrarea lor față de cauza cea mai vrednică de încredere era totală și fără rezerve.

Apoi a urmat ceva imposibil de crezut. Domnul nu a venit. Ei au fost șocați, năucți, îngroziți, nedumeriți, confuzați și, în unele cazuri, chiar mânioși pe Dumnezeu. Mulți s-au simțit înșelați și trădați, se gândiseră că Dumnezeu se folosise de ei. După scurt timp, vrăjmașii lor s-au dezlănțuit prin ridiculizare și batjocură fără frâu. Ce răniri și ce umilințe amare a produs aceasta copiilor îndurerați ai lui Dumnezeu!

Se arăta iarna cea aspră a nord-estului Americii cu temperaturi sub zero grade, cu vânturi mușcătoare, cu fulgi de zăpadă ce cădeau impasibili și din greu, cu furtuni cumplite de iarnă. Cantități considerabile de hrană și de lemne pentru foc ar fi trebuit să fie strânse din timp, însă banii și timpul ce erau în mod obișnuit consacrați acestei lucrări, fuseseră jertfiți soliei și mișcării. Cu ce eforturi frenetice trebuie să fi lucrat ei pentru a strânge cele necesare, în timp ce zilele deveneau mai scurte și mai reci! Dar oricât de greu au lucrat ei, majoritatea, dacă nu chiar toți, trebuie să fi înfruntat trei sau patru luni cumplite. Lipsiți de hrană și de lemne pentru foc, ei trebuie să fi petrecut ore în șir suferind de frig și de foame în cursul cărora s-au hotărât cu ferovare să nu-și mai permită niciodată să fie prinși pe picior greșit.

Credința majorității s-a deteriorat peste limitele posibilității de refacere. Aceștia au părăsit adevărul pentru ca niciodată să nu se mai întoarcă. Nu mai făceau parte din mișcare, iar reacția lor n-a mai avut efect asupra istoriei ei viitoare. Însă supraviețuitorii au fost cei a căror influență a contat. Chiar dacă și-au păstrat încă credința în adevăr și au acceptat lumina care le-a arătat unde fuseseră greșiți, totuși erau încă răniți. Deși ei nu mai puteau îndrăzni să-și exprime gândurile, totuși, în adâncul ființei lor, simțeau că Dumnezeu i-ar fi înșelat, că se folosise de ei și că fuseseră trădați. Ei nu au înțeles adevărurile frumoase care nouă ne sunt dragi despre caracterul neprihănit și perfect al lui Dumnezeu.⁹ Nu li se arătase niciodată că Dumnezeu este un Dumnezeu neprihănit care păzește toa-

9 Vezi *Iată Dumnezeul vostru*, care se poate procura de la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

te legile Sale, că El este adevărul și niciodată nu amăgește pe nimeni, că nu nimicește și că iubirea Sa este într-adevăr infinită și nu conține nici cele mai infime urme de egoism.

Deoarece nu-l cunoșteau pe Dumnezeu în lumina aceasta, simțeau că nu se puteau încrede în El necondiționat, fără rezerve. De aceea, pentru a-și asigura siguranța personală s-au întors spre faptele lor. Ei au muncit cu sârguință și cu o intensitate demnă de o cauză mai bună, pentru a-și adăuga fermă după fermă, teren după teren și casă după casă. Ei au acționat ca și cum acest pământ era cerul. Era o reacție naturală care, din pricina magnitudinii dezamăgirii lor, devenise o obsesie. De aici s-au tras lăcomia și egoismul, rodul natural ale acestor evenimente nefericite și inutile.

Să facem pe scurt rezumatul evoluției acestei istorii triste. Înainte ca solia despre cea de-a doua venire să înceapă să se facă auzită, comunitatea religioasă era stăpânită de eroarea că această lume este sanctuarul. Așa se face că, atunci când William Miller a început să predice *Daniel* 8,14 gândea că lucrarea de curățire a sanctuarului însemna curățirea acestui pământ prin foc când Hristos se va întoarce. O asemenea eroare nu putea să conducă decât la așteptări iluzorii care au păgubit foarte mult solia și mișcarea. Dumnezeu a căutat să evite criza trimitând solii prin William Foy, primul om care a fost chemat în slujba de profet. Lucrarea lui Foy a început în ianuarie 1842.

Câtă vreme el a înaintat sub îndrumarea lui Dumnezeu lucrarea sa a fost încununată de un succes remarcabil, dar venise timpul când a încetat de a mai lucra deoarece solia venea în conflict cu vederile sale despre a doua venire.

Dacă solia pe care i-o dăduse Domnul ar fi fost primită și înțeleasă, atunci n-ar fi avut loc niciodată înjghebarea unor așteptări puternice și false. În schimb, mințile oamenilor ar fi fost îndrumate spre Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc unde se desfășura mai departe o lucrare de curățire și rafinare în vederea pregătirii pentru judecată. Foarte, foarte puțini oameni s-ar fi unit cu mișcarea, preîntâmpinându-se astfel nevoia unei curățiri drastice a taberei. Lucrarea ar fi avut atunci o ocazie mult mai bună să înainteze de la un nivel de desăvârșire la altul și ar fi fost terminată cu repeziciune.

În schimb, așteptări false se iviseră atingând un apogeu maxim, urmate apoi de o dezamăgire zdrobitoare. Cei mai mulți părăsiseră mișcarea pentru ca niciodată să nu mai revină, în vreme ce majoritatea acelor care au rămas s-au hotărât în mod înconștient ca niciodată să nu mai fie prinși pe picior greșit. Aceasta a dus la exagerarea neferică a nevoii de a-și asigura propria siguranță și prosperitatea

Iarna din 1844-1845 i-a luat prin surprindere pe aceia care, din cauză că L-au așteptat pe Hristos să vină imediat, au neglijat să adune rezervele de hrană și de combustibil pentru iarnă. Nu e dificil să înțelegem prin ce experiență aspră au trebuit să treacă, și cât de mult și-au dorit ca să nu mai fie prinși din nou pe picior greșit. Dacă ei ar fi putut vedea că Hristos totuși pregătise provizii pentru ei, și dacă și-ar fi păstrat ochii țintă spre El, ei nu s-ar fi întors spre faptele lor pentru a-și asigura singuri viitorul.

materială. Aceasta a făcut ca ei să se pună în locul lui Dumnezeu ca Rezolvator de probleme și Planificator al lor. Singurul rezultat posibil este despărțirea de Dumnezeu, îndepărtarea Duhului Sfânt și pierderea Evangheliei. Adevărata religie este înlocuită de un formalism mortal care distruge trupul, mintea și natura spirituală.

Așa se face că, în loc de a vedea lucrarea încheiată și de a intra devreme în împărăția lui Dumnezeu, credincioșii adventiști au căzut în starea laodiceană din care niciodată nu și-au mai revenit.

În timp ce această soartă teribilă a fost rezultatul firesc al rătăcirii care a fost vestită cu atâta convingere și conștiinciozitate în 1844, credincioșii nu trebuia să cedeze în fața ispitei de a nu se încrede în Dumnezeu și să devină obsedați de dorința de a-și întări baza materială a siguranței lor. Ucenicii lui Hristos au suferit o ispită și mai mare, dar ei au lepădat orice dispoziție de a fi proprii lor rezolvatori de probleme și s-au consacrat fără rezerve cauzei.

„Am făcut referire adesea la parabola celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci neînțelepte. Această parabolă a fost și se va împlini chiar la literă...” *The Review and Herald*, 19 august 1890.

Noi trăim acum în timpul când, prin intermediul lucrării îngerului al patrulea, se vor repeta soliile primilor trei îngeri. Parabola celor zece fecioare este din nou în curs de împlinire. Istoria trecutului se repetă, dar cu unele diferențe favorabile.

Aceasta nu înseamnă că vreuna din împlinirile ei nu a avut loc chiar la literă, așa după cum s-a profetizat. Profetia schițează secvența evenimentelor unde există o paralelă perfectă între ceea ce s-a întâmplat la prima împlinire și ceea ce are loc la cea de-a doua. Între înțelegerea și așteptările fecioarelor care au ieșit în zilele lui Miller și acelea care ies în întâmpinare astăzi există deosebiri.

În trecut solia era bazată pe un timp precis căruia i-au asociat un eveniment greșit. Nu va mai exista nici o altă chemare legată de o dată specifică. Aceasta înseamnă că încordarea irezistibilă care se baza pe o învățătură eronată nu se va mai repeta în aceste zile de pe urmă. Aceasta va însemna că proporția fecioarelor neînțelepte nu va fi la fel de mare ca pe vremea aceea.

Potopul de lumină care a fost revărsat asupra noastră prin lucrarea îngerului al patrulea ne-a eliberat de multele concepții greșite care orbiseră ochii celor din trecut. Ei au făcut greșeala de a presupune că mișcarea lor era ultima, când de fapt era doar prima din cele șapte. Dumnezeu ne-a condus până la punctul unde știm că cea de-a patra mișcare nu este ultima. Mai urmează să vină mișcarea a cincea, a șasea și a șaptea. Noi știm exact care este natura

lucrării finale, adică descoperirea perfectă a caracterului lui Dumnezeu în contrast cu cel al lui Satana, prin care vor fi expuse vederii minciunile lui Satana, și marea luptă se va sfârși.

Noi nu enumerăm aceste diferențe pentru a arăta că suntem mai buni decât ei. Acea generație abia ieșise din întunericul Evului Mediu și, dacă noi am fi fost în locul lor, atunci am fi fost tot atât de mult greșiți ca și ei, în timp ce, dacă ei ar fi trăit astăzi, ar fi cunoscut tot adevărul pe care noi îl cunoaștem. Noi nu suntem mai buni decât ei pentru că pur și simplu nu suntem. Chiar dacă trăim într-un timp când dispunem de mari cunoștințe.

Ceea ce dorim să spunem este că noi avem o pătrundere a adevărului care-i va da posibilitatea lui Dumnezeu să ne conducă prin criza finală cu mai mare exactitate și cu mai mult succes.

CAPITOLUL 11

Al patrulea înger

Există șapte îngeri și șapte mișcări, însă în *Apocalipsa* 14 apar doar șase îngeri. Cel care este al patrulea în secvența reală a îngerilor se află în *Apocalipsa* 18. Deoarece Scriptura îl separă pe cel de-al patrulea de ceilalți șase, unii se întreabă dacă se justifică includerea acestui înger în lista celorlalți. Ei aduc argumentul că, dacă acest înger este unul dintre cei șapte, atunci de ce nu apare și în *Apocalipsa* 14?

Există un bun motiv pentru acest lucru, dar, înainte de a prezenta acest motiv, să luăm în considerare dovezile care arată limpede că îngerul din *Apocalipsa* 18,1-4 este într-adevăr al patrulea în secvența îngerilor.

Până astăzi și-au făcut apariția un număr de îngeri și de mișcări, pe care ei le reprezintă, și, când și-au făcut apariția, fiecare la rândul lui a fost recunoscut și identificat în mod specific în Spiritul Profetic.

Primul înger a apărut în 1831. Există numeroase referințe care dovedesc acest fapt. Vom da aici una din ele. În *Experiențe și viziuni*, cap. Solia primului înger, este descrisă puternica mișcare ce a început o dată cu lucrarea lui William Miller. Prin aceasta putem identifica în mod clar renașterea și reforma care au început în 1831 ca fiind solia primului înger.

În aceeași carte este identificată cu aceeași claritate mișcarea îngerului al doilea. Vezi *Experiențe și viziuni*, cap. Solia celui de-al doilea înger. Ea a început imediat după prima dezamăgire care i-a făcut să sufere pe credincioșii așteptători în aprilie 1844, și a crescut până la faza ei cea mai puternică atunci când în Exeter, Maine, a început strigătul de la miezul nopții, la adunarea de tabără din august 1844.

Începerea soliei și a mișcării îngerului al treilea a coincis cu trecerea lui Hristos din prima în cea de-a doua încăpere a sanctuarului ceresc, la sfârșitul profeției celor 2300 de ani din 22 octombrie 1844.

Acest fapt este confirmat în *Experiențe și viziuni*, cap. Solia celui de-al treilea înger.

Aceste evenimente sunt bine cunoscute printre cei care înțeleg istoria apariției mării mișcări a celei de-a doua veniri ca o împlinire distinctă și reală a profeției biblice, așa încât nu vom depune nici un efort pentru a dovedi aceste adevăruri. Declarațiile clare, specifice și pozitive pe care Dumnezeu le face prin purtătorul Său de cuvânt, profeta Ellen White, nu lasă loc îndoielii sau confuziei în privința acestor îngeri care au apărut în succesiunea lor. Cuvântul clar al lui Iehova a făcut limpede problema pentru totdeauna.

Mai mult decât atât, ceea ce Domnul a făcut în mod consecvent la apariția primilor trei îngeri, fiecare la rândul lui, stabilește un tipar al comportamentului divin care poate fi anticipat sau prevăzut. El a făcut cunoscut faptul că va identifica fiecare înger, cu condiția să aibă la-ndemână un profet, pe măsură ce vor apărea fiecare la rândul lui. Aceasta înseamnă că, dacă îngerul al patrulea a apărut în timpul vieții profetei Ellen White, acesta ar fi trebuit să fie identificat dincolo de orice îndoială. Și el chiar a fost identificat.

Între apariția îngerului al treilea în 1844 și Sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis din 1888, nu se menționează apariția nici unui alt înger. De aceea, îngerul al patrulea nu și-a început lucrarea sa în timpul acelei perioade, ci în 1888 când Domnul a trimis pe solii Săi, Waggoner și Jones, încunoștințând pe credincioșii adventiști prin purtătorul Său de cuvânt că aceasta era cu adevărat lucrarea îngerului din *Apocalipsa* 18. Acest adevăr este confirmat în următoarele declarații, prima dintre ele fiind scrisă în 1892, la patru ani după ce îngerul a început să-și facă auzit glasul. Este clar că se face referire la puternica lucrare a acestui înger, lucrare săvârșită prin Waggoner și Jones, chiar dacă acești doi soli nu sunt amintiți pe nume:

„Timpul încercării este chiar deasupra noastră, pentru că marea strigare a îngerului al treilea a început deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate. Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple întregul pământ.“ *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 984.

În următoarea declarație, numele acestor doi bărbați sunt menționate clar și legate de îngerul din *Apocalipsa* 18, în felul acesta nefiind lăsată nici o îndoială cu privire la sosirea îngerului, a bărbaților prin care el lucra și a soliei pe care a adus-o:

„O rea-voință de a renunța la opiniile preconcepute și de a accepta acest adevăr, stă la temelia unei largi contribuții a opoziției manifestate la Minneapolis împotriva soliei Domnului prin frații

E. J. Waggoner și A. T. Jones. Prin exercitarea acelei opoziții Sataka a reușit să țină departe de poporul nostru, într-o mare măsură, puterea specială a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu tânjea să le-o împărtășească. Vrajmașul i-a împiedicat să obțină acea eficiență pe care ar fi putut s-o aibă prin transmiterea adevărului către lume, așa cum apostolii l-au proclamat după Ziua Cincizecimii. Lumina care urmează să lumineze întregul pământ cu slava ei a fost respinsă și, prin acțiunea fraților noștri, a fost ținută într-o mare măsură departe de lume.“ *Selected Messages*, vol. 1, pag. 234, 235.

Lumina care trebuie să lumineze întregul pământ cu slava ei este solia din *Apocalipsa* 18,1-4. Aici ea este identificată cu cea mai mare claritate posibilă ca fiind solia trimisă prin Waggoner și Jones la Minneapolis.

**Prin Spiritul Profetic,
Dumnezeu a confirmat că:**

Primul înger și-a început lucrarea în 1831.

Cel de-al doilea înger a început imediat după prima dezamăgire din 1844.

Cel de-al treilea înger și-a început lucrarea imediat după cea de-a doua dezamăgire din 1844.

Și cel de-al patrulea a început la Minneapolis, Minnesota, în 1888.

În Spiritul Profetic acest înger niciodată nu este identificat ca „îngerul al patrulea“, dar este evident că el este al patrulea datorită faptului că el este următorul ca apariție după cel de-al treilea. La el se face referire ca fiind „...marea strigare a îngerului al treilea...“, „...îngerul a cărui slavă va umple întregul pământ...“, *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 984; „...îngerul care se unește cu îngerul al treilea în solia ce trebuie dată lumii“, *Mărturii pentru predicatori*, cap. Nevoia de călăuzire divină, subcap. N-a fost sfatul lui Dumnezeu de a îngrădi lucrarea, par. 1; și „...solia îngerului al treilea în realitate“. *The Review and Herald*, 1 aprilie 1890.

Întrucât am stabilit adevărul că îngerul din *Apocalipsa* 18 este al patrulea din seria celor șapte, a sosit timpul să punem întrebarea: „De ce nu este inclus el în *Apocalipsa* 14 împreună cu ceilalți șase?“

Există un bun motiv pentru aceasta. Acest înger puternic care luminează cu slava lui întregul pământ este marea strigare a îngerului al treilea. Din acest motiv el vine predicând soliile primilor trei îngeri, însă cu o claritate și cu o putere care depășește ceea ce exista în mișcarea adventă înainte de apariția sa. Să nu pierdem din vedere faptul că el este marea strigare a îngerului al treilea.

Dar îngerul al treilea nu ar fi avut niciodată nevoie ca un alt înger să fie marea lui strigare, și nu ar fi avut nevoie dacă solia ar fi realizat ceea ce Domnul a intenționat să realizeze. Dacă planul lui Dumnezeu ar fi fost împlinit, atunci Domnul ar fi venit la poporul Său scurt timp după marea dezamăgire. Dar, așa cum am arătat în capitolul precedent, laodiceanismul a înlocuit neprihănirea, iar biserica a pierdut literalmente solia îngerului al treilea împreună cu puterea ei însoțitoare necesară încheierii lucrării și inaugurării împărăției divine. O religie rece, moartă, formalistă, a luat locul puterii vii și mântuitoare a Evangheliei veșnice.

O dată ce fusese stabilită această stare tristă, Dumnezeu a trebuit să aducă poporul advent înapoi la adevărurile pe care le pierduse, adică la solia îngerului al treilea, deoarece este singura solie prin care poate fi încheiată lucrarea. Pentru a realiza această restaurare, trebuia delegat un alt înger puternic. În mod firesc, pentru că el este adăugat acolo unde nu ar fi fost niciodată necesar, el nu apare împreună cu ceilalți îngeri în *Apocalipsa* 14. Acest capitol este rezervat pentru acei îngeri de care era în primul rând nevoie. Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu a fost luat prin surprindere, pentru că așa ceva este o imposibilitate. El a plănuit *Apocalipsa* potrivit cu preștiința Sa despre evenimentele viitorului și despre nevoile care aveau să-și facă apariția în biserica Sa. Prin situarea îngerului al patrulea în *Apocalipsa* 18, El a făcut cunoscut că acest înger niciodată nu ar fi fost necesar dacă poporul Său ar fi primit și ar fi fost credincios față de toată lumina dată lor prin lucrarea primilor trei îngeri.

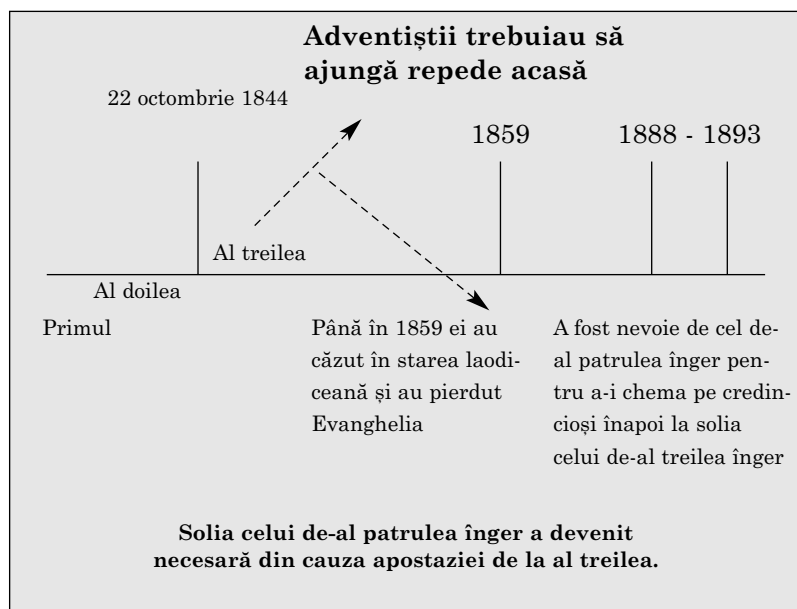
Vreme de aproximativ patruzeci de ani poporul advent a rătăcit în întuneric după ce fuseseră luați în stăpânire de starea laodiceană. Religia lor devenise legalism fariseic sub care gemea poporul și de care jinduiau să fie eliberați. Tragedia a fost că ei nu și-au cunoscut adevărata stare de sărăcie și orbire, și erau încrezători că aveau adevărata lumină a soliei îngerului al treilea.

Cu toate acestea își concentraseră eforturile spre a obține o ascultare desăvârșită față de lege, fără ca mai întâi să o aibă scrisă în inimile lor. Ei încercau literalmente să producă mere dintr-un mărăcine, lucru de altfel imposibil. Ei predica litera legii care, ca

slujbă aducătoare de moarte, îi ucidea literalmente fizic, mintal și spiritual. Situația devenise atât de gravă, încât Domnul a îndrumat-o pe Ellen White să declare solemn:

„Ca popor, noi am predicat legea până când am ajuns tot atât de uscați ca și munții Ghilboa peste care nu cădea nici rouă, nici ploaie.“ *The Review and Herald*, 11 martie 1890.

Într-adevăr, starea la care ei ajunseseră era o stare spirituală jalnică. Sărăcia lor era atât de gravă, încât erau tot atât de incapabili să aducă roade ca și povârnișurile lipsite de apă ale munților Ghilboa. În aceste condiții nu exista nici cea mai mică șansă ca ei să devină instrumentele lui Dumnezeu pentru încheierea lucrării. De aceea, înainte ca ei să poată ieși ca soli ai lui Dumnezeu, trebuia eliberați mai întâi de condiția lor apostaziată. Există doar o singură solie prin care acest lucru se putea realiza, iar aceasta era Evanghelia veșnică, soliile celor trei îngeri, marea strigare pe care Domnul se pregătea să le-o trimită.

Acea pregătire includea educația și pregătirea unor soli aleși, pe de o parte, iar pe de alta, rostirea unor avertizări solemne către popor. Așa se face că, în lunile premergătoare a ceea ce avea să devină Conferința Generală istorică de la Minneapolis din 1888, au început să curgă apeluri și avertizări tăioase din pana inspirației. Acestea erau plănuite să străpungă ceața mulțumirii de sine

care-i învăluisse pe membrii bisericii, spre a-i pune în alarmă cu privire la adevărata lor stare și la primejdiile în care se aflau. Ele constituiau o mărturie foarte directă ce descoperea insensibilitatea mortală a formalismului. Declarația următoare este un indicium al tonului care a caracterizat multe alte declarații apărute în *Review and Herald* în tot cursul anului ce precedea Sesiunea Conferinței Generale.

„Este posibil să fii un credincios formalist, subiectiv, și totuși să fii găsit în lipsă și să pierzi viața veșnică. Este posibil să practici unele rânduieli biblice, să fii privit ca un creștin, și totuși să pieri deoarece îți lipsesc calificările esențiale care constituie caracterul creștin.“ *The Review and Herald*, 11 ianuarie 1887.

Aceasta este exact ceea ce laodiceenii aveau nevoie să audă, chiar dacă pare că n-au fost în stare să vadă cât de mult li se aplică. Apoi au fost sfătuiți că „o reînsuflețire a adevăratei evlavii“ era cea mai mare și cea mai urgentă nevoie.

„O reînsuflețire a adevăratei evlavii printre noi este cea mai mare și cea mai urgentă dintre toate nevoile noastre. A căuta acest lucru ar trebui să fie prima noastră lucrare. Trebuie depuse cele mai serioase eforturi pentru a căpăta binecuvântarea Domnului, nu pentru că Dumnezeu nu e binevoitor să-și reverse binecuvântarea asupra noastră, ci pentru că noi nu suntem pregătiți să o primim...

Sunt persoane în biserică ce nu sunt convertite, și care nu se vor uni în cea mai serioasă rugăciune stăruitoare. Trebuie să intrăm în această lucrare în mod personal. Noi trebuie să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Nelegiuirea abundă, iar poporul trebuie învățat să nu fie satisfăcut cu o formă de evlavie fără spirit și fără putere...

Noi trebuie să ne temem cu mult mai mult de ceea ce este înăuntrul decât de ceea ce este în afară. Piedicile ce pun stavilă tăriei și succesului sunt cu mult mai mari în interiorul bisericii decât în lume...

Nu există nimic mai mult de care să se teamă Satana decât ca poporul lui Dumnezeu să elibereze calea prin înlăturarea oricărui obstacol pentru ca Domnul să poată revărsa Duhul Său asupra unei biserici slabe și asupra unei adunări nepocăite. Dacă Satana și-ar atinge obiectivul, atunci n-ar mai avea loc niciodată vreo altă trezire, mare sau mică, până la sfârșitul timpului. Dar noi nu suntem neștiutori de născocirile lui. Este posibil să rezistăm puterii lui. Binecuvântarea va veni doar atunci când calea este pregătită pentru Spiritul lui Dumnezeu. Satana nu mai poate împiedica aversele binecuvântării care coboară peste poporul lui Dumnezeu, tot așa după cum el nu poate închide ferestrele cerului ca ploaia să

nu mai cadă pe pământ. Oamenii răi și demonii nu pot împiedica lucrarea lui Dumnezeu, sau să înlăture prezența Sa din adunările poporului Său, dacă ei, cu inimi supuse și zdrobite, își mărturisesc păcatele și le îndepărtează și prin credință pretind făgăduințele Lui. Fiecărei ispite, fiecărei influențe potrivnice, fie dată pe față, fie ținută în ascuns, i se poate rezista cu succes, nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor'...

Care este starea noastră în aceste timpuri solemne și înfricoșătoare? Vai, ce mândrie predomină în biserică, ce ipocrizie, ce amăgire, ce iubire de modă, de frivolitate și distracție, ce dorință după supremație! Toate aceste păcate au întunecat mintea în așa fel încât lucrurile veșnice n-au putut fi discernute.“ *ibid.*, 22 martie 1887.

Pe măsură ce se apropiau de anul 1888 soliile au continuat să vină prin *The Review and Herald*, îndemnând poporul advent să caute prezența lui Isus în inimă, prezență fără de care nu puteau realiza nimic mai mult decât un formalism rece și mort.

„Fără prezența lui Isus în inimă serviciul religios este doar formalism mort, rece. Năzuința plină de dor după comuniunea cu Dumnezeu încetează de îndată ce Spiritul lui Dumnezeu este îndepărtat de noi; însă când Hristos este în noi nădejdea slavei suntem în mod constant conduși să gândim și să acționăm în raport cu slava lui Dumnezeu.“ *ibid.*, 17 aprilie 1888.

Nu ne îndoim că printre membrii bisericii au fost unii care au citit aceste cuvinte și au fost convinși de ele, fiind astfel conduși să caute o experiență mai bună. Aceștia s-au întrebat în mod firesc cum s-ar putea realiza acest lucru. Răspunsul a venit în ediția din săptămâna următoare a revistei *The Review and Herald*.

„Ar trebui să studiem viața Răscumpărătorului nostru, pentru că El este singurul exemplu perfect pentru oameni. Ar trebui să contemplăm jertfa infinită de pe Calvar și să vedem păcătoșenia nespusă a păcatului și neprihănirea legii. Vom fi întăriți și înnoiți de pe urma unui studiu concentrat al temei răscumpărării. Înțelegerea voastră despre caracterul lui Dumnezeu se va adânci; și cu întregul plan al mântuirii clar definit în mintea voastră veți fi mult mai în stare să împliniți mandatul vostru divin. Dintr-un simțământ al unei convingeri profunde veți putea da mărturie oamenilor atunci despre caracterul imuabil al legii, dat pe față prin moartea lui Hristos pe cruce, despre natura perfidă a păcatului și despre neprihănirea lui Dumnezeu în îndreptățirea credinciosului în Isus, condiționată de viitoarea lui ascultare de principiile guvernării lui Dumnezeu în cer și pe pământ.“ *ibid.*, 24 aprilie 1888.

Cu cât se apropiau mai mult de Sesiunea Conferinței Generale, cu atât mai insistentă era chemarea de a recunoaște sărăcia lor spirituală și de a găsi în Mântuitorul remediul perfect la bolile lor. Dacă poporul ar fi putut fi făcut conștient de marea lor nevoie și de urgența de a primi un remediu, atunci ar fi consacrat timpul lor pentru cea mai serioasă cercetare cu puțință a inimii și pentru lepădarea păcatelor. Atunci ar fi venit la întruniri într-un cadru adecvat pentru ca mintea să poată fi în stare să primească soliile trimise lor de către Dumnezeu. Cât de diferită ar fi fost atunci istoria! În locul respingerii ar fi fost o acceptare energică. Duhul Sfânt s-ar fi manifestat cu o putere extraordinară, ploaia târzie ar fi căzut o dată ce pregătirea ar fi fost încheiată și, cu mult timp înainte, lucrarea ar fi fost sfârșită.

Dar, în vreme ce Domnul prin solul Său ales chema poporul să se pregătească pentru manifestarea adevărului Său, vrăjmașul lucra pentru a genera opoziție chiar înainte ca întrunirile să înceapă. O mare lumină izbise mintea lui Waggoner cu privire la legea din *Galateni*. El a văzut că legea care fusese adăugată din cauza călcărilor de lege și care era îndrumătorul ce ne aduce la Hristos, era de fapt legea morală, pe când adventiștii susțineau că îndrumătorul era legea ceremonială. Waggoner a prezentat plin de bucurie această frumoasă lumină credincioșilor așteptându-se ca ei să fie tot la fel de binecuvântați de această descoperire așa cum a fost și el. În schimb, acest lucru l-a adus într-o confruntare directă cu președintele Conferinței Generale, G.I. Butler.

Pentru a putea aprecia intensitatea simțămintelor generate, trebuie să fim conștienți de cât de sensibil era subiectul cu privire la legea din *Galateni* pentru un conducător adventist. Înainte de 1844 bisericile protestante predica cu mare putere cele zece porunci. Chiar dacă pastorii protestanți, datorită alunecării bisericilor într-o profundă apostazie, predicau litera moartă, fără Duh, ei recunoșteau că aceste cerințe morale erau obligatorii pentru toți oamenii. Desigur, ei au interpretat porunca a patra ca fiind duminica.

Când Evanghelia cea veșnică și puternică, vestită de către primul înger, le-a fost adusă, ei au respins acest martor în favoarea religiei lor formale. Aceasta i-a adus într-o poziție destul de gravă, pentru că legea inviolabilă este că toți cei care au respins lucrarea primului înger nu pot avea nici un beneficiu de la ceilalți îngeri care urmează. Pentru ei adevărul a devenit eroare, ziua s-a preschimbat în noapte, iar lumina a devenit întuneric. Vezi *Experiențe și vizuni*, cap. O bază solidă. Astfel, când îngerul al treilea a atras atenția lumii spre Sabatul zilei a șaptea, aceia care refuzaseră cu

dispreț lumina primelor două solii îngerești ajunseseră în locul unde nu mai era nici o speranță pentru ca ei să vadă și să primească lumina despre Sabatul lui Dumnezeu.

Aceasta i-a plasat pe o poziție vulnerabilă. Continuau să susțină că ei cred și predau doar Biblia și numai Biblia în calitate de Cuvânt al lui Dumnezeu pentru oameni. Dar aceasta era doar o pretenție, pentru că era clar pentru adventiști în particular că protestanții nu aveau o bază biblică solidă pentru păzirea duminicii sau pentru poziția lor în multe domenii. Predicatorii adventiști i-au chemat să își armonizeze credința lor în privința integrității Scripturii prin lepădarea rățăcirilor și prin păzirea zilei pe care Dumnezeu a stabilit-o. Dar protestanții nu au dorit acest lucru, deoarece nu-l puteau face. Aceia care respinseseră Evanghelia veșnică n-au mai putut niciodată să înțeleagă importanța Sabatului și să-l păzească. Aceasta, totuși, nu exclude pe membrii sinceri ai acelor biserici care niciodată nu fuseseră probați prin adevărata lumină.

Protestanții, căutând să scape de această dilemă, credeau că au un răspuns satisfăcător în pretenția că, de la răstignire, legea nu mai este obligatorie pentru creștini. Pentru a oferi ceea ce ei presupuneau a fi o bază scripturistică pentru acest argument, ei citau din *Galateni* și din *1 Corinteni*, pretinzând că legea din aceste epistole era legea morală. Adventiștii au adoptat poziția că existau două legi, nu una, și că Pavel face referire în aceste epistole la legea ceremonială.

Acest lucru conducea la un impas de fiecare dată când un adventist și un protestant se confruntau. Nici unul dintre ei nu putea să-și convingă oponentul. Adventiștii s-au întărit solid în spatele presupusei lor poziții invincibile cum că legea din *Galateni* era legea ceremonială și nu cea morală. Ei credeau că dacă ar fi să bată în retragere de pe poziția lor într-o cât de mică măsură, făcând concesia cea mai mică învățăturii că era legea morală, atunci ar fi însemnat să admită că vrăjmașii lor aveau dreptate și că ei nu mai aveau nici o justificare pentru păzirea Sabatului zilei a șaptea. Însă păzirea Sabatului era insigna specială și distinctă de identificare, purtată cu mândrie. A le fi luat aceasta era ceva de neconceput. Ei erau siguri că nu putea fi concepută o trădare mai mare a bisericii ca aceasta.

Nici unul dintre conducătorii bisericii nu s-a temut de o asemenea dezvoltare a lucrurilor, pentru că erau în mod absolut încrezători că nici un lucrător, nici un învățător, nici un laic adventist nu nutrea nici cea mai mică înclinație în a face un asemenea pas. Ei aveau temerile și grijile lor, dar aceasta nu se găsea printre ele.

Imaginați-vă consternarea care a bântuit rândurile adventismului, când E. J. Waggoner a declarat cu curaj, verbal și în scris, că legea din *Galateni* este legea morală. Pe neașteptate, adventiștii s-au simțit deposedați de orice apărare, goi, vulnerabili și trădați. Ei erau convinși că fuseseră vânduți protestanților care aveau să capete brusc un avantaj uriaș de pe urma acestei schimbări de poziție din partea unuia dintre lucrătorii adventiști.

Această evoluție a lucrurilor era destul de stingheritoare, însă, în aparență, ceva și mai rău avea să urmeze. Ellen White a sărit în sprijinul poziției lui Waggoner. Ea a scris:

„Astfel, legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos ca să fim socotiți neprihăniți prin credință. ‘În acest verset Duhul Sfânt, prin apostol, vorbește mai ales despre legea morală.’ *The SDA Bible Commentary*, vol. 6, pag. 1110.

„Sunt întrebată cu privire la legea din *Galateni*. Care lege este îndrumătorul care ne aduce la Hristos? Răspund: Atât legea ceremonială, cât și codul moral al celor zece porunci.” *ibid.*, pag. 1109.

Poziția ei, luată sub îndrumarea și autoritatea lui Dumnezeu, ar fi trebuit să limpezească lucrurile, dar nu a reușit s-o facă. Dimpotrivă, Waggoner a pășit la acea conferință hotărâtoare cu un nor foarte greu deasupra capului. Tot așa a intrat și A. T. Jones din pricina unei controverse privind anumite interpretări legate de profețiile din *Daniel*. Nu este nimic neobișnuit ca solii lui Dumnezeu să înceapă lucrarea cu prejudecăți deja montate împotriva lor. Tot așa a fost cu Hristos, pe deasupra fiind etichetat copil din flori. În legea lui Moise era scris că:

„Cel născut din curvie să nu intre în adunarea Domnului, nici chiar al zecilea neam al lui să nu intre în adunarea Domnului.” *Deuteronom* 23,2. Din aceasta evreii au tras concluzia că nici un om care s-a născut dintr-o femeie nemăritată nu avea cum să fie Mesia. De aceea, Isus și-a început lucrarea dezavantajat de ceea ce părea a fi o barieră insurmontabilă pentru lucrarea Sa. Cu toate acestea, în cele din urmă, a fost ca și cum această barieră n-ar fi existat niciodată acolo.

În același fel, în ciuda opoziției crescânde împotriva lor, Waggoner și Jones au continuat să predice solia cu mare eficiență. Ei au prezentat îndreptățirea prin credință într-un fel în care adventiștii nu l-au mai auzit niciodată. Aceasta a fost o parte a problemei, cu toate că n-ar fi trebuit să existe deloc. Această problemă s-a dezvoltat în felul următor:

În 1850 venise la existență un nou adventism. Era un adventism de la care se depărtase puterea Evangheliei, dar încă mai reținea

doctrinile și expunerile profetice care deveniseră atât pentru adventiști cât și pentru lume, semnul de identificare al adventismului. De aceea, fiindcă înfățișarea exterioară declara că nu avusese loc nici o schimbare, noua formă a fost primită cu credința că era încă originalul. Membrii s-au identificat cu o solie consacrată expunerilor doctrinale și exegezei profetice. Adevărul viu și mântuitor al îndreptățirii prin credință fusese pierdut și, ca atare, nu-și găsea locul în predicile aceluia timp. Astfel, nici un fel de legătură nu se mai susținea și nu se mai vedea între adevărata Evanghelie — puterea mântuitoare a lui Dumnezeu cu capacitatea de a elibera din orice păcat — și solia adventă așa cum era înțeleasă în anii 1880.

În felul acesta, când Waggoner și Jones au pășit în față cu adevărata lumină conținută în solia îngerului al treilea și prin urmare au predicat îndreptățirea prin credință ca o realitate practică și mântuitoare, ei au prezentat un adventism care era cu totul necunoscut bisericii din timpul acela. Acel adventism fusese părăsit cu decenii în urmă și fusese înlocuit cu un nou adventism care nu era deloc adventism.¹⁰ Este de înțeles atunci de ce delegații la conferință nu au fost în stare să pună semnul egalității între ceea ce predicau solii lui Dumnezeu și ce socoteau ei a fi adventism.

Uluiți și confuzi, mulți dintre ei i-au scris sorei White. Ei doreau să știe dacă Waggoner și Jones erau într-adevăr adventiști, sau încercau să introducă erorile specifice bisericilor Babilonului căzut. Ca răspuns, solul profet al lui Dumnezeu, i-a asigurat că ei nu numai că ascultau solia îngerului al treilea, dar o ascultau în toată realitatea ei. Iată cuvintele ei:

„Mulți mi-au scris întrebându-mă dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, și eu le-am răspuns: „Ea este solia îngerului al treilea în realitate“.“ *The Review and Herald*, 1 aprilie 1890.

În *Mărturii pentru predicatori*, cap. Respingerea luminii, subcap. Solia îndreptățirii prin credință, par. 1, după schițarea a ceea ce însemna solia trimisă de Dumnezeu prin Waggoner și Jones, sora White afirma că: „Este solia îngerului al treilea care trebuie să fie proclamată cu glas tare, și însoțită de revărsarea Duhului Sfânt într-o mare măsură.“ Iată întregul paragraf din respectiva carte:

„Domnul, în marea Sa milă, a trimis poporului Său cea mai prețioasă solie prin Waggoner și Jones. Această solie trebuia să aducă și mai proeminent înaintea lumii pe Mântuitorul înălțat, jertfa

10 Vezi *Destinul unei mișcări*, carte ce se poate procura de la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

pentru păcatele întregii lumi. Ea a prezentat îndreptățirea prin credință în Garantul; a invitat poporul să primească neprihănirea lui Hristos care se manifestă prin ascultare de toate poruncile lui Dumnezeu. Mulți l-au pierdut din vedere pe Isus. Ei trebuia să-și fi îndreptat ochii spre persoana Sa divină, spre meritele Sale și spre iubirea Sa de neschimbat pentru familia umană. Toată puterea este dată în mâinile Sale pentru ca să poată împărți daruri bogate oamenilor, să împărtășească darul de neprețuit al neprihănirii Sale agentului uman neputincios. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a poruncit să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea care trebuie să fie proclamată cu glas tare, și însoțită de revărsarea Duhului Sfânt într-o mare măsură.“

Cât de minunat ar fi fost dacă poporul și-ar fi deschis inimile pentru a primi adevărurile extraordinare pe care Domnul tânjea să li le arate la acea vreme! Cât de repede ar fi fost transformați în inimă, minte și spirit, și cât de repede ar fi fost gata pregătiți pentru lucrarea finală! Mântuitorul ar fi apărut de mult pe norii cerului ca să-și adune la Sine pe sfinții care-l așteptau.

Certitudinea acestor urmări ce ar fi putut să aibă loc este susținută de inspirația divină, care declara că „...marea strigare a îngerului al treilea a început deja prin descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate.“ *The Review and Herald*, 22 noiembrie 1892.

Această declarație a fost scrisă la patru ani după ce a început să se facă auzită de prima dată solia în 1888, punându-i în încercătură pe unii oameni. Dacă este adevărat că marea strigare deja începuse, atunci unde erau dovezile fizice, vizibile ale acesteia? Unde era coborârea Duhului Sfânt în puterea Cincizecimii? Unde erau marile vindecări, miile de convertiți zilnic, credincioșii care mergeau în toate direcțiile pentru a duce solia în cele mai întunecate colțuri ale lumii și restaurarea darului profetic pentru mulți credincioși?

Acestea sunt întrebări juste. Totuși, nu există nici o problemă când înțelegem că marea strigare are două faze distincte. Prima implică acea perioadă când biserica însăși învață solia. Până când această lucrare nu este terminată cu succes și complet, credincioșii nu sunt pregătiți să intre în faza a doua, vestirea soliei înaintea lumii. Când va începe această fază vor putea fi văzute puternice predicări din Cuvântul lui Dumnezeu, nenumărate convertiri într-o singură zi, vindecări miraculoase, precum și alte manifestări ale puterii și slavei divine care vor avea loc la acea vreme.

Dar adevăratul început al mării strigări este atunci când începe lucrarea de pregătire înăuntrul bisericii.

În felul acesta și-a făcut apariția și și-a început lucrarea sa îngerul al patrulea. El a urmat îngerului al treilea, cel de-al treilea a urmat îngerului al doilea și primului înger. Când și-a făcut apariția, era cât se poate de necesar, de vital, ca adventiștii să cunoască timpul cercetării lor. Solul ceresc venise cu cele mai alese daruri cerești — îndreptățirea prin credință și neprihănirea lui Hristos. Cu inimi dornice și deschise, credincioșii ar fi trebuit să-i spună bun-venit vizitatorului ceresc și să fi intrat în posesia a tot ce avea el pentru ei.

CAPITOLUL 12

Respins, dar de ce?

În 1888, la Conferința Generală de la Minneapolis, Minnesota, Suveranul Atotputernic al Universului a pus la dispoziția poporului Său o ocazie de o importanță incomensurabilă. El îi adusese chiar la hotarele pământului făgăduit, așa cum îl adusese pe Israel la Cades-Barnea. Ei ar fi putut intra foarte repede în odihna veșnică a Paradisului restaurat, și ar fi intrat dacă ar fi urmat felul cum Domnul îi călăuzea și calea pe unde îi conducea. Îngerul al patrulea venise în toată puterea și eficiența lui mărească pentru a transmite prin servii aleși de Domnul, E. J. Waggoner și A. T. Jones, chiar lumina din cer de care era nevoie în mod special pentru a încheia lucrarea lui Dumnezeu și pentru a aduce cu sine îndelung așteptata revenire a Domnului.

Dar solia, care ar fi trebuit să fie primită cu entuziasm și cu recunoștință de către poporul advent, a fost întâmpinată cu mare confuzie. În general vorbind, conducătorii s-au opus cu hotărâre lumini. Alții au primit-o cu bucurie ca pe o pâine din cer, în vreme ce, între acești doi poli, majoritatea era nesigură, neștiind cum să se raporteze la ea. Sora White, profeta contemporană din biserica de atunci, a sprijinit din toată inima pe soli și a susținut că lumina este „...solia îngerului al treilea în realitate.“ *The Review and Herald*, 1 aprilie 1890.

În ciuda acestor diferențe ca răspuns la descoperirile trimise din cer, nu au avut loc despărțiri fizice împreună cu urmările de rigoare. Biserica a continuat cu același număr neștirbit de membri. Dacă unii s-au despărțit, atunci trebuie să fi fost atât de puțini la număr, încât nici nu au fost considerați demni de a fi menționați în diferitele rapoarte ale timpului. Cu toate acestea, exista o confuzie însemnată în rândurile bisericii cu privire la felul cum membrii trebuia să se raporteze la „noile învățături“. Nu ar fi trebuit să existe nici o confuzie, pentru că același Dumnezeu care a trimis solia prin solii Săi

și-a avertizat poporul prin sora White că lucrarea era a Lui și că ei puteau s-o respingă sau s-o ignore doar cu prețul vieții veșnice.

Girul pozitiv dat lucrării lui Waggoner și Jones prin Spiritul Profetic a avut un efect de stăpânire asupra acelor care au ridiculizat și au respins lumina ce strălucea asupra lor în raze clare și neîntrerupte. În multe cazuri aceștia chiar au reușit să creeze aparența că au acceptat solia, un fapt observat și comentat de A. T. Jones într-o scrisoare citată de R. J. Wieland și D. K. Short în cartea publicată de ei sub numele *1888 Re-Examined*, pag. 29. „Apoi când a sosit timpul adunării de tabără, noi toți trei (A. T. Jones, E. J. Waggoner și E. G. White) am vizitat întrunirile conferinței cu solia neprihănirii prin credință... câteodată toți trei în aceeași adunare. Aceasta a schimbat atitudinea oamenilor, și în aparență a celor mai mulți oameni din conducere...

Dar această schimbare la cei din conducere era doar aparentă, niciodată nu a fost reală, fiindcă totdeauna în Comitetul Conferinței Generale și printre alții mocnea un antagonism secret care totdeauna a continuat; și care... în cele din urmă a ieșit învingător în cadrul denominațiunii, și a conferit spiritului de la Minneapolis, disputelor și oamenilor o poziție dominantă.“

Nimeni nu poate supraestima importanța hotărâtoare a ceea ce s-a întâmplat la Minneapolis. Echivalentul acestuia în istorie îl găsim în tragedia de la Cades-Barnea când Israel, care era pe punctul de a intra în țara făgăduită, s-a condamnat la un marș al morții prin deșert din care n-au mai găsit nici o scăpare. În același fel, poporul adventist și-a trasat singur o călătorie lungă, inutilă și ruinătoare, în această lume păcătoasă, când ar fi trebuit să fi fost de mult timp în împărăția lui Dumnezeu.

Ușa ocaziei a rămas deschisă între 1888 și 1893, deoarece până la acea dată cei ce au respins solia nu au fost în stare să pună bazele unei influențe categorice împotriva ei. După aceea, a devenit tot mai evident că îngerul al patrulea își retrăsese prezența, ca să aștepte o ocazie a unei mai bune primiri din partea poporului adventist.

În deceniile care au urmat, au fost depuse toate eforturile pentru a face uitat faptul că îngerul al patrulea coborâse vreodată pe pământ. Dar, începând cu anii 1950 în continuare, istoria și solia au devenit din nou punctul focal de interes din partea multora care au realizat că ceva cu adevărat extraordinar fusese trimis bisericii, dar care a fost respins și ascuns cu grijă de popor. O dată ce solia a ieșit din nou la lumină au fost depuse eforturi extenuante de către conducătorii bisericii pentru a „dovedi“ că solia fusese pe deplin acceptată. Minneapolis, așa cum argumenta autor după autor, constituia

o victorie convingătoare care corectase anumite erori în biserică și readusese mișcarea pe o cale sigură către împărăția lui Dumnezeu.

Trei lucrări notabile cu acest caracter sunt: *By Faith Alone* (Doar prin credință), de Norval F. Pease; *Through Crisis to Victory, 1888-1901* (Prin criză la victorie, 1888-1901), de A.V. Olson, publicate în 1966; și *The Movement of Destiny* (Mișcarea destinului),¹¹ de LeRoy Edwin Froom, publicată în 1971. Argumentele din aceste cărți au fost acceptate de majoritatea membrilor bisericii care au fost convinși prin eforturile conducătorilor de la toate nivelurile că adventiștii nu au respins solia neprihănirii prin credință trimisă lor între anii 1888-1893.

Dar, în ciuda argumentelor expuse în aceste cărți, realitatea este că solia nu a fost primită în inimile și în viața poporului advent la Minneapolis și de după aceea într-un fel și într-o măsură necesare anunțării marii strigări și aducerii la bun sfârșit a lucrării. Nu este nevoie să se parcurgă lista lungă a argumentelor detaliate ce implică citirea unor declarații nesfârșite și mărturii ale martorilor oculari pentru a ajunge la convingerea că solia a fost respinsă de către cei mai mulți. Faptul că istoria a ceea ce a avut loc între 1888 și 1893 și solia care a fost vestită de-a lungul acelei perioade de timp au fost ținute ascunse de poporul advent, constituie dovada cea mai sigură că lumina a fost respinsă și că nu i s-a acordat nici un loc în biserică. În cel mai bun caz ea a fost acceptată și păstrată doar de câțiva.

Când o biserică apreciază, primește, crede și acționează conform soliei ce vine din cer, conducătorii ei sunt sânguincioși în a păstra și în a susține înaintea membrilor istoria a ceea ce a avut loc și solia care a fost vestită. Oamenii prin care Dumnezeu a trimis lumina sunt amintiți și onorați. Un exemplu excelent de acest fel îl găsim în viața și lucrarea lui William Miller. Ar fi dificil, dacă nu chiar imposibil, să găsești vreun adventist bine informat care să nu știe cine a fost și ce a propovăduit William Miller.

De aceea, dacă lumina cu mult mai strălucitoare trimisă prin Waggoner și Jones ar fi fost acceptată și s-ar fi acționat potrivit cu ea, istoria care a avut loc, solia care a fost predicată și rolul jucat de acei mari servi ai Dumnezeului Preaînalt, ar fi fost păstrate permanent înaintea membrilor bisericii de pretutindeni. Aceste lucruri ar fi fost predate în orice clasă de istorie denominațională, iar cărțile lor ar fi fost publicate de către editurile adventiste și promovate peste tot în lume adventiștilor.

11 Pentru o analiză a argumentelor defectuoase din cartea aceea, vezi *Destinul unei mișcări*, disponibilă la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

**„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit în foc,
ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să nu ți se
vadă rușinea goliciunii; și doctorie pentru ochi,
ca să-ți ungi ochii și să vezi.“ „... și n-ați vrut.“
*Apocalipsa 3,18; Matei 23,37.***

Dar nu acesta a fost cazul, așa cum am învățat din experiența personală. Am fost întotdeauna un cercetător deosebit de interesat al istoriei bisericii de la păcătoarea lui Lucifer și până în zilele noastre. Reforma și istoria Bisericii Adventiste mi-au captat în mod deosebit atenția, și am citit consemnările acestor perioade în amănunțime și extensiv. Dar, în timp ce am găsit multe informații cu privire la William Miller, Joshua V. Himes, Josiah Litch, Charles Fitch, Joseph Bates, James și Ellen White, ș.a.m.d., abia dacă am găsit ceva cu privire la ceea ce a avut loc la sesiunile Conferinței Generale de la Minneapolis, către sfârșitul ultimului secol. Puținul care mi-a ieșit în cale a fost atât de ne semnificativ, numele solilor lui Dumnezeu nefiind amintite nicăieri, încât nu mi-a reținut deloc atenția. Abia după ce fusesem student timp de trei ani la Avondale College, după ce lucrasem vreme de mulți ani în Sydney și după ce fusesem profesor vreme de doi ani la Longburn College, în Noua Zeelandă, am devenit conștient de marile evenimente care avuseseră loc la Minneapolis, și am luat seama la numele lui Waggoner și Jones.

Niciodată mai înainte nu am văzut vreo carte scrisă de acești bărbați. În mod cert, nu au fost promovați de tipografiile adventiste, nici de casele de editură de Biblie și cărți adventiste din lume.

Mai mult decât atât, când în cele din urmă m-am familiarizat cu oamenii, solia și istoria mișcării îngerului al patrulea, acest lucru nu s-a datorat eforturilor și influenței Bisericii Adventiste de a nu ascunde acele adevăruri, ci dimpotrivă de a ascunde toate aceste lucruri. Experiența și observațiile mele personale sunt că, în decursul anilor 1950 când Domnul a reînviat lumina ascunsă atâta vreme, conducătorii și lucrătorii bisericii au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a împiedica lumina strălucitoare. Toți care erau cunoscuți că aveau și studiau vreuna din scrierile lui Waggoner și Jones erau etichetați sigur ca „fanatici“, „extremiști“, „perfecționiști“, „farisei“, „schismatici“ și, mai mult decât atât, „primejdioși ce trebuie evitați cu orice preț“.

Nu acesta este modul în care ne-am aștepta ca o biserică să se poarte ca una care iubea și învăța solia lui Dumnezeu dată prin Waggoner și Jones. Dimpotrivă, ar onora-o mai degrabă decât să o dezonoreze, ar încuraja-o mai degrabă decât să o descurajeze, ar promova-o mai degrabă decât să o ascundă vederii pe cât de mult cu putință.

Desigur, se poate argumenta că adventiștii de astăzi nu manifestă o asemenea ostilitate deschisă față de solie și soli. Este adevărat că tipografiile adventiste publică azi cărțile lui Waggoner și Jones, și numele lor nu mai sunt nebăgate în seamă și disprețuite. Pe baza acestor fapte sunt unii care susțin că solia dată prin Waggoner și Jones a devenit acum o parte vitală și integrantă a adventismului de azi. Dacă este așa, cum se face că cei din afara Bisericii Adventiste, care iubesc și promovează acea solie, nu sunt invitați înapoi în biserică să vestească adevărul? Dacă membrii bisericii s-ar fi bucurat în realitate de această descoperire extraordinară din cer, atunci nici unul n-ar fi mai bine primit ca aceia care se bucură de această solie. Dar prăpastia care separă cele două părți rămâne de netrecut și devine mai adâncă și mai largă pe zi ce trece.

Niciodată nu trebuie să uităm că este calea acelora care resping adevărul prezent să arate mare respect pentru solii din trecut, în vreme ce resping și persecută pe copiii lui Dumnezeu ce apără în prezent învățăturile acelor soli. Chiar și Biserica Catolică arată respect acum și-l vorbește de bine pe Martin Luther, în vreme ce este mort și îngropat, însă foarte puțini, dacă nu chiar nici unul, dintre membrii bisericilor catolice și protestante, știu în realitate ce învăța marele reformator. Cât de grabnic s-ar

schimba atitudinea lor prezentă față de Luther dacă ar apărea din nou în persoană și ar învăța marile adevăruri ale îndreptăririi prin credință, așa cum le-a predicat el în puterea Duhului Sfânt în secolul al șaisprezecelea.

Un exemplu izbitor de acest fel ne este dat de felul cum a fost prezentată solia primului înger. „Mulți privesc cu oroare la calea urmată de iudei când l-au respins și l-au răstignit pe Hristos; iar când citesc istoria rușinoasei Lui maltratări, ei cred că îl iubesc și nu l-ar fi tăgăduit ca Petru sau răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu, care citește inimile tuturor, a pus la probă acea iubire pe care ei o mărturiseau că o simt pentru Isus. Tot cerul a privit cu cel mai adânc interes primirea primei solii îngerești. Dar mulți care au mărturisit că-l iubesc pe Isus și care au vărsat lacrimi când au citit povestea crucii, au luat în râs vestea cea bună a venirii Sale. În loc să primească solia cu bucurie, au declarat că este o amăgire. I-au urât pe cei care iubeau venirea Sa și i-au dat afară din biserici.“ *Experiențe și viziuni*, cap. O bază solidă, par. 3.

Un studiu atent al cărții lui LeRoy Edwin Froom, *The Movement of Destiny*, va arăta că membrii Bisericii Adventiste contemporane nu știu ceea ce au învățat în realitate Waggoner și Jones.¹² Ceea ce ei au prezentat bisericii a fost solia neprihănirii prin credință, în realitate. Conducerea contemporană adventistă învață de asemenea o doctrină care poartă același nume dar care nu este aceeași solie, ci doar o contrafacere iscusită atât de apropiată de adevăr, încât îi înșală pe toți în afară de cei aleși. Este doar o chestiune foarte simplă să convingi membrul de rând al bisericii că cele două solii, care poartă același nume, sunt identice, chiar dacă nu sunt. O dată ce a reușit acest lucru, este foarte sigur pentru conducători să vorbească despre oameni așa după cum ei îi văd, despre istorie așa cum ei o interpretează și despre solie așa cum ei o cred.

Însă toți aceia care urmau să înțeleagă cu adevărat istoria, solia și pe soli, să nu uite niciodată că liderii bisericii au ascuns totul pe cât de mult le-a stat în putință, i-au persecutat din rășputeri pe aceia care au îndrăznit în cele din urmă s-o aducă la lumină și niciodată nu i-au mai primit înapoi pe aceia pe care i-au izgonit din pricina credinței lor în solie și a faptului că o învață, afară dacă au regretat acest lucru. Acestea sunt lucruri pe care biserica niciodată nu le-ar fi făcut dacă ar fi acceptat solia și pe soli când au fost trimiși de către Dumnezeu.

¹² Pentru o analiză a argumentelor defectuoase din cartea aceea, vezi *Destinul unei mișcări*, disponibilă la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat.

Însă, în afara acestor considerente, există o dovadă de necontestat că solia nu a fost acceptată. Gândiți-vă că, dacă solia respectivă ar fi fost primită și s-ar fi acționat așa cum cerea Dumnezeu ca să se acționeze și după cum biserica pretinde că s-a și întâmplat, sfârșitul ar fi venit cu mult timp înainte, iar sfinții ar fi fost împreună în cer. Chiar faptul că noi încă suntem în această lume a păcatului este o dovadă de netăgăduit că lumina a fost respinsă în favoarea unei false evanghelii.

Practic, este imposibil să găsim o singură declarație din partea inspirației care să sprijine pretenția că s-a făcut voia lui Dumnezeu la Minneapolis și după aceea, în măsura în care acest lucru are de-a face cu primirea soliei îngerului al patrulea. Există însă nenumărate declarații în Spiritului Profetic ce declară simplu că lumina a fost respinsă. Iată un model al multora care ar putea fi prezentate.¹³

„A avut loc o depărtare de Dumnezeu printre noi, iar lucrarea plină de zel pentru pocăință și întoarcere la dragostea dintâi, esențială pentru restaurarea noastră înaintea lui Dumnezeu și pentru regenerarea inimii, încă nu a fost făcută. Necredința a dat năvală în rândurile noastre; pentru că este la modă a te despărți de Hristos și a face loc scepticismului. Pentru mulți strigătul inimii a fost: „Noi nu vrem ca acest Om să stăpânească peste noi!” Baal, Baal, este alegerea. Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apotaziat, deoarece își iubesc căile și uită calea lui Dumnezeu. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care învață iertarea numai prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care pledează în favoarea neprihănirii prin credința Fiului lui Dumnezeu, a fost desconsiderată, s-a vorbit împotriva ei, a fost ridiculizată și respinsă. Ea a fost denunțată că ar conduce la entuziasm și fanatism. Dar ea este viața lui Isus Hristos în suflet, este principiul activ al iubirii împărtășite prin Duhul Sfânt, acel singur lucru care va face sufletul rodnic pentru fapte bune. Iubirea lui Hristos este forța și puterea oricărei solii a lui Dumnezeu care a ieșit vreodată de pe buze omenești. Ce fel de viitor se află înaintea noastră dacă nu vom reuși să ajungem la unitatea credinței?” *Mărturii pentru predicatori*, cap. Primejdia adoptării politicii lumești în lucrarea lui Dumnezeu, subcap. Adevărata religie desconsiderată, par. 1.

În paragraful dinaintea celui citat mai sus suntem sfătuiți că „Prejudecățile și părerile care au predominat la Minneapolis în

13 Vezi *Venirea lui Hristos amânată — De ce?* de F.T. Wright, disponibilă la Biserica Adventă a Odihnei de Sabat; și *1888 Re-Examined* (1888 Reexaminat), de R.J. Wieland și D.K. Short.

nici un caz nu sunt moarte; semințele semănate acolo în anumele inimi sunt gata să iasă la viață și să producă o recoltă asemănătoare. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile niciodată nu au fost eradicate, și ele continuă să producă roadele lor nesfinte pentru a otrăvi judecata, pentru a perverti discernământul și pentru a orbi înțelegerea acelorora cu care veniți în contact, în privința soției și a solilor.“

Prejudecata și părerea au predominat la Minneapolis. A „predomina“ înseamnă a învinge, a câștiga victoria, a câștiga dominația și controlul. Prejudecățile și părerile sunt armele care nu se află niciodată în arsenalul lui Dumnezeu. Ele aparțin diavolului și celor care îl urmează. De aceea, cel care a avut câștig de cauză la acea istorică sesiune a Conferinței Generale nu a fost Dumnezeu, ci diavolul. Pentru cauza adevărului a fost o înfrângere, nu o biruință; o amânare serioasă, nu o înaintare triumfătoare.

Tăierea vârfurilor fără smulgerea și înlocuirea rădăcinilor a creat aparența că solia fusese primită, pe când realitatea nu era aceasta. În schimb, același spirit de respingere și de opoziție pândea ocazia să se manifeste din nou, așa cum făcuse mai înainte.

Dacă întrunirile de la Minneapolis ar fi fost un triumf, așa după cum mulți ar dori să credem, atunci ar fi vindecat laodiceanismul care fusese instaurat în biserică încă din 1857, și care se înrăutățise o dată cu trecerea deceniilor. Dar mărturia Duhului Sfânt este că, după Conferința Generală din 1888, starea bisericii se deteriorase considerabil. Iată mărturia:

„De la timpul întrunirii de la Minneapolis încoace, am văzut starea bisericii Laodicea ca niciodată mai înainte. Am auzit mustrarea lui Dumnezeu adresată acelorora care se simt așa de mulțumiți, care nu-și cunosc sărăcia lor spirituală. Isus vorbește acestora așa cum a făcut cu femeia din Samaria: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau! tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie.“

Asemenea iudeilor, mulți și-au închis ochii ca nu cumva să vadă; dar există un pericol tot la fel de mare acum ca și atunci când El se afla pe pământ, prin închiderea ochilor față de lumină și prin umblarea departe de Hristos nesimțind nevoia de nimic. Mi-au fost arătate multe lucruri pe care le-am prezentat înaintea poporului nostru cu solemnitate și cu seriozitate, dar cei ale căror inimi s-au împietrit prin critică, gelozie și bănuieli rele, nu au știut că erau săraci, ticăloși, orbi și goi. Aceia care se împotrivesc soliilor lui Dumnezeu trimise prin servul Său umil, cred că sunt în dezacord cu sora White, deoarece ideile ei nu sunt în armonie cu ale lor; dar acest

dezacord nu este cu sora White, ci cu Domnul care i-a dat lucrarea pe care o are de făcut.“ *The Review and Herald*, 26 august 1890.

Mulți ani mai târziu, sora White încă declara faptul că solia nu fusese primită niciodată de către biserică. Abia începuse Conferința Generală din Battle Creek, Michigan, în 1901, și sora White a pășit înainte declarând cât se poate de direct că solia trimisă de Dumnezeu nu fusese primită. Iată primul paragraf al cuvântării ei:

„Simt un deosebit interes față de mișcările și deciziile care vor fi luate la această Conferință cu privire la lucrurile care ar fi trebuit să fi fost făcute cu ani în urmă, și mai ales cu zece ani în urmă când eram adunați la Conferință și Duhul și puterea lui Dumnezeu se aflau în adunarea noastră, mărturisind că Dumnezeu era gata să lucreze pentru acest popor dacă va merge în același ritm cu lucrarea. Frații au consimțit la lumina pe care Dumnezeu le-o dăduse, dar cei care aveau legătură directă cu instituțiile noastre, mai ales cu redacția *Review and Herald* și Conferința, au adus elemente ale necredinței, așa încât lumina care a fost dată nu a fost luată în seamă. Au admis lumina, dar nici o schimbare deosebită n-a fost făcută pentru a aduce acea stare de lucruri încât puterea lui Dumnezeu să poată fi descoperită în mijlocul poporului Său.“ *Buletinul Conferinței Generale*, pag. 23, 1901.

W.W. Prescott, care era un lucrător ce înțelesese și primise lumina, a făcut mai târziu la acea sesiune o declarație similară. El a zis:

„Dar sunt mulți în cadrul acestui auditoriu care pot să-și aducă aminte când pendulul a început să se întoarcă înapoi și care își pot aminti când, cu treisprezece ani în urmă, la Minneapolis, Dumnezeu a trimis o solie acestui popor pentru a-l elibera din această experiență.

Care a fost de la acel timp încoace istoria acestui popor și a acestei lucrări? Unde ne aflăm noi acum în legătură cu această solie? Cât de mult a fost primit acel adevăr — nu doar pur și simplu admis, ci primit? — Vă spun, nu prea mult. Cât de mult a fost lucrarea acestei denominațiuni botezată cu acel Spirit? — Nu prea mult, vă spun eu. În ultimii treisprezece ani această lumină a fost respinsă și i s-a arătat dușmănie de către mulți, și ei o resping și se întorc de la ea astăzi; iar eu le spun tuturor celor ce sunt așa: „Astfel, luați seama să nu vi se întâmple ce se spune în proroci: Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți“. *Fapte* 13,40.41.“ *ibid.*, pag. 321.

De atunci, de la acel timp, oameni de primă importanță ca A.G. Daniels, Taylor G. Bunch și E.D. Dick, au declarat în termeni clari că solia nu a devenit poziția de bază a bisericii și, din acest motiv,

nu a venit sfârșitul și nici nu va veni până când adevărurile vii ale îngerului al patrulea nu-și vor primi locul în inimă și în viață, după cum a prevăzut Dumnezeu.

Dar de ce această respingere energetică și ostilă a luminii mântuitoare și frumoase trimise direct din cer pentru a încheia lucrarea și a-i lua acasă pe copiii lui Dumnezeu? Exista o mișcare de oameni care erau pregătiți să stea pentru cele mai nepopulare învăță-turi din lume, care făcuseră sacrificii imense pentru Dumnezeu și care se consacraseră doar predicării adevărului. Dacă adăugăm la aceasta faptul că între ei exista un profet viu, prin care Domnul le spunea tot ceea ce era adevăr, atunci cum și de ce un asemenea popor a întors spatele soliei și solilor pe care Iehova îi trimisese cu atâta iubire la ei?

Aceasta este o taină greu de înțeles chiar dacă nu este singurul exemplu de acest gen din istorie. Să luăm în considerare primirea ostilă cu care a fost întâmpinat de către iudei îndelung așteptatul Mesia! Îl așteptaseră vreme de secole. Fuseseră binecuvântați cu o lumină cu mult mai mare decât lumina tuturor celorlalte popoare, văzuseră puternicele manifestări ale puterii eliberatoare a lui Dumnezeu în dreptul lor, se familiarizaseră cu profețiile care desemnau locul și timpul nașterii Lui, natura lucrării Sale și neprihănirea pe care El venise s-o reabiliteze și s-o stabilească, și pretindeau o totală loialitate față de adevărul lui Dumnezeu.

Dar când El a venit exact așa cum Dumnezeu a specificat că va veni, având cu Sine revărsarea divină a iubirii mântuitoare, ei l-au respins cu ostilitate împreună cu tot ce le-a adus și, în cele din urmă, au aplicat cea mai crudă violență împotriva Lui.

În principiu, ceea ce s-a întâmplat când îngerul al patrulea și-a făcut apariția la Minneapolis nu diferea cu nimic față de ceea ce se întâmplase când Hristos umbla printre oameni. Evoluția spiritului și a răspunsului a fost în ambele cazuri aceeași. Așa s-a întâmplat iarăși și iarăși în toate mișcările, când oamenii au căzut în capcana pe care Satana o pune mereu pentru a-i prinde în cursă chiar și pe cei mai aleși credincioși. Nicăieri nu este mai bine ilustrat acest lucru ca în experiența lui Avraam.

Dumnezeu l-a chemat pe Avraam din Ur-ul Haldeii pentru un scop măreț. Lui i s-a acordat înaltul privilegiu de a fi tatăl celor credincioși, cel din care va ieși trupul Mântuitorului lumii. Domnul i-a dat cea mai deosebită făgăduință acestui patriarh că avea să fie tatăl multor neamuri, și că sămânța lui va fi nenumărată ca stelele.

„Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din

tine un neam mare, și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta, și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.“ *Geneza* 12,1-3.

„Domnul a zis lui Avraam, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii, și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate cineva număra pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată.“ *Geneza* 13,14-16.

La timpul când au fost date aceste făgăduințe Avraam nu avea copii. Fără îndoială, ele l-au încurajat să creadă că va deveni tatăl unui fiu, dar lunile au devenit ani, iar în mintea lui a pătruns neliniștea îndoielii.

Într-o situație de acest gen devine din ce în ce mai dificil să te odihnești în Domnul și să-l lași să-și împlinească făgăduințele pe care le-a făcut. Cu cât mai mult este strâns implicat cineva în lucrarea Domnului și cu cât mai nerăbdător este să o vadă dusă mai departe către triumful final, cu atât mai mare este presiunea asupra acelei persoane să se întoarcă spre faptele sale pentru înaintarea cauzei. O dată ce face acest lucru, el va lucra cu un zel plin de jertfire de sine pentru a împlini ceea ce Dumnezeu a făgăduit, când de fapt ar trebui să-l lase pe Dumnezeu s-o facă, deoarece numai Domnul poate împlini ceea ce a promis să facă. Aceasta nu înseamnă că creștinul nu are de jucat nici un rol, pentru că viața creștinului trebuie să fie foarte activă, plină de fapte bune. Dar acestea trebuie să fie datorii stabilite de Dumnezeu, nu născociri omenești.

În cazul lui Avraam s-a dovedit că trecerea a unsprezece ani de la darea promisiunii a fost o punere la probă a credinței pe care el a fost incapabil s-o suporte. El devenea tot mai bătrân și, cu fiecare an ce trecea, neliniștea lui sporea și mai mult. După toate aparențele Domnul nu-i mai purta de grijă și părea să nu se mai gândească la cuvântul dat lui Avraam. Prin darea acestei făgăduințe Dumnezeu a hotărât că viitorul lucrării depindea de faptul ca Avraam să aibă un fiu, dar se părea că Domnul dăduse uitării totul cu privire la acest fapt. Din ce în ce mai mult Avraam și Sara realizau că timpul trecea și că trebuie făcut ceva. Prin urmare, ei s-au întors la propriile lor fapte, spre a face ceea ce numai Dumnezeu putea face, iar rezultatul a fost nașterea lui Ismael, o contrafacere a împlinirii făgăduinței.

Nașterea acestui fiu a adus mari satisfacții și mângâiere lui Avraam și Sarei. Dumnezeu declarase că Avraam va deveni tată, iar acum era tată. El credea că făgăduința fusese împlinită, când de fapt nu fusese. Domnul nu putea accepta sub nici un motiv acest copil ca fiind împlinirea angajamentului Său față de Avraam. Cu toate acestea, Avraam și Sara, deplin încrezători că Ismael era fiul făgăduit, și-au consacrat tot timpul și toate resursele pentru a-l crește pentru Domnul.

După ce devotasera treisprezece ani de pregătire asiduă pentru acest frumos copil, Domnul i-a dat din nou o solie lui Avraam, așa cum este consemnat în *Geneza* 17. Mai întâi, Dumnezeu a repetat servului Său făgăduința că îl va înmulți nespun de mult și că din el vor ieși națiuni și împărați. Când Avraam a auzit cuvintele acestea a crezut că se referă la Ismael, și înăuntrul său a fost inundat de o bucurie adâncă și de satisfacție.

Dar Domnul a continuat să vorbească și i-a declarat patriarhului că din Sara se va naște fiul făgăduit. Această veste a venit ca un șoc pentru bătrânul patriarh, și a adus asupra lui o presiune teribilă. El a văzut pe loc că, în ceea ce privește înaintarea lucrării, cei treisprezece ani de pregătire dedicată lui Ismael, au fost ani iroșiți (cu excepția lecțiilor care trebuia învățate de pe urma acestei pregătiri), și că elaborase procedee greșite care acum trebuia abandonate în favoarea căii lui Dumnezeu de a săvârși lucrurile. În același timp, el a fost chemat să creadă ceea ce părea a fi pentru el o imposibilitate totală. Anii experienței îl convinseseră din plin că nu mai putea avea un copil de la Sara. Dacă ea nu putea da naștere unui copil când era mai tânără, atunci cu siguranță nu mai exista nici o nădejde acum.

Lui Avraam i se părea că Dumnezeu îi cere să renunțe la tot ceea ce era mai prețios pentru el, ceea ce era vizibil, real și de aceea vrednic de crezare, în schimbul a ceea ce nu era nimic mai mult decât o făgăduință, a cărui împlinire părea o imposibilitate deznădăjduită. El era familiarizat cu faptul că Dumnezeu îi dăduse făgăduințe similare și în trecut, care, după opinia lui, niciodată nu fuseseră realizate. Cum putea această din urmă asigurare a lui Dumnezeu să-l convingă că de această dată va fi împlinită? Pentru Avraam era într-adevăr o încercare teribilă a credinței, dar una căreia i-a făcut față. El a apucat cuvântul lui Dumnezeu prin credință vie, și copilul i s-a născut.

Creștinilor de azi nu le e greu să înțeleagă ce încercare a trebuit să înfrunte Avraam. Ismael era un copil frumos, puternic și sănătos pe care Avraam și Sara îl iubeau și îl adorau. În el găsiseră mân-

gâiere față de temerile lor cu privire la viitorul lucrării lui Dumnezeu, dacă ar fi murit fără copii. Ei nu au pus niciodată la îndoială convingerea că acesta era cu adevărat fiul făgăduit pe care Domnul avea să-l accepte și să-l binecuvânteze. Dar când Domnul a declarat pe față că nu-l poate accepta, Avraam s-a confruntat cu perspectiva teribilă, după câte se părea, de a i se cere să renunțe la tot ce avea în schimbul a nimic.

Iudeii s-au confruntat cu aceeași încercare când Mesia se afla printre ei, și la fel și adventiștii în 1888 când Cel atotputernic a trimis cea mai prețioasă solie prin slujitorii Săi, Waggoner și Jones. Pașii care au condus la încercare au fost aceeași în toate cazurile.

Domnul promisese poporului advent în 1844, când au părăsit bisericile ca urmare a primirii noii lumini trimisă lor, încheierea grabnică a lucrării și un Mântuitor care va veni repede. Ei au crezut ceea făgăduință, dar pentru că n-au reușit să vadă lucrarea terminată în scurtă vreme, ei au început să piardă efectul soliei, necredința luându-i locul. Întrucât au pierdut puterea vie și atotputernică a lui Dumnezeu s-au pus pe zidirea împărăției lui Dumnezeu prin căile lor, cu rezultatul că un mare Ismael a fost creat.

Prin purtătorul Său de cuvânt ales, Domnul a căutat să-i avertizeze despre această primejdie pentru a-i întoarce astfel din nou la calea Sa, însă, în orbirea lor laodiceană, ei nu au putut să vadă ceea ce El căuta să le comunice. Ca și Avraam dăduseră pe față un zel extraordinar în eforturile lor de a evangheliza lumea. Nici un sacrificiu nu era prea mare, nici o lucrare prea grea, nici o despărțire de cei iubiți prea rece sau prelungită; ei erau binevoitori să facă totul pentru cauză. Era un efort nemaipomenit de care erau mândri. Spitale, școli, biserici, stațiuni misionare și avanposturi au răsărit în fiecare țară din lume, de la statele populate și bogate ale Americii, până la singurătatea glacială a Tibetului și până la deșerturile pustii ale Africii.

Ei erau pe deplin convinși că în toate acestea împlineau mandatul divin și că executau lucrarea Domnului pe calea Lui. Au crezut că erau bogați, că s-au îmbogățit și nu duc lipsă de nimic, dar nu au știut cât erau de ticăloși, săraci, orbi și goi. Să ne aducem aminte că aproape toți cei din Biserica Adventistă în 1888 se uniseră cu biserica și crescuseră după căderea ei în laodiceanism. Ei niciodată nu știuseră ce însemna adevăratul adventism. După cum singurul copil pe care Avraam îl cunoștea la vremea când avea aproape o sută de ani era Ismael, tot astfel singurul adventism cunoscut de către toți cei care se adunaseră la Minneapolis era legalism, încercarea de a realiza neprihănirea prin fapte personale.

Venirea celui de-al patrulea înger a adus poporului advent vestea cea mai uimitoare. Venirea lui a fost mai mult implicită decât explicită. Ceea ce era clar era faptul că poporul fusese chemat să înlocuiască adventismul pe care-l știau, pe care-l pricepeau, îl înțelegeau și în care se încredeau cu unul pe care niciodată nu-l mai întâlniseră înainte și care, fiind nefamiliar, tindea să-i descurajeze. Mai mult decât atât, există o vrăjmășie firească între calea faptelor omenesti și cea a credinței. Mulți care au descoperit în ei înșiși tendința de a lupta împotriva noii lumini, au cultivat această dispoziție din cauza tristei lor înțelegeri eronate că ar fi luptat pentru credința dată sfinților o dată pentru totdeauna.

Le-a fost extrem de dificil să accepte ideea că jertfirea lor de sine extraordinară în zidirea lucrării niciodată nu avea să aducă la bun sfârșit îndatorirea lor. Vechile procedee trebuia schimbate cu altele noi. Ismael trebuia alungat. Isaac trebuia să-i ia locul. Acest lucru era destul de greu, însă ceea ce-l făcea să fie și mai dificil era faptul că ei trebuia să dobândească o credință tare în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a vedea și pentru a-și însuși alternativa și calea mai bună pe care Domnul o avea pentru ei. Ismael era real, frumos și viu; însă Isaac era cel care totuși trebuia să se nască.

Era cu mult mai ușor pentru oameni să se decidă în favoarea a ceea ce ei făcuseră și puteau vedea, decât să aleagă ceva care nu se putea vedea decât cu ochiul credinței. Evreii făcuseră aceeași alegere din aceleași motive în zilele lui Hristos. Tot așa în vremea îngerului al patrulea s-a auzit din nou strigătul „...Să trăiască Ismael înaintea Ta!” *Geneza 17,18*.

Desigur, strigătul nu a fost în aceleași cuvinte, dar, totuși, aceasta era solia. Ei au ales ceea ce era vremelnic și vizibil în detrimentul celor veșnice și nevăzute în prezent. Tragedia este că ei nu au știut ce făcuseră în realitate pentru că, în mințile lor, erau loiali, plini de nădejde și bravi apărători ai credinței.

Dar de îndată ce a fost luată această decizie fatală, ea s-a manifestat printr-o persecuție amară și necruțătoare împotriva acelor a căror credință a apucat principiile vii și au lepădat vechiul sistem. Cei care au respins solia au ieșit învingători la acea vreme. Îngerul al patrulea s-a întors de unde venise, în timp ce Israel a bănut în retragere de pe poziția sa chiar la hotarele țării făgăduite pentru a muri fără să vadă revenirea Mântuitorului.

Cel de-al patrulea înger a trebuit să aștepte răbdător o altă generație, un alt timp și un alt loc, înainte de a putea obține primirea necesară ce garanta că lucrarea va înainta din nou.

CAPITOLUL 13

Întoarcerea îngerului al patrulea

Respingerea îngerului al patrulea la Minneapolis a însemnat zădărnicierea celei de-a doua încercări a lui Dumnezeu de a încheia lucrarea prin solia celui de-al treilea înger. Prima încercare a avut loc imediat după 1844, înainte ca laodiceanismul să ia locul religiei adevărate.

Acest lucru nu i-a lăsat lui Dumnezeu nici o alegere decât să trimită din nou cel de-al patrulea înger, pentru că solia îngerului al treilea în realitate este singura prin care poate fi încheiată lucrarea. Nu există nici o altă alternativă. Aceasta înseamnă că de fiecare dată când îngerul al patrulea este respins trebuie să vină din nou, până când, în cele din urmă găsește un popor care va accepta și va pune în aplicare solia potrivit cu voința și scopul divin. Atunci va veni sfârșitul.

Acești factori tind să ne umple de descurajare, simțind că acest ciclu repetat de apariții și respingeri poate continua la nesfârșit, dar, bucurați-vă, deoarece mărturia profeției arată că îngerul al patrulea se va mai întoarce doar o singură dată după tragica respingere din 1888. Când face acest lucru, atunci va fi acceptat de către un popor credincios din toată lumea, iar lucrarea va fi încheiată.

Nu putem găsi greșeli în ce privește mijloacele furnizate de solia și de lucrarea îngerului al patrulea, pentru că lipsa se află numai la poporul lui Dumnezeu care n-a izbutit să-și asume lucrarea pe calea Lui. Ei au ales, asemenea tuturor mișcărilor din trecut, să substituie îndrumările și puterea lui Dumnezeu cu teorii și procedee omenesti. Aceasta este cauza eșecului și nu vreo deficiență a soliei. Singura speranță constă în faptul că o generație de oameni să devină totalmente angajată pentru adevăr, așa cum îl trimite Dumnezeu, și să săvârșească lucrarea lui Iehova doar pe calea Lui. Solia este mai mult decât adecvată pentru misiunea pe care o are de îndeplinit.

Dar cât de mult trebuie să aștepte îngerul al patrulea după perioada 1888-1893, înainte ca să se poată întoarce? În mod sigur nu putea veni din nou la acea generație care îl respinsese, afară de cazul că ar fi văzut lucrul acesta prin pocăința deplină față de groaznicul păcat săvârșit la Minneapolis. Însă față de acest lucru ei nu au arătat nici o dispoziție de a se pocăi, astfel că îngerul n-a venit din nou la ei.

O dată ce devenise clar că nu aveau să se pocăiască, ocazia pe care ei o disprețuiseră trebuia să fie oferită unei alte generații ce trebuia să primească aceeași chemare și să facă față aceleiași încercări la care au căzut părinții lor. Această următoare generație urma să fie invitată să își dea seama că lucrarea niciodată nu putea fi încheiată dacă nu avea să existe o adevărată renaștere a vieții spirituale, urmată de o reformă totală de la născocirile omenești la îndrumările divine. O dată ce aceste convingeri urmau să fie înrădăcinate, avea să sosească timpul când îngerul al patrulea urma să găsească un popor primitiv și gata de a fi învățat și, o dată cu aceasta, posibilitatea de a vedea lucrarea încheiată. Nu toți din cadrul mișcării aveau să intre în linie, pentru că fecioarele neînțelepte se vor găsi în biserică, până când sunt despărțite de cele înțelepte la încheierea timpului de probă. Dar Domnul va găsi un popor care va fi credincios și sincer, iar prin el Dumnezeu va aduce la îndeplinire scopul Său divin.

Dumnezeu a promis: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci.“ *Amos 3,7*.

De aceea, ceea ce a avut loc la Minneapolis și ceea ce avea să se dezvolte după aceea, a fost scris în cuvântul profetic înainte ca aceste evenimente să aibă loc.

Mai întâi, vom privi la profețiile scrise după 1888 care prezic întoarcerea soliei și respingerea ei de către majoritatea. Prima profeție din care vom cita a fost scrisă în 1890, ulterior tragediei de la Minneapolis:

„În biserici trebuie să aibă loc o manifestare extraordinară a puterii lui Dumnezeu, dar ea nu va mișca pe aceia care nu s-au umilit înaintea Domnului și nu au deschis ușa inimii prin mărturisire și pocăință. În manifestarea acestei puteri care luminează pământul cu slava lui Dumnezeu, ei vor vedea doar ceva pe care în orbirea lor îl vor socoti periculos, ceva care le va trezi temerile, și se vor lega strâns să i se împotrivească. Deoarece Domnul nu lucrează conform ideilor și așteptărilor lor ei se vor opune lucrării. ,De ce‘, zic ei, ,să nu fim în stare să cunoaștem Spiritul lui Dumnezeu, de vreme ce am fost în lucrare așa de mulți ani?“ — Deoarece ei nu au

răspuns avertizărilor, stăruințelor soliilor lui Dumnezeu, ci în mod persistent spun: „Sunt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic”. Talentul, experiența îndelungată, nu vor face din oameni canale de lumină dacă nu se pun sub razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.” *The Review and Herald Extra*, 23 decembrie 1890.

Viitoarea minunată manifestare a puterii lui Dumnezeu va deschide uși spre perspective glorioase ale adevărului, care altfel ar fi de nevisat.

Aceasta nu poate fi o profeție care face referire la solia venită la Minneapolis, pentru că deja avea de a face cu trecutul când a fost scrisă această declarație, iar respingerea luminii devenise deja o

realitate. Ea era mai degrabă o prezicere a ce urma să se împlinească într-un timp mai târziu când solia avea să vină a doua oară. Între 1888 și 1893 a existat doar o manifestare restrânsă a puterii extraordinare a lui Dumnezeu, dar vine timpul când va avea loc o „...manifestare extraordinară a puterii lui Dumnezeu...” Dar, fiți în gardă cu faptul că, din nou, pastorii vor fi oponenții de frunte ai proclamării adevărului și vor face tot ce le stă în putință pentru a fi siguri că nu este primit și promovat. Însă în ciuda acestei opoziții înverșunate solia va fi îmbrățișată de către cei sinceri cu inima și va reuși acolo unde în trecut a eșuat. A doua declarație care confirmă adevărul că solia nu va fi nici înțeleasă și nici primită de mulți este următoarea:

„Solia celui de-al treilea înger nu va fi înțeleasă, lumina care va lumina pământul cu slava ei va fi numită o lumină falsă de către aceia care refuză să umble în slava ei crescândă. Lucrarea care ar fi putut fi făcută, va fi lăsată nefăcută de către respingătorii adevărului din cauza necredinței lor. Vă rugăm stăruitor pe voi care vă opuneți luminii adevărului, dați-vă la o parte din calea poporului lui Dumnezeu. Lăsați ca lumina trimisă de Cer să strălucească asupra lor în raze clare și continue. Dumnezeu vă face răspunzători, pe voi care ați beneficiat de această lumină, pentru felul în care o folosiți. Aceia care n-o vor auzi vor fi făcuți răspunzători; pentru că adevărul a fost adus aproape de ei, dar au disprețuit ocaziile și privilegiile lor. Solii care poartă creditul divin au fost trimise poporului lui Dumnezeu; slava, maiestatea, neprihănirea lui Hristos, plină de bunătate și adevăr, au fost prezentate; plinătatea Dumnezeirii în Isus Hristos a fost făcută cunoscută printre noi cu frumusețe și farmec, pentru a-i încânta pe cei ale căror inimi nu erau zăvorâte de prejudecată. Știm că Dumnezeu a lucrat printre noi. Am văzut suflete întoarse de la păcat la neprihănire. Am văzut credința renăscută în inimile celor care s-au pocăit. Să fim asemenea leproșilor care fuseseră curățiți și care s-au dus în calea lor și doar unul s-a întors să dea slavă lui Dumnezeu? Mai degrabă să vorbim despre bunătatea Lui și să-l laudăm pe Dumnezeu cu inima, cu condeiul și cu vocea.” *The Review and Herald*, 27 mai 1890.

Această declarație nu se aplică la ceea ce se întâmpla în timpul când era scrisă, căci nu poate fi îngrădită doar la acea situație, pentru că dacă s-ar fi aplicat doar la acea vreme, atunci ar fi trebuit să fie scrisă astfel: „Solia celui de-al treilea înger (nu este) înțeleasă, lumina care va lumina pământul cu slava ei (este numită) o lumină falsă de către aceia care (refuză, la timpul prezent) să umble în slava ei crescândă”.

Dumnezeu, cu certitudine, nu a fost luat prin surprindere de ceea ce a avut loc la Minneapolis. El și-a descoperit preștiința Sa demult, încă din timpurile Vechiului Testament, când a descris prin profetul Osea secvența evenimentelor ce aveau să premerge spre revărsarea ploii târzii. Este un adevăr bine stabilit că ploaia târzie cade doar la sfârșitul istoriei umane. De aceea, orice profeție care se ocupă de revărsarea acestei mari binecuvântări, trebuie aplicată la evenimentele finale înainte de încheierea timpului de probă. Cu acest principiu stabilit, și cu o cunoaștere a ceea ce a avut loc în 1888, devine o simplă chestiune de a vedea cum se aplică profeția din *Osea* 5,15; 6,1-3:

„Voi pleca, mă voi întoarce în locuința Mea, până când vor mărturisi că sunt vinovați și vor căuta fața Mea. Când vor fi în necaz, vor alerga la Mine. Veniți, să ne întoarcem la Domnul! Căci El ne-a sfâșiat, dar tot El ne va vindeca; El ne-a lovit, dar tot El ne va lega rănilile. El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui. Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El se ivește ca zorile dimineții, și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia târzie și timpurie pe pământ.“ K.J.V. Bible.

Când a fost respins între anii 1888 și 1893, puternicul înger al patrulea a declarat că se va întoarce la locul său, până când avea să revină după mulți ani de trudă și nerodnici care au convins pe poporul lui Dumnezeu de nevoia lor de acest puternic înger și de slujirea lui.

Astfel, în cele din urmă, în anii '50, a venit timpul când poporul care urmasese propriile sale căi, a înțeles că nu făcea nici un progres real înspre împărăția lui Dumnezeu și, de aceea, trebuia să-și examineze credința și procedeele pentru a vedea în ce anume se abătuse. Sărăcia lor spirituală devenise atât de grozavă, încât erau gata să asculte și altceva în afara adventismului laodicean. În felul acesta s-au dezvoltat condițiile necesare pentru pregătirea căii de întoarcere a îngerului. Strigăte au început să se facă auzite, care vesteau întoarcerea la Domnul, la adevărul Lui, la căile Sale.

Domnul este Cel mai binevoitor să răspundă unei asemenea mișcări. Făgăduința este că: „El ne va da iarăși viața în două zile; a treia zi ne va scula, și vom trăi înaintea Lui“.

În ce privește îngerul al patrulea, prima lui zi (ocazie) s-a împlinit când a încercat să reverse lumina și puterea ploii târzii peste poporul adventist între 1888 și 1893. Din acest motiv, ziua a doua a avut de-a face cu următoarea încercare de a aduce aceeași binecuvântare bisericii, chiar dacă înăuntrul organizației acest efort avea să fie întâmpinat cu și mai puțin succes decât la Minneapolis.

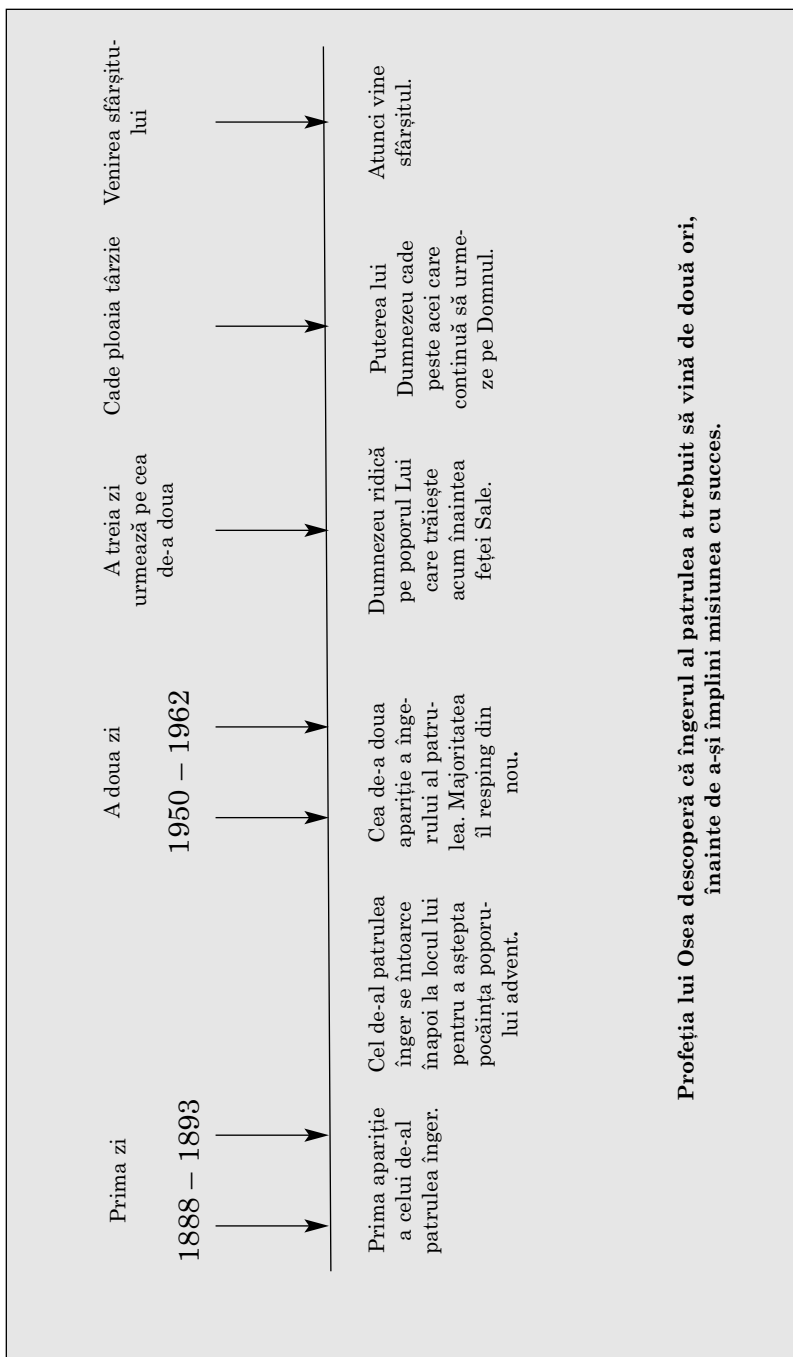
Acest lucru însă conduce la următoarea întrebare: cum s-a putut de această dată ca îngerul să rămână dacă a avut parte de o primire și mai rea? Răspunsul constă în faptul că Domnul niciodată nu va accepta să se despartă de poporul Său câtă vreme mai rămâne o licărire de speranță pentru întoarcerea sa la El. Atunci, și numai atunci, El va porni să clădească o mișcare nouă, în afara corpului organizațional apostaziat, ai cărui membri nu sunt conștienți de faptul că slava lui Dumnezeu s-a depărtat de ei.

Când îngerul a apărut de prima dată în 1888 respingerea a fost lipsită de un caracter definitiv, ceea ce făcea să mai existe încă posibilitatea ca ei să se pocăiască. Dar când solia urma să vină iarăși situația avea să fie foarte diferită. Membrii bisericii și conducătorii lor urmau să fie avantajați față de lipsa de previziune, aveau evaluările divine ale adevărului, așa cum au fost date prin Spiritul Profetic, și consecințele vizibile ale lipsei de putere spirituală a bisericii, ale lipsei de biruință personală asupra păcatului și amânarea serioasă a încheierii lucrării. Cu aceste cunoștințe, orice decizie pe care aveau s-o facă urma să fie mult mai plină de răspundere, mai gravă și definitivă. Pentru noi este clar acum că linia de demarcație dintre primitori și respingători va fi trasată într-un mod atât de clar, încât cele două grupe vor trebui să se despartă pentru totdeauna. Acest lucru avea să aibă loc în cadrul celei de-a doua zile.

După această a doua zi urma să vină cea de-a treia, timp în care Domnul va ridica o mișcare distinctă și separată care va „... trăi înaintea Lui”; aceia care acceptaseră solia îngerului și care lucraseră într-o strânsă colaborare cu el. În timpul acestei perioade de consolidare, poporul lui Dumnezeu nu trebuie să se aștepte să fie recunoscut nici de către bisericile căzute, nici de către lume. Ei vor fi recunoscuți ca un popor viu doar înaintea feței Celui Atotputernic. Pentru toți ceilalți ei vor fi socotiți prea neînsemnați pentru a merita vreo atenție.

O dată ce mișcarea a fost ridicată de Domnul și trăiește înaintea Lui, va avea loc mai departe o lucrare de înaintare în cunoașterea lui Dumnezeu care, o dată împlinită, va aduce revărsarea ploii târzii. În versiunea originală King James, la *Osea* 6,3, citim: „Atunci vom cunoaște dacă noi continuăm să-l cunoaștem pe Domnul: ivirea Lui este gata ca dimineata; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie pe pământ”.

Această profeție s-a împlinit cu aceeași exactitate care caracterizează toate profețiile divine. Până spre sfârșitul anilor '40 se părea că poporul adventist avea credință implicit în conducerea bisericii. Nu era nici un secret că existau probleme în biserică, dar nimeni nu

atribuia aceste probleme oamenilor din conducere, și exista un simțământ general de încredere că frații de la Conferința Generală și pastorii care se aflau sub îndrumarea lor vor rezolva în mod sigur toate problemele care apăruseră. Dar pe măsură ce acest hotărâtor deceniu al anilor '40 se apropia de încheiere, adventismul a intrat într-o nouă fază. Mulți au fost treziți la înțelegerea grozavă că oamenii din conducere erau neputincioși să oprească apostazia adâncă, și simțeau că trebuie să se apuce să facă ceva. Dacă frații din cadrul conducerii nu au făcut nimic, atunci mulți au socotit că trebuie să ia lucrarea în propriile lor mâini. Astfel a luat naștere un număr mic de mișcări independente, fiecare cu specificul ei diferit, dar toate chemând la o ascultare strictă față de legea lui Dumnezeu.

Din păcate, felul lor de abordare era unul legalist, bazat pe principiul vechiului legământ „ascultă și vei trăi”. Toate aceste mișcări au scăpat din vedere punctul că omul trebuie să aibă spiritul ascultării sădit înăuntru înainte de a putea da pe față o ascultare corectă. Nici una dintre aceste mișcări nu a dăinuit. Cele mai multe au supraviețuit foarte puțini ani înainte de a se dizolva, fiind înlocuite de altele noi care, la rândul lor, au murit pentru a fi înlocuite de altele. Ele reprezentau încercări sincere, dar greșit îndrumate, de a atinge neprihânirea vie, și nu pot fi privite ca fiind lumina și lucrarea îngerului al patrulea. Cu toate acestea, într-o anumită măsură, doar una dintre aceste mișcări a împlinit profeția prin faptul că a lansat chemarea de a ne întoarce la Domnul.

Între timp, au avut loc evenimente cu adevărat semnificative. Doi misionari, R. J. Wieland și D.K. Short, se întorseseră din Africa pentru a lua parte la întrunirile pastorale și la sesiunea Conferinței Generale care urma să aibă loc în 1950. Ei făcuseră un studiu aprofundat cu privire la ceea ce se întâmplase la sesiunea Conferinței Generale din 1888 și erau împovărați de dorința adâncă de a vedea adevărurile importante ale îngerului al patrulea răspândite peste tot în Biserica Adventistă. În același timp, ei erau adânc tulburați pe măsură ce vedeau cum învățăturile bisericilor babiloniene erau adoptate din ce în ce mai mult de către pastorii adventiști și adunările lor.

Acești bărbați erau bine versați în istoria celor întâmplate la Minneapolis, Minnesota, și înțelegeau că ploaia târzie nu poate să cadă până când biserica nu încetează să se lase în voia teologiei babiloniene și să se întoarcă la solia îngerului al treilea, în realitate. Erau deplin conștienți că nu exista scuză pentru lipsa cunoașterii în ce privește acea solie, pentru că în 1888 ea a fost rostită cu glas tare de către solii lui Dumnezeu și susținută pe deplin de Domnul.

Cu o adevărată și plină de dragoste îngrijorare pentru biserică și pentru viitorul destinului ei, acești doi frați au abordat pe conducătorii Conferinței Generale și au prezentat problema înaintea lor. Amândoi s-au unit în a da o avertizare împotriva apostaziei adânci și au făcut chemarea la acceptarea și la promovarea soliei pe care Domnul o trimisese prin Waggoner și Jones. Au recomandat ca acele cărți scrise de acești doi soli să fie tipărite și răspândite în întreaga lume.

Este meritul oamenilor din conducere că aceste demersuri nu au fost tratate superficial și nici respinse în mod direct. Dimpotrivă, ei au arătat un interes considerabil în aceste propuneri și le-au sugerat celor doi să pună argumentele lor pe hârtie. Încurajați de această deschidere vizibilă și utilă lor, cei doi misionari s-au apucat de lucru și în câteva săptămâni au elaborat un manuscris de 244 de pagini, dactilografiat, intitulat *1888 Re-Examined* (1888 Re-examinat). Acesta a fost supus membrilor Conferinței Generale în toamna anului 1950. Îngerul al patrulea făcea primii pași în reîntoarcerea sa prin reintroducerea soliei sale, însă toți aceia care au fost implicați la vremea aceea nu aveau o concepție reală cu privire la ce urma să se dezvolte din aceste mișcări timpurii.

Unii se pot întreba de ce nu recunoaștem efortul făcut în 1924 pentru a aduce înapoi solia, în biserică, ca fiind al doilea efort din partea îngerului al patrulea de a pune bazele soliei și lucrării sale. O examinare atentă a ceea ce a avut loc la acea vreme ne va da răspunsul. Pe 22 octombrie 1924, Consiliul Consultativ al Asociației Pastorilor s-a întrunit la Des Moines, Iowa, și a votat ca A. G. Daniels să fie însărcinat cu pregătirea unei compilații din scrierilor inspirate despre îndreptățirea prin credință.

El s-a apucat de lucru și a realizat cartea *Christ Our Righteousness* (Hristos neprihănirea noastră). În acest volum el s-a referit în mod specific la 1888 ca fiind timpul când Domnul a prezentat îndreptățirea prin credință înaintea bisericii, neezitând să declare că lumina fusese respinsă, și a arătat limpede că ploaia târzie nu va cădea până când solia nu va primi locul desemnat de Domnul.

Dar această carte nu a produs nici o trezire, doar foarte puțini au fost conduși până la punctul de a lua o decizie și, astfel, nu a avut impactul la care ar trebui să ne așteptăm de pe urma venirii puternicului înger a cărui slavă va umple întregul pământ. Prin urmare, noi nu clasificăm lucrarea lui Daniells ca fiind întoarcerea îngerului din *Apocalipsa* 18.

În propunerile făcute de Wieland și Short s-a subliniat cu putere faptul că: „Fiecare eșec din partea poporului lui Dumnezeu de a urma lumina care strălucește pe cărare încă din secolul trecut

trebuie să fie îndreptat în totalitate de către generația prezentă, înainte ca bisericii rămășiței să i se poată oferi vreo reabilitare din vină înaintea lumii“.

„...înaintea bisericii rămășiței se află o răspundere grea. Și cu cât mai repede se rezolvă problema pe față și cu sinceritate, cu atât este mai bine.“

„Un asemenea fel de a vedea problema va cere ca această generație să recunoască factorii în cauză și să îndrepte cu totul tragica greșeală.“ *1888 Re-Examined* pag. 2, 3, 46.

Conducătorii Conferinței Generale care au citit acest manuscris nu au pierdut din vedere forța acestui argument, așa după cum se poate observa din faptul că s-au referit la el în mod direct în răspunsul lor intitulat *First General Conference Report* (Primul raport al Conferinței Generale), pag. 8. Declarația lor se află de asemenea în *A Warning and its Reception* (O avertizare și primirea ei), pag. 252.

„Peste tot în manuscrisul vostru este evident că voi credeți că biserica ar trebui să îndrepte anumite lucruri care au de-a face cu 1888, și apoi să facă o recunoaștere și o mărturisire adecvată. Aceasta este cu adevărat mai mult decât o sugestie; voi recomandați cu tărie că trebuie să fie urmată această cale. Următoarele extrase sunt citate din manuscrisul vostru:“

Urmează apoi cele trei mici paragrafe citate mai sus.

Dar în timp ce ei au înțeles clar punctul de vedere al lui Wieland și Short, totuși nu l-au acceptat. Dimpotrivă, au refuzat să acționeze potrivit aceluia apel. Iată apărarea lor:

„Noi nu credem că este potrivit planului și scopului lui Dumnezeu pentru conducerea din prezent a mișcării să recunoaștem sau să facem mărturisire, fie în particular, fie în public, în ce privește vreuna din greșelile făcute de conducerea vreunei generații din trecut. În multe ocazii au existat perioade de apostazie în zilele lui Israel și, adesea, aceste îndepărtări de Dumnezeu au fost într-adevăr foarte dureroase, dar noi nu socotim că Domnul cere generației următoare să mărturisească greșelile și fărădelegile generației dinainte, ca o condiție pentru a revărsa binecuvântările Sale asupra poporului Său. Dumnezeu a chemat pe copiii Săi să se pocăiască de păcatele lor, iar când s-au întors la El din toată inima i-a primit cu milă și le-a dat cele mai bogate binecuvântări divine...”

Nu avem nevoie să ne întoarcem la 1888; acele zile sunt de domeniul trecutului, multe decenii au trecut de atunci, și în cele mai multe cazuri nu au nimic de a face cu viața celor care acum muncesc

pentru Dumnezeu.“ *First General Conference Report*, pag. 9. *A Warning and its Reception*, pag. 253.

Această decizie era pe cât de incredibilă, pe atât de tragică. Din anumite motive acești oameni nu știau că Domnul cere poporului Său să mărturisească păcatele generației anterioare ca o condiție a acceptării înaintea Lui:

„Își vor mărturisi fărădelegile lor și fărădelegile părinților lor, călcările de lege pe care le-au săvârșit față de Mine, și împotrivirea cu care mi s-au împotrivit, păcate din pricina cărora și Eu m-am împotrivit lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor. Și atunci inima lor netăiată împrejur se va smeri, și vor plăti datoria fărădelegilor lor. Atunci îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Isaac și de legământul Meu cu Avraam, și îmi voi aduce aminte de țară.“ *Leviticul* 26,40-42.

Dacă nu există o înțelegere corectă a cuvintelor „părinții lor“ din aceste versete, poate rezulta o serioasă interpretare greșită. Aceștia sunt părinții spirituali ai generației anterioare. Păcatele lor, la care se face referire aici, sunt îndepărtările de la adevărul lui Dumnezeu și căderea în apostazie adâncă. Nici un om nu trebuie să mărturisească păcatele individuale ale tatălui său. Dacă, de exemplu, tatăl a fost un hoț, iar fiul a fost un om cinstit, atunci tânărul nu va trebui să mărturisească faptele rele ale tatălui său. Dar când o generație se îndepărtează de Dumnezeu membrii ei îi cresc pe copiii lor în aceeași apostazie, așa încât păcatele părinților au devenit păcatele copiilor. În acest caz, copiii trebuie să mărturisească păcatele părinților deoarece au devenit păcatele lor. Fără acest lucru ei niciodată nu pot primi eliberarea de acele păcate și să se întoarcă la Domnul.

De aceea, când în 1888 părinții noștri spirituali au întors spatele adevărului lui Dumnezeu, ei i-au încredințat pe copiii lor aceleași respingeri a luminii. Prin urmare, păcatele acelei generații au trecut asupra generației din prezent, necesitând în acest fel întrunirea condiției: „Își vor mărturisi fărădelegile lor și fărădelegile părinților lor...“, ca să poată fi împlinită promisiunea: „Atunci îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Isaac și de legământul Meu cu Avraam...“

Este demn de notat faptul că mari oameni ai Bibliei, când au descoperit adâncimea apostaziei lui Israel, au mărturisit atât păcatele lor, cât și nelegiuirea părinților lor. Când au făcut aceasta, întotdeauna a urmat, într-o formă sau alta, o binecuvântare extraordinară. Un exemplu remarcabil este regele Ezechia care a venit la tron după o perioadă de îndepărtare serioasă de Dumnezeu. În

chiar primul an al domniei sale a pornit să restaureze închinarea și serviciul adevăratului Dumnezeu. Deoarece reparase ușile templului el i-a chemat pe leviți împreună și a mărturisit păcatele părinților lui, așa după cum este consemnat în *2 Cronici* 29,3-10. Apoi a hotărât un serviciu pascal, fapt care a condus la primirea unor binecuvântări mai presus de toate așteptările lor.

În același fel, când Neemia se pregătea să se întoarcă la Ierusalim pentru a duce la bun sfârșit lucrarea de restaurare, el a mărturisit atât păcatele părinților săi, cât și păcatele sale. Vezi *Neemia* 1,6.

Mai târziu, când poporul s-a adunat pentru sărbătoarea corturilor, ei „au venit și și-au mărturisit păcatele lor și fărădelegile părinților lor“. *Neemia* 9,2.

Cel mai binecunoscut exemplu dintre toate este rugăciunea extraordinară a lui Daniel când el a mărturisit fărădelegile generațiilor anterioare, ca și cum ar fi fost ale sale. Vezi *Daniel* 9,4-19. Această rugăciune a fost urmată de o extraordinară descoperire a adevărului.

Astăzi noi suntem chemați să mărturisim păcatele părinților noștri care au respins lumina venită la Minneapolis. Acest lucru se face prin recunoașterea pe față că solia trimisă la vremea aceea a fost respinsă și că, între timp, părinții noștri bine intenționați, dar greșit îndrumați, au ascuns adevărul de noi. Dar mărturisirea trebuie să meargă și mai adânc. Noi trebuie să mărturisim că am păcătuit, chiar dacă am făcut-o fără voie, prin aceea că noi, sub îndrumarea părinților noștri, am primit în mare măsură și adesea cu totul ideile și spiritul lor cu privire la adevăr, lucru care a făcut să ne împotrivim lucrărilor Duhului Sfânt, pe măsură ce El încerca să reînvieze adevărul în noi. Acest lucru trebuie urmat de un studiu foarte sârguincios și de o aplicare personală a soliei pe care Domnul a trimis-o prin instrumentele alese de El la Minneapolis. Toți aceia care au făcut aceste lucruri au fost binecuvântați în mod extraordinar, în vreme ce aceia care vor încă să adopte această cale vor fi de asemenea primitori ai revărsărilor nemaipomenite ale luminii și harului divin. O dată ce aceste condiții au fost împlinite și făgăduințele se vor împlini.

Când frații din conducere au luat poziția de a sta împotriva reîntoarcerii ingerului în 1950, Domnul a lucrat într-un mod extraordinar pentru a aduce adevărul la lumină în diferite părți ale lumii, până când astăzi s-a răspândit practic în orice parte a lumii. Istoria tuturor acestor evenimente este mult prea lungă pentru a fi relatată aici, dar dacă vom găsi timp s-o scriem, atunci o vom face într-un alt volum.

Timpul de față este un timp în care îngerul a cărui slavă va umple întregul pământ este ocupat spre a sădi solia în inimile și viețile celor care sunt poporul lui Dumnezeu. Când această educație și pregătire va fi sfârșită, atunci va începe cea de-a doua fază a lucrării — proclamarea acestei lumini înaintea fiecărei națiuni de pe fața pământului. Când va bate ceasul pentru ca acest ulterior eveniment să aibă loc, atunci lucrarea va fi însoțită de revărsarea Duhului Sfânt cu o asemenea putere, încât va fi mai mare decât s-a văzut în Ziua Cincizecimii. Când acest timp va veni, profeția din *Ioel* se va împlini pentru a doua oară, dar cu și mai mare putere și cu manifestări și mai remarcabile ale prezenței lui Dumnezeu înaintea oricărui om de pe fața întregului pământ.

„După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii. Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea. Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată; Atunci oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul.“ *Ioel* 2,28-32.

În Ziua Cincizecimii când a avut loc o mare revărsare a Duhului Sfânt, Petru, sub inspirație, a declarat că evenimentul respectiv era împlinirea acestei profeții. A fost o împlinire, dar aceasta era ploaia timpurie, iar ploaia târzie va fi și mai bogată.

Misiunea îngerului al patrulea este aceea de a lumina lumea întreagă cu slava caracterului lui Dumnezeu și de a aduce la bun sfârșit misiunea Evangheliei. O dată ce-și va începe lucrarea pentru lumea din afara bisericii, vor avea loc evenimente rapide. Credincioșii care vor fi însărcinați să ducă solia de avertizare finală „...vor fi calificați mai degrabă prin ungerea Duhului Sfânt decât prin educația dată de instituțiile de învățământ.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 38, par. 10.

Trimiși să rostească, nu cuvintele lor, ci cuvintele pe care Domnul li le dă, ei vor prezenta Evanghelia în curăția și puterea ei reală.

Restabilirea darului profeției prin care va fi refăcută o comunicare directă între biserica de pe pământ și Capul ei divin, Isus Hristos, va deschide perspective și mai mărețe ale adevărului decât cele primite anterior. Slava lui Dumnezeu va străluci ca niciodată mai înainte, iar păcatele Babilonului sau căutarea de a clădi

împărăția lui Dumnezeu prin născociri omenеști vor fi demascate cu o claritate incredibilă. Mii și mii vor fi mișcați în timp ce ascultă adevărurile care au fost ținute ascunse de ei și sunt convinși că aceea cale urmată de lume conduce spre dezastru sigur mai degrabă decât la o soluționare a problemelor mari de pe pământ.

Bolnavii vor fi vindecați, orbii vor primi vederea, șchiopii vor putea merge, și multe alte minuni mari vor fi realizate. Cu toate acestea, nici unul dintre aceste lucruri nu va fi dovada de necontestat a prezenței Duhului Sfânt, pentru că vrăjmașul sufletelor își va folosi toată puterea pentru a contraface lucrarea lui Dumnezeu. El va „amăgi pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei...” *Apocalipsa* 13,14.

„Aici nu sunt prezise doar înșelătorii. Oamenii sunt amăgiți de minunile pe care agenții Satanei au puterea să le facă, și nu pe care pretind că le fac.” *Tragedia veacurilor*, cap. 34, par. 6.

Atât de puternică va fi mărturia Duhului Sfânt prin poporul Său, atât de critică va fi disputa, atât de mari vor fi problemele, încât va fi captată atenția fiecărui om, femeie și copil de pe fața pământului. Nu va fi posibil ca o persoană, fie ea tânără sau bătrână, săracă sau bogată, de seamă sau nu, să scape de cerința de a se decide pentru sau împotriva adevărului. Mulțimi se vor hotări inițial în favoarea adevărului, dar când furtuna crește în intensitate și se văd amenințate cu amenzi, închisoare și persecuții, majoritatea va lepăda experiența anterioară și îi va denunța pe aceia care i-au condus la Domnul pentru a fi mântuiți. Atât de cuprinzătoare va fi această apostazie, încât la sfârșit se va părea ca și cum nimeni nu mai rămâne de partea adevărului. Forțați să fugă pentru a-și scăpa viețile, rămașița credincioasă își va găsi refugiul în peșteri și în munți.

Satana și agenții lui vor fi neîndurători în hotărârea lor de a nimici adevărul, ca nu cumva să fie primit de către aceia pe care ei au dorit să-i țină în captivitate. Prin toate mijloacele pe care le au la dispoziție, ei se vor opune lui Dumnezeu și poporului Său. La dispoziția lor se va afla puterea teribilă a statului cu armata și armamentul ei, cu echipamentul de supraveghere și cercetare, forțele de poliție și unitățile serviciilor speciale. Acestea din urmă sunt pregătite astăzi să preîntâmpine amenințările teroriștilor, iar experiența câștigată în modul de tratare al acestor oameni lipsiți de milă și disperați va fi folosită în lupta împotriva membrilor mișcării îngerului al patrulea și a adevărurilor lui.

Având de întâmpinat o asemenea opoziție, va părea imposibil ca lumina îngerului al treilea să fie dusă la fiecare neam, seminție,

limbă și popor. Dar ce este puterea oamenilor în comparație cu cea a Celui Atotputernic? După cum autoritățile iudaice și romane nu l-au putut împiedica în nici un fel pe Hristos, când era pe pământ, tot așa va fi și atunci. În ciuda eforturilor lor hotărâte, slava lui Dumnezeu va fi dusă fiecărui om în viață la acel timp. Nimeni nu va fi lăsat fără suficiente dovezi pentru a lua o decizie inteligentă pentru timp și eternitate.

Lucrarea destinată îngerului al patrulea va fi sfârșită până la ultimul detaliu. Nu vor exista ținte neatinse, nici lucrare nesfârșită. Încheierea ei va fi marcată de plecarea lui Hristos din Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc, imediat după declarația Lui solemnă că aceia care sunt neprihăniți vor rămâne așa pe vecie, în timp ce aceia care au ales să respingă darul prețios al mântuirii nu-și mai pot schimba starea niciodată.

Îngerul al patrulea va încheia o anumită fază a lucrării lui Dumnezeu, împlinire care va pregăti calea pentru slujirea ultimilor trei îngeri, a căror lucrare va fi făcută după încheierea timpului de probă. Doar atunci când lucrarea lor este în cele din urmă sfârșită, marea luptă poate fi adusă la bun sfârșit, împreună cu scopurile pe deplin realizate, iar calea este pregătită pentru întoarcerea lui Hristos și a oștirii Sale.

Cel de-al patrulea înger va izbuti. „Această solie este ultima care va mai fi dată vreodată lumii; și ea își va îndeplini lucrarea.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 21, ultimul paragraf. Apoi va veni sfârșitul timpului de probă, marea luptă se va sfârși, iar Mântuitorul se va întoarce pe norii cerului. Dar mai înainte de a face acest lucru, îngerii al cincilea, al șaselea și al șaptelea trebuie să-și aducă la îndeplinire răspunderile lor.

Secerișuri și primele roade

Acum este timpul să considerăm rolul special al îngerului al cincilea, despre care stă scris:

„Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră; pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt. Atunci Cel ce ședea pe nor, și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat.“ *Apocalipsa* 14,14-16.

Am stabilit deja că acest înger care se adresează Ființei slăvite de pe marele nor alb este simbolul poporului lui Dumnezeu, cei 144.000 care se vor afla pe pământ la acea vreme. Am văzut de asemenea că timpul la care se face referire aici este perioada strâmtorării lui Iacov care urmează după închiderea timpului de probă. În armonie cu faptul că după închiderea timpului de probă nu mai este nici o lumină de transmis locuitorilor pierduți veșnic și întru totul apostaziați ai pământului, acest înger nu mai are de dat nici o solie pentru omenire, ci se adresează doar lui Isus Hristos, Cel ce se află pe marele nor alb.

Deoarece s-a susținut atât de multă vreme ideea că singura și de altfel ultima lucrare este aceea de a salva sufletele prin predicarea Evangheliei tuturor națiunilor, se pune în mod firesc întrebarea de ce este nevoie de această a cincea mișcare, și ce intenționează Dumnezeu să aducă la îndeplinire prin ea? Pentru multe minți se pare că, prin faptul că unei mișcări i se acordă un rol după încheierea timpului de probă, se mai adaugă o altă lucrare după „ultima“ lucrare.

Când *Apocalipsa* 14 este „înțeleasă în toată semnificația ei“ atunci se va putea recunoaște lucrarea fundamentală, de o semnificație extraordinară, a îngerilor al cincilea, al șaselea și al șaptelea. Atunci se va vedea că predicarea Evangheliei, în vreme ce

desăvârșește o lucrare care trebuie să fie isprăvită înainte de încheierea timpului de har sau de probă și de întoarcerea lui Hristos, nu este așa după cum s-a presupus în mod eronat ultima lucrare ce trebuie să fie făcută. Când tot ce trebuia propovăduit s-a propovăduit, iar ultimul suflet care a fost câștigat a fost adus în staul, marea luptă încă nu se va fi sfârșit. Ea va continua cu înverșunare pe durata timpului strâmtorării lui Iacov și nu se va opri decât atunci când ultimele trei mișcări îngerești și-au îndeplinit sarcinile desemnate. Numai atunci va veni sfârșitul și Mântuitorul se va întoarce pe norii cerului.

Dacă înțelegem care este lucrarea desemnată lui Hristos și celor 144.000 de-a lungul perioadei strâmtorării lui Iacov, atunci este posibil să știm ce trebuie adus la îndeplinire prin mișcărilor îngerilor al cincilea, al șaselea și al șaptelea.

De astă dată Mântuitorul, care se întoarce, este descris ca având o coroană de aur pe cap și o seceră ascuțită în mână. Astfel deci, El este reprezentat ca Împăratul care vine și ca marele Secerător. El coboară spre această lume blestemată de păcat într-o maiestate nemaipomenită pentru a culege secerișul pământului și pentru a se întoarce în cer cu roadele jertfei și muncii Sale.

Unii au probleme în înțelegerea rolului lui Hristos ca Secerător la un timp când tot secerișul Evangheliei este de domeniul trecutului și deci încheiat. Acest lucru se datorează ideii preconcepute cum că există doar un singur fel de seceriș — acela săvârșit prin predicarea Evangheliei. De exemplu, când organizația unei biserici, în eforturile ei de a promova lucrarea misionară, vine cu sloganul „O mie de zile de seceriș“, nici un membru al bisericii nu ar avea dificultatea în a înțelege ce reclamă acest lucru. Ei știu că aceasta este o chemare de a petrece trei ani de zile într-un efort misionar concentrat în realitate în vederea câștigării de suflete în biserică.

Aceasta nu este o folosire impropie a cuvântului „seceriș“, pentru că, în măsura în care predicarea adevăratei Evanghelii strânge suflete la Isus Hristos, ea este un seceriș sau o recoltare. Dar punctul este că nu există doar un singur gen de seceriș la care Scripturile fac referire. Cercetătorul Bibliei trebuie să fie conștient de faptul că, adesea, două lucruri care sunt foarte diferite în cele mai multe privințe sunt numite cu același nume. Cercetătorul atent este conștient de acest fapt și știe cum să facă deosebirile necesare. Deci, secerișul pe care Hristos vine să-l strângă la a doua Sa venire implică nu vestirea Evangheliei, deoarece acel seceriș sau recoltă este într-un tot de domeniul trecutului, ci învierea sfinților neprihăniți din toate veacurile. Acesta va fi un

eveniment emoționant și măreț, și este descris cu putere în paragraful următor:

„În mijlocul zguduirii pământului, a strălucirii fulgerelor și a buhuitului tunetelor, glasul Fiului lui Dumnezeu strigă pe sfinții adormiți. El privește mormintele celor neprihăniți; apoi ridicând mâinile către cer, strigă: „Trezii-vă, trezii-vă, trezii-vă, voi care dormiți în țărână și sculați-vă.“ În lungul și în latul pământului, morții aud glasul acela și aceia care îl aud înviază. Și pământul întreg va răsună de vuietul acelei armate nespuse de mari din fiecare națiune, neam, limbă și popor. Ei vin din închisoarea morții, îmbrăcați cu o slavă nemuritoare, strigând: „Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul, moarte?“ *1 Corinteni* 15,55. Iar neprihăniții cei vii și sfinții înviați își unesc glasurile într-un strigăt de biruință îndelung fericit.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 40, par. 26.

Venirea lui Hristos spre pământ ca Secerător divin pentru a strânge pe cei răscumpești din toate veacurile a fost ilustrată în serviciile simbolice din Vechiul Testament, cât și în declarațiile și parabolele Noului Testament. Serviciul special al primelor roade era inseparabil legat de secerișurile simbolice din Vechiul Testament și se oficia în ziua a șaisprezecea a primei luni, adică a treia zi de Paști. Legi și procedee foarte stricte trebuia ascultate și urmate în păzirea acestui ritual. Acest lucru era important pentru că serviciul trebuia să fie o descoperire exactă a lucrării lui Hristos ca Secerător.

O dată ce am stabilit că în tip trebuia să aibă loc o prezentare a primelor roade înainte ca recolta să poată fi adunată, atunci devine clar că trebuie să existe o relație asemănătoare în secerișul final. Acesta nu poate fi strâns dacă nu au fost prezentate primele roade. Din acest motiv se pune întrebarea: Cine sunt primele roade când Hristos vine ca Împărat și Secerător? Scripturile îi desemnează clar pe cei 144.000 ca fiind primele roade.

„Apoi m-am uitat, și iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său. Și am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape mari, ca vuietul unui tunet puternic; și glasul, pe care l-am auzit, era ca al celor ce cântă cu alăuta, și cântau din alăutele lor. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpești de pe pământ. Ei nu s-au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpești dintre oameni, ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel. Și în gura

lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu.“ *Apocalipsa* 14,1-5.

Hristos este deci Secerătorul, răscumpărății tuturor veacurilor sunt secerișul, iar cei 144.000 sunt primele roade sau pârga.

Desemnarea celor 144.000 ca primele roade este cheia care dezvăluie informația cu privire la rolul mișcărilor îngerilor al cincilea, al șaselea și al șaptelea. Ea îndreaptă mintea înapoi la studiul simbolismului din Vechiul Testament și la felul în care acel serviciu simbolic era împlinit mai întâi de către Isus Hristos, când, la învierea Sa din morți, a ieșit din mormânt ca pârgă a celor adormiți. Împlinind cu succes rolul de pârgă la vremea aceea, Hristos s-a calificat să fie, împreună cu alte calificări, Secerătorul la a doua Sa venire. Atunci, nu El, ci cei 144.000 vor fi devenit primele roade.

La acest punct este necesar să facem o deosebire între două tipuri importante din Vechiul Testament și antitipurile lor. Ele sunt mielul de jertfă și primele roade. Ambele arătau și explicau cu claritate cele două misiuni diferite pe care Hristos a trebuit să le aducă la îndeplinire când a fost pe pământ, dar numai una dintre ele — primele roade — arată și explică de asemenea și lucrarea celor 144.000.

Trebuie să admitem că într-un anume sens limitat mielul de jertfă simbolizează lucrarea celor 144.000, pentru că ei se jertfesc pentru cauza lui Dumnezeu chiar până la moarte într-atât de mult încât aproape că o experimentează, o trăiesc. Dar ei nu împlinesc acest tip în sensul că moartea lor ar plăti de fapt prețul răscumpărării pentru cei păcătoși. Numai Hristos, ca Miel al lui Dumnezeu, poate face acest lucru.

Dar când e vorba de primele roade, atunci lucrurile se schimbă pentru că, în timp ce Scripturile folosesc termenul de miel doar în dreptul lui Hristos și niciodată altfel, ele arată într-un mod specific faptul că cei 144.000 sunt primele roade exact așa cum este și Hristos. De aceea, acest tip din Vechiul Testament arăta și explica o lucrare identică ce trebuie realizată atât de către Hristos, cât și de cei 144.000; o lucrare care, simbolizată printr-un dar fără sânge, nu implică moartea nici unuia — nici a lui Hristos și nici a celor 144.000.

Dacă Hristos și cei 144.000 sunt antitipul aceluiași tip, atunci ei trebuie să facă aceeași lucrare în mod exact potrivit cu specificările stabilite în simbol, pentru că două lucruri nu pot fi egale cu același lucru decât dacă sunt egale unul cu celălalt. Acesta este un mare avantaj pentru căutătorul după adevăr în aceste zile din urmă, pentru că este binecuvântat nu doar cu lecția cuprinsă în tip, ci și cu felul în care tipul a fost împlinit de către Maestrul însuși. Ar fi

foarte dificil pentru cercetător să greșească având la dispoziție această revelație în duplicat. Urmează deci să avem în vedere un studiu despre Hristos în rolul primelor roade, studiu care trebuie să precedă orice considerent cu privire la cei 144000 în postura de prime roade.

Scripturile se referă la Mântuitorul în repetate rânduri ca fiind cel dintâi născut și primul rod sau pârga. Iată câteva exemple:

„Ioan, către cele șapte biserici care sunt în Asia: Har și pace vouă, din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri, care stau înaintea scaunului Său de domnie, și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului...” *Apocalipsa* 1,4.5.

Același adevăr este repetat în această referință:

„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea.” *Coloseni* 1,18.

Cea mai puternică și mai cuprinzătoare declarație dintre toate o găsim în prima epistolă scrisă de Pavel către corinteni:

„Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică, și zadarnică este și credința noastră. Ba încă noi suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu; fiindcă am mărturisit despre Dumnezeu că El a înviat pe Hristos, când nu l-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază. Căci dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre, și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos sunt pierduți. Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii! Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților. Și după cum toți mor în Adam, tot așa toți vor învia în Hristos, dar fiecare la rândul cetii lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.” *1 Corinteni* 15,12-23.

Prin învierea dintre cei morți, declară Pavel, Hristos a devenit cel dintâi rod al acelora care se odihniseră în mormintele lor și, în virtutea acestei realizări, El a garantat că aceia care adorm în El, vor învia de asemenea la viață veșnică. Cu toate acestea, primele roade nu sunt determinate pe baza faptului de a fi primul care înviază la un anume punct al timpului, pentru că dacă ar fi fost așa

atunci Moise ar fi fost cel dintâi rod sau primele roade. Nicăieri în Scripturi nu se declară că el a fost cel dintâi rod și nici că învierea restului copiilor lui Dumnezeu depinde de învierea lui Moise.

Faptele arată că, ținând seama de timp, Hristos a fost a opta persoană care a înviat dintre cei morți. Primul înviat a fost Moise, după ce fusese trecut la odihnă „...în vale, în țara Moabului, față în față cu Bet-Peor...” *Deuteronom* 34,6. La această înviere din morți a lui Moise se face referire în *Iuda* 9:

„Arhanghelul Mihail, când se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!”

Moise „...nu trebuia să rămână multă vreme în mormânt. Domnul Hristos însuși, împreună cu îngerii care l-au îngropat pe Moise, s-a coborât din cer ca să-l cheme afară pe sfântul care dormea.” *Patriarhi și profeți*, cap. 43, par. 22. Dovada convingătoare că el a fost înviat este dată în relatarea experienței lui Hristos și a celor trei ucenici de pe muntele schimbării la față.

Următoarea înviere din morți a fost realizată prin Ilie când l-a înviat pe fiul văduvei din Sarepta. Experiența este relatată în *1 Împărați* 17,17-24. Când văduva i-a prezentat copilul mort profetul s-a întins de trei ori peste trupul mort și copilul a revenit la viață:

„Și s-a întins de trei ori peste copil, a chemat pe Domnul, și a zis: „Doamne, Dumnezeu, te rog, fă să se întoarcă sufletul copilului în el!” Domnul a ascultat glasul lui Ilie, și sufletul copilului s-a întors în el, și a înviat.” *1 Împărați* 17,21-22.

Această înviere, asemenea celorlalte cinci care au urmat înainte de învierea lui Hristos, nu a fost spre viață veșnică. Copilul a trăit o viață pământească normală o perioadă de timp și a murit a doua oară pentru a aștepta, dacă a fost credincios, învierea dreptilor la cea de-a doua venire a lui Hristos.

Cea de-a treia întoarcere din morți a fost realizată în zilele profetului Elisei când fiul cuplului sunamit a fost adus la viață. Fiul fusese adus pe brațe de la câmp plângându-se de o mare durere de cap. Mama lui l-a ținut pe genunchi până la prânz când el a murit. Fără întârziere s-a dus la omul lui Dumnezeu care s-a întors împreună cu ea acasă și a tratat cazul exact așa cum făcuse Ilie, și cu același succes:

„Când a ajuns Elisei în casă, iată că murise copilul, culcat în patul lui. Elisei a intrat și a închis ușa după ei amândoi, și s-a rugat Domnului. S-a suit și s-a culcat pe copil; și-a pus gura pe gura lui, ochii lui pe ochii lui, mâinile lui pe mâinile lui, și s-a întins peste el. Și trupul copilului s-a încălzit.” *2 Împărați* 4,32-34.

După câteva clipe copilul a deschis ochii și profetul l-a coborât pe scări dându-i-l mamei sale recunoscătoare.

Următorul eveniment este unul curios care a avut loc după moartea lui Elisei.

„Elisei a murit, și a fost îngropat. În anul următor, au intrat în țară niște cete de moabiți. Și, pe când îngropau un om, iată că au zărit una din aceste cete și au aruncat pe omul acela în mormântul lui Elisei. Omul s-a atins de oasele lui Elisei și a înviat, și s-a sculat pe picioare.“ *2 Împărați* 13,20-21.

Aceasta e lista completă a învierilor menționate în Vechiul Testament. Poate să fi fost și altele care nu au fost consemnate în Vechiul Testament, iar dacă au existat, atunci nu cunoaștem nimic despre ele. Dintre toate aceste învieri vechi-testamentale doar învierea lui Moise a fost spre viață veșnică.

Mai sunt alte trei învieri în Noul Testament înainte de Calvar, toate fiind lucrarea lui Isus, Dătătorul vieții. Prima a fost când El a întâlnit procesiunea funerară care-și croia drum dinspre satul Nain spre cimitir și, prin puterea Tatălui Său atotputernic, El a înălțurat necesitatea ca oamenii să-și mai continue drumul spre locul de înmormântare.

„Apoi s-a apropiat și s-a atins de raclă. Cei ce o duceau s-au oprit. El a zis: „Tinerelule, scoală-te, îți spun!“ Mortul a șezut în capul oaselor și a început să vorbească. Isus l-a dat înapoi mamei lui.“ *Luca* 7,14.15.

Aceasta a fost urmată de învierea fiicei lui Iair. Când tatăl s-a apropiat la început de Isus, fetița era grav bolnavă, însă totuși nu încetase din viață. Drumul Maestrului înspre casă era încetinit de mulțimea care îl înghesuia din toate părțile și, înainte ca să ajungă la patul bolnavei, fetița murise. Când în cele din urmă a ajuns la casa frunțașului sinagogii, Isus a anunțat că fetița doar adormise, fapt care i-a condus pe cei din casă să-l ridiculizeze.

„Dar El, după ce i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână și a strigat cu glas tare: „Fetițo, scoală-te!“ Și duhul ei s-a întors în ea, iar fata s-a sculat numaimic.“ *Luca* 8,54-55.

Apoi a urmat învierea impresionantă și de netăgăduit a lui Lazăr, care a oferit dovada pentru toate timpurile că Hristos este Dătătorul vieții. Aceasta a fost de asemenea minunea care i-a unit pe farisei și pe saducheii împotriva Lui, și i-a asigurat moartea prin răstignire. Împreună cu surorile care jeleau și cu prietenii lor, Isus a venit la peștera unde zăcea Lazăr îngropat de câteva zile, și a cerut să fie dată la o parte piatra de la intrare.

„Au luat piatra din locul unde zăcea mortul. Și Isus a ridicat ochii în sus și a zis: „Tată, îți mulțumesc că m-ai ascultat. Știam că

totdeauna mă ascuți; dar vorbesc astfel pentru norodul care stă împrejur, ca să creadă că Tu m-ai trimis'. După ce a zis aceste vorbe, a strigat cu glas tare: „Lazăre, vino afară!” Și mortul a ieșit cu mâinile și picioarele legate cu fâșii de pânză, și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: „Dezlegați-l, și lăsați-l să meargă!”
Ioan 11,41-44.

După toate acestea a urmat învierea cea mai spectaculoasă dintre toate; aceea a lui Isus Hristos, cel de-al optulea întors din valea umbrei morții. Întrucât se coborâse în adâncimile iadului, El a sfârșămat lanțurile morții și s-a întors cu biruința veșnică în mâinile Sale. Învierea Sa este asigurarea că toți cei care cred în El vor ieși afară din mormânt la fel.

Ceea ce El a realizat prin învierea Sa îl califică să fie cel dintâi rod sau primele roade. Faptul că El este al optulea în ordinea învierilor nu are importanță. Dacă ar fi avut importanță, atunci Moise, și nu Hristos, ar fi fost pârga. Acest lucru ar fi cel mai nefericit caz pentru că trebuie să recunoaștem, fără a discredita pe marele și extraordinarul om care a fost Moise, că moartea și învierea sa nu au cuprins biruința asupra morții și asupra mormântului, așa după cum a făcut-o învierea și moartea lui Hristos. De aceea, lucrarea lui nu ar fi putut produce o recoltă ca aceea pe care trebuie să o facă primele roade.

În următoarea declarație este clar subliniată legea inviolabilă cum că nu poate exista seceriș din morminte spre nemurire în cer mai înainte ca să fie oferite primele roade:

„Hristos a înviat din morți ca cel dintâi rod al celor care au adormit. El era antitipul snopului de legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua în care snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din recolta câmpurilor primele spice de grâu copt, și când oamenii mergeau la Ierusalim la Paște, snopul din cele dintâi roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea înfige seceră în grâu, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfățișat înaintea lui Dumnezeu preînchipuia secerișul. Tot astfel și Hristos, cel dintâi rod, înfățișa marele seceriș spiritual ce trebuia să se adune pentru împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garantul învierii tuturor celor neprihăniți morți. „Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El”. *1Tesaloniceni 4,14.*” *Hristos Lumina Lumii*, cap. 81, par. 17.

Până ce snopul de legănat nu era prezentat înaintea Domnului, grânele nu puteau fi recoltate. În același fel, măreața înviere a copiilor credincioși ai lui Dumnezeu nu poate să aibă loc până când cei 144.000 nu și-au împlinit cu succes lucrarea lor.

Ar fi bine ca orice cercetător serios al celor șapte îngeri să își noteze propoziția cheie din acest paragraf: „Numai după ce se aducea acest dar se putea înfige secera în grâu, ca apoi să poată fi adunat în snopi.” Aceasta este legea strictă, de neschimbat, a celor dintâi roade. Acest studiu va demonstra că Dumnezeu nu face concesii față de acest principiu. Dacă primele roade nu sunt prezentate cu succes și primite de Dumnezeu, și dacă lucrarea lor nu este făcută în totalitate și cu credincioșie, atunci nu poate exista seceriș. Acest lucru este tot atât adevărat în misiunea celor 144.000 ca și în cea a lui Isus. Niciodată nu trebuie uitat acest adevăr!

Grâul, spre deosebire de fructe, ajunge gata de recoltat pe întreaga suprafață a câmpului, mai înainte ca secerătorii să-și înceapă lucrarea. Chiar înainte de Paști se ajungea la această condiție în ceea ce privește recoltarea orzului care se copsese, culoarea aurie trădându-l în acest sens. Evreilor nu li se permitea să se atingă de recoltă cu excepția faptului că strângeau un snop ce trebuia dus la Ierusalim spre a fi înfățișat acolo, în ciuda faptului că întregul câmp era gata pentru seceră. Fermierul se putea întoarce acasă și putea să-și strângă cerealele numai după ce snopul de legănat ajunsese în siguranță după o lungă călătorie la templu și fusese înfățișat.

Închipuie-ți un fermier galilean care locuia la o distanță considerabilă față de templul din Ierusalim. Se apropia timpul Paștelui, astfel că, pe măsură ce făcea pregătiri în vederea călătoriei, el se ducea la câmpul său de orz de unde alegea și tăia snopul de legănat. Să presupunem că, pe măsură ce călătorea spre templu și călătoria cea lungă, obositoare, îl făcuse să-și piardă vigilența, devenise din ce în ce mai puțin veghetor față de acel snop prețios. Într-una din nopți nu izbuteste să-și priponească măgarul așa cum ar fi trebuit s-o facă spre siguranța lui. Animalul se dezleagă și își petrece timpul care se scurge mâncând snopul de legănat. Sau poate focul nefiind bine stins a făcut ca o scânteie să fie purtată de vânt și dusă exact pe snopul de legănat. Prea târziu, fermierul se trezește doar ca să descopere că snopul de legănat a fost distrus.

Ce poate face el acum?

Să se întoarcă în grabă acasă să adune un al doilea snop spre a-l înlocui pe acela care s-a pierdut? Nu, el nu poate face acest lucru fără a distruge lecția cuprinsă în tip. A aduna un snop care să-l înlocuiască pe primul ar fi arătat că Domnul ar avea un al doilea Fiu care să ducă mai departe bătălia, dacă Mântuitorul ar fi eșuat. Dar Dumnezeu nu are un alt Fiu de rezervă pentru a câștiga biruința dacă Isus ar fi fost înfrânt, și nici El nu are o grupă de rezervă în ultimele zile pentru a completa pe cei 144.000.

O dată ce prezentarea snopului de legănat le deschisese calea pentru a putea începe secerișul, izraeliții nu aveau timp de pierdut în întoarcerea lor acasă spre a strânge prețiosul orz. În același fel, Dumnezeu nu este interesat în amânarea secerișului o dată ce primele roade au fost oferite. Trebuie deci să ne așteptăm ca în momentul în care Isus își împlinise misiunea Sa ca cel dintâi rod să fi existat un seceriș; și într-adevăr a existat. Când El a fost răstignit, cutremurul de pământ a deschis multe morminte din care au ieșit afară, în dimineața învierii Sale, o mulțime de credincioși care l-au însoțit mai apoi în drumul Lui spre cer, după cum stă scris:

„Isus a strigat iarăși cu glas tare, și și-a dat duhul. Și îndată perdea dinăuntrul templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte după învierea Lui, au intrat în sfânta cetate și s-au arătat multora.“ *Matei 27,50-53*.

„Atunci când Hristos a înviat, El a adus din mormânt o mulțime de captivi. Cutremurul de la moartea Lui deschisese mormintele și, când El a înviat, ei au ieșit afară împreună cu El. Ei erau aceia care fuseseră conlucrători cu Dumnezeu și, cu prețul vieții

lor, mărturisiseră despre adevăr. De astă dată, urmau să fie martori pentru Acela care îi înviase din morți. “*Hristos Lumina Lumii*, cap. 81, par. 18.

Toate acestea erau în deplină armonie cu tipul și l-au împlinit la perfecție. Recolta nu putea fi strânsă dacă primele roade nu fuseseră înfățișate, însă de îndată ce Hristos și-a încheiat lucrarea în calitatea de pârgă, a urmat secerișul. Toți aceia care cu prețul vieții lor fuseseră martori pentru adevăr au fost înviați atunci pentru a-l însoți pe Hristos spre cer. Această grupă ilustră ar fi putut începe cu Abel, primul martir, și probabil să fi sfârșit cu Ioan Botezătorul.

Rolul celor dintâi roade

Moartea lui Hristos spre a plăti prețul răscumpărării pentru omenirea pieritoare nu este singurul obiectiv ce trebuia îndeplinit care l-a determinat să părăsească locuințele cerești. Dacă ar fi existat doar acest obiectiv, atunci nici un alt tip în afara mielu-lui nu ar fi fost necesar pentru a simboliza misiunea Sa și nu ar fi putut defini în mod profetic lucrarea Sa.

Mai exista și o altă răspundere pe care Mântuitorul trebuia s-o poarte — aceea simbolizată printr-un alt tip — prinosul snopului de legănat. Acest lucru nu cerea plata unei răscumpărări, așa că nu implica o jertfă. Această lucrare a fost finalizată de El înainte de moartea Sa, după care a fost liber să înfrunte pedeapsa pentru păcatele omului. Acest lucru este confirmat de faptul că înainte ca El să moară a declarat: „S-a sfârșit!“ *Ioan 19,30*. El ar fi putut spune: „Aproape s-a sfârșit“, sau „Voi sfârși acum“, dar nu, solia a fost „S-a sfârșit!“

„Hristos nu și-a încheiat viața până când n-a adus l-a îndeplini-re lucrarea pe care a venit s-o facă și, o dată cu ultima Sa răsufla-re, El a exclamat: ‚S-a sfârșit.‘ „ *Ioan 19,30. Hristos Lumina Lumii*, cap. 79, par. 1.

Dacă întrebarea: „Care este lucrarea pe care a venit Hristos s-o facă pe acest pământ?“ ar fi pusă celor mai mulți preținși creștini contemporani, ei ar răspunde prompt că aceasta a fost aceea de a muri spre a plăti prețul de răscumpărare pentru păcatele noastre, pentru a ne dăruia astfel nădejdea vieții veșnice. Această poziție nu este susținută deloc de declarația abia citată, pentru că ea declară că alta era lucrarea lui Hristos pe care a venit să o facă și pe care a realizat-o pe deplin înainte ca El să moară, fără ca să implice moartea Sa. Pe deasupra, întrucât aceasta era lucrarea pe care a venit s-o facă, atunci moartea pentru a plăti pedeapsa pentru păcatele omenirii este secundară față de această răspundere mult

mai importantă pe care trebuia s-o poarte Răscumpărătorul. Atunci, care a fost lucrarea pe care Hristos a venit s-o facă și pe care El a terminat-o înainte de a-și da viața?

Răspunsul este dat în partea care a rămas a paragrafului din care am citat fraza de mai sus.

„Bătălia a fost câștigată. Mâna Sa dreaptă și brațul Său cel sfânt i-au asigurat biruința. Ca Biruitor, El a înfipt stindardul Său pe înălțimile veșnice. Nu a fost oare atunci și acolo bucurie printre îngeri? Tot cerul a triumfat o dată cu biruința Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama de faptul că și-a pierdut împărăția.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 79, par. 1.

Acest lucru a fost realizat în întregime înainte ca El să moară, nu când El a murit sau prin moartea Sa. Biruința a fost câștigată, Satana a fost înfrânt, iar el a știut la modul cel mai convingător că și-a pierdut împărăția. Învierea celor dreپți era asigurată deoarece pârگا săvârșise lucrarea Sa, o săvârșise la perfecție.

Pentru a înțelegе natura acelei biruințe credinciosul trebuie să studieze obiectivele lui Dumnezeu în conflictul lor direct cu contra-obiectivele lui Satana. Ce încerca diavolul să instaureze, și prin ce mijloace căuta el să-și realizeze scopurile? În ce măsură câștigase el chiar simpatiile îngerilor loiali și ale acelorа care au pretins că-i servesc lui Dumnezeu pe acest pământ? Care erau modalitățile arhiamăgitorului de a reuși în ambițiile sale egoiste? Ce a trebuit să facă Mesia pentru a-l demasca pe Satana, pentru a zădărnici planurile lui și pentru a restabili încrederea perfectă în căile lui Dumnezeu? Cât de mult reușise El să atingă aceste obiective când atârna pe cruce?

Stabilirea răspunsului corect la toate aceste întrebări necesită o călătorie prin timp, înapoi, la începutul mării lupte. Deși poate părea ca acest lucru să ne abată de la subiectul celor șapte îngeri, totuși nu este deloc adevărat, pentru că sfârșitul marelui conflict niciodată nu poate fi înțeles dacă nu sunt înțeleși factorii care l-au declanșat. Niciodată nu poate spune cineva că a petrecut prea mult timp în studierea apariției nelegiuirii și a contestării guvernării divine, căci cu cât aceste lucruri sunt înțelese mai bine, cu atât mai competent va fi cercetătorul consacrat al Bibliei în înțelegerea răspunderilor sublime care vor zăcea asupra ultimelor mișcări îngerești. Totuși, nu vom face aici o cercetare amănunțită a fiecărui aspect al căderii și răzvrătirii lui Satana. Ne vom îndrepta atenția asupra acelor domenii importante care au o legătură mult mai directă cu rolul primelor roade. În vederea unei cercetări mai profunde în ce privește apariția păcatului în univers, recomandăm să se

facă un studiu atent al broșurii *The Spirit of the Papacy* (Spiritul papalității) de A. T. Jones, să se studieze capitolul intitulat „De ce a fost îngăduit păcatul“ din *Patriarhi și profeți* și capitolul „Originea răului“ din *Tragedia veacurilor*, împreună cu alte referințe adecvate biblice.

Înainte de a începe să se dezvolte primele urme ale mândriei în Lucifer, un singur puls de armonie bătea peste tot în întregul univers. Dumnezeu stabilise o împărăție care nu se aseamănă sub nici o formă cu vreuna pe care o avem noi astăzi pe pământ, o guvernare care era expresia caracterului Său de iubire infinită. În acest sistem nimeni nu era forțat să asculte. Toate ființele inteligente îi slujeau lui Dumnezeu deoarece erau convinse în mintea lor și aveau dispoziția lăuntrică de a crede că singura cale a fericirii și a păcii era cea a lui Iehova. Toate ființele create iubeau acest sistem. Totul înăuntrul lor era în armonie cu acest sistem și se bucurau că pot trăi sub un Împărat atât de înțelept, iubitor și blând.

Dar a venit timpul când cel mai puternic dintre toate ființele create, cel care umbla de fapt cel mai aproape de Dumnezeu, și-a pierdut capacitatea de înțelegere a realităților veșnice și a devenit stăpânit de obiective nesfinte și întru totul egoiste. „Lucifer, heruvimul acoperitor, a dorit să fie cel dintâi în cer. El a căutat să câștige controlul asupra ființelor cerești, să le despartă de Creatorul lor și să le câștige adorarea pentru sine.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 1, par. 8.

Acestea erau idealurile lui Lucifer, iar el era hotărât să le împlinească indiferent cât i-ar fi costat pe ceilalți. Pentru a face acest lucru el trebuia să recurgă la o metodă care să fie eficientă, iar el a descoperit ceea ce avea nevoie în denaturarea caracterului frumos al lui Dumnezeu.

„De aceea el a prezentat în mod fals pe Dumnezeu, atribuindu-i dorința de înălțare de sine. El a căutat să pună în seama Creatorului iubitor propriile sale trăsături rele de caracter.“ *ibid.*, par. 8.

Procedeeul folosit a condus la obținerea rezultatului scontat. În măsura în care a fost în stare să sădească în mintea unei ființe create idei eronate despre caracterul lui Dumnezeu, în aceeași măsură a stabilit răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și a guvernării Sale neprihănite înăuntrul unei persoane.

„Tot așa a înșelat și pe oameni. El i-a făcut să pună la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu și să nu aibă încredere în bunătatea Sa. Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și de o extraordinară măreție, Satana i-a determinat să-l considere ca fiind sever și neiertător. În felul acesta a convins pe oameni să se unească

împreună cu el în rebeliune împotriva lui Dumnezeu, și bezna nenorocirii s-a coborât asupra lumii.“ *ibid.*, par. 8.

Există o legătură inseparabilă între stabilirea ideilor greșite despre caracterul lui Dumnezeu și rebeliunea împotriva Lui. Prima este cauza celeilalte. Unde se află una din ele este întotdeauna prezentă și cealaltă, după cum stă scris: „Pământul s-a întunecat prin înțelegerea greșită a lui Dumnezeu“ *ibid.*, par. 9.

Această propoziție convingătoare declară mai întâi un fapt clar: „Pământul s-a întunecat“. Cuvântul „prin“ care urmează arată că adevărata cauză acestui întuneric este pe punctul de a fi descoperită, deoarece prin înțelegerea greșită a caracterului plin de iubire al lui Dumnezeu acest întuneric a cuprins lumea.

Această identificare a înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu ca fiind cauza rebeliunii și întunericului este ceva ce trebuie să fie recunoscut, înțeles, de către fiecare cercetător serios al Bibliei care este dedicat servirii Dumnezeului cel credincios în conflictul final. Toți trebuie să ajungă să cunoască faptul că acolo unde există o înțelegere greșită a caracterului lui Dumnezeu, acolo va fi și rebeliunea.

Nu există nici o excepție de la această regulă. Un studiu atent al dezvoltării acelei mândrii care l-a condus pe Lucifer la război deschis împotriva lui Dumnezeu, dovedește că răzvrătirea nu a luat naștere în el până când nu și-a format mai întâi o concepție greșită despre caracterul lui Dumnezeu. Doar atunci a intrat el în conflict cu Tatăl cel veșnic.

Necazul a început când cel mai puternic dintre toate creaturile a început să piardă din vedere faptul că tot ce poseda provenea de la Sursa atotputernică, Iehova, prin slujirea Fiului Său, Isus Hristos. Aceasta este o capcană în care toți pot cădea cu foarte mare ușurință, după cum este evidențiat de nenumăratele fapte care au părăsit căile neprihănirii datorită acestei ispite. Tiparul prea adesea repetat este următorul:

Când vine timpul ca Dumnezeu să clădească o nouă mișcare ce va lua locul aceleia care a căzut într-o apostazie iremediabilă, El totdeauna o face în același fel. El transmite lumina Sa lumii printr-un sol ales al cărui singur rol este acela de a fi canalul de comunicare pentru cei pierduți. Sub nici o formă acest sol sau mesager nu trebuie să nascocoască o solie a sa proprie. El trebuie să rămână mereu purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu, exact așa cum Domnul i-a comunicat lui Ieremia sarcina sa.

„Eu am răspuns: ‚Ah! Doamne Dumnezeule, vezi că eu nu știu să vorbesc, căci sunt un copil‘. Dar Domnul mi-a zis: ‚Nu zice: Sunt

un copil, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci.“ *Jeremia 1,6.7.*

La început solul descoperă că este într-un singur, confruntat cu o sarcină de proporții descurajatoare. Dându-și seama că nu are în sine capacitatea de a face față nevoilor presante, el se bizuie într-un tot pe puterile și proviziile care se află în Tatăl său ceresc. Pe măsură ce el extrage rezerve mari și adecvate din fântâna mântuirii, lucrarea începe să prospere și, curând, i se adaugă alții care-și pun resursele la dispoziția Domnului. În stadiul acesta nu se vede nici o urmă de încredere de sine, pentru că toți sunt foarte mult conștienți de dependența lor de Cel atotputernic.

Curând vine timpul când lucrarea încetinește deoarece mulți care au fost treziți cad iarăși în starea lor de amortire, iar cerințele puse asupra solului se împuținează. Acesta este punctul periculos, pentru că din pricina încrederii lor în Dumnezeu mijloace abundente s-au revărsat în mișcare și au intrat în posesia personală a membrilor. Acest lucru tinde să dezvolte simțământul unei siguranțe false în om. Nevoia urgentă de a privi la Dumnezeu ca Furnizor se diminuează pentru că există deja mijloace la-ndemână care fac lipsit de griji viitorul previzibil. Tendința este acum de a transfera încrederea de la Dătătorul darurilor către darurile care au venit de la Dătător. Încrederea și siguranța de sine încep să se instaureze și vor crește până când în cele din urmă oamenii vor privi spre ei înșiși ca sursa a tot ceea ce au, lăsându-l pe Dumnezeu într-un tot în afara socotelii lor.

O scurtă trecere în revistă a atitudinii lumii contemporane va confirma că generația prezentă a ajuns cu siguranță la acest punct. Secolul trecut, secolul XX, a fost martor la unele realizări remarcabile din partea omului, cele mai spectaculoase fiind călătoriile în spațiu, incluzând mersul pe lună și plasarea sateliților dincolo de Marte, Saturn și Jupiter. Dar cui îi este dată cinstea în toate acestea? Oamenii își atribuie lor onoarea și gloria ca și cum numai ei au fost competenți, capabili pentru aceste succese.

Aceleași evoluții au apărut în Lucifer. Nu există informații care să descopere câte milenii au trecut între crearea lui și timpul căderii sale. Ar fi putut fi, și probabil au fost, milioane de ani. Oricât de lung ar fi fost acest timp nu a fost petrecut în trândăvie, pentru că nu există loc pentru indolență într-un asemenea loc cu activitate intensă precum e cerul. De-a lungul aceluși timp Lucifer a avut satisfacții pline de bucurii care au izvorât din exercitarea și dezvoltarea fiecărui dar pe care Domnul îl investise în el. În mod continuu, după cum Dumnezeu plănuise ca el să fie, creștea în cunoștință, în

înțelepciune și în orice aptitudine de a face binele. Ar fi fost bine dacă în el nu s-ar fi dat pe față decât scopurile lui Dumnezeu.

În vreme ce el era astfel pe deplin ocupat, Creatorul, în virtutea umilinței Sale nemărginite, a rămas liniștit în planul secundar, așa încât încântătorul heruvim acoperitor era conștient de rolul lui Dumnezeu mai mult prin credință decât prin vedere. Contribuția sa personală, deși nesemnificativă în comparație cu cea a lui Dumnezeu, era cu mult mai vizibilă pentru el și a ajuns să-i ocupe atenția din ce în ce mai mult, în timp ce minimaliza în aceeași măsură recunoașterea din partea lui că tot ce avea venea de la Tatăl cel veșnic.

Scripturile atestă faptul că: „Prin mulțimea negoțului tău ți-ai umplut sânul cu violență și ai păcătuit...” *Ezechiel* 28,16. K.J.V Bible.

Pe măsură ce aceste bogății acumulate l-au condus să privească darurile Dătătorului și partea sa în dezvoltarea lor ca fiind mai importante decât Dătătorul însuși, mândria, așa cum s-a dezvoltat în inima și mintea sa, l-a făcut să-și atribuie o poziție mai înaltă care, după felul său de gândire, i se potrivea acum. Atât de exagerate erau vederile sale îngâmfate despre sine pe care acum le nutrea cu sporită satisfacție și entuziasm, încât a ajuns să râvnească poziția lui Hristos.

Cu toate acestea, până la acest punct, el nu își formase nici o concepție greșită despre caracterul lui Dumnezeu și, deși cancerul distrugător se dezvoltase în el, nu avea încă nici un gând de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Revolta a urmat doar după ce avea să se formeze mai întâi în mintea sa, aproape inevitabil acum, înțelegerea greșită despre Dumnezeu. Aceasta a apărut în felul următor:

Lucifer a înțeles că Dumnezeu a stabilit fiecareia dintre creaturile Sale poziția care o făcea să fie potrivită cu abilitatea și cunoștința sa. Pe măsură ce fiecare creștea în înțelepciune și în statură, atunci drept consecință și promovarea înainta, iar responsabilitățile deveneau mai mari. Până la vremea când mândria i-a umplut inima, acest înger strălucitor nu avusese niciodată vreun motiv de a pune la îndoială înțelepciunea, dreptatea și integritatea lui Dumnezeu în acest domeniu, și, cu toate că era convins că Suveranul universului nu se schimbase, el se aștepta la modul cel mai deplin ca Dumnezeu să-l înalțe pe poziția cea mai înaltă pe care o pretindea acum ca fiind dreptul său.

Nu există nici o îndoială că acest lucru s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu l-ar fi evaluat pe Lucifer așa cum el se evalua pe sine, însă, pentru că Dumnezeu nu poate accepta evaluări greșite, El nu a putut și nu a depus nici un efort de a-l promova.

La început heruvimul acoperitor era pregătit să aștepte potrivit voinței lui Dumnezeu, convins că nu avea să mai treacă mult timp până când aprecierea pe care o avea el despre sine să fie anunțată, dar când a trecut timpul fără ca Dumnezeu să dea pe față nici cea mai mică intenție de a-l onora pe Lucifer cu ceea ce socotea el a fi al său, atunci cel îngâmfat a început să se întrebe de ce lucrurile nu se schimbă. În mod firesc, din cauza mândriei și a încrederii de sine care-l stăpâneau acum, nu mai era posibil pentru el să privească spre Dumnezeu pentru a vedea nenorocirea sa. Era atât de sigur că nu era el cel greșit, încât și-a îndreptat toate suspiciunile împotriva lui Dumnezeu.

Foarte curând a concluzionat că Cel atotputernic intrase într-o conspirație care-l făcea să-l mențină pentru totdeauna pe singurul Său Fiu născut pe poziția cea mai bună și cea mai înaltă, indiferent cât de demn ar fi fost altcineva să ocupe acea poziție. A urma un astfel de curs de acțiune, în timp ce pretinzi imparțialitate absolută față de toate creaturile Tale, ca Dumnezeu, însemna, după mintea lui Lucifer, amăgire și despotism. Dacă s-ar fi dovedit corecte concluziile heruvimului acoperitor despre sine, pe de o parte, și despre Dumnezeu, pe de altă parte, atunci acele concluzii ar fi fost corecte.

Exista doar o singură cale prin care Lucifer, cel nemulțumit, s-ar fi putut salva din fața rebeliunii. Înainte de a fi mers atât de departe în adoptarea unei poziții ferme cu privire la caracterul lui Dumnezeu, el ar fi trebuit să recunoască pentru sine că ar fi putut fi greșit, în vreme ce și-ar fi dat seama că nu stătea în puterea sa să își călăuzească pașii sau să rezolve aceste probleme grele. Numai Dumnezeu putea fi Rezolvatorul lui de probleme și, cu încredere deplină, acest înger strălucitor ar fi trebuit să se ducă la El. Explicațiile Creatorului ar fi fost destul de clare pentru a rezolva dificultatea, iar păcatul nu și-ar fi scos niciodată capul său hidos și rău.

În schimb, în mândria sa, el a ales să rezolve singur problema și, întrucât spiritul său arogant deja îi stricase înțelepciunea, nu mai exista posibilitatea ca el să ajungă la o concluzie corectă a problemei. Scripturile ne avertizează despre el:

„Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta...” *Ezechiel 28,17.*

Stricăciunea este putreziciune sau descompunere. Înțelepciunea într-o stare de descompunere este prea puțin capabilă să dea dovadă de o judecată sănătoasă, și din acest motiv nu poate ajunge la concluzii corecte. De aceea, este un lucru sigur că, atunci când Lucifer se încredea în acea înțelepciune stricată pentru a-l ține pe calea cea dreaptă, el s-a rătăcit departe de ea.

Deoarece a concluzionat că Domnul universului era un mincinos, un despot, un nimicitor și o ființă egocentrică, și că nu exista deci nici o speranță ca Dumnezeu să-i recunoască pretențiile, Lucifer a ajuns în cele din urmă la o concepție falsă despre caracterul lui Dumnezeu. Și exact la acest punct răzvrătirea a luat naștere în inima lui și el s-a hotărât să smulgă supremația Fiului lui Dumnezeu cu forța și să-i ia locul.

Apoi el s-a dus printre îngeri lucrând cu viclenie perfidă, subtilă, pentru a distruge credința lor în caracterul sfânt și perfect al lui Dumnezeu, încât ei s-au unit cu el în răzvrătire. El a fost mulțumit să vadă cum această născocire a lucrat cu mult succes, deoarece în cazul fiecărui înger care a crezut aceste minciuni despre Dumnezeu, revolta a luat locul credințioșiei. Apoi, când fusese aruncat din cer, Satana a vizitat-o pe Eva în Eden și a convins-o să creadă că Dumnezeu îi spusese o minciună pentru a-și proteja poziția Lui. Întrucât a substituit în mintea ei adevărul despre Dumnezeu cu înțelegerea greșită despre El, ea s-a unit imediat și automat cu diavolul în războiul lui împotriva Celui Atotputernic. „Pământul“ a devenit atunci „întunecat prin înțelegerea greșită a lui Dumnezeu.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 1, par. 9.

Aparțin Satanei:

1. Scopul - să fie primul în cer.

**2. Metoda – Reprezentarea falsă a caracterului
lui Dumnezeu**

3. Rezultatul – Instaurarea revoltei

„Pământul era întunecat prin reprezentarea falsă a lui Dumnezeu“

Hristos Lumina Lumii, cap.1, par. 9

Oriunde va exista o reprezentare falsă a caracterului lui Dumnezeu,
va fi prezentă revolta împotriva Lui.

Pe cât de sigur am determinat cauza revoltei, pe atât de cert este cunoscută și vindecarea pentru ea. Răzvrătirea a început cu și a fost rezultatul direct al introducerii teoriilor greșite despre caracterul lui Dumnezeu. Ea va persista oriunde acele minciuni sunt păstrate și se va termina doar atunci când aceste falsități sau aberații vor fi înlocuite în mintea fiecărei ființe create, fie ea mântuită, fie pierdută, cu vederi corecte despre Creator.

Aceasta este o lucrare care nu poate fi realizată prin plățirea prețului de răscumpărare pentru păcătosul vinovat, oricât de minunată ar fi această descoperire a iubirii divine. Dacă orice păcătos ar fi iertat și luat la cer fără ca erorile despre caracterul lui Dumnezeu să fie înlăturate din mințile tuturor ființelor create, atunci răzvrătirea ar continua și ar împiedica restabilirea unei păci și armonii perfecte în univers. Acest lucru ar fi totalmente nesatisfăcător din orice punct de vedere. Dumnezeu nu poate accepta continuarea răzvrătirii pentru că este prea costisitoare pentru copiii Lui preaiubiți. El nu are nici o dorință să-i vadă suferind în mod continuu fără nici o perspectivă ca nenorocirile lor să ia sfârșit.

Singura soluție pe care o poate accepta Dumnezeu implică totală eradicare a oricărei urme de răzvrătire prin îndepărtarea totală a cauzei ei. Atât de profund trebuie să fie făcută această lucrare, încât orice posibilitate a apariției sale din nou să fie eliminată total. Orice realizare mai puțin decât aceasta l-ar categorisi pe Dumnezeu ca fiind incapabil de a rezolva orice problemă care ar putea amenința împărăția Sa. Din moment ce asemenea deficiențe ar fi demonstrate, atunci credința în Cel atotputernic ar fi înlocuită prin necredință, pentru că ar fi imposibil pentru inteligențele create să aibă încredere desăvârșită într-un Suveran care ar fi mai puțin decât perfect. În schimb, așa după cum a procedat și Lucifer, în mod nejustificat, ei s-ar întoarce spre ei înșiși ca rezolvatori de probleme. Ce confuzie și ce haos ar urma atunci! Ceea ce s-a întâmplat ca rod al rebeliunii unui singur înger a fost destul de teribil. Ce ar fi dacă fiecare înger, împreună cu toți locuitorii nenumăraților lumi din univers, ar recurge la aceleași procedee ca și Lucifer? Ce cancer s-ar răspândi până la marginile universului, ce suferințe ar rezulta și ce întuneric ar învălui toate lucrurile! Când sunt înțelese implicațiile înfricoșătoare ale oricărui eșec de a îndepărta cu desăvârșire toate cauzele rebeliunii, se va vedea că dacă Hristos și-ar fi limitat lucrarea Sa de pe pământ la nimic mai mult decât la a plăti prețul răscumpărării pentru fărâdelegea omului, atunci problema păcatului ar fi rămas nerezolvată. Rebeliunea ar fi contaminat împărăția pentru totdeauna.

De aceea, Hristos a trebuit să aibă în atenție problema până la eliminarea totală a ultimelor ei rădăcini.

Există doar o singură Ființă în univers care are puterea de a corecta denaturările cu privire la caracterul divin, și acela este Isus Hristos. Aceasta a fost lucrarea pe care a venit s-o realizeze, și ea era cu mult mai importantă decât aceea de a muri pentru a plăti prețul răscumpărării pentru restaurarea omului în Paradis. Acesta este motivul pentru care poate fi spus cu adevărat că: „Domnul Hristos nu și-a încheiat viața până când n-a adus la îndeplinire lucrarea pe care a venit s-o facă și, o dată cu ultima Sa răsuflare, El a exclamat: ‚S-a isprăvit!’“ *Ioan 19,30. Hristos Lumina Lumii*, cap. 79, par. 1.

Chiar de la începutul marii lupte Hristos a fost Cel desemnat să distrugă lucrarea lui Satana prin a-i lua singura armă prin care el putea continua rebeliunea.

„Pământul s-a întunecat prin înțelegerea greșită a lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu putea fi făcut prin forță. Exercițarea forței este contrară principiilor guvernării lui Dumnezeu; El dorește numai serviciu din iubire, și iubirea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin iubire se trezește iubirea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-l iubi; caracterul Său trebuie arătat în contrast cu caracterul lui Satana. Această lucrare o putea face numai o singură Ființă în întregul univers. Numai Acela care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu putea să o facă cunoscută. Peste noaptea întunecată a lumii trebuia să răsară ‚Soarele neprihănirii cu tămăduirea sub aripile Lui’. *Maleahi 4,2.*“ *ibid.*, cap. 1, par. 9.

Descoperirea caracterului lui Dumnezeu nu poate fi niciodată realizată prin exercitarea forței, pentru că oriunde un cârmuitor trebuie să recurgă la puterea constrângătoare sau la înșelătorie pentru a-și asigura împărăția, atunci el admite că sistemul său de guvernare este defectuos. Caracterul și guvernarea lui Dumnezeu sunt atât de superioare față de tot ceea ce poate oferi omul, încât se bizuie pe propriile lor merite. Tot ceea ce este necesar e ca ochii omului să fie deschiși, încât să poată vedea sistemul lui Dumnezeu în contrast cu cel al lui Satana. Din nefericire, este adevărat că Satana îi ține încă pe oameni atât de amăgiți cu privire la natura caracterului său și a lui Dumnezeu, încât oamenii încă cred că diavolul are o ofertă mai bună decât cea a lui Dumnezeu.

Această lucrare de a-l depozita pe Satana de puterea sa nu putea fi adusă la îndeplinire doar prin declarație, chiar dacă am tinde să gândim că, în ceruri, cuvântul lui Dumnezeu era absolut. Dacă ar fi fost suficient doar cuvântul lui Dumnezeu, așa cum în mod sigur ar trebui să fie, atunci nu ar fi existat niciodată vreo controversă. Problema ar fi fost rezolvată când „Împăratul universului a adunat oștile cerești înaintea Sa, pentru ca în prezența lor să poată prezenta adevărata poziție a Fiului Său și să arate relația pe care El o promovează cu toate ființele create.” *Patriarhi și profeți*, cap. 1, par. 11.

Nici nu putea fi dată în ceruri o demonstrație necesară, pentru că nimic n-ar satisface nevoile disputei fără o totală demascare a înșelăciunilor lui Satana oferită în contrast cu plinătatea descoperirii neprihănirii lui Dumnezeu. Păcatul a trebuit să se dezvolte la maturitate deplină așa încât să poată fi văzut în hidoșenia lui cea mai slută, iar această stare nu putea fi atinsă înainte de expulzarea lui Satana și a urmașilor săi din Paradis. Satana a părăsit curțile cerești luând înfățișarea unui evlavios prefăcut, dând astfel pe față foarte puțin, sau nimic, din efectele căii sale păcătoase.

Rezultatul stăpânirii lui Satana a devenit clar pe pământ când s-a dezvoltat în măsura cea mai deplină în inimile oamenilor, însă aceasta nu s-a întâmplat imediat. Puterea restrângătoare a Duhului Sfânt a întârziat eforturile hotărâte ale celui rău de a șterge chipul lui Dumnezeu din om, dar în cele din urmă răul a ajuns la deplina lui maturitate. Aceasta a avut loc când a venit Mântuitorul pe pământ, pentru că atunci „...a venit împlinirea vremii...” *Gala-teni* 4,4. Despre acel timp stă scris:

„...păcătoșii vor fi umplut măsura...” *Daniel* 8,23.

„Înșelăciunea păcatului ajunsese la culme. Toate mijloacele de a strica sufletele oamenilor fuseseră puse la lucru. Fiul lui Dumnezeu, cercetând lumea, văzu suferință și mizerie. Cu milă El văzu cum oamenii ajunseseră victime ale cruzimii lui Satana. El privea cu compătimire la aceia care erau corupți, uciși și pierduți. Ei își aleseseră un conducător care i-a pus în lanțuri la carul lui ca pe niște captivi. Năucii și înșelați, ei își continuau drumul într-o jalnică procesiune spre ruină veșnică — spre o moarte în care nu mai este speranță de viață, spre o noapte în care nu mai apare dimineața. Agenții satanici intraseră în oameni. Trupul ființelor omenești, făcut pentru a fi locaș al lui Dumnezeu, devenise locaș al demonilor. Simțurile, nervii, pasiunile, mădulele oamenilor, erau influențate de agenți supranaturali prin satisfacerea plăcerilor josnice. Pe chipurile oamenilor se imprima chiar pecetea demonilor.

Fețele oamenilor reflectau expresia legiunilor răului de care erau posedați. Aceasta era perspectiva pe care o vedea Răscumpărătorul lumii. Ce privește pentru Infinita Puritate!

Păcatul devenise o știință, iar viciul era consacrat ca o parte a religiei. Răzvrătirea își înfipsese rădăcinile adânc în inimă, iar vrăjmășia omului era cea mai violentă împotriva cerului. S-a demonstrat în fața universului că, despărțită de Dumnezeu, omenirea nu putea fi înălțată. Un nou element de viață și putere trebuia să fie dat de Acela care a făcut lumea. “*Hristos Lumina Lumii*, cap. 3, par. 17, 18.

Condițiile au devenit atât de grave, apostazia atât de adâncă și rebeliunea atât de sfidătoare, încât lumile necăzute s-au așteptat ca Cel atotputernic să încredințeze această lume distrugerii totale și veșnice. Însă, în loc de acest lucru, El a trimis pe Fiul Său s-o salveze.

„Cu mare interes lumile necăzute așteptau să vadă cum Iehova se ridică și nimicește pe locuitorii pământului. Iar dacă Dumnezeu ar fi făcut lucrul acesta, Satana ar fi fost gata să-și pună în aplicare planul de a-și asigura supunerea ființelor cerești. El declarase că principiile de guvernare ale lui Dumnezeu fac imposibilă iertarea. Dacă lumea ar fi fost distrusă, el ar fi pretins că acuzațiile lui s-au dovedit adevărate. El era gata să arunce blamul asupra lui Dumnezeu și să răspândească răzvrătirea sa în lumile de sus. Dar, în loc de a distruge lumea, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său să o salveze. Deși corupția și sfidarea se puteau vedea pretutindeni pe acest pământ înstrăinat, s-a prevăzut o cale pentru refacerea lui. Chiar în momentul decisiv, când se părea că Satana era pe punctul de a triumfa, Fiul lui Dumnezeu a venit cu solia harului divin. În orice generație și în orice clipă fusese exercitată iubirea lui Dumnezeu față de neamul omenesc. În pofida îndărătnicieii oamenilor, semnele milei divine se arătaseră fără încetare. Și când a venit împlinirea vremii, Divinitatea a fost glorificată prin aceea că a turnat asupra lumii un potop de har vindecător, care niciodată nu avea să fie oprit sau retras până când planul de mântuire avea să fie împlinit.” *ibid.*, par. 19.

În timp ce Domnul a lucrat neobosit pentru a preveni dezvoltarea acestei apostazii totale, ajungerea ei la maturitate deplină era necesară pentru a pune la dispoziție condițiile în care slava caracterului divin putea să fie demonstrată în contrast cu răutatea celei satanice. Când, în cele din urmă, venise împlinirea vremii, Hristos a intrat pe câmpul de bătaie pentru a se lupta cu arhiapostatul. Satana a contestat fiecare milimetru al marșului implacabil al

lui Hristos către Calvar, locul unde neprihănirea Tatălui Său trebuia să apară în strălucirea ei cea mai puternică în contrast cu răutatea cea mai rea a caracterului lui Satana. În ultimele clipe de viață ale lui Hristos victoria a fost câștigată, Satana a fost demascat pe deplin înaintea universului privitor și a fost văzută asigurarea că răzvrătirea urma să aibă un sfârșit. Primul rod făcuse lucrarea Lui. Secerișul avea să urmeze cu siguranță.

CAPITOLUL 16

Satana demascat

Satana era cu mult mai îngrijorat în privința demascării reușite din partea lui Hristos a minciunilor sale despre caracterul fără pată al lui Dumnezeu decât în privința morții Mântuitorului pentru omenirea pieritoare, pentru că el a înțeles mult prea bine faptul că, o dată ce Hristos ar realiza o asemenea țintă, atunci el avea să fie înfrânt și osândit. El știa că Isus își amânase intrarea în scena acțiunii până la acea vreme când depravarea morală a neamului omenesc și stricăciunea fizică, morală și spirituală ce o însoțea atinsese o asemenea limită, încât supraviețuirea omului era amenințată. Nu mai atunci putea Mântuitorul să ofere descoperirea contrastantă a caracterului iubirii Tatălui Său care avea să înfrângă pe diavolul.

Trebuie să fie înțeles faptul că, dacă singura lucrare a lui Hristos ar fi fost aceea de a plăti pedeapsa pentru păcatele omului, atunci El ar fi putut să vină pe acest pământ și să împlinească aceeași lucrare de îndată ce Adam și Eva au căzut în Eden; și ar fi făcut aceasta pentru că nu este voia lui Dumnezeu de a permite existența păcatului mai mult decât este necesar.

Dar El a așteptat vreme de patru mii de ani până când a venit acel moment pe care Scripturile îl desemnează ca fiind „împlinirea vremii“.

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege.“ *Galateni* 4,4.

A existat o vreme totuși când, la doar 1656 de ani după cădere, ticăloșia lumii devenise atât de mare, încât Domnul a îngăduit să fie distrusă prin potop. Răzvrătirea era atât de adânc înrădăcinată și de sfidătoare, încât Isus a declarat că ea este tabloul a ceea ce va fi în zilele din urmă, când păcătoșenia va atinge deplina ei maturitate. Mântuitorul a zis:

„Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului Omului.“ *Matei* 24,37.

Dacă acest lucru s-a întâmplat la potop, atunci de ce Mântuitorul nu a venit să ofere demonstrația cerută despre caracterul lui Dumnezeu prin care avea să vină sfârșitul? Nu era caracterul lui Satana descoperit în mod absolut? Nu putea fi dată atunci descoperirea caracterului lui Dumnezeu în contrast cu cea a lui Satana?

În timp ce este adevărat că ticăloșia și rebeliunea atinseseră maturitatea deplină atât la potop, cât și la venirea lui Hristos, totuși se poate vedea o așa mare deosebire între cele două perioade, încât Hristos a trebuit să aștepte timpul potrivit pentru întruparea Sa. În zilele premergătoare potopului, în ciuda nelegiuirii fără frâu, efectele păcatului cu greu se puteau vedea asupra neamului omenesc. Atât de mare era vitalitatea moștenită de către omenire la creațiune, încât chiar și abandonarea destrăbălată în păcat, care marca viața antediluvienilor, nu a fost îndeajuns pentru a-i ruina într-o măsură vizibilă. Părea ca și cum păcătuiau fără să fie pedepsiți.

„Cartea Genezei ne dă un raport foarte precis despre viața socială și individuală; cu toate acestea nu avem menționat cazul vreunui copil născut orb, surd, olog, diform sau debil mintal. Nu există nici o situație în acest raport care să facă referire la o moarte naturală survenită din pruncie, copilărie sau în prima parte a bărbăției. Nu există nici un raport despre bărbați și femei care au murit de boală. În cartea *Geneza*, anunțurile mortuare sună astfel: ‚Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani; apoi a murit‘. ‚Toate zilele lui Set au fost nouă sute doisprezece ani; apoi a murit.‘ Despre alții, raportul declară: A trăit până la o bătrânețe fericită; apoi a murit. Era atât de rar ca fiul să moară înainte tatălui, încât faptul acesta era considerat vrednic de a fi amintit: ‚Și Haran a murit înaintea tatălui său Terah.‘ Haran a devenit tată înaintea morții sale.

Dumnezeu l-a înzestrat pe om cu o forță vitală atât de mare, încât acesta a făcut față înmulțirii bolilor aduse asupra neamului omenesc ca o consecință a obiceiurilor stricate, și a continuat să reziste timp de șase mii de ani. Acest fapt în sine este de ajuns pentru a ne dovedi tăria și energia electrică pe care le-a dat Dumnezeu omului la crearea lui. A fost nevoie de mai mult de două mii de ani de crime și îngăduirea pasiunilor josnice pentru a aduce bolile corporale, în măsură ceva mai mare, asupra neamului omenesc. Dacă Adam, la crearea sa, nu ar fi fost înzestrat cu de douăzeci de ori mai multă forță vitală decât au oamenii astăzi, rasa umană, cu obiceiurile actuale de a trăi, încălcând legile naturale, s-ar fi stins de pe pământ. În perioada primei venituri a Domnului Hristos, neamul omenesc degenerase atât de rapid, încât bolile acumulate

până atunci apăsau asupra generației aceleia, aducând un val de suferință și greutatea unei nenorociri de nespus.“ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, cap. O educație greșită, subcap. Declinul fizic al neamului omenesc, par. 1, 2.

Două mii de ani după cădere se întind până în zilele lui Terah și Avraam; ceea ce înseamnă că boala era practic necunoscută când potopul a venit cu aproximativ patru sute de ani mai înainte de zilele lui Avraam. Cât de diferit a fost acel timp față de zilele întrupării lui Hristos când condiția fizică a oamenilor era cât se poate de disperată! Atât de mare era povara bolii, a orbirii, a infirmității, a dereglărilor mintale și a posesiunii demonice, încât Isus a petrecut mai mult timp în vindecarea fizică și mentală a bolilor oamenilor decât în predicarea Evangheliei. Îngerii și locuitorii lumilor necăzute care priveau nu aveau dificultăți în a vedea care era rezultatul stăpânirii lui Satana. Venise cu desăvârșire timpul când putea să aibă loc confruntarea necesară, ce urma să aibă drept rezultat o victorie a neprihănirii care avea să nu lase fără răspuns nici o întrebare ce constituia o bază pentru îndoiala oricărei minți.

Satana știa că exista o cale prin care putea evita întâlnirea cu Hristos pe acest teren de luptă, chiar dacă se simțea încrezător că ar putea câștiga victoria. Nici un om nu scăpase de ispitele lui, și spera ca atunci când Isus avea să ia asupra Sa slăbiciunile omenească și să umble singur prin împărăția lui Satana, să fie o victimă a puterii sale și să poată face cu El ce voia. Dar Satana nu intenționase să aștepte până în ultima clipă pentru a-și folosi toate resursele în acest conflict.

El știa perfect de bine că natura mării lupte cerea ca Isus să facă demonstrația în aceeași carne și sânge păcătoase și căzute în care se manifesta și caracterul lui ticălos. De aceea, o cale de a se asigura ca Hristos să nu-și poată îndeplini misiunea era aceea de a distruge natura omenească și lumea înainte ca să vină împlinirea vremii și înainte ca să poată veni Mântuitorul.

Îndemnându-i pe Adam și Eva să păcătuiască el spera că ei vor fi imediat și definitiv despărțiți de Dumnezeu, și astfel distruși instantaneu. Spre disperarea lui, Domnul a coborât pe pământ și, după ce a vorbit cu primii noștri părinți, s-a adresat în mod direct către „...șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana...” *Apocalipsa* 12,9. Vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului a fost informat că Domnul urma să se lupte în mod personal pentru copiii Săi și îi va smulge din strânsoarea nimicitorului.

„Încă de când s-a spus șarpelui în Eden: ,Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei‘ (*Geneza* 3,15),

Satana știuse că nu are stăpânire absolută asupra lumii. Se vedea că în oameni lucrează o putere împotriva stăpânirii lui. Cu un interes profund el a urmărit jertfele aduse de Adam și de fiii lui. În ceremoniile acestea el a întrezărit simbolul unei legături între pământ și cer. S-a hotărât să întrerupă această comuniune. El a reprezentat în mod fals pe Dumnezeu și a dat o greșită interpretare ceremoniilor care arătau către Mântuitorul. Oamenii au fost făcuți să se teamă de Dumnezeu ca de unul care se desfăta în distrugerea lor. Jertfele care ar fi trebuit să descopere iubirea Sa erau oferite numai ca să potolească mânia Lui. Satana ațâța pasiunile rele ale oamenilor pentru a-și întări stăpânirea asupra lor. Când a fost dat Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Satana a studiat profețiile cu privire la venirea Mântuitorului. El a lucrat din generație în generație ca să orbească pe oameni față de aceste profeții, pentru ca ei să-l lepede pe Hristos la venirea Lui.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 4.

A fost intenția lui ca neamul omenesc să fie exterminat la potop, și el a ajuns foarte aproape de succes, într-un mod primejdios. Ne putem imagina înșelarea amarnică a așteptărilor sale când a văzut că supraviețuiește o rămășiță neprihănită. El știa că din ei vor crește mari națiuni prin care Domnul avea să caute să realizeze planurile Sale. Când diavolul a văzut că nu a putut distruge complet întregul neam omenesc, atunci și-a concentrat interesul într-un mod deosebit asupra poporului ales. Cunoscând că planurile lui Dumnezeu urmează să fie duse la bun sfârșit prin descendenții lui Avraam și ai lui David, el a încercat din răputeri să distrugă această linie genealogică. Cândva ajunsese atât de aproape, încât tot ceea ce mai rămăsese era un prunc mititel care a supraviețuit în mod miraculos și a devenit în cele din urmă regele Ioas.

În ciuda eforturilor sale hotărâte în care nici un mijloc nu a fost socotit prea josnic sau prea crud, linia regală a supraviețuit până când Hristos s-a născut în Betleem. Venise timpul când, înaintea lui Satana, se afla ultima ocazie de a-l împiedica pe Mântuitorul să-și aducă la îndeplinire misiunea. „Satana a văzut că trebuie să învingă, sau să fie învins. Problemele conflictului erau prea mari pentru a fi încredințate îngerilor aliați. Trebuia să poarte el însuși lupta. Toate energiile apostaziei s-au unit împotriva Fiului lui Dumnezeu. Hristos a fost făcut ținta tuturor armelor iadului.“ *ibid.*, cap. 12, par. 8.

Pe măsură ce se apropia timpul de criză, când neprihănirea în razele ei cele mai strălucitoare a trebuit să confrunte răutatea în urâtenia ei cea mai hidoasă, strigătoare la cer, omenirea era neștiutoare cu privire la bătălia colosală care se întrededa. Nici

măcar bărbații care-l urmaseră pe Mântuitorul de-a lungul anilor slujirii Sale nu știau ce era pus în joc sau ce urma să vină. Dar nu tot așa stăteau lucrurile cu îngerii sau cu locuitorii care populează miliardele de lumi din univers. Ei așteptaseră multă vreme să vadă dacă Dumnezeu ar putea răspunde vreodată tuturor acuzațiilor pe care Satana le aruncase asupra Lui. Ei aveau nevoie să vadă pentru ei înșiși caracterul real al lui Dumnezeu și al vrăjmașului Său. Pentru ei acesta era punctul hotărâtor al veșniciei. Fie că ei aveau să scape de ultimele urme de simpatie cu Satana, fie că aveau să piardă pentru totdeauna credința în Dumnezeu.

„Atât pentru îngeri, cât și pentru lumile necăzute, strigătul: ‚S-a sfârșit’ a avut o profundă semnificație. Pentru ei, ca și pentru noi, marea lucrare de răscumpărare fusese înfăptuită. Împreună cu noi, ei se împărtășesc de roadele biruinței lui Hristos.“ *ibid.*, cap. 79, par. 2.

Scripturile declară că o treime din îngeri l-au urmat pe Satana în afara cerului, și acesta este adevărul, după cum stă scris:

„Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le-a aruncat pe pământ...” *Apocalipsa* 12,4.

„Satana, în răzvrătirea lui, a luat cu sine a treia parte dintre îngeri. Ei s-au întors de la Tatăl și de la Fiul Său și s-au unit cu instigatorul răzvrătirii.” *Mărturii pentru comunitate*, vol. 3, cap. Lucrearea printre comunități, subcap. Grâul și neghina, par. 4.

„Când Satana a devenit nemulțumit în cer, el n-a adus plângerile sale înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos, ci s-a dus printre îngerii care îl socoteau desăvârșit și le-a spus că Dumnezeu i-a făcut o nedreptate atunci când l-a preferat pe Hristos, și nu pe el. Rezultatul acestei false prezentări a fost acela că, datorită simpatiei pe care o aveau pentru el, o treime dintre îngeri și-au pierdut nevinovăția, poziția înaltă și căminul lor fericit.” *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, cap. Înșelăciunea păcatului, par. 6.

Dar, în vreme ce o treime dintre îngeri l-au urmat pe diavolul, celelalte două treimi au fost serios înșelate de el. Ei simțeau că el ar putea să aibă ceva dreptate, și într-o anumită măsură simpatizau cu cauza lui. Cu toate acestea, au refuzat să cedeze la credințioșia lor față de Dumnezeu, căruia au continuat să-i servească în ciuda întrebărilor stăruitoare, la care nu avea răspuns, ce apăsau mințile lor. Fără îndoială, Dumnezeu îi asigurase că acele întrebări urmează să fie rezolvate pe deplin de către Hristos la venirea Lui pe acest pământ. De aceea, îngerii și locuitorii lumilor necăzute urmăreau cu mare interes conflictul care se dezvoltă între Hristos și Satana.

„Caracterul lui Satana n-a fost în mod clar descoperit îngerilor sau lumilor necăzute până la moartea lui Hristos. Arhiapostatul s-a înveșmântat în așa fel în înșelăciune, încât chiar ființele cerești n-au priceput principiile lui. Ei nu văzuseră în mod clar natura răzvrătirii lui.

El a fost o ființă de o extraordinară putere și slavă, care s-a ridicat împotriva lui Dumnezeu. Despre Lucifer, Domnul spunea: „Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe”. *Ezechiel* 28,12. Lucifer fusese heruvimul acoperitor. El stătuse în lumina prezenței lui Dumnezeu. Dintre toate ființele create, el fusese pe treapta cea mai înaltă având un rol proeminent în a descoperi universului planurile lui Dumnezeu. După ce a păcătuit, puterea sa de a înșela a fost cu atât mai amăgitoare și demascarea caracterului său cu atât mai dificilă, datorită poziției sale înalte pe care o avusese la Tatăl.” *Hristos Lumina Lumii*, cap. 79, par. 3, 4.

Înainte de a cădea, Lucifer fusese iubit foarte mult de către acei îngeri minunați a căror capacitate de iubire era cu mult mai profundă, mai înaltă și mai largă decât tot ceea ce au experimentat oamenii de astăzi. De aceea, afecțiunea lor pentru Satana, chiar și după ce el a căzut, era o forță puternică ce le influența gândirea. În timp ce acest lucru era într-un totuș vrednic de laudă, totuși era și primejdios, pentru că dacă emoțiile lor nu ar fi fost stăpânite de o înțelegere luminată cu privire la problemele implicate în marea luptă, ei aveau să fie conduși să rupă loialitatea lor față de Dumnezeu în favoarea unei învoieli cu vrăjmașul.

Ei erau șovăitori în a accepta gândul teribil că Lucifer, care fusese tovarășul lor de slujbă, era condamnat la veșnică nimicire. Ei doreau să creadă că oarecum putea fi dezvinovățit și repus în drepturi. Nu puteau să vadă că el se distrusese pe sine dincolo de orice posibilitate de a mai fi salvat și de a se mai putea întoarce la starea pe care o pierduse. Acestea erau problemele din pricina cărora sufereau cumplit și pentru care ei așteptau răspunsuri.

Dumnezeu îl iubea pe Satana cu o iubire încă și mai mare, dar, în același timp, El putea să vadă cu claritate precisă și cuprinzătoare natura reală a acuzațiilor false ale lui Satana, precum și ce impact aveau să aibă asupra acelor care urmau să le accepte. De aceea, în vreme ce El păstra cea mai adâncă compătimire pentru diavolul, în situația sa deplorabilă, totuși nu exista nici o verigă de simpatie cu el. Respingerea de către Iehova a oricărui principiu prin care opera arhivvrăjmașul era totală. Se dedicase demascării depline a acestui apostaziat păcătos, așa încât orice ființă să poată face

o alegere inteligentă în privința poziției pe care urma să o ia. Până când acest obiectiv va fi atins, marea luptă va continua indiferent cât de mulți credincioși se vor adăuga rândurilor Domnului. Cu alte cuvinte, dacă fiecare om de pe pământ ar accepta mântuirea lui Dumnezeu și ar deveni calificat pentru ceruri, fără ca întrebările legate de caracterul și guvernarea lui Dumnezeu să fie clarificate, sfârșitul tot nu ar veni, iar Isus nu s-ar putea întoarce. Acest lucru este așa deoarece securitatea cerului nu poate fi asigurată până când aceste întrebări nu au fost rezolvate spre mulțumirea desăvârșită a tuturor. Dumnezeu nu are nevoie să răspundă la aceste întrebări pentru folosul Său, pentru că nu poate fi amăgit de ele. Nici nu este îngrijorat pentru poziția Sa, ca ființă nemuritoare și indestructibilă. El este hotărât să aducă aceste lucruri la lumină din cauza copiilor Săi din întinderea nemărginită a universului.

Au trebuit patru mii de ani ca să se ajungă la o rezolvare parțială a problemelor. La cruce, îngerii și locuitorii lumilor necăzute au văzut în cele din urmă adevărata natură a argumentelor implicate, și au luat o decizie irevocabilă, ireversibilă, de a sluji lui Dumnezeu și numai Lui. Acolo ultimele întrebări și-au găsit răspunsul, și orice îndoială care mai plana a fost ștearsă pentru totdeauna.

„Cerulea urmărea cu durere și surprindere pe Hristos atârând pe cruce, cu sângele șiroind din rănilor tâmpelor Sale, iar sudoarea amestecată cu sânge stând pe fruntea Lui. Picătură cu picătură, sângele curgea din mâinile și din picioarele Sale pe stânca găurită pentru a se pune în ea piciorul crucii. Rănilor făcute de cuie se lărgeau pe măsură ce greutatea corpului Său trăgea de mâinile Lui. Răsuflarea Lui chinuită devenea din ce în ce mai rapidă, mai adâncă, pe măsură ce sufletul Său se zbătea sub povara păcatelor lumii. Tot cerul era plin de uimire, atunci când rugăciunea lui Hristos a fost înălțată în mijlocul groaznicelor Lui suferințe: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“ *Luca* 23,34. Și cu toate acestea, se aflau acolo oameni făcuți după chipul lui Dumnezeu, unindu-se pentru a zdrobi viața singurului Său Fiu născut. Ce privește pentru universul ceresc!

Stăpânirile și puterile întunericului se adunaseră în jurul crucii, aruncând umbrele diabolice ale necredinței în inimile oamenilor. Când Domnul a creat aceste ființe ca să stea înaintea tronului Său, ele erau frumoase și pline de slavă. Frumusețea și sfințenia lor erau în armonie cu poziția lor înaltă. Ele erau bogate în înțelepciunea lui Dumnezeu și încinse cu armura cerească. Erau slujitorii lui Iehova. Dar cine putea recunoaște în îngerii căzuți pe serafimii slăviți care au slujit cândva în curțile cerești?

Agenții satanici se uniseră cu oamenii răi în a duce pe oameni să creadă că Hristos este cel mai mare dintre păcătoși și pentru a stârni toată ura împotriva Lui. Aceia care și-au bătut joc de Hristos, în timp ce atârna pe cruce, erau plini de spiritul primului mare rebel. El i-a umplut cu cuvinte stricate și murdare. Le inspira batjocurile lor. Dar din toate acestea nu a avut nimic de câștigat.

Dacă un singur păcat s-ar fi aflat în Hristos, dacă El s-ar fi supus măcar într-un singur lucru lui Satana, pentru a scăpa de acea îngrozitoare tortură, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului ar fi triumfat. Hristos și-a plecat capul și a murit, dar și-a păstrat cu tărie credința și supunerea față de Dumnezeu. „Și am auzit în cer un glas tare care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.” *Apocalipsa* 12,10. “*ibid.*”, par. 11-14.

La cruce, cel care fusese mai înainte alungat din ceruri, a fost aruncat jos pe pământ, îndurând astfel o limitare înfricoșătoare a activităților sale. Este important să fie clar înțeleasă deosebirea dintre aceste două evenimente. Ele sunt descrise în *Apocalipsa* 12,7-10:

„Și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii Lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare care zicea: „Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârașul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.”

Războiul care s-a declanșat în cer între Lucifer și urmașii lui de o parte, și Hristos și îngerii loiali de cealaltă parte, a avut loc înainte ca lumea aceasta să fie creată.

„Apoi a fost război în cer. Fiul lui Dumnezeu, Prințul cerului, împreună cu îngerii credincioși Lui s-au angajat în luptă cu arhirebelul și cu aceia care s-au unit cu el. Fiul lui Dumnezeu și îngerii loiali, de nădejde, au biruit, iar Satana și simpatizanții lui au fost alungați din cer. Toată oastea cerească a recunoscut și adorat pe Dumnezeul dreptății. Nici o pată de răzvrătire n-a fost lăsată în cer. Totul era iarăși plin de pace și de armonie ca și înainte. Îngerii din ceruri au deplâns soarta acelor care fuseseră tovarăși în fericire și binecuvântare. Pierderea lor a fost resimțită în cer.

Tatăl l-a consultat pe Fiul Său cu privire la aducerea la îndeplinire imediată a planului Lor de facere a omului care să locuiască

pe pământ. “*Istoria mântuirii*, cap. Căderea lui Lucifer, subcap. Război în cer, ultimele două paragrafe.

Lupta care a avut loc atunci nu a fost una cu caracter fizic. Lucifer era mai mult decât abil pentru a nu se angaja în acest gen de bătălie cu Dumnezeu, a cărui putere incredibilă îi era bine cunoscută. El văzuse cum Cel atotputernic cheamă la existență vaste galaxii și era pe deplin conștient că a depinde de puterea sa fizică în orice dispută cu Iehova ar fi zadarnic. Situația era de așa natură că Satana nu mai putea opera în cadrul constituției divine. El s-a luptat din răspuțeri să o schimbe, dar când eforturile sale nu au izbutit, nu a mai avut de ales decât să părăsească cerul și să caute un loc unde să poată câștiga bătălia pentru a-și stabili procedurile sale. Când el a fost „aruncat din cer“, a fost pentru ca niciodată să nu se mai întoarcă. O dată ajuns afară, pe măsură ce impactul îngrozitor a ceea ce-și făcuse lui și urmașilor săi, a izbit mintea lui, a fost lovit de groază și a dorit să se întoarcă la locul său din Paradis, dar acest lucru era cu neputință. El se stricase dincolo de posibilitatea de a mai putea fi recuperat.

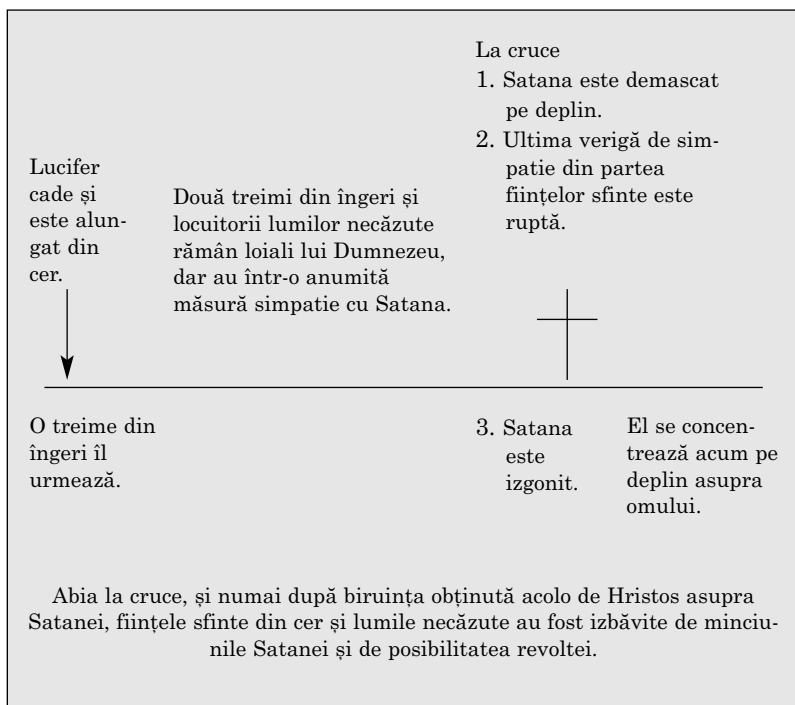
„După ce Satana și cei ce căzuseră o dată cu el au fost izgoniți din cer, și el și-a dat seama că pierduse pentru totdeauna toată puritatea și slava acestuia, s-a căit și a dorit să fie repus în drepturi în cer. Era dispus să-și reia poziția cuvenită sau orice altă poziție în care ar fi putut fi numit. Dar nu; cerul nu trebuia pus în primejdie. Tot cerul putea fi întinat dacă ar fi fost adus înapoi; căci păcatul își avea originea în el și semințele răzvrătirii erau în el. Atât el, cât și cei ce-l urmaseră au plâns și au implorat să fie readuși în favoarea lui Dumnezeu. Dar păcatul lor — ura, gelozia și invidia lor — fusese atât de mare încât Dumnezeu nu-l putea șterge. El trebuia să rămână pentru a-și primi pedeapsa finală.“ *Experiențe și viziuni*, cap. Căderea lui Satana, par. 3.

Dumnezeu ar fi fost binevoitor să-l reprimească în ceruri pe he-ruvimul acoperitor care plecase dacă pocăința lui ar fi fost cu adevărat veritabilă, însă ea avea același caracter descoperit în Balaam și în Iuda — o dorință de a scăpa de consecințele acțiunilor greșite, mai degrabă decât de a avea simțământul nevoii de a fi eliberat de păcatul în sine. În cazul lui Satana, acest lucru este dovedit prin faptul că, de îndată ce i s-a adus la cunoștință că nu va mai fi reprimat, răutatea lui lăuntrică a erupt din nou.

Ulterior aruncării sale din ceruri, cel rău a avut acces la îngerii lui Dumnezeu când călătoreau de la cer la pământ. El își prezenta în mod constant argumentele și jalbele înaintea lor, apelând întotdeauna la simpatia și la iubirea lor în timp ce se prezenta pe sine

ca unul care trudea pentru binecuvântarea și corectarea morală a cerului doar pentru a fi răsplătit cu expulzarea. Dar când Isus a murit pe cruce toate aceste insinuări au fost eliminate și el a pierdut pentru vecie această audiență angelică. În hotărârea lui disperată de a-l forța pe Hristos să comită o singură acțiune păcătoasă, diavolul a fost forțat să-și dezvăluie fiecare armă pe care o avea la dispoziție. Când s-a dat înapoi de spaimă, epuizat și înfrânt înaintea lui Hristos mort, dar triumfător, el dezlănțuise orice armă pe care o avea. Masca lui fusese smulsă și fusese văzut așa cum este în realitate. Nu mai era nimic de aflat cu privire la el. Îngerii spectatori și locuitorii lumilor risipite prin spațiul incomensurabil erau pe deplin satisfăcuți. Ei văzuseră doar bunătate, iubire, milă, compasiune și neprihănire strălucind în raze și mai luminoase de la Mântuitorul, în timp ce prințul răului apăruse din ce în ce mai ticălos, mai fără milă, plin de ură, crud și sadic.

„Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Administrația sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului ceresc. El se descoperise ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se dezrădăcinase din simpatiile ființelor cerești. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă. Indiferent de atitudinea pe

care avea s-o ia, el nu mai putea întâmpina pe îngerii ce veneau din curțile cerești și înaintea lor să acuze pe frații lui Hristos că sunt îmbrăcați în hainele întunecate și murdare ale păcatului. Ultima verigă a simpatiei dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 79, par. 15.

Aceasta a fost o biruință extraordinară, un pas gigantic către soluționarea finală a marii lupte. Scopul luptei fusese realizat pentru îngeri și lumile necăzute. Caracterul lui Dumnezeu fusese dat pe față în contrast cu caracterul lui Satana. Ceea ce Dumnezeu devotase timp de patru mii de ani fusese îndeplinit. Hristos, cel dintâi rod, îndeplinise lucrarea pe care a venit s-o facă și acum putea spune: „S-a sfârșit!“

Dar oamenii încă nu înțeleseseră punctul în litigiu. La Calvar un vâl se afla pe ochii lor. Nici atunci și nici după aceea oamenii nu au înțeles în realitate deosebiriile dintre principiile de operare divine și cele satanice, însă vine vremea când ei vor înțelege. Ceea ce îngerii au văzut la cruce va fi văzut și înțeles chiar de către aceia care, la acel timp, vor fi iremediabil pierduți. Lumina va străluci cu o asemenea putere, încât va penetra cele mai întunecate minți și îi va convinge chiar și pe cei mai nesimțitori că Domnul este drept și neprihănit.

Pentru a aduce la îndeplinire ceea ce a făcut pe Calvar, Tatăl cel veșnic trebuia să aibă la dispoziția Sa un instrument care să fie pe de-a-ntregul și exclusiv neprihănit și în care virtuțile Sale să fie dezvoltate până la cel mai înalt grad. Doar prin manifestarea caracterului divin în razele sale cele mai strălucitoare putea fi demascată în întregime întunericul celui rău. Acest lucru va fi realizat în același fel pe durata încheierii marii lupte. Prin instrumentele Sale alese în care El își va fi desăvârșit lucrarea harului Său, neprihănirea și adevărul vor străluci iarăși cu o slavă luminoasă asupra minților întunecate ale celor pierduți, iar ei vor vedea perfecțiunea divină și vor ști ce au respins.

Hristos nu va putea să facă această ultimă lucrare în persoană, deoarece El nu mai este îmbrăcat în omenescul căzut și păcătos. El o va îndeplini prin intermediul trupurilor din carne și sânge ale copiilor Săi — cei 144.000. Trebuie să accentuăm faptul că nu ei, ci El va face această lucrare, fiindcă „Această lucrare o putea face doar o singură Ființă în întreg universul. Numai Acela care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu putea s-o facă cunoscută.“ *ibid.*, cap. 1. par. 9.

Instrumentele prin care El va face această lucrare trebuie să fie tot așa cum a fost El la Calvar, de o puritate fără pată, altfel Hristos nu va putea să reflecteze prin ei lumina Sa pură. Ei vor fi aduși la

acest standard al desăvârșirii, și când această lucrare este încheiată și fiecare om de pe pământ este condus de propriile sale convingeri să recunoască faptul că Dumnezeu este cu totul credincios și drept, atunci va veni sfârșitul. Aceasta este lucrarea primelor roade, iar până când va fi îndeplinită, marea luptă trebuie să continue, și va continua, iar venirea lui Hristos va continua să fie amânată.

Nu poate exista niciodată seceriș dacă primele roade nu și-au împlinit lucrarea desemnată lor.

Între timp, Satana este ocupat să conteste orice pas de înaintare. Înainte de cruce el și-a concentrat atenția asupra oamenilor și asupra îngerilor, dar de atunci încoace, pierzând orice speranță de a-i seduce pe îngeri, el își concentrează toate energiile asupra omului. Din acest motiv, o dată ce biruința fusese obținută la cruce, stă scris pentru locuitorii din ceruri: „De aceea bucurați-vă ceruri, și voi care locuiți în ceruri!...” *Apocalipsa* 12,12.

Cu adevărat se pot bucura căci îndoielile și întrebările lor și-au găsit răspunsul în întregime, iar Satana nu-i mai poate ispiti. O nouă zi a început și ei pot tresălta de bucurie. Dar ceea ce este eliberare pentru îngeri, tot ea este cauză de îngrijorare pentru omenire, după cum continuă să spună Scriptura:

„Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.”

Dar în ciuda eforturilor frenetice ale lui Satana Domnul va strânge, în cele din urmă, primele Sale roade și biruința finală va fi câștigată, marea luptă se va sfârși, iar Hristos se va întoarce să adune secerișul cel mare al tuturor veacurilor. Atunci locuitorii de pe acest pământ se vor uni cu îngerii în bucuria lor. Bătălia lor a trecut și ispitele lor au luat sfârșit.

Ochii omului deschiși

Punctul care a fost accentuat cu putere până acum a fost acela că sfârșitul nu poate veni decât dacă aceeași lucrare este săvârșită pentru om, așa cum a fost făcută la cruce pentru îngeri și locuitorii lumilor necăzute. La Calvar, Hristos și-a împlinit misiunea Sa ca cel dintâi rod sau pârgă prin expunerea naturii reale a denaturării caracterului lui Dumnezeu din partea lui Satana. Descoperirea oferi-tă a fost văzută în mod clar de către toate ființele create, în afara omenirii, și a fost atât de eficientă, încât a fost eliminat pentru veș-nicie orice risc ca rebeliunea să mai apară iarăși vreodată în cer.

Dar omul, fiindcă nu a fost eliberat atunci de minciunile lui Sata-na despre Dumnezeu, a continuat pe calea sa răzvrătită și va rămâ-ne în această stare până când ochii lui sunt de asemenea deschiși să vadă caracterul real al lui Dumnezeu și al marelui apostat. De aceea, încă o dată, jos pe acest pământ, prin ființe omenești căzute în păcat, Hristos trebuie să descopere din nou adevărul caracter al Tatălui Său, deși, în același timp, trebuie să expună și ticăloșia caracterului diavolului. Rolul desemnat al primelor roade, cei 144.000, este acela de a fi instrumentele sfințite ale lui Dumnezeu pentru realizarea acestei lucrări, și, de îndată ce această lucrare este făcută, Hristos poate să împlinească imediat lucrarea Sa de Mare Secerător.

Aceste concluzii sunt confirmate de descoperirile profetice cu privire la viitor, prin intermediul cărora este zugrăvit în mod clar acel moment dramatic, când cei răi ajung să înțeleagă în cele din urmă că Dumnezeu este de fapt Domnul iubirii, al milei, al adevă-rului, al compasiunii și al binecuvântării. Când, în definitiv, sunt convinși că Iehova nu este ceea ce au crezut că era, ei vor pierde tot interesul în hotărârea lor de a extermina pe poporul lui Dumnezeu. Rebeliunea va lua sfârșit, scopul pentru care marea luptă a conti-nuat atâta vreme va fi atins, iar calea pentru venirea Mântuitoru-lui va fi pregătită, venire care apoi urmează imediat.

Deoarece slujirea îngerului al cincilea începe cu încheierea timpului de probă, această piatră kilometrică furnizează un punct excelent de la care putem începe un studiu al evenimentelor premergătoare acestei victorii finale.

Închiderea timpului de probă marchează începutul timpului strâmtorării lui Iacov prin care trebuie să treacă poporul lui Dumnezeu, precum și începutul marelui timp de strâmtorare care-i va chinui pe cei răi. Aceste realități sunt confirmate de următoarele declarații:

„Experiența lui Iacov în timpul acelei nopți de luptă și chin reprezintă încercarea prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă chiar înaintea celei de-a doua veniri a lui Hristos. Profetul Ieremia, într-o viziune sfântă, privind către acest timp, spunea: „Auzim strigăte de groază; e spaimă, nu este pace... Pentru ce s-au îngălbenit toate fețele? Vai! căci ziua aceea este mare; nici una n-a fost ca ea! Este o vreme de necaz pentru Iacov; dar Iacov va fi izbăvit din ea.” *Ieremia* 30,5-7.

Când Hristos va înceta lucrarea Sa de Mijlocitor în favoarea omului, atunci va începe acest timp de strâmtorare. Atunci cazul fiecărui suflet va fi hotărât și nu va mai fi nici un sânge ispășitor care să curețe de păcat. Când Isus părăsește poziția Sa de mijlocitor al omului înaintea lui Dumnezeu, atunci se face solemnă declarație: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană, să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” *Apocalipsa* 22,11. Apoi Duhul lui Dumnezeu, care ținea lucrurile în frâu, este retras de pe pământ. După cum Iacov era amenințat cu moartea de către fratele său mânios, tot astfel poporul lui Dumnezeu va fi în primejdie din partea celor răi care caută să-l distrugă. Și, după cum patriarhul s-a luptat toată noaptea pentru eliberarea sa din mâna lui Esau, tot astfel cei neprihăniți vor striga la Dumnezeu zi și noapte pentru scăpare de vrăjmașii care-i înconjoară.” *Patriarhi și profeți*, cap. 18, par. 15, 16.

„Când El părăsește sanctuarul, întunericul îi acoperă pe locuitorii pământului. În acest timp grozav, cei neprihăniți trebuie să trăiască înaintea unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Frâul care a fost pus celor nelegiuți este îndepărtat și Satana are stăpânire deplină peste cel rău care a rămas până la urmă nepocăit. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu s-a sfârșit. Lumea a lepădat mila Sa, a disprețuit iubirea Sa și a călcat în picioare legea Sa. Nelegiuții au trecut hotarul timpului lor de probă; Duhul lui Dumnezeu căruia i-au rezistat cu încăpățănare a fost până la urmă retras. Neocro-țiți

de harul divin, ei nu au nici o protecție față de cel rău. Satana va arunca atunci pe locuitorii pământului într-o strâmtorare mare, cea din urmă. Când îngerii lui Dumnezeu încetează să mai țină în frâu vânturile sălbatice ale patimilor omenești, toate elementele de luptă vor fi lăsate libere. Întreaga lume va fi adusă într-o ruină mai grozavă decât aceea care a venit peste Ierusalimul din vechime.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 3.

Începutul aceluși timp înfricoșător de strâmtorare reprezintă de asemenea începutul ultimelor șapte plăgi care sunt descrise în *Apocalipsa* 16, după cum confirmă declarația următoare:

„Când Hristos își încetează mijlocirea Sa în sanctuar mânia neamestecată, ce-i amenința pe aceia care se închină fiarei și icoanei ei și primesc semnul ei (*Apocalipsa* 14,9,10), va fi dezlănțuită. Plăgile care au căzut asupra Egiptului atunci când Dumnezeu era pe punctul de a-l elibera pe Israel au fost similare în caracter cu acele judecăți mai teribile și mai întinse care urmează să cadă peste lume chiar înainte de eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu.“ *ibid.*, par. 40.

De la acest punct înainte urmează o descriere atentă a fiecărei plăgi, fiecare la rândul ei. Pentru a avea o înțelegere corectă a acestor evenimente este important să notăm faptul că în *Tragedia veacurilor* ele sunt descrise exact în ordinea în care apar în Scripturi. Dacă nu se recunoaște acest principiu de studiu, atunci va fi imposibil să identificăm plaga a șasea. Iată, deci, descrierea primelor trei plăgi așa cum apare ea în *Tragedia veacurilor*:

„Descriind aceste calamități teribile, scriitorul Apocalipsei spune: ‘O rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei’. ‘Și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare.’ ‘Și, ...în râuri și în izvoarele apelor, ... apele s-au făcut sânge.’ Teribile după cum sunt aceste lovituri dureroase, totuși dreptatea lui Dumnezeu este pe deplin justificată. Îngerul lui Dumnezeu declară: ‘Drept ești Tu, Doamne... pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici’. *Apocalipsa* 16,2-6. Condamnând pe poporul lui Dumnezeu la moarte, ei și-au atras vinovăția sângelui lor ca și când ar fi fost vărsat de propria lor mână. În același fel, Hristos i-a declarat pe iudeii din vremea Sa vinovați de tot sângele oamenilor sfinți care fusese vărsat încă din zilele lui Abel; căci ei erau mânați de același duh și căutau să facă aceeași lucrare ca cea a ucigașilor proorocilor.“ *ibid.*, par. 40.

O verificare promptă cu *Apocalipsa* va arăta faptul că aceste prime trei plăgi sunt prezentate aici în ordinea lor; mai întâi rana de moarte, apoi marea prefăcută în sânge și apoi râurile și izvoarele apelor preschimbate în sânge. În plaga următoare debitul energiei solare este într-atât de sporit, încât, în anumite zone, pământul este biciuit de o mare arșiță, cauzând astfel secetă și foamete.

„În plaga care urmează, soarelui i se dă putere ,să dogorească pe oameni cu focul lui. Și oamenii au fost dogorâți de o arșiță mare’. Versetele 8, 9. Proorocii descriu astfel starea pământului în acest timp înspăimântător: ,Câmpia este pustiiă, pământul întristat, căci grâul este nimicit... toți pomii de pe câmp s-au uscat... Și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!’ ,S-au uscat semințele sub bulgări, grânarele sunt goale... Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au pășune; chiar și turmele de oi suferă!... au secat apele, și a mâncat focul islazurile pustiei.’ ,În ziua aceea, cântecele Templului se vor preface în gemete, zice Domnul Dumnezeu, pretutindeni vor arunca în tăcere o mulțime de trupuri moarte.’ *Ioel* 1,10-12, 17-20; *Amos* 8,3.“ *ibid.*, par. 41.

Nu există nimic care să sugereze că aceste plăgi nu sunt literale, mai ales datorită faptului că despre ele se spune că vor fi similare în caracter cu plăgile care au căzut asupra Egiptului. Aceste prime patru plăgi sunt limitate în distribuția lor geografică, după cum stă scris:

„Aceste plăgi nu sunt universale, căci locuitorii pământului ar fi nimiciți cu totul. Totuși, vor fi cele mai îngrozitoare calamități care au fost cunoscute vreodată de muritori. Toate judecățile care au venit asupra oamenilor până la încheierea timpului de probă sau de har, au fost amestecate cu milă. Sângele mijlocitor al lui Hristos l-a ferit pe cel păcătos să primească măsura deplină a vinovăției sale; dar, în judecata finală, mânia este revărsată neamestecată cu milă.“ *ibid.*, par. 42.

În vreme ce aceste prime patru plăgi nu sunt mondiale, ultimele trei sunt, însă nu sunt menționate nicăieri în capitolul din care s-au citat declarațiile de mai sus. În schimb, partea finală a acestui capitol este devotată descrierii efectelor îngrozitoare ale primelor patru judecăți și a suferințelor ulterioare cu care sunt chinuiți cei răi. În timp ce cei neprihăniți nu vor fi într-un totuș scutiți de suferință, totuși nu vor fi părăsiți și nici lăsați fără protecție.

„Poporul lui Dumnezeu nu va fi scutit de suferință; dar când este persecutat și chinuit, când îndură lipsuri și suferă din lipsă de hrană, nu va fi lăsat să piară. Dumnezeu acela care a avut grijă de Ilie nu va trece pe lângă nici unul dintre copiii Săi care s-au

lepădat de ei înșiși. El, care numără perii capului, va avea grijă de ei și, în timp de foamete, vor fi săturați. În timp ce nelegiuirii mor de foame și de boli, îngerii îi vor ocroti pe cei neprihăniți și le vor împlini nevoile. Pentru „cel ce umblă în neprihănire” făgăduința este: „...i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi”. Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă, și nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeuul lui Israel nu-i voi părași.” *Isaia* 33,15.16; 41,17.“ *ibid.*, par. 44.

Fiecare persoană care se așteaptă să treacă prin timpul strâmtorării lui Iacov ar fi bine să citească restul capitolului, din care este luat acest paragraf, pentru a se familiariza foarte bine cu extraordinarele făgăduințe conținute în el. Nimeni, cu excepția celor care au credință vie, nu va face față încercării ce va fi impusă la acea vreme, și nimeni nu va avea acel gen de credință dacă nu va cunoaște cu adevărat făgăduințele, precum și modul cum se aplică ele.

În următorul capitol din cartea *Tragedia veacurilor* intitulat „Poporul lui Dumnezeu salvat”, sunt descrise ultimele trei plăgi. Acest capitol începe cu descrierea acelui timp înspăimântător când poporul lui Dumnezeu, care a pierdut în întregime protecția legilor omenesti, este declarat în afara legii. Acest lucru dă fiecăruia dreptul de a-i omorî la vedere, pe față, fără să fie trași la răspundere în vreun fel. Mulțimile conspiră să-i distrugă într-o singură noapte, plănuită în acest scop, și se pregătesc pentru eveniment. Între timp, cu excepția celor întemnițați în celulele închisorilor, cei 144.000 au fugit în munți pentru a-și găsi refugiul în peșteri și în alte ascunzături pustii. În cele din urmă, când vine momentul hotărât dinainte al morții lor, bărbați și femei care blestemă și rânjesc în hohote isterice, se năpustesc asupra prăzii precum fiarele sălbătice.

„Cu strigăte de biruință, cu batjocuri și blesteme, mulțimi de oameni răi sunt gata să se arunce asupra prăzii, când, iată, un întuneric des, mai adânc decât întunericul nopții, cade pe pământ.” *ibid.*, cap. 40, par. 3.

Aceasta este plaga a cincea așa cum e descrisă în *Apocalipsa* 16,10.11 în următoarele cuvinte:

„Al cincilea a vărsat potirul lui peste scaunul de domnie al fiarei. Și împărăția fiarei a fost acoperită de întuneric. Oamenii își mușcau limbile de durere. Și au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor și din pricina rănilor lor rele, și nu s-au pocăit de faptele lor.”

Scaunul de domnie al fiarei nu se va limita doar la Roma la acea vreme, pentru că atunci întreaga lume va fi devenit baza ei de operațiuni. În timp ce, într-un sens secundar, Babilonul cel mare este

fiara, această organizație este doar instrumentul prin care lucrează diavolul. În realitate Satana este fiara care, în virtutea faptului că va lua în captivitate întreaga lume prin viclenia sa amăgitoare, va reuși să facă din această lume scaunul de domnie al puterii sale.

Întreaga lume va fi îmbibată de întunericul impenetrabil, atât de dens, încât nimic nu va fi vizibil. Va fi în mod literal tot atât de negru, de întunecat ca și mormântul. Cei 144.000 vor fi convinși că moartea s-a abătut asupra lor, în acest fel ei devin martiri pentru cauza lui Dumnezeu. Dar, la acea vreme, Cel Atotputernic va încerca să fie fiecare grup al copiilor Săi cu o lumină slăvită din curcubeul arcuit peste bolta cerului, simbolul legământului dintre Dumnezeu și om prin care se declară că ei au păzit credința și sunt vrednici de un loc pe tronul Lui.

„Apoi, un curcubeu strălucind de slava de la tronul lui Dumnezeu, se arată pe cer și pare să înconjoare fiecare grupă de rugători. Mulțimile infuriate se opresc deodată. Strigătele lor batjocoritoare se sting. Obiectele furiei lor criminale sunt uitate. Cu presimțiri înfricoșate privesc la simbolul legământului lui Dumnezeu și doresc să fie ocrotiți de strălucirea lui orbitoare.

Poporul lui Dumnezeu aude un glas lămurit și melodios, spunând: ‚Priviți în sus‘ și, ridicându-și ochii către cer, văd curcubeul făgăduinței. Norii negri și amenințători care acopereau firmamentul se despart și, asemenea lui Ștefan, ei privesc neclintii spre cer și văd slava lui Dumnezeu și pe Fiul omului stând pe tronul Său. Pe chipul Său divin ei văd semnele umilinței Sale; iar de pe buzele Lui aud cererea prezentată înaintea Tatălui și a sfinților îngeri: ‚Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care mi i-ai dat Tu!‘ Ioan 17,24. Se aude din nou un glas melodios și triumfător, spunând: ‚Iată-i vin! Vin sfinții fără pată, fără vătămare. Ei au păzit cuvântul răbdării Mele; vor umbla printre îngeri;‘ iar buzele palide și tremurânde ale acelor care au ținut tare la credința lor scot un strigăt de biruință.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 40, par. 3, 4.

Acesta este momentul biruinței finale. A fost dată ultima băătălie, războiul s-a sfârșit, iar marea luptă a ajuns la final, mai puțin scena judecății finale de la sfârșitul mileniului. Dumnezeu este cel victorios și Satana cel înfrânt.

Când Isus a câștigat biruința Sa pe cruce, chiar înainte de a renunța la viața Sa, a exclamat: „S-a sfârșit!“ Tot așa va fi din nou. De îndată ce biruința va fi câștigată Domnul, Dumnezeul Cel Atotputernic va declara din cer: „S-a isprăvit!“ *Apocalipsa* 16,17. Imediat după aceea urmează cea de-a șaptea și ultima plagă caracterizată de

puternicul cutremur de pământ, de un val de flux și de revărsarea grindinii distrugătoare.

La acest punct al luptei celei îndelungate are loc o mare schimbare în atitudinea celor nelegiuiți. Pentru prima dată în viața lor vor privi la Dumnezeu și la legea Lui în adevărata lumină. Orice concepție falsă va fi dată la o parte și Satana va apărea înaintea lor în adevăratul lui caracter.

Aceste detalii nu sunt incluse în capitolul din care au fost citate paragrafele de mai sus. Ele se găsesc în următorul capitol, intitulat „Pustiirea pământului”. Acest capitol cuprinde aceleași momente ca cel dinaintea lui, dar în loc de a descrie experiența celor neprihăniți se ocupă de cele ce li se întâmplă celor nelegiuiți când sosește momentul biruinței lui Dumnezeu și a poporului Său.

„Când glasul lui Dumnezeu pune capăt robiei poporului Său, se produce o trezire teribilă a acelor care au pierdut totul în lupta cea mare a vieții.” *ibid.*, cap. 41, par. 4.

Această eliberare este descrisă în *Tragedia veacurilor*, cap. 40, par. 3-7. Evenimentele imediat premergătoare acestei eliberări sunt întunericul care-i împiedică pe atacatorii cei nelegiuiți din intențiile lor criminale împotriva poporului lui Dumnezeu, urmat de curcubeul glorios care încercuiește fiecare grupă de rugători, după care vine glasul lui Dumnezeu ce vestește eliberarea poporului Său, în timp ce ei răspund prin strigătul răsunător de biruință. Pentru a pune capăt la toate acestea, Dumnezeu spune: „S-a isprăvit!”

Acesta este momentul când „...se produce o trezire teribilă a acelor care au pierdut totul în lupta cea mare a vieții”.

„În timpul de probă, ei au fost orbiți de amăgirile lui Satana și și-au îndreptățit calea lor păcătoasă. Cei bogați s-au îngâm-fat cu superioritatea lor față de cei mai puțin favorizați decât ei; dar ei câștigaseră bogățiile prin violarea legii lui Dumnezeu. Ei neglijaseră să hrănească pe cei flămânzi, să îmbrace pe cei goi, să lucreze cu dreptate și să iubească mila. Ei au căutat să se înalțe pe ei înșiși și să obțină omagiul semenilor lor. Acum sunt jefuiți de tot ceea ce i-a înălțat și sunt lăsați săraci și fără apărare. Ei privesc cu groază la distrugerea idolilor pe care îi prețuiseră mai mult decât pe Făcătorul lor. Și-au vândut sufletele pentru distracții și bogății pământești și nu au căutat să se îmbogățească față de Dumnezeu. Urmarea este că viața lor este o înfrângere; plăcerile lor sunt schimbate acum în amărăciune, iar comorile lor sunt date stricăciunii. Câștigul unei vieți întregi este spulberat într-o clipă. Cei bogați deplâng distrugerea caselor

lor mari, risipirea aurului și a argintului lor. Dar plângerile lor sunt aduse la tăcere de groaza că ei înșiși trebuie să piară împreună cu idolii lor.“ *ibid.*, cap. 41, par. 4.

Înțelegerea teribilă a costului cursului vieții lor îi determină să vadă relația dintre cauză și efect. Altădată crezuseră că toate ne-cazurile lor le-au fost impuse de către un Dumnezeu ofensat care, de fiecare dată când nu izbuteau să-i facă pe plac, își vărsa mânia asupra lor. Acum ei sunt conduși să vadă că pierderea și suferința au avut loc ca urmare a încălcării legii lui Dumnezeu.

Vine timpul când omul, care azi este așa de mândru și de încrezător în realizările sale, va vedea nimicirea tuturor lucrărilor sale și va plânge. La acel timp i se vor deschide ochii să vadă cum este Dumnezeu în realitate și că s-a nimicit singur.

„Slujitorul care a sacrificat adevărul pentru a câștiga favoarea oamenilor își dă acum seama de caracterul și influența învățăturilor lui. Se vede lămurit că ochiul atâteștiutor l-a însoțit când era la amvon, când mergea pe stradă, când se amesteca cu oamenii în diferitele scene ale vieții. Orice emoție a sufletului, orice rând scris, orice cuvânt rostit, orice faptă care i-a făcut pe oameni să găsească scăpare la adăpostul minciunii a fost o sămânță semănată; iar acum, în sufletele pierdute și nenorocite din jurul lui, vede recolta.

Domnul zicea: „Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: Pace, pace! Și totuși pace nu este“. Pentru că întristați prin minciuni inima celui neprihănit, când Eu însumi nu l-am întristat, și pentru că întăriți mâinile celui rău ca să-l împiedicați să se lase de cale lui cea rea, făgăduindu-i viața. *‘Jeremia 8,11; Ezechiel 13,22.*

„Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunii Mele!... Iată vă voi pedepsi din pricina răutății faptelor voastre...“, Gemeți, păstori, și strigați! Tăvăliți-vă în cenușă, povățuitori ai turmelor! Căci au venit zilele junghierii voastre... Nu mai este nici un loc de adăpost pentru păstori. Nu mai este nici un loc de scăpare pentru povățuitorii turmelor! *‘Jeremia 23,1.2;25,34.35.*

Atât slujitorii, cât și oamenii văd că n-au menținut legătura corectă cu Dumnezeu. Ei văd că s-au răsculat împotriva Autorului oricărei legi drepte și neprihănite. Lepădarea preceptelor divine a dat naștere la mii de izvoare ale răului, discordiei, urii, nelegiuirii, până ce pământul a devenit un vast câmp de luptă, o cloacă de stricăciune. Aceasta este priveliștea pe care o văd aceia care au lepădat adevărul și au ales să iubească rătăcirea. Nici o limbă nu poate exprima dorința pe care cei neascultători și necredincioși o simt față de tot ce au pierdut pentru totdeauna — viața veșnică. Bărbați la care lumea s-a închinat pentru talentele și elocința lor văd acum aceste lucruri în adevărata lor lumină. Își dau seama ce au pierdut prin fărădelege și cad la picioarele acelor a căror credințioșie au disprețuit-o și au batjocorit-o și mărturisesc că Dumnezeu i-a iubit.“ *ibid.*, cap. 41, par. 7-10.

Astăzi, slujitorii sau predicatorii și oamenii nu văd aceste lucruri în adevărata lor lumină. Pe deasupra, nici măcar nu pot fi convinși cu privire la aceste fapte, însă acest lucru nu poate continua la nesfârșit. Așa cum este descris mai sus, vine ziua înfricoșată când ei vor fi în stare să vadă, pentru ei înșiși, adevărata natură a răzvrătirii lor împotriva lui Dumnezeu și a legii Sale sfinte. Ei vor înțelege că vina tuturor necazurilor lor se află la ușa lor, și vor recunoaște că toate problemele lor sunt rezultatul inevitabil al căii lor păcătoase.

Ultimul paragraf citat necesită o examinare atentă pentru a putea discerne în mod clar faptul că ceea ce este descris în cadrul lui e dezvăluirea caracterului lui Dumnezeu înaintea acelor care mai înainte au fost atât de neștiutori cu privire la el, încât s-au aflat în perspectiva distrugerii chiar a acelor prin care Domnul se descoperea în realitate pe Sine.

„Ei văd că s-au răsculat împotriva Autorului oricărei legi drepte și neprihănite.“ Împreună cu acest fapt, ei văd în cele din urmă

privești că tocmai acest lucru înseamnă din partea lor „lepădarea preceptelor divine“ care „a dat naștere la mii de izvoare ale răului, discordiei, urii, nelegiurii, până ce pământul a devenit un vast câmp de luptă, o cloacă de stricăciune.“

Recunoașterea faptului că Dumnezeu este Autorul oricărei legi drepte și neprihănite înseamnă conștientizarea că El este drept și neprihănit. Aceasta înseamnă de fapt a înțelege că El este dragoste, pentru că nimeni nu poate fi cu adevărat drept dacă nu este în același timp și plin de iubire. Nedreptatea este produsul egoismului — acel proces ticălos, lipsit de inimă, folosit de către oamenii puterii pentru a-i priva pe alții de bogăția sau de libertatea lor, așa încât ei, opresorii nedrepti, să se poată bucura de roadele muncii altora.

Deoarece Dumnezeu însuși este drept, iubitor și neprihănit, tot așa și legile Sale sunt drepte, pline de iubire și neprihănite. Așa și trebuie să fie, pentru că „Legea Sa este o transcriere a caracterului Său...“ *Parabolele Domnului Hristos*, cap. Fără haina de nuntă, par. 26. Legiuitorii totdeauna se reflectă în legile pe care le formulează. Dacă ei sunt severi, egoiști și cruzi, regulamentele lor vor fi pe măsură, dar dacă sunt nobili, generoși și cinstiți, tot așa vor fi și decretetele lor. Când aceste principii sunt pe deplin apreciate, atunci creștinii vor rosti din toată inima mulțumiri că Dumnezeu este într-adevăr, în întregime, credincios, plin de iubire, generos și drept.

Dumnezeu este dragoste într-o măsură infinită. Acest lucru este confirmat în două mari declarații scripturistice, pentru toate ființele create care au ochi să vadă. Prima este: „Dumnezeu este dragoste...“ *1 Ioan* 4,16. Cea de-a doua este că în El „...nu este schimbare, nici umbră de mutare“. *Iacov* 1,17. Când aceste două mari adevăruri sunt puse laolaltă, ele conduc la concluzia de neînlăturat că Dumnezeu iubește într-o măsură infinită. Nu poate fi găsit niciodată vreun punct unde acea dragoste să ajungă istovită și să dea loc mâniei personale, urii, respingerii, răutății, sau orice alte asemenea probleme. Nu există nimic în ceea ce putem face noi față de Dumnezeu care să-l facă să-și schimbe atitudinea față de noi. El îl iubește pe Satana tot atât de mult acum ca și atunci când era Lucifer, heruvimul acoperitor, strălucitor și frumos.

Dragoste infinită înseamnă lipsă de egoism fără limită. Acesta este caracterul lui Dumnezeu, care este Autorul oricărei legi drepte și neprihănite. În istoria omenirii au existat câțiva legiuitori nobili, altruști, dar nici unul nu a fost atât de curat și de perfect, încât orice urmă de nedreptate să fie eliminată. Acest lucru însă nu este adevărat cu privire la legile lui Dumnezeu. Ele sunt cu totul drepte și

neprihănite, astfel încât nici cea mai mică pată de rău nu poate fi găsită în ele, în ciuda pretențiilor Satanei care declară contrariul.

Aceasta înseamnă că Cel atotputernic nu face niciodată nimic având în minte propriile Sale interese. Tot ceea ce face, face pentru alții, și aceasta nu a fost niciodată mai adevărat ca la crearea acestei lumi. „Orice manifestare a puterii creatoare este o expresie a iubirii nemărginite. Suveranitatea lui Dumnezeu implică deplina binecuvântare a tuturor ființelor create.“ *Patriarhi și profeți*, cap. 1, par. 2.

Stabilirea în această lume a acelei legi care este expresia dreptății, milei și iubirii lui Dumnezeu era într-un tot și doar pentru binele și binecuvântarea copiilor Săi. Domnul a știut că nu putea oferi darul neprețuit al libertății tuturor creaturilor Sale fără prezența legii care să-i păzească spre a nu fi distruși de către marile puteri care au fost puse în natură și în ei. El le-a făcut clar primilor noștri părinți faptul că erau agenți morali liberi cu puterea de a alege fie să-i slujească, fie să nu-i slujească. „Primii noștri părinți, deși creați nevinovați și sfinți, nu erau în afara posibilității de a face răul. Dumnezeu i-a făcut agenți morali liberi, capabili să aprecieze înțelepciunea și bunăvoința caracterului Său, cum și dreptatea cerințelor Sale, și, în deplină libertate, să asculte sau să nu asculte de El.“ *Patriarhi și profeți*, cap. 2, par. 18.

În același timp, potrivit iubirii și dreptății Sale, El le-a dat avertizări adecvate privitoare la consecințele neascultării. El le-a arătat că aveau să vină asupra lor neazuri, nu ca lovituri administrate cu mânie de El, ci ca un rezultat inevitabil al cursului lor greșit de acțiune. Satana a pervertit acest adevăr. El afirma că Dumnezeu era egoist, că legea fusese formulată cu grijă pentru slava și înălțarea Sa, indiferent ce i-ar fi putut costa pe ceilalți. De aceea, oamenii au tras concluzia că furtunile, bolile, războaiele și toate celelalte dureri sunt manifestări ale unui Dumnezeu înfuriat.

Dar introducerea păcatului nu a produs schimbări în Dumnezeu, deși, în mod cert, în multe dintre creaturile Sale și în lumea în care trăiește omenirea păcătoasă s-au petrecut mari schimbări. Aceeași iubire, dreptate, neprihănire și milă manifestate atât de generos înainte de intrarea păcatului, au fost păstrate neștirbite în toate privințele în îndelungata controversă.

„Istoria marelui conflict dintre bine și rău, de la data când a izbucnit pentru prima dată în ceruri și până la înfrângerea finală a răzvrătirii și eradicarea definitivă a păcatului, constituie de asemenea o demonstrare a iubirii neschimbătoare a lui Dumnezeu.“ *Patriarhi și profeți*, cap. 1, par. 3.

Acestea sunt marile adevăruri care trebuie să fie văzute chiar de către oamenii nelegiuți înainte ca scopul mării lupte să poată fi realizat în cele din urmă. Lucrarea pe care Hristos a isprăvit-o la cruce pentru îngerii și lumile necăzute, trebuie să o aducă la sfârșit definitiv făcând același lucru pentru oameni. Paragrafele citate din cartea *Tragedia veacurilor* descriu în mod clar timpul când va fi realizat acest lucru. Această lucrare va avea loc atunci când oamenii văd și înțeleg pentru ei înșiși că Dumnezeu este Autorul oricărei legi drepte și neprihănite, și că lepădarea preceptelor divine este cauza care a condus la apariția morții, durerii și nenorocirilor care s-au coborât asupra acestui pământ.

Aceasta este misiunea specială a celor 144.000, de a deveni pentru Hristos instrumentele neprihănite prin care să poată fi dată această manifestare finală a caracterului lui Dumnezeu. Apoi, când ultimul om în viață vede pentru sine că Dumnezeu nu este așa cum a fost prezentat de către diavol, scopul mării lupte va fi împlinit, iar răzvrătirii i se va pune capăt.

Aceasta face clar faptul că ultima lucrare nu este predicarea Evangheliei fiecărei națiuni de pe pământ. Acea este lucrarea pe care o isprăvește îngerul al treilea atunci când se unește cu îngerul al patrulea, dar, oricât de extraordinară ar fi acea declarație despre caracterul lui Dumnezeu, ea nu va străpunge mințile întunecate ale celor răi. Ei vor intra în marele timp de strâmtorare încă afectați de spiritul răzvrătirii care este rodul denaturării de către Satana a caracterului lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că pe durata timpului strâmtorării, după ce lucrarea îngerului al patrulea s-a sfârșit, va fi dată o manifestare cu mult mai puternică a caracterului lui Dumnezeu, decât cea care a răzbătut în mințile oamenilor în timpul mării strigări. Va fi atât de puternică și de pătrunzătoare, încât va înlătura din mințile lor ultimele rămășițe ale concepțiilor false, satanice, și îi va face să conștientizeze cu desăvârșire cine este în realitate Tatăl ceresc. Prin acest mijloc va fi înlăturată orice simpatie cu Satana, iar el se va vedea singur fără ca cineva să mai sară în ajutorul lui. Aceasta este ultima lucrare, și numai atunci când va fi adusă la îndeplinire va fi pregătită calea pentru venirea Împăratului.

Acest fapt recunoscut fără rezerve de către cei nelegiuți, privitor la neprihănirea perfectă a lui Dumnezeu, nu le va aduce mântuirea. Ei au refuzat cu dispreț ocazia lor de a se bucura de răscumpărare când le-a fost oferită ultima ofertă în timpul perioadei mării strigări, înainte de încheierea timpului de probă. Nu mai pot fi mântuiți acum, deoarece, chiar dacă văd și mărturisesc dreptatea

și iubirea lui Dumnezeu, ei sunt neschimbați înăuntrul lor și își mențin respingerea față de Dumnezeu. Această despărțire continuă de Dumnezeu nu tăgăduiește victoria câștigată de Hristos prin poporul Său. Acest lucru este realizat prin convingerea pe care o au cu privire la faptul că Satana este mincinosul, iar Dumnezeu este adevărul, și când mințile lor sunt făcute în stare să vadă lucrurile exact așa cum sunt ele în realitate și mărturisesc aceasta din cea mai profundă convingere personală, scopul lui Dumnezeu va fi atins, iar răzvrătirea încheiată.

S-a arătat că fapăturile necăzute în păcat și aceia care vor fi în viață în timpulul ultimului conflict vor fi eliberați de toate concepțiile false cu privire la caracterul lui Dumnezeu, dar este acest lucru îndestulător? Ce se poate spune despre aceia care au murit și care au crezut faptul că Dumnezeu este egoist, capricios și despot?

Dumnezeu îi are și pe ei în vedere. Când cei neprihăniți, care au murit cu vederi limitate despre caracterul lui Dumnezeu, ies din morminte în dimineața învierii, vor fi introduși în scenele victoriilor lui Hristos: prima fiind obținută prin propriul Său trup omenesc păcătos, iar a doua prin cei 144.000. Ei vor vedea aceste lucruri chiar mai pe viu decât dacă ar fi fost prezenți în mod personal la aceste mari evenimente. Ceea ce li se va arăta va îndepărta orice concepție greșită din mințile lor și îi va aduce în deplină și perfectă armonie cu Dumnezeu.

Aceeași lucrare va fi făcută pentru vastele mulțimi ale celor răi când sunt înviați la sfârșitul mileniului. Când se adună în jurul cetății, după ce sunt opriți din marșul lor împotriva ei, evenimentele cele mari ale luptei vor trece pe dinaintea ochilor lor. Pe măsură ce văd aceste lucruri în adevărata lor lumină, vor fi eliberați și de întunericul Satanei și vor recunoaște în mod deschis că Domnul este credincios.

CAPITOLUL 18

Marele râu Euftrat

În capitolul precedent am identificat într-un mod indiscutabil fiecare plagă, mai puțin plaga a șasea. Cu toate acestea, un studiu adecvat al celor șapte îngeri nu poate fi complet fără să luăm în considerare, cu grijă, solia conținută în descrierea profetică a plăgii a șasea.

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Euftrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din răsărit. Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, și din gura fiarei, și din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite, și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului cel atotputernic. Iată Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să i se vadă rușinea. Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon.“ *Apocalipsa* 16,12-16.

Un scop specific este încredințat secării acestui mare râu. Scopul este acela de a fi pregătită calea împăraților de la răsărit. Aceasta înseamnă că venirea acestor împărați niciodată nu poate avea loc dacă apele râului nu au secat. Chiar faptul că aceste evenimente sunt menționate în profeție este un indiciu că ele sunt de mare importanță, și trebuie înțelese de copiii lui Dumnezeu. Pe deasupra, nu e posibil să înțelegem pe deplin lucrarea specială a celor dintâi roade, fără să știm ce înseamnă aceste lucruri.

Interpretarea tradițională a acestui pasaj socotește Euftratul ca un simbol al națiunilor care sunt așezate de o parte și de alta a cursului acestui râu. Pentru aceia care gândesc în termeni geografici, împărații răsăritului sunt cei care locuiesc în țările de pe partea estică a fluviului, adică: India, China, Japonia, Tibet, Afganistan, și așa mai departe. În cadrul acestei înțelegeri, secarea râului înseam-

nă înlăturarea puterilor care se află de-a lungul râului, așa încât națiunile răsăritene să poată trece nestingherite pentru marea bătălie care, după cum se presupune, va fi dată între puterile răsăritene și cele occidentale, pe câmpiile Esdraelonului din Palestina.

Această interpretare se bazează pe falsa premiză că locul sau poziția geografică determină identitatea împăraților răsăritului, ceea ce face ca localizarea geografică să capete o importanță deosebită. Cercetătorul Bibliei care e cu adevărat iluminat va respinge această interpretare, deoarece știe că principiul Evangheliei este că poziția geografică nu este factorul determinant. Dimpotrivă, caracterul este cel ce determină identitatea, adică ce ești te face să fii cine ești.

Sistemul geografic de interpretare, chiar dacă este cel mai popular, nu poate fi susținut cu consecvență. De exemplu, ar fi imposibil să identificăm Babilonul din *Apocalipsa* 17 având în vedere puterile care ocupă astăzi același teritoriu pe care Babilonul îl ocupase în zilele lui Daniel. Nimeni nu a mai locuit în acea cetate după căderea ei, așa cum s-a profetizat în *Isaia* 13,19-22:

„Și astfel Babilonul, podoaba împăraților, falnica mândrie a haldeilor, va fi ca și Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va întinde cortul acolo, și păstorii nu-și vor mai țărui turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umple casele, struții vor locui acolo, și caprele sălbătice se vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești pustii, și câinii sălbatici în casele lui de petrecere. Vremea lui este aproape să vină, și zilele nu i se vor lungi.“

Astfel, dacă Babilonul geografic nu poate fi folosit pentru a identifica replica lui modernă, atunci nici Eufratul nu are o semnificație geografică. Un alt sistem de interpretare trebuie să fie folosit, care, dacă este în armonie cu principiile Bibliei și poate fi aplicat în mod consecvent la orice situație posibilă, trebuie să fie acceptat ca fiind cel corect. Sistemul care întrunește aceste specificații este acela în care o putere se identifică prin ceea ce este, mai degrabă decât prin unde se află sau se localizează ea.

În timpul lui Daniel existau trei Babilonuri. În primul rând, era cetatea literală clădită din cărămizi, pietre, lemne și alte materiale. Aceasta a trecut, și niciodată nu va mai fi rezidită sau locuită din nou. În al doilea rând, era puterea civilă care, de asemenea, se numea Babilon, și care a trecut și ea. În ultimul rând, era sistemul religios care încă nu a dispărut. El și-a schimbat localizarea geografică, dar nu și-a alterat niciodată caracterul, țintele, sau procedeele. Astăzi, acest sistem religios îl găsim în orice țară de pe glob,

și adună tărie în pregătirea pentru ultimul conflict în timpul căruia va fi cunoscut sub numele de Babilonul cel mare. Este capodopera vicleniei amăgitoare a lui Satana, sistemul prin care oamenii, poziționându-se drept capi peste ceilalți semeni în locul lui Dumnezeu, încearcă să clădească împărăția lui Dumnezeu pe calea omului.

Dumnezeu intenționează ca atunci când citim în Scripturi despre Babilon să vedem cel de-al treilea sistem, nu pe primele două care, pentru scurtă vreme, au fost mijloace de sprijin pentru sistemul celui rău. Dacă rămânem fideli acestui principiu, nu vom avea nici un fel de dificultate în identificarea Babilonului în orice vreme a istoriei acestui pământ. Va trebui de asemenea să recunoaștem că este o greșeală să afirmăm că Eufratul reprezintă puterile care locuiesc astăzi de-a lungul malurilor fluviului. Pentru a înțelege ceea ce reprezintă astăzi Eufratul, trebuie să dăm atenție caracterului său, sau ce anume reprezenta el la origini, mai degrabă decât să dăm atenție poziției sale geografice.

Prima menționare a acestui mare râu se află în *Geneza*, unde se spune că este unul dintre cele patru mari râuri ale vieții în Eden.

„Un râu ieșea din Eden și uda grădina; și de acolo se împărțea și se făcea patru brațe. Numele celui dintâi este Pison; el înconjoară toată țara Havila, unde se găsește aur. Aurul din țara aceasta este bun; acolo se găsește și bedelion și piatră de onix. Numele râului al doilea este Ghihon; el înconjoară toată țara Cuș. Numele celui de-al treilea este Hidechel; el curge la răsăritul Asiriei. Al patrulea râu este Eufratul.“ *Geneza* 2,10-14.

Acesta era râul vieții care curgea prin Paradis, și el va fi exact același râu când pământul va fi restaurat în frumusețea și desăvârșirea lui originală. El era sistemul de susținere al vieții prevăzut de Dumnezeu, și nici un altul nu ar trebui căutat vreodată de către oameni. În timp ce grădina nu se mai găsește pe acest pământ, cetatea sfântă, care este biserica lui Dumnezeu de pe pământ, trebuie să fie clădită tot pe acel râu. Acest lucru nu se poate face literal, pentru că ea este o construcție spirituală, neîngrădită la un spațiu împrejmuit de cărămizi și mortar. Pentru a zidi astfel, se cere ca biserica să păstreze o încredere trainică în puterea lui Dumnezeu de a o sprijini, în vreme ce rezistă cu credincioșie ispitei de a se încrede din ce în ce mai mult în darurile venite de la Dăător și din ce în ce mai puțin în Dăătorul lor.

În istoria omenească de până acum, nici o mișcare chemată de Dumnezeu nu a supraviețuit presiunii de a aluneca în apostazie. Încrederea în sine sau atotsuficiența a luat locul încrederii în puterea divină, până când situația s-a deteriorat până la punctul unde

biserica își dă seama că a pierdut puterea lui Dumnezeu și nu mai are capacitatea de a aduce la îndeplinire sarcina încredințată ei. Când se ajunge la acest punct, conducătorii mișcării caută o altă putere care s-o înlocuiască pe cea pierdută, în loc să ajungă la convingerea că trebuie să se întoarcă la Domnul cu pocăință și remușcare. Numărul membrilor și banii devin mai importanți decât prezența Duhului Sfânt. A. T. Jones a recunoscut dezvoltarea acestui proces în ascensiunea Babilonului în anii premergători Evului Mediu:

„Biserica era pe deplin conștientă de pierderea puterii lui Dumnezeu, înainte ca ea să caute puterea statului. Dacă nu ar fi fost conștientă, ea niciodată nu ar fi făcut propuneri oficiale autorității imperiale și nici n-ar fi primit cu bunăvoință avansuri din partea acesteia. Există o putere care ține de Evanghelia lui Hristos, și este inseparabilă de adevărul Evangheliei; adică, puterea lui Dumnezeu. De fapt, Evanghelia este doar manifestarea acelei puteri; pentru că Evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede“. De aceea, atâta timp cât un sistem sau o organizație de oameni, care au ca profesiune de credință Evanghelia lui Isus Hristos, apără cu sinceritate principiul acelei Evanghelii, atâta vreme cât puterea lui Dumnezeu va fi cu ei, ei nu vor avea nevoie de nici o altă putere pentru a-și face simțită influența lor în favoarea binelui, oriunde ar fi cazul. Dar de îndată ce vreo persoană sau asociație, care are ca profesiune de credință Evanghelia, pierde spiritul ei, curând va pierde și puterea ei. Atunci, și numai atunci, o asemenea organizație caută un alt gen de putere care va lua locul aceleia pe care a pierdut-o.

Așa s-a întâmplat cu biserica la acea vreme. Ea căzuse, decăzuse în mod deplorabil, de la curăție și de la adevăr și, de aceea, de la puterea Evangheliei. Și, întrucât a pierdut puterea lui Dumnezeu și a evlaviei, ea a înhățat cu aviditate puterea statului și a nelegiuirii. Scopul hotărât pe care îl avusese în vedere episcopatul, atunci când a încheiat acea tocmeală cu Constantin și i-a dat cu împrumut influența bisericii în aspirațiile sale imperiale, a fost acela de a-și asigura legi prin care să poată impune disciplina și dogmele lui asupra acelora față de care își pierduse puterea de a-i convinge sau îndupleca.“ *Great Empires of Prophecy*, pag. 472.

Oamenii puternicului Babilon, care ședea călare pe Eufrat în timpul lui Daniel, ajunseseră pe poziția în care se aflau prin aceleași procedee. Ei erau niște oameni apostaziați, care își tăiaseră de multă vreme toate legăturile lor cu Cel atotputernic. Întrucât au pierdut puterea cea vie care se află în Evanghelia lui Isus Hris-

tos, ei s-au întors, în schimb, spre întrebuintărea greșită a puterilor din oameni și a banilor. Ceea ce trebuie apreciat este faptul că, chiar dacă nu au înțeles lucrul acesta, alegerea unui loc pentru cetatea lor constituia declarația cea mai semnificativă a ceea ce făcuseră și arăta unde anume își îndreptau ei încrederea. Dacă ei ar fi trăit înainte de potop și ar fi zidit cetatea pe Eufratul de atunci, originar, care își urma cursul desemnat pe cale divină, aceasta ar fi fost o declarație a faptului că trăiau în dependență de puterea lui Dumnezeu și că lucrau potrivit cu procedeele Lui. Ea putea să fie la fel de bine și o declarație falsă, dar, cu toate acestea, ar fi fost cel puțin o mărturisire în favoarea adevărului. Totuși, când ei și-au înălțat capitala pe celălalt Eufrat, declarau întocmai și exact că își puneau încrederea în darurile ce veneau de la Dătător, în loc să se încreadă în Dătătorul lor.

Pentru ei, Eufratul era în sine un râu al vieții, nu o binecuvântare care depindea de Sursa atotputernică pentru a fi susținut. El curgea continuu prin cetatea lor, oferindu-le lor și semănăturilor lor o sursă permanentă de apă, care părea să le garanteze o viață fără sfârșit. Vrăjmașii puteau să asedieze la nesfârșit cetatea, dar nu puteau să-i aducă la înfometare. Ei aveau un sol extrem de fertil între zidurile cetății, suficient spre a le furniza lor și animalelor lor hrană pentru totdeauna. Ei erau atât de autonomi, încât nu aveau nevoie de nimic din partea restului lumii pentru a-i susține — cu condiția ca râul să curgă încontinuu. Pe drept, ei ar fi trebuit să privească la Dumnezeu cu adâncă recunoștință, deoarece El le pune la dispoziție apa susținătoare de viață, însă ei nu aveau ochi decât pentru râul respectiv. Ideea că râul avea să sece vreodată, nu le-a trecut niciodată prin minte, și din acest motiv, pentru că au sfi-dat cerul și pământul, s-au privat singuri de drepturile lor.

Pentru babilonieni, acel râu era foarte simbolic. Deși se prea poate să nu fi realizat în mod conștient acest lucru, el reprezenta dependența de acele puteri către care se întoarce o biserică, când a pierdut puterea lui Dumnezeu, și el simbolizează același lucru și astăzi. De la acea vreme și până astăzi, oriunde a operat sistemul babilonian a făcut-o din pricina sprijinului care i s-a dat prin puterea banilor și prin puterea oamenilor. Atâta timp cât acesta nu seacă, Babilonul va domina omenirea și va sfida pe Dumnezeul cerului. Aceasta va continua până în acea zi faticică când oamenii, căroro li s-au deschis ochii, își vor retrage sprijinul lor personal și financiar. Atunci cetatea cea mare și îngrozitoare va cădea, pentru a nu se mai ridica niciodată.

Această interpretare a simbolului, „râul cel mare, Eufrat“, este

una care se poate aplica cu consecvență ori de câte ori râul este menționat în Scripturi. Nu vom face nici o încercare de a examina aici fiecare dovadă scripturistică privitoare la acest râu important, pentru că grija noastră primordială este de a înțelege solia din *Apocalipsa* 16,12-16.

Prima menționare a râului Eufrat în Noul Testament o găsim în solia trâmbiței a șasea. „Îngerul al șaselea a sunat din trâmbiță. Și am auzit un glas din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu, și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!“ *Apocalipsa* 9,13.14.

O interpretare tipic geografică a acestor versete sună astfel: „*Cei patru îngeri*. — Aceștia reprezintă cele patru sultanate principale din care era alcătuit Imperiul Otoman, situat în țara udată de Eufrat. Aceste sultanate erau situate la Alepp, Iconia, Damasc și Bagdad. Mai înainte, fuseseră ținute în frâu; dar Dumnezeu a poruncit, și ele au fost dezlegate.“ *Daniel and the Revelation*, pag. 506, de Uriah Smith, ediția 1944.

Această interpretare pare atât de evidentă, încât omul de rând o acceptă fără s-o pună la îndoială, însă ea nu poate fi corectă, deoarece se bazează pe principiul că locul geografic determină identitatea celui ce-l ocupă. Nu se ține seama de ceea ce reprezenta râul în Babilonul antic, ca un indiciu pentru ceea ce trebuie să căutăm în aplicarea antitipică. Cei mai mulți oameni pot simți că sunt oricum îngrădiți să aibă această interpretare, deoarece pare că nu există o altă alternativă.

Dar dacă această interpretare, cu bază geografică, este falsă în principiu, trebuie să existe o alternativă și o explicație corectă a râului simbolic.

Unde este prezent Babilonul, acolo va fi prezent și Eufratul, pentru că cetatea și apele ce-o susțin nu vor fi niciodată separate, și aceasta până în clipa în care apele seacă în cele din urmă, iar Babilonul cade. Căutând să descoperim Eufratul, ca primă sarcină, trebuie mai întâi să identificăm Babilonul acelei vremi. Apoi ne va fi ușor să recunoaștem Eufratul. Atunci, unde era de găsit această mare cetate a apostaziei în zilele trâmbiței a șasea, eveniment ce are loc înainte de 1840? Această întrebare admite doar un singur răspuns — în cadrul papalității! Cu toate că aceleași principii de operare le găsim și în sistemul islamic, acesta nu se numește Babilon, ci se numește ateism.

O dată ce am identificat Babilonul, trebuie doar să ne întrebăm cine erau oamenii și de unde veneau banii care îl sprijineau, pentru

a afla unde se afla Eufratul la acea vreme. Acest lucru este ușor de determinat. Acolo ședea Roma, înconjurată din toate părțile de o vastă mare de oameni care îi furnizau sprijin și protecție. Dincolo de malurile răsăritene ale acestui mare râu, hoardele mahomedane așteptau cu agitație vremea lor, dar ele nu puteau înainta din cauza celor patru îngeri care stăteau la marele râu, ținând în frâu, cu fermitate, cele patru vânturi ale vrajbei, prevenind astfel înaintarea islamicilor. Totuși, a venit timpul când acei îngeri au fost dezlegați și a început marele atac violent împotriva Romei.

Este bine să notăm că, la acel timp, profeția nu arată spre faptul că apele ar fi secăt și Babilonul ar fi căzut, pentru că acest lucru nu se întâmplă. Apele au fost împinse înapoi, în unele locuri pe o mare distanță, dar a existat suficient sprijin la-ndemâna Romei pentru a-i asigura continuitatea. Mai târziu, ea trebuia să primească o rană de moarte, încât puterile pământului să considere că zilele ei au luat sfârșit, însă ea se ridică din nou în vederea pregătirii pentru încercarea finală de a uzurpa poziția lui Dumnezeu.

Aceste principii arată că există două căderi succesive pe care le suferă Babilonul. Prima este spirituală, iar cea de-a doua este materială și fizică. Un exemplu cu privire la aceasta ne este dat în istoria Babilonului antic. La vremea când Nebucadnețar ajunsese să pună stăpânire pe sceptrul lumii, națiunea deja suferise căderea spirituală, și era clasată drept vrăjmașa lui Dumnezeu și distrugătoare a poporului Său. Căderea materială și fizică a urmat în timpul lui Belșatar, când mezii și perșii au luat cu asalt cetatea, după ce și-au făcut loc prin albia râului abătut de la cursul său firesc.

Tot astfel, în 1844, ca urmare a respingerii Evangheliei care le-a fost adusă de primul înger, bisericile denominaționale au experimentat căderea lor spirituală. Aceasta a fost antitipul secării râului vieții care curge din tronul lui Dumnezeu direct spre poporul Său. Va veni timpul însă, așa cum este prezis în *Apocalipsa* 16,12-16, când marele râu, care sprijină întreaga omenire, seacă și este retras de la papalitate, care va suferi atunci cea de-a doua și ultima ei cădere. Ea va cădea, pentru a nu se mai ridica niciodată.

Felul în care a căzut Babilonul antic reprezintă tabloul exact al căderii Babilonului modern. Versetele din *Apocalipsa* care descriu căderea Babilonului modern, descriu exact și căderea Babilonului antic. În ambele cazuri, secarea marelui râu produce căderea marii cetăți, după care ea nu se va mai ridica niciodată.

Istoria căderii Babilonului antic este foarte bine cunoscută. La auzirea vestii că împăratul Cir înaintează împotriva capitalei lor, babilonienii au închis cetatea împotriva medo-perșilor. Totalmen-

te încrezători în faptul că se aflau în siguranță înăuntrul cetății, ei s-au adunat pentru un ospăț uriaș, neștiind că Cir executa un plan care s-a dovedit într-un totu plin de succes. El le-a ordonat oamenilor săi să abată râul într-o groapă uriașă, pe care o săpaseră în acest scop. Când apele au scăzut suficient de mult, soldații au intrat călare pe sub ziduri. O dată aflați înăuntru, au descoperit că porțile râului fuseseră lăsate nezăvorâte, iar ei au fost în stare să provoace căderea cetății într-o singură noapte.

Ceea ce a pregătit calea lui Cir, împăratul de la răsărit, a fost secarea râului Eufrat. Așa va fi și în ultimele zile. Marele râu Eufrat trebuie să fie secat „...ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din răsărit.” *Apocalipsa* 16,12.

Nu există nici un fel de problemă în privința identității împăratului de la răsărit în vremea lui Belșatar, dar cine este duplicatul lui în ultimele zile?

Răspunsul nu este greu de aflat. După cum Cir a fost acela care a biruit pe împăratul Babilonului, tot așa antitipul lui din ultimele zile trebuie să fie unul care va câștiga biruința asupra Babilonului cel mare, mistic. Tot ceea ce putem face este să punem următoarea întrebare: Cine este puternicul împărat care în ultimele zile va câștiga biruința asupra Babilonului cel mare?

Un lucru sigur este acela că el nu va fi vreunul din împărații ale căror ținuturi se află, din punct de vedere geografic, la răsăritul râului Eufrat, deoarece fiecare dintre ei, împreună cu toți ceilalți împărați ai pământului vor acorda sprijinul lor Babilonului cel mare. Acest adevăr este subliniat în mod clar în *Apocalipsa* 17,12-14:

„Cele zece coarne pe care le-ai văzut, sunt zece împărați, care n-au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toți au același gând, și dau fiarei puterea și stăpânirea lor. Ei se vor război cu Mielul; dar Mielul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei che-mați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui.”

Cei zece împărați la care se face referire aici nu sunt limitați la nici o parte a lumii, ca de pildă Europa, așa după cum mulți presupun. Aceasta este o confederație mondială a apostaziei. Nu există nici măcar o singură națiune pe pământ care să nu facă parte din ea, așa după cum confirmă următoarele cuvinte:

„Toți au același gând.” Va exista o unire mondială, o mare armonie, o confederație a forțelor lui Satana. „Și dau fiarei puterea și stăpânirea lor.”...

În bătălia ce va avea loc în ultimele zile se vor uni, în opoziție cu poporul lui Dumnezeu, toate puterile corupte care au apostaziat de la

credincioșia față de legea lui Iehova.“ *The SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 983.

Chiar dacă cea mai puternică națiune de pe pământ s-ar opune papalității, în loc să o sprijine la acea vreme, nu ar fi capabilă să înfrângă Babilonul cel mare. Există doar Unul singur care o poate face — Isus Hristos, Împăratul atotbiruitor. „...Mielul îi va birui...” *Apocalipsa* 17,14. De aceea, El este Împăratul de la răsărit a cărui cale este pregătită prin secarea marelui râu Eufrat. Ceilalți împărați care vin împreună cu El sunt cei răscumpărați, care deja se află în ceruri, locul unde au fost făcuți „...împărați și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său...” *Apocalipsa* 1,6. N.K.J.V. Bible.

Împăratul Cir, în rolul său de cuceritor al Babilonului, este un tip exact al lucrării lui Hristos ca biruitor final al Babilonului cel mare. Unii pot pune la îndoială aceasta, având în vedere faptul că Cir nu era creștin, și nici măcar nu a devenit creștin, după câte cunoaștem. Există cel puțin o ocazie când acest împărat a fost constrâns „...să-l recunoască pe Dumnezeul lui [Daniel] ca „Dumnezeul cel viu, care dăinuiește veșnic; și împărăția Lui nu se va fi nimici niciodată.” *Profeți și regi*, cap. 44, par. 19. Dar, aceasta nu dovedește că a fost o adevărată convertire, pentru că mulți indivizi s-au văzut obligați să admită că Cel atotputernic este Dumnezeul tuturor dumnezeilor, fără ca ei să fie convertiți.

Cu toate acestea, el a fost un tip al lui Hristos într-un fel restrâns. El „...a fost chemat la tronul imperiului universal ca să poată pune în libertate pe captivii Domnului...” *Hristos Lumina Lumii*, cap. 4, par. 4.

Adevărul este că venirea Împăratului este singura care poate împlini, în privința căderii Babilonului modern, cuvintele rostite despre Cir, unsul Domnului, care a fost menționat în mod specific pe nume, cu foarte mult timp înainte ca el să se nască. Prin servul Său, profetul Isaia, cu peste o sută șaptezeci de ani înainte ca evenimentul să aibă loc, Dumnezeu l-a numit pe împăratul Cir pe nume, ca fiind omul care va arunca în țărână gloria haldeilor, după cum stă scris:

„Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cir, pe care-l ține de mână, ca să doboare neamurile înaintea lui, și să dezlege brâul împăraților, să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă.” *Isaia* 45,1.

Aceste cuvinte s-au împlinit chiar la literă în acea noapte fatidică, când împăratul Cir și-a condus soldații pe sub zidurile Babilonului, de-a lungul albiei râului, și prin porțile deschise ale râului, înăuntrul cetății. Dacă păzitorii beți și-ar fi făcut datoria cu credincioșie, fără să bea, porțile grele ar fi fost bine încuiate, iar persanii

n-ar fi avut de ales decât să se întoarcă din marșul lor înapoi, mai înainte ca râul să revină la nivelul său normal. Dar păzitorii babilonieni erau atât de încrezători că cetatea nu poate cădea vreodată, încât, într-un mod neglijent, au lăsat porțile neîncuiate, și astfel au lăsat cale liberă ca împăratul Cir și trupele sale să pătrundă în inima cetății. Atât de mare a fost surpriza, încât apărătorii babilonieni au fost aruncați într-o confuzie totală și cetatea a căzut în aceeași noapte.

Într-un mod profetic, Dumnezeu a spus din nou, prin profetul Isaia, încă și mai mult despre împăratul Cir:

„Eu am ridicat pe Cir în dreptatea Mea, și voi netezi toate cărările lui. El îmi va zidi iarăși cetatea, și va da drumul prinșilor Mei de război, fără preț de răscumpărare și fără daruri, zice Domnul oștirilor.“ *Isaia 45,13.*

Aceste cuvinte reprezintă descrierea exactă a misiunii lui Hristos, dată de către Dumnezeu, care, din cauza consacrării Sale fără rezerve și cu mult mai inteligentă față de Tatăl Său, le-a împlinit la un nivel al perfecțiunii cu mult mai mare decât cel realizat de Cir. Ca de obicei, tipul reflecta în mod slab slava atinsă de către Anti-tip. De aceea, Cel veșnic l-a chemat pe Cir în neprihănire și l-a îndrumat în toate căile lui într-un sens limitat, restrâns, însă l-a îndrumat pe Hristos în cel mai perfect și complet sens. Perfecțiunea răspunsului lui Hristos față de conducerea Tatălui este descoperită în aceste cuvinte: „Așa de mult se golise Hristos de Sine, încât nu făcea planuri pentru Sine. El primea planurile făcute pentru El de Dumnezeu, și în fiecare zi Tatăl îi dezvăluia planurile Sale. Tot așa ar trebui să fim și noi dependenți de Dumnezeu, astfel încât viața noastră să fie desfășurarea simplă a voinței Sale.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 21, par. 27.

El trebuia să clădească cetatea lui Dumnezeu. Acesta este Noul Ierusalim, capitala împărăției. Zidirea acelei cetăți reprezintă zidirea împărăției lui Dumnezeu, o lucrare pe care doar Hristos o poate realiza. Prin împăratul persan, Dumnezeu a adus la îndeplinire aceasta, într-un cadru limitat, când împăratul păgân, mișcat de Duhul lui Dumnezeu și de profețiile speciale scrise despre el, a scris primul decret prin care permitea evreilor să se întoarcă și să reclădească cetatea și sanctuarul. Dar acesta era Ierusalimul care se află pe acest pământ, pe când noi avem ca interes „...Ierusalimul cel de sus“, care „este slobod, și el este mama noastră.“ *Galateni 4,26.* Aceasta este cetatea pe care marele eliberator, Isus Hristos, o va zidi, și care va dura veșnic.

Împăratul persan le-a permis evreilor să se întoarcă la Ierusa-

În profetia biblică, apele reprezintă oameni, fie că simbolul este un râu, fie că sunt mări. „Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.“ *Apocalipsa* 17,15. Așadar, marele râu Eufrat simbolizează oameni — mulțimile care oferă Babilonului sprijinul lor.

lim fără să le impună nici un preț de răscumpărare. El i-a lăsat să plece fără preț și fără plată. Acesta este un simbol potrivit pentru lucrarea lui Hristos de a-i elibera pe cei înrobiți de păcat și moarte, fără a cere din partea lor plată pentru acest serviciu. Mântuirea este fără plată. Hristos este singurul Campion care are puterea de a efectua această eliberare. Chiar acum, El lucrează la dreapta Tatălui Său „...să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.“ *Evrei* 7,25.

Nimeni în afara lui Isus Hristos nu corespunde într-un totuț al timpului înfățișat în serviciile făcute pentru Dumnezeu de către împăratul Cir. Nici un alt conducător din aceste ultime zile nu va pune în libertate pe poporul lui Dumnezeu prin aducerea căderii și distrugerii Babilonului. De aceea, Hristos și împărații care-l însoțesc din ceruri, ca martori ai înfrângerii depline și finale a Babilonului cel mare, sunt împărații de la răsărit menționați în *Apo-*

calipsa 16,12. Calea lor este pregătită prin secarea râului Eufrat modern sau antitipic.

Atunci ce reprezintă, după o identificare corectă, marele râu Eufrat menționat în *Apocalipsa* 16? Pentru a afla răspunsul trebuie să punem o altă întrebare: Care sunt forțele susținătoare de viață de care Babilonul va fi dependent în ultimele zile? Răspunsul este: Oamenii și banii acestui pământ. Aceștia vor constitui presupusul lui râu de viață, și, prin demascarea înșelăciunilor lui Satana, acest sprijin uman și material va seca total și veșnic.

Există o confirmare pe măsură a acestui fapt în *Tragedia veacurilor*, cap. 40, par. 3-7. Această pagină a fost citată pe larg în capitolul precedent, pentru a arăta relația dintre revărsarea plăgii a cincea, când întunericul acoperă pământul, și eliberarea finală a poporului lui Dumnezeu. Ceea ce nu am localizat încă în capitolul precedent a fost locul unde se descrie plaga a șasea. Acum a sosit timpul să facem aceasta.

Pe pagina de sus a paragrafelor menționate din *Tragedia veacurilor*, se face referire la plaga a cincea — întunericul care acoperă întregul pământ. În josul aceleași pagini începe descrierea plăgii a șaptea. Întrucât fiecare plagă a fost menționată în ordinea ei corectă, iar plaga a șasea este una de mare importanță, ea trebuie să se afle tot pe aceeași pagină din *Tragedia veacurilor*, între plaga a cincea și plaga a șaptea.

Ea nu este descrisă acolo cu cuvintele exacte ale Bibliei, dar, cu toate acestea ea se află acolo; și fiecare cercetător al Bibliei care înțelege unde să caute, va găsi plaga a șasea chiar la locul ei — între plaga a cincea și plaga a șaptea. Aceia care caută o secare literală a națiunilor localizate din punct de vedere geografic de-a lungul actualului râu, nu vor găsi nici o urmă de plaga a șasea, la pagina respectivă a cărții *Tragedia veacurilor*. Pe de altă parte, cercetătorul Bibliei care înțelege principiile corecte ale interpretării profeției, se va aștepta să descopere o retragere totală de la Babilon a sprijinului furnizat prin puterea oamenilor și puterea banilor, pentru că tocmai acest lucru simbolizează secarea râului.

Acest lucru este scris în mod exact pe pagina respectivă. Când vine timpul pentru plaga întunericului, Babilonul este văzut ca având control total asupra maselor care, în ascultare de ordinele lui, sunt pe punctul să năvălească asupra prăzii și să masacreze pe cei credincioși. Acesta este apogeul Babilonului cel mare. Niciodată nu va fi ajuns Satana atât de aproape de atingerea obiectivelor sale. Doar câteva secunde îl despart de o victorie totală, pentru că, dacă ar putea să-i șteargă de pe fața pământului pe cei sfinți la

acest punct al timpului, „...biruința lui ar fi deplină.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 13. Mama desfrânatelor și a urâciunilor pământului se va simți tot atât de sigură, cu desăvârșire, la acest punct al timpului, după cum s-a simțit Belșatar în noaptea ospățului, chiar înainte de intrarea medo-perșilor în cetate.

Dar, pentru acea cetate mare și nelegiuită, clipa aparentei victorii este timpul înfrângerii totale și veșnice. Întunericul de nepătruns al plăgii a cincea îi învăluiește pe cei răi, fiind urmat de curcubeul strălucitor care „...se arată pe cer și pare să înconjoare fiecare grupă de rugători.“ *ibid.*, cap. 40, par. 3.

A sosit timpul plăgii a șasea, secarea marelui râu, și iată-i chiar aici descrierea: „Mulțimile înfuriate se opresc deodată. Strigătele lor batjocoritoare se sting. Obiectele furiei lor criminale sunt uitate. Cu presimțiri înfricoșate privesc la simbolul legământului lui Dumnezeu, și doresc să fie ocrotiți de strălucirea lui orbitoare.“ *ibid.*

Mai multe informații cu privire la ceea ce se întâmplă la acea vreme ni se dau în capitolul următor, unde se spune că oamenii sunt cu desăvârșire treziți din înșelăciunile pe care Babilonul le-a săvârșit pentru a-i ține în întuneric, încât își retrag tot sprijinul și se întorc asupra lui ca să-l distrugă. „Când glasul lui Dumnezeu pune capăt robiei poporului Său, se produce o trezire teribilă a acelor care au pierdut totul în lupta cea mare a vieții... Oamenii văd că au fost duși în rătăcire... Mulțimile se umplu de furie. „Suntem pier-duți!“, strigă ei, „și voi sunteți cauza pieirii noastre“; și se aruncă asupra falșilor păstori. Chiar aceia care odinioară îi admirau în cel mai înalt grad vor rosti asupra lor blestemele cele mai îngrozitoare. Chiar mâinile care odinioară îi încoronaseră cu lauri se vor ridica să-i distrugă. Săbiile care erau destinate să ucidă pe poporul lui Dumnezeu sunt acum folosite pentru a distruge pe vrăjmașii lor. Pretutindeni este luptă și sânge vărsat. *ibid.*, cap. 41, par. 4, 11.

„Cele zece coarne pe care le-ai văzut, și fiara, o vor urî pe curvă, o vor pustii și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-i aducă la îndeplinire planul Lui: să se învoiască pe deplin și să dea fiarei stăpânirea lor împărătească, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu.“ *Apo-calipsa* 17,16.17.

Marele râu de oameni care părea să curgă asemenea unui șuvoi irezistibil în sprijinul Babilonului, este oprit și apoi dat înapoi. Eufratul este secăt; a căzut plaga a șasea. Masele pământului și-au retras sprijinul și loialitatea lor față de papalitate.

După cum secarea anticului râu Eufrat a condus la nimicirea Babilonului antic, tot astfel secarea modernului râu Eufrat va conduce la distrugerea Babilonului modern. La vremea aceea, mulțimile tuturor națiunilor spre care va privi mama prostituatelor, ca mijloace de a câștiga ascendența asupra lui Dumnezeu și a poporului Său, vor deveni în schimb executorii ei.

O dată ce aceste adevăruri sunt într-un tot recunoscute, se va vedea că solia din *Apocalipsa* 16,12 este în armonie cu legea primelor roade și cu condițiile care trebuie să fie stabilite înainte ca să se poată sfârși marea luptă.

Sfârșimarea răzvrătirii poate fi realizată numai atunci când minciunile cu privire la caracterul lui Dumnezeu vor fi înlocuite de adevăr.

De aceea, nu poate exista seceriș și nu poate avea loc a doua venire dacă primele roade nu și-au făcut pe deplin lucrarea destinată lor.

În concluzie, marele râu al omenirii, care i-a oferit sprijin fără rezerve Babilonului, trebuie să sece înainte ca să fie posibilă apariția pe norii cerului a Împăratului împăraților.

Toate acestea este ceea ce cerul așteaptă, și, indiferent cât de mult timp ia, acest timp trebuie să zăbovească până când aceste lucruri urmează să aibă loc, lucruri fără de care copiii lui Dumnezeu niciodată nu ar putea atinge nivelul de perfecțiune cerut pentru a oferi o descoperire fără pată a caracterului lui Dumnezeu. Când adevărații copii ai lui Dumnezeu vor realiza pe deplin ceea ce intenționează Dumnezeu să aducă la îndeplinire prin ei, vor lucra cu și mai mare inteligență, putere, sânguință și credință, pentru a atinge standardul dorit.

CAPITOLUL 19

Lumina strălucește în întuneric

Timpul când caracterul lui Dumnezeu trebuie să fie descoperit înaintea celor nelegiuți pentru a pune capăt răzvrătirii, va fi acela când întunericul apostaziei a atins limitele sale. Nu vor mai fi posibile adâncimi mai mari ale întunericului și nici dezvoltarea tuturor înclinațiilor păcătoase ale lui Satana după ce va fi atins acel punct al timpului. Oamenii se vor abandona cu totul păcatului și vor ajunge la fel de neînfrânați ca orice fiară sălbatică, înnebunită, în lupta lor împotriva cerului.

Pentru a penetra un asemenea întuneric cu adevărul cerului este nevoie de o lumină de cea mai extraordinară strălucire, pentru că noi suntem deplin conștienți de principiul următor: cu cât un om umblă mai aproape de Dumnezeu și cu cât mai bogat este înzestrat cu Duhul Sfânt, cu atât este mai capabil să vadă lucrurile spirituale, în vreme ce, cu cât umblă mai departe de Dumnezeu, cu atât mai dificil îi este lui Dumnezeu să-i vorbească. Urmează apoi punctul despărțirii totale de Dumnezeu, dincolo de care este imposibil ca lumina să mai pătrundă în întunericul prin mijloacele comune ale învățăturii și predicării. Această condiție nefericită va fi atinsă cu mult înainte de timpul când vor fi martorii descoperirii finale a caracterului lui Dumnezeu.

„Dar omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește.“ *1 Corinteni 2,14.*

În ciuda acestor factori, într-un fel special, Domnul va fi în stare să străpungă întunericul neobișnuit care predomină la sfârșit. Este de mare valoare pentru cel credincios să înțeleagă cum poate fi făcut acest lucru, ca să poată aprecia mai bine lucrarea de pregătire care-i stă înaintea.

Descoperirea felului cum se produce această penetrare a întunericului de necuprins care învăluie mințile celor răi, ne este oferită

de Iehova în experiența prin care a trecut Hristos chiar de timpuriu în lucrarea Sa — ocazia când a curățit prima oară templul din Ierusalim de vânzători și de cumpărători. Istorisirea este consemnată *Ioan 2,13-17*.

„Paștele iudeilor era aproape; și Isus s-a suit la Ierusalim. În Templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei, și pe schimbătorii de bani șezând jos. După ce a făcut un bici de ștreanguri, și i-a scos pe toți afară din Templu, împreună cu oile și boii; a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele. Și a zis celor ce vindeau porumbei: „Ridicați acestea de aici, și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie.” Ucenicii Lui și-au adus aminte că este scris: „Răvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine.”“

Când Mântuitorul a intrat în curțile templului, El a conștientizat repede starea deplorabilă a lucrurilor, cauzată de activitățile aducătoare de profit ale comercianților care vindeau animale de jertfă pentru toată lumea, și ale schimbătorilor de bani care schimbau valuta străină în moneda templului, la un curs valutar care le era cu mult favorabil. Acești oameni erau în totalitate nepăsători față de nenorocirile pe care le provocau acelor care erau victime ale jecmânirii lor, pentru că deveniseră criminali împietriți — fără milă, cruzi, avari și fără inimă. Se cerea o transmitere a luminii de loc obișnuită, pentru a penetra mințile lor întunecate.

„Hristos a văzut că trebuie să se facă ceva. Se cerea poporului să îndeplinească numeroase ceremonii, dar nu i se dădea învățătură ca să înțeleagă însemnătatea lor. Închinătorii aduceau jertfe fără să priceapă că ele erau doar un simbol al singurei Jertfe desăvârșite. Și printre ei, nerecunoscut și neonorat, se afla Acela care era simbolizat în toate serviciile lor. El dăduse îndrumări cu privire la jertfe. Înțelegea valoarea simbolică și acum vedea că erau pervertite și greșit înțelese. Închinarea spirituală aproape dispăruse. Nu exista nici o legătură între preoți și conducători și Dumnezeu lor. Lucrarea lui Hristos trebuia să stabilească o închinare cu totul diferită.” *Hristos Lumina Lumii*, cap. 16, par. 11.

Când Hristos a văzut că trebuie să se facă ceva, El a recunoscut existența unei probleme care cerea o soluție precisă. El nu a căutat să formuleze soluția, deoarece știa că aceasta era răspunderea Tatălui Său. În minutele care au urmat, Iehova a răspuns rugăciunii credinței lui Hristos în cel mai minunat mod.

Sub îndrumările Tatălui Său, Isus stătea înaintea oamenilor. Prin El, Iehova a făcut să strălucească o rază de lumină atât de puternică, încât toți cei de față au devenit conștienți de prezența Sa și i-au acordat o atenție neîmpărțită.

„În timp ce privește aceste scene, indignarea, autoritatea și puterea se zugrăvesc pe chipul Lui. Atenția oamenilor este atrasă către El. Ochii celor angajați în negustoria lor nesfântă sunt pironiți asupra feței Sale. Ei nu pot să-și desprindă privirea de la El. Simt că Omul acesta le citește ascunzișurile inimii și le descoperă motivele ascunse. Unii încearcă să-și ascundă fețele, ca și cum faptele lor rele le-ar fi fost scrise pe frunte, și să scape de ochii aceia cercetători.

Larma s-a stins. Zgomotul negustoriei și al tranzacțiilor a încetat. Tăcerea devine dureroasă. Adunarea este stăpânită de un sentiment de groază. Este ca și cum ar fi rânduți înaintea tribunalului lui Dumnezeu pentru a da socoteală de faptele lor. Privesc la Hristos, văd cum divinitatea luminează brusc prin veșmântul naturii umane. Maiestatea cerului stă așa cum va sta Judecătorul în ziua din urmă — fără a fi înconjurat acum de slava care-l va însoți atunci, dar cu aceeași putere de a citi sufletul. Ochii lui aleargă pe deasupra mulțimii, cercetând pe fiecare în parte. Statura Lui pare să se înalțe cu o demnitate dominantă asupra lor, în timp ce o lumină divină îi luminează fața. El vorbește, și glasul Lui lămurit și răsunător — același care pe Muntele Sinai a proclamat legea pe care preoții și mai marii o călcau — se aude răsunând printre arcadele templului: „Ridicați acestea de aici, și nu faceți din casa Tatălui Meu o casă de negustorie.” *ibid.*, par. 12, 13.

Pe măsură ce Isus înainta spre cei care profanau locurile sfinte, ei au fugit plini de o groază cumplită dinaintea Lui. În numai câteva clipe templul a fost părăsit, cu excepția sufletelor prețioase, nevoiașe, care au găsit mângâiere dulce și alinare în prezența vindecătoare a Mântuitorului. Era pentru prima dată după mulți ani când templul își găsisese liniștea și pacea.

Categoria de oameni care a fugit dinaintea lui Hristos în acea zi apostatizaseră de la adevărata religie și, ca atare, erau neînstare să priceapă și să aprecieze lucrurile spirituale. Ei erau oameni fără milă care nu îngăduiau să le stea nimic în fața dobândirii de câștiguri mârșave, și nu era nimerit din partea lor să asculte de ordinea unui străin stingher care le-ar putea porunci să părăsească locul de unde își scoteau profitul. În general vorbind, ar fi fost nevoie de o mică armată sau de o forță polițienească de mărime considerabilă pentru a-i disloca, dar cu toate acestea au fugit dinaintea unui singur om.

„Și pentru ce au fugit preoții din templu? De ce nu au stat să se apere? Cel care le poruncise să plece era fiul unui tâmplar, un galileean sărac, fără rang și fără putere pământească. De ce nu i s-au împotrivit? Pentru ce și-au părăsit câștigul adunat cu atâ-

ta nelegiuire și au fugit la porunca Unuia a cărui înfățișare exterioară era atât de umilă?” *ibid.*, par. 19.

Aceasta este întrebarea. Iată răspunsul:

„Hristos a vorbit cu autoritatea unui împărat, iar în înfățișarea și tonul glasului Său era ceva căruia n-aveau putere să i se împotrivească. Când s-a auzit porunca, au înțeles, așa cum niciodată mai înainte nu înțeleseseră, adevărata lor stare de fățarnici și tâlhari. Când divinitatea a strălucit prin natura omenească, nu au văzut numai indignarea pe fața lui Hristos, ci și-au dat seama și ce înseamnă cuvintele Sale. Ei se simțeau ca și cum s-ar fi aflat înaintea tronului veșnicului Judecător, cu sentința hotărâtă atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. Câtva timp au fost convinși că Hristos era profet; și mulți au crezut că El este Mesia. Duhul Sfânt a făcut să lumineze brusc în mintea lor cuvintele profețiilor cu privire la Hristos. Se vor supune ei acestor convingeri?” *ibid.*, par. 20.

Iată aici un exemplu în care lucrurile spirituale au fost înțelese de cei cu mintea nespirtuală. Aceasta nu contrazice adevărul exprimat în *1 Corinteni*, pentru că face referire la o situație diferită. Când Domnul dorește să vorbească unei persoane în mod direct prin slujirea Duhului Său Sfânt, acea persoană trebuie să aibă în sine o anume capacitate de a discerne lucrurile din punct de vedere spiritual. Apostaziații împietriți nu au această capacitate și, de aceea, este imposibil ca să primească iluminare spirituală în condiții normale. Dar dacă Domnul are la dispoziție un instrument de o putere strălucitoare prin care să poată transmite lumina, atunci îi este posibil să străpungă întunericul care învăluie mintea apostaziată și să aducă o convingere puternică unei asemenea persoane.

Acest fapt este demonstrat de incidentul de la templu. În acea ocazie instrumentul lui Dumnezeu a fost Hristos. Deoarece era curat și fără pată și umbla în lumina prezenței lui Dumnezeu, El era tot ceea ce Dumnezeu avea nevoie la acea vreme. Chiar la momentul oportun Iehova a transmis prin Hristos lumina Sa deosebit de strălucitoare. Aceasta este denumită strălucirea divinității prin natura omenească. Ea a pătruns prin întunericul, mândria, aroganța, obraznicia și răzvrătirea oamenilor, pentru a le oferi o viziune adevărată despre ei înșiși. „Când s-a auzit porunca, au înțeles, așa cum niciodată mai înainte nu înțeleseseră, adevărata lor stare de fățarnici și tâlhari... și-au dat seama și ce înseamnă cuvintele Sale.”

Înțelegerea lor a fost atât de vie și de înfricoșătoare, încât nu au putut suporta să rămână în prezența lui Hristos. Dar această străfulgerare de lumină strălucitoare care a penetrat atât de eficient întunericul care-i învăluia, nu a strălucit în mod constant și

automat, după cum este evident prin faptul că, atunci când au pus capăt fugii lor și s-au întors la templu, ei au fost în stare să rămână în prezența Lui și chiar au vorbit cu El, cu toate că persistau în nepocăința lor.

După cum Cel atotputernic a avut nevoie de un instrument eficient prin care să facă să lumineze lumina Sa cu acea ocazie, tot astfel va cere celor 144.000 să ajungă la cele mai înalte niveluri ale perfecțiunii pentru a împlini scopul Său în secarea marelui râu Eufrat în ultimele zile. Când cineva ia în considerare misiunea îngerului al cincilea, în această lumină el va fi în stare să aprecieze nivelul de perfecțiune nepătată la care trebuie să fie aduși, precum și efortul care se va cere ca ei să fie aduși acolo. Puritatea și desăvârșirea de caracter cerută nu va fi atinsă într-o singură zi, sau printr-o singură lucrare. Hristos va sta ca Rafinor și Curățitor al argintului printr-o serie de programe de curățire, înainte ca poporul Său să poată fi pregătit pentru această lucrare finală. Când sfârșește această lucrare, în cele din urmă, chipul Său va străluci cu o strălucire luminoasă prin cei aleși ai Săi, și atunci lucrarea va fi încheiată.

Deja în capitolul nouă al acestei cărți ne-am ocupat de această lucrare de curățire progresivă, unde Hristos ocupă rolul de Rafinor și Curățitor, lucrare săvârșită astăzi în Sfânta Sfintelor de unde primim beneficiile săvârșite odinioară în Sfânta. Se poate vedea că, la încheierea strigătului de la miezul nopții din 1844, cei credincioși fuseseră aduși la un nivel foarte înalt de curățire și de dezvoltare a caracterului. Acest nivel a fost suficient să-i califice pentru moarte și înviere, dar nu pentru mutarea la cer de vii.

Pentru a-i face să depășească nivelul la care ajunseseră, pentru a-i pregăti în vederea mutării la cer, Isus a intrat în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc ca să-și continue lucrarea de rafinare și curățire. Etapele finale ale slujirii din Sfânta Sfintelor vor fi marcate de revărsarea ploii târzii, care va dezvolta în aceia ce o primesc cu adevărat, reproducerea perfectă a lui Hristos. Când această lucrare se va sfârși, copiii lui Dumnezeu vor fi pregătiți pentru înălțarea la cer, pentru că ploaia târzie va aduce la desăvârșire lucrarea harului lui Dumnezeu în inimă.

O dată ce pregătirea pentru înălțarea la cer a fost adusă la îndeplinire în toți credincioșii, iar cei nelegiuți, întrucât au primit semnul și numărul fiarei, au sigilat în dreptul lor respingerea personală a milei lui Dumnezeu, ne-am aștepta ca Cel Atotputernic să le acorde numaidecât copiilor Săi mutarea de pe acest pământ la cer. Noi știm că El nu are dorința să ne vadă întârziind în această lume a păcatului mai mult decât este necesar. De aceea, noi suntem

asigurați că El va pune capăt călătoriei noastre de pe pământ cât mai devreme posibil, motiv pentru care tindem să credem că acel timp corespunde cu încheierea timpului de probă, când pregătirea pentru mutarea la cer a fost adusă la îndeplinire. Totuși, în timp ce este adevărat că Cel atotputernic are de gând să ne strămute de pe acest pământ cât mai repede posibil, acel punct al timpului nu va fi la încheierea timpului de probă, ci va sosi după ce se va sfârși timpul strămtorării lui Iacov.

Dacă înălțarea la cer va avea loc tocmai la acel punct al timpului, atunci trebuie să existe un motiv serios pentru aceasta. Motivul este acela că trebuie adusă la îndeplinire o lucrare mai înainte ca cineva să poată fi mutat la ceruri. Această lucrare, așa după cum am subliniat deja, înseamnă penetrarea incredibilului întuneric spiritual și a orbirii mintale în care vor fi căzut cei răi la acea vreme. Nu a mai existat niciodată în istoria omenirii un timp când starea celor nelegiuți să fi fost mai rea ca la acea vreme și nici sarcină mai dificilă ca aceea de a convinge ființele omenești de păcătoșenia lor.

Singura cale prin care se poate face un asemenea lucru este ca natura divină să străfulgere prin instrumente omenești sfințite, exact așa cum Dumnezeu a făcut să strălucească natura divină prin omenescul lui Hristos în curtea templului, dându-le oamenilor nelegiuți posibilitatea să se vadă exact așa cum sunt. Pentru ca Dumnezeu să reușească în această lucrare vitală, trebuie să aibă agenți omenești care au un grad de curăție și desăvârșire necesar pentru a permite ca izbucnirea luminii divine să curgă nestăvilit prin ei. Este evident faptul că cei 144.000, chiar dacă vor fi atins pregătirea pentru înălțarea la cer, nu vor avea acea desăvârșire care să-i califice pentru ultima lucrare de a-i demasca pe cei răi.

Dacă ar fi atins-o, atunci de ce mai e nevoie de o lucrare ulterioară de curățire, care să continue după sfârșitul ploii târzii, după încheierea timpului de probă și după sigilarea sfinților? Cum se face că cei nelegiuți sunt determinați să vadă și să admită desăvârșirea lui Dumnezeu și a legilor Sale pe de o parte, cât și natura înspăimântătoare a propriei lor respingeri pe de altă parte, doar după ce această lucrare adăugată a fost adusă la îndeplinire?

Chiar dacă El a părăsit Sfânta Sfințelor, iar lucrarea de curățire de păcat la care se angajase acolo este încheiată, totuși lucrarea lui Hristos ca Rafinor și Curățitor nu a luat sfârșit. Pur și simplu această lucrare înaintează la următoarea fază care va fi tot la fel de vitală pentru încheierea lucrării, ca și cea care va fi fost deja îndeplinită până la acea vreme. Că într-adevăr va exista o asemenea lucrare dusă mai departe după încheierea timpului de probă, este

foarte clar descoperit în declarația următoare care descrie evenimamentele ce au loc în timpul strâmtorării lui Iacov, după închiderea timpului de probă:

„Istoria lui Iacov este în același timp și o asigurare că Dumnezeu nu-i va lepăda pe aceia care au fost amăgiți, ispitiți și duși în păcat, dar care s-au întors la El cu o pocăință adevărată. Când Satana caută să distrugă această grupă de oameni, Dumnezeu își trimite îngerii să-i mângâie și să-i ocrotească în vreme de primejdie. Asalturile Satanei sunt cumpbite și hotărâte, înșelăciunile lui sunt teribile; dar ochiul Domnului este asupra poporului Său, iar urechea Lui aude strigătele lor. Suferința lor este mare, flăcările cuptorului par gata să-i mistuie; dar Rafinorul îi va scoate ca pe aurul curățit în foc. Iubirea lui Dumnezeu pentru copiii Săi, în timpul acestei perioade de încercare cea mai severă pentru ei, este tot atât de puternică și delicată ca și în zilele prosperității lor celei mai strălucite; dar este necesar pentru ei ca să fie puși în cuptorul de foc; pământescul lor trebuie să fie mistuit, pentru ca chipul lui Hristos să poată fi reflectat în mod perfect.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 21.

Acest paragraf descrie strâmtorarea lui Iacov ca fiind „perioada de încercare cea mai severă pentru ei“. Aceste cuvinte sunt cât se poate de neîndestulătoare pentru a zugrăvi încercarea înspăimântătoare prin care vor fi obligați să treacă. Doar aceia care vor trece prin ea vor ști cât de rea va fi. Înainte de acest timp, nimic, nici chiar cea mai vagă asemănare cu această încercare, în ce privește severitatea, nu a fost experimentată de către ei sau de către vreunul dintre copiii lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă că aceia care trec prin această curățire finală vor atinge un nivel de puritate și maturitate a desăvârșirii, necunoscut nici unei alte grupe de oameni din tot cuprinsul întregului univers. Există o relație strânsă între severitatea încercării și calitatea perfecțiunii atinse, cu condiția ca omul să suporte cu succes încercarea. Încercările mici, suportate cu răbdare, vor avea ca rezultat curățiri mici și, ca atare, dezvoltări mici de caracter. Încercările mai severe vor spori rezultatul, în timp ce necazurile cele mai severe vor scoate la iveală cele mai bune caractere. Prin urmare, aceia care sunt subiecții acestei școli de la sfârșit, în care flăcările curățitoare vor arde mai puternic decât în oricare alt timp sau loc din istorie, vor scoate la iveală o dezvoltare de caracter și vor atinge o perfecțiune sau desăvârșire pe care nu a mai atins-o nimeni, niciodată.

Această foarte specială ocazie va fi disponibilă doar pe durata acestei scurte perioade de timp. Niciodată nu a fost disponibilă în trecut și nici nu va mai fi vreodată în viitor. Ea nu este oferită nici

Pentru a separa cele mai curate și mai rafinate metale de materialul brut cu care sunt amestecate, este necesar să le supunem la temperaturi extrem de înalte. În mod similar, cea mai mare încercare posibilă va rezulta în producerea celor mai nobile caractere pe care le-a cunoscut vreodată lumea, cu excepția lui Hristos Însuși.

unui înger necăzut, sau vreunei inteligențe fără prihană din univers. Doar aceia care sălășluiesc în carnea și sângele păcătos, căzut și muritor, care au primit dreptul special, deplin, al ploii târzii și care s-au pregătit pentru mutarea la cer și trec vii prin strâmtorarea lui Iacov, se califică pentru admiterea în această ocazie. Nimeni altcineva nu poate avea parte de ea, pentru că nu se pot face nici un fel de concesiuni nimănui în privința acestor cerințe.

Când începem să pricepem înălțimile incredibile la care vor ajunge, datorită Domnului, această grupă de oameni atât de privilegiată, vom fi în stare să înțelegem de ce cei 144.000 urmează să fie niște preoți și împărați foarte deosebiți. Abia atunci vom înțelege cu adevărat de ce ei cântă o cântare pe care nimeni nu o poate învăța, după cum stă scris:

„Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii și înaintea bătrânilor. Și nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ.“ *Apocalipsa* 14,3.

„Este cântarea lui Moise și a Mielului — cântarea eliberării. Nimeni în afară de cei o sută patruzeci și patru de mii nu poate învăța cântarea aceasta; căci este cântarea experienței lor — o experiență pe care nici o altă generație n-a avut-o vreodată.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 40, par. 38.

Pentru a avea acea experiență, pentru ca astfel să fie în stare să cânte acea cântare, o persoană trebuie să fie elev în școala care va fi în sesiune doar pe durata acelei scurte perioade din veșnicie. În nici un alt timp din veșnicia trecutului nu a mai fost disponibilă o asemenea școală, și nici în viitor nu va fi vreodată. De aceea, cei 144.000, singura grupă care va fi vreodată în poziția de a participa la această școală cu totul specială, vor avea experiența unică la care se face referire în *Apocalipsa* 14,3, și vor fi în stare să cânte acea cântare extraordinară care-i va face pe restul mântuiților să o asculte cufundați în liniște.

Acești factori demonstrează faptul că este o greșală să presupunem că toți aceia care au murit în credința soliei îngerului al treilea, de la 1844 încoace, vor alcătui pe cei 144.000 împreună cu aceia care vor fi în viață pe pământ în timpul strâmtorării lui Iacov. Nici unul dintre cei credincioși care au murit de la vremea când a început să se facă auzit îngerul al treilea, nu a avut o experiență necunoscută credincioșilor din trecut. Nici unul dintre ei nu a avut nici cea mai slabă idee despre cele prin care vor trece cei 144.000, așa că va fi practic imposibil pentru ei să cânte această experiență unică.

Această educație specială și perfecțiunea de caracter, ca rezultat al acesteia, nu se impune copiilor lui Dumnezeu fără un foarte bun motiv. Este scris că e „...necesar pentru ei să fie puși în cuptorul de foc; pământescul lor trebuie să fie mistuit, pentru ca chipul lui Hristos să poată fi reflectat în mod perfect.“ *ibid.*, cap. 39, par. 21.

De ce este nevoie de așa ceva?

Este nevoie nu pentru îndepărtarea păcatului, pentru că orice păcat a fost îndepărtat de la aceia care se vor califica în vederea

mutării la cer și a unui loc în școala specială finală. Nu se cere nici un fel de curățire în plus în acest domeniu. Nici nu este necesară școlirea specială pentru a-i califica în vederea mutării la cer, deoarece ploaia târzie a îndeplinit acea lucrare.

Atunci de ce este atât de necesară o asemenea experiență foarte dureroasă?

Este necesară pentru ca pământescul lor să poată fi îndepărtat, și pentru ca ei să reflecte chipul lui Isus în mod perfect. Când această lucrare s-a îndeplinit, atunci ei vor fi instrumentele fără cusur, șlefuite, prin care Domnul poate să facă să strălucească divinitatea Sa, pentru ca în acest fel să pună sfârșit marii lupte.

Deci, ce este acest pământesc, dacă el nu este păcat?

În *Index to the Writings of E.G. White* (Indexul scrierilor lui Ellen White), mai există doar o singură referință cu privire la acest cuvânt. Ea sună astfel:

„Prin manifestarea blândității când ești provocat și crescând departe de pământescul decăzut, dai dovadă că ai un Mântuitor în inimă, iar fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă atrage pe oameni la Isus mai degrabă decât la tine.“ *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, cap. Aparența rea, par. 14.

Contextul acestei propoziții face apel către cititor pentru a crește în bărbăția creștină, departe de îngăduința de sine copilărească. Ea avertizează asupra faptului că niciodată nu va veni un timp, în această parte a universului, când nu va fi de luptat împotriva tendințelor cărnii pentru a scuza viciul și a tăgădui virtutea. Noi trebuie să privim la Isus ca Exemplul perfect în lupta creștină.

Omenescul căzut, păcătos, muritor, este saturat de dispoziția de a alege calea ușoară a îngăduinței de sine. Există tendința constantă și foarte puternică de a căuta sprijin vizibil, tangibil, mai degrabă decât de a avea încredere în ceea ce nu se poate vedea și atinge. Natura omenească se simte în siguranță doar atunci când poate să vadă un venit sigur, solid, care să sporească baza materială, vizibilă, dar este înspăimântată cu privire la calea lui Dumnezeu de a furniza doar necesarul strict al fiecărei zile, când vine acea zi. Mult prea adesea credinciosul care se află în această stare se trezește cu porunca de a hrăni mulțimile, în vreme ce în mână sa se află hrana, total neîndestulătoare, a doi pești mici și a cinci pâini. Aceasta este o situație îngrozitoare atât de neplăcută pentru natura noastră pământească, încât, dacă cel credincios nu este tare în credință, se va întoarce cu siguranță de la căile lui Dumnezeu la faptele sale.

Solia care ne învață cum să intrăm în odihna divină de Sabat este foarte practică, plină de reușită, frumoasă și scripturistică.

Totuși, trăind această solie când ne asaltează necazurile, când este imperativă o solie urgentă și pare că Domnul a uitat că este Rezolvatorul de probleme, este o încercare extrem de grea. Sub un astfel de stres, persoana descoperă dacă are într-adevăr credința lui Isus și răbdarea sfinților. Pe măsură ce descoperă că este ispitit foarte puternic pentru a lua lucrarea în mâinile sale, el nu se poate întoarce spre nimic altceva decât spre lucruri pământești, singurul adăpost pe care oamenii fără Dumnezeu l-au cunoscut vreodată și pe care îl pot folosi. Această tendință din om este pământescul. Această dispoziție este prezentă întotdeauna în natura omenească și conduce spre păcat când omul i se supune.

Când a apărut prima dată în cer, păcatul a fost o manifestare a acestei probleme. În loc să-și pună încrederea în Dumnezeu ca Rezolvatorul lui de probleme, Lucifer s-a întors spre faptele sale pentru a găsi răspunsuri la dificultățile sale. Chiar de la acest timp mișcările religioase au eșuat în repetate rânduri, deoarece au avut mai multă credință în ceea ce puteau vedea și puteau face decât au avut în Suveranul universului. Ultima bătălie dintre puterile neprihănirii și cele ale răului se va da în jurul acestui principiu, iar ultima mișcare a poporului lui Dumnezeu va fi credincioasă Capului divin acolo unde toate celelalte au eșuat mai înainte. Dar, înainte ca victoria finală să fie câștigată, se va cere o curățire remarcabilă.

„Timpul strămtorării reprezintă calvarul care trebuie să scoată la iveală caractere asemenea lui Hristos. Este plănuیت să conducă pe poporul lui Dumnezeu să renunțe la Satana și la ispitele lui. Ultimul conflict îl va descoperi pe Satana înaintea lor în adevăratul lui caracter, acela al unui tiran crud, și va face pentru ei ceea ce nimic altceva nu ar fi putut să facă: îl deprădăcinează definitiv din afecțiunile lor. Deoarece a iubi și a nutri păcatul înseamnă a iubi și a îndrăgi pe autorul lui, acel vrăjmaș de moarte al lui Hristos. Când ei scuză păcatul și se agață de perversitatea caracterului, ei dau Satanei un loc în afecțiunile lor și îi aduc omagiu.“ *Our High Calling*, pag. 321. Vezi, de asemenea, *The Review and Herald*, 12 august 1884.

În acest fel vor fi șterse ultimele urme de simpatie cu Satana chiar din făptura celor 144.000, așa cum niciodată nu s-a mai realizat pentru vreun popor al lui Dumnezeu din trecut. Acest lucru este adevărat, fiindcă stă scris că ultimul conflict va face pentru ei „...ceea ce nimic altceva nu ar fi putut să facă: îl deprădăcinează definitiv din afecțiunile lor“. Dacă acest lucru este necesar pentru a elibera pe cei 144.000 de ultimele urme ale simpatiei cu Satana, adică pământescul ce caută eliberare prin născociri omenești,

atunci toți sfinții din trecut, care nu au fost curățiți într-un timp echivalent timpului strâmtorării, nu au putut experimenta o asemenea totală despărțire de acest rău.

Aceasta este adevărat chiar cu privire la aceia care au fost mutați la cer, așa cum au fost Enoh și Ilie, sau înviați și apoi ridicați la cer, ca Moise. Unii pot întreba imediat cum au putut fi luați în cerul pur și nepătat, unde locuiește Dumnezeu, dacă n-ar fi fost curățiți în totalitate de acest pământesc, de această măsură de simpatie cu Satana.

Există dovezi clare că primirea lor în cer în aceste condiții a fost într-un tot posibil și dreaptă. Dovada ce sprijină acest adevăr se găsește în faptul că îngerii lui Dumnezeu, care nu au păcătuit împreună cu Satana, încă au păstrat destulă simpatie nu doar pentru, ci și în favoarea vrăjmașului, exact până la cruce. Diavolul sădise unele îndoieli serioase în mințile lor cu privire la caracterul, la dreptatea și neprihănirea guvernării Sale. Numai atunci când au văzut demascată păcătoșenia păcatului și a lui Satana în hidoșenia lor cea mai urâtă, în contrast cu Hristos și neprihănirea Sa în razele ei cele mai strălucitoare, „Ultima verigă a simpatiei dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă.” *Hristos Lumina Lumii*, cap. 79, par. 15.

Dacă prezența acelor verigi ale simpatiei nu a închis cerul acelor îngeri, atunci nici prezența acelorași verigi în Enoh, Moise și Ilie nu le-a putut închide cerul. Acei bărbați extraordinari au fost eliberați împreună cu îngerii de ultima verigă a simpatiei cu Satana când au privit la cruce, și tot ceea ce au putut vedea atunci era acea descoperire a caracterului binelui și răului.

Aceasta înseamnă că fiecare credincios în Isus care a fost înmormântat s-a coborât în mormânt fără să fi fost eliberat de ultima verigă a simpatiei cu Satana, și va învia și va fi luat la ceruri tot așa cum a coborât în mormânt. Însă lucrurile nu vor rămâne astfel când se va sfârși marea luptă și caracterul lui Dumnezeu va fi pe deplin îndreptățit. Când vor avea loc ultimele scene din jurul cetății sfinte, fiecare întrebare despre adevăr și eroare va fi clarificată și rezolvată pentru totdeauna. Când focul atotmistuitor îi împresoară și îi mistuie pe Satana și pe urmașii săi, chiar dacă va mai exista o simpatie imensă și plină de iubire pentru ei, nu va mai rămâne nici cea mai mică simpatie cu ei, în favoarea lor. Toată această simpatie va fi fost ștearsă din mințile și inimile lor pentru vecie.

Dar, dintre toți răscumpărații neprihăniți, dintre toți îngerii necăzuți și locuitorii lumilor necăzute, nimeni nu va fi învățat aceste lucruri așa cum le-a învățat cei 144.000. Ceilalți învață prin ceea

vor vedea și li se vor spune, dar cei 144.000 vor învăța din experiență personală, în conflictul direct cu vrăjmașul în cele mai grele, dificile și potrivnice condiții care le-au putut fi impuse vreodată. Învățarea din experiență este cu mult mai eficientă decât învățarea prin simpla observație, ceea ce înseamnă că cei 144.000 vor avea totdeauna o adâncime a cunoștinței și a experienței net superioară celorlalte ființe create. Nimeni nu va putea vreodată să cânte cântarea lor, sau să dea mărturia lor.

De aceea, cei 144.000 vor fi singurii dintre cei răscumpărați care au fost eliberați de ultima verigă a simpatiei cu Satana, în vreme ce încă sunt pe pământ. Toți ceilalți trebuie să aștepte până vor fi luați acasă înainte ca ei să poată fi binecuvântați cu aceasta comoră. Acesta este unul dintre motivele pentru care cei 144.000, și nu aceia care au murit înaintea lor, sunt grupa prin care Domnul poate sfârși lucrarea.

Operațiunea va fi întru totul reușită. O dată ce cei 144.000 au fost aduși la nivelul desăvârșirii cerute, Cel Atotputernic va proiecta în afară o fulgerare a divinității prin natura lor omenească, iar celor nelegiuiți li se vor deschide ochii. Ei vor vedea adevărata natură a răzvrătirii lor împotriva Autorului oricărei legi drepte și neprihănite, vor recunoaște cine sunt cu adevărat copiii credincioși ai lui Dumnezeu și se vor arunca la picioarele lor și vor recunoaște aceasta. În acest fel scopul marii lupte va fi împlinit; marele râu Eufrat va seca; Satana își va ajunge sfârșitul și nimeni nu-l va mai ajuta; iar împărații de la răsărit vor veni.

Nu e de mirare că atunci când acest timp sosește, sfinții vor scoate un puternic strigăt de biruință, care va fi repetat ca un ecou de către cei răscumpărați care deja se află în cer, de îngerii nepătați și de miliardele de ființe desăvârșite din tot universul. Lupta lor s-a sfârșit, victoria a fost obținută, iar cele dintâi roade au fost oferite și lucrarea lor primită. Apoi Hristos își va face apariția pentru a-și aduna recolta, pentru a-și lua poporul Său acasă.

Rugămintea lor stăruitoare

Potrivit cu *Apocalipsa* 14,15, singurele cuvinte rostite de mișcarea îngerului al cincilea sunt adresate lui Hristos, când El se îndreaptă pe acest pământ pe marele nor alb: „...Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.“

Trebuie să fie evident faptul că nu sunt singurele cuvinte pe care ei le vor rosti. Ei vor petrece nenumărate ore consacrate celor mai serioase rugăminți stăruitoare înaintea Domnului, în decursul cărora ei vor spune mii de cuvinte. Totuși, când toate acele rugăciuni sunt reduse la acel singur punct, care va fi miezul sau inima rugăciunilor lor, și la expresia exactă a atitudinii și a poziției lor la acea vreme, toate vor fi conținute în acele puține cuvinte redactate pe scurt: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.“

La prima vedere, aceste cuvinte ne lasă cu impresia că nu spun cine știe ce. Ele par să fie doar o simplă rugămintă sau cerere ca Hristos să își strângă recolta, ca ei toți să poată merge acasă, dar, studiate cu o deosebită grijă în lumina problemelor și principiilor relevante, descoperim faptul că aceste cuvinte au într-adevăr o mare importanță. Ele exprimă hotărârea din partea celor 144.000 că nu vor trăda cauza lui Dumnezeu, așa cum a făcut fiecare mișcare dinaintea lor, în ciuda presiunii necruțătoare și înfricoșătoare care va fi exercitată asupra lor să facă astfel.

Atacul lui Satana împotriva caracterului lui Dumnezeu a inclus în mod firesc respingerea Celui Atotputernic în rolul Său de Rezolvator de probleme, Planificator și Purtător de poveri. Prin respingerea de către Satana a Celui Atotputernic în aceste roluri și prin punerea sa în aceste poziții, s-a pregătit și s-a declanșat insurecția. Chiar de la acel timp el a lucrat asiduă pentru a-i incita pe oameni să înlocuiască procedeele lui Dumnezeu cu căile sale. El dovedește

cu prea mult succes că numai căile lui pot asigura oamenilor prosperitatea și pacea, când, de fapt, în fiecare caz rezultatul este cu totul opus. În ciuda avertizărilor clare conținute în Cuvântul lui Dumnezeu, avertizări dovedite prin desfășurarea reală a evenimentelor, chiar marile mișcări pe care Dumnezeu le-a chemat să îl reprezinte au ales, una după alta, să urmeze căile lui Satana în detrimentul căilor lui Dumnezeu. Tot atât de sigur după cum au făcut acest lucru a urmat și dezastrul, iar Domnul a trebuit să ridice alți oameni.

În ultima mare luptă a veacurilor, toate aceste probleme vor ajunge la confruntarea lor finală. Satana își va stabili în lume cea mai ambițioasă și cea mai vastă aplicare a creării de planuri satanice și omenеști care a avut loc vreodată în istoria omenirii. Nimănui nu i se va permite să stea în calea acestei mișcări puternice. Vor fi puse în mișcare orice amenințări împotriva aceluia care va îndrăzni să se opună puterilor respective, și numai aceia care îl cunosc cu adevărat pe Dumnezeu vor fi în stare să reziste. Întreaga lume se va minuna și va urma fiara în mod sigur.

„Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară.” *Apocalipsa* 13,3.

Această criză nu se va dezvolta într-o clipă. Va fi necesar timp pentru a ajunge la maturitate, și chiar acum este în proces de dezvoltare. Fiecare credincios în Isus trebuie să înțeleagă evenimentele care au loc sub ochii noștri, ca o împlinire a profețiilor scrise cu foarte mult timp în urmă.

Una dintre cele mai clare portretizări a ceea ce urmează să aibă loc, ne este oferită de comportamentul lui Ahab și al Izabelei, regale și regina Israelului cel apostaziat.

Biblia o numește pe Izabela în mod deosebit ca fiind un tip al Babilonului care s-a ivit în Evul Mediu și care își va face apariția din nou în ultima luptă cu Dumnezeul cerului. În avertizările date bisericii din Tiatira, Martorul Credincios face referire în mod special la Izabela și la acțiunile ei printre membri ei, în aceste cuvinte:

„Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Izabela, femeia aceea, care se zice proorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din lucrurile jertfite idolilor.” *Apocalipsa* 2,20.

Dacă această regină ticăloasă este un simbol direct al bisericii apostaziate papale din Evul Mediu, ea trebuie să continue a fi simbolul aceluiași Babilon, când acesta își asumă puterea mondială în viitorul apropiat. Ea este femeia din *Apocalipsa* 17, îmbrăcată în purpuriu și stacojiu și călărind pe o fiară stacojie:

„Și m-a dus în Duhul, într-o pustie. Și am văzut o femeie, șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte

capete și zece coarne. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului”. Și am văzut pe femeia aceasta, îmbătată de sângele sfinților și de sângele mucenicilor lui Isus. Când am văzut-o m-am mirat minune mare.” *Apocalipsa* 17,3-6.

Numele ei aici este BABILONUL CEL MARE, dar aceasta nu schimbă faptul că oriunde în altă parte ea este numită Izabela, femeia aceea ticăloasă. Ca tip pe vremea lui Ahab, sau ca antitip în Evul Mediu, și din nou la sfârșitul timpului, ea este permanent aceeași. Principiile și procedeele ei nu s-au schimbat niciodată și nici nu se vor schimba, pentru că ea pretinde infailibilitate și susține că niciodată nu a greșit și nici nu va greși vreodată. Pentru a înțelege cum va opera ea în viitor, nu trebuie decât să studiem cum a lucrat ea în trecut. Un asemenea studiu începe cu cercetarea amănunțită a nebuliei ei din vremea când s-a căsătorit cu Ahab și a devenit regina Israelului. Adevăratul ei caracter și metoda ei de lucru nicăieri nu sunt mai bine descoperite decât în incidentul cu privire la via lui Nabot.

„După aceste lucruri, iată ce s-a întâmplat. Nabot, din Izreel, avea o vie la Izreel, lângă casa lui Ahab, împăratul Samariei. Și Ahab a vorbit astfel lui Nabot: „Dă-mi mie via ta, să fac din ea o grădină de verdețuri, căci este foarte aproape de casa mea. În locul ei îți voi da o vie mai bună, sau dacă-ți vine mai bine, îți voi plăti prețul ei în argint”. Dar Nabot a răspuns lui Ahab: „Să mă ferească Dumnezeu să-ți dau moștenirea părinților mei!”” *1 Împărați* 21,1-3.

Răspunsul lui Nabot pare mai degrabă obraznic, dar nu aceasta era atitudinea lui. Dimpotrivă, el i-a reamintit cu simplitate lui Ahab că legea divină interzicea efectuarea unei asemenea tranzacții. Evreii nu trebuia să-și vândă moștenirea în afara seminției lor. Vezi *Numeri* 36. Această lege era de prea puțin interes pentru împărat, deoarece el nu avea respect pentru Iehova și pentru poruncile Lui neprihănite; însă lui Nabot, care iubea și respecta statutele și judecățile divine, îi păsa de aceasta.

Când împăratul și-a dat seama că este incapabil să între în posesia acestei bucați de pământ râvnite, a fost frustrat de problema sa până la punctul unde a suferit o depresie severă:

„Ahab a intrat în casă, trist și mâhnit, din pricina cuvintelor pe care i le spusese Nabot din Izreel: „Nu-ți voi da moștenirea părinților mei!” Și s-a culcat pe pat, și-a întors fața, și n-a mâncat nimic.” *Versetul* 4.

Când soția sa, Izabela, l-a găsit în starea aceea, ea a aflat imediat cauza nefericirii sale și s-a oferit la fel de prompt să rezolve problema.

„Atunci Izabela, nevasta lui, i-a zis: „Oare nu domnești tu acum peste Israel? Scoală-te, ia și mănâncă și fii cu inima veselă, căci eu îți voi da via lui Nabot din Izreel!“ Și ea a scris niște scrisori în numele lui Ahab, le-a pecetluit cu pecetea lui Ahab, și le-a trimis bătrânilor și dregătorilor care locuiau cu Nabot în cetatea lui.“ Versetele 7 și 8.

În ascultare de poruncile ei, Nabot a fost acuzat în mod fals și omorât. O dată ce acest obstacol a fost înlăturat, Ahab a fost liber să intre în posesia viei.

În tip, această istorie portretizează relația de colaborare ce se va menține între biserică și stat în zilele din urmă. Izabela reprezintă partea religioasă a alianței, iar Ahab este simbolul puterilor civile. Izabela era „...fata lui Etbaal, împăratul sidoniților...“ *1 Împărați* 16,31. Numele tatălui ei arată o dedicare specială în serviciul dumnezeilor falși, asigurându-ne că Izabela a fost crescută într-un mediu ostil în totalitate adevăratului Dumnezeu. După cum se vede cu ușurință din felul ei de a proceda cu nefericitul Nabot, ea și-a asumat obligația fiecărui principiu și procedeu babilonian.

Izabela și-a adus la îndeplinire voința prin folosirea puterii împăratului. Practic ea spunea: „Voi lua puterea ta și cu ea voi rezolva problemele tale“. Tot așa va fi din nou la sfârșitul veacurilor. Când puterile civile vor fi pierdute în cele din urmă orice speranță de a-și rezolva dificultățile, biserica va spune statului: „Dați-ne puterea voastră și vă vom rezolva problemele.“ Statele Unite, cea mare națiune care a fost clădită pe principiul separației totale a bisericii și statului, va fi prima care va accepta această propunere.

Deja ne aflăm în această fază de dezvoltare. Zilnic, necazurile care apasă națiunile devin din ce în ce mai grozave. Ele nu sunt în stare să înțeleagă sursa nenorocirilor lor, chiar dacă este clar arătat în Scripturi și în istorie. Rădăcina acestor necazuri poate fi trasată înapoi până la căderea din Eden, însă cauzele mai recente se găsesc în marea respingere a Evangheliei care a avut loc în 1844.

Înainte ca să se facă auzită solia primului inger, chiar dacă alunecaseră într-o apostazie foarte adâncă, bisericile Reformei încă învățau ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, obligație ce zăcea asupra oricărui copil declarat al Domnului. Totuși, când Evanghelia cea veșnică le-a fost oferită au respins-o și, astfel, au ajuns în locul de unde le era imposibil să vadă și să primească soliile care au mai urmat, așa după cum stă scris:

„Cei care au respins prima solie nu au putut avea vreun folos din a doua; și nu au avut nimic de câștigat nici prin strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre cu Isus, prin creștință, în Sfânta Sfințelor din sanctuarul ceresc. Și, respingând primele două solii, ei și-au întunecat în așa măsură priceperea, încât nu pot vedea nici urmă de lumină în cea de-a treia solie îngerească, ce arată calea către Sfânta Sfințelor.“ *Experiențe și viziuni*, cap. O bază solidă, par. 3.

Neputința lor de a înțelege solia îngerului al treilea înseamnă că nu puteau nici să vadă lumina și nici să accepte adevărul Sabatului. Aceasta i-a aruncat într-o mare dilemă. Ei mărturiseau a crede că Biblia reprezintă singura autoritate pentru creștini, și învățaseră că pretențiile legii au caracter de obligativitate; totuși nu puteau să vadă și să accepte adevărul întru totul scripturistic și legal al Sabatului. Ceea ce a făcut problema și mai acută a fost activitatea adventiștilor care, cu un adevărat zel evanghelistic, îi cheamă să recunoască și să respecte ziua a șaptea. Deoarece pentru ei devenise imposibil să facă acest lucru, singura alternativă era să respingă atât legea, cât și Sabatul; și exact acest lucru l-au făcut.

„Și când pretențiile poruncii a patra sunt susținute înaintea oamenilor, se descoperă că este poruncită păzirea Sabatului zilei a șaptea; și ca singura cale de a se elibera de o datorie pe care nu sunt gata să o îndeplinească, mulți învățători populari declară că legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie. În felul acesta ei leapădă legea și o dată cu ea și Sabatul. Când lucrarea pentru reforma Sabatului se extinde, această lepădare a legii divine, pentru a evita cerințele poruncii a patra, va deveni aproape universală.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 36, par. 11.

Aceasta a fost soluția cea mai rea cu putință pentru care ei puteau opta. Ar fi trebuit să fie onești și să renunțe pur și simplu cu totul la religie, mai degrabă decât să lepede solia pe care Domnul le-o trimisese, în vreme ce încă pretindeau a fi copiii Lui. Dacă ar fi fost în stare să vadă care va fi rodul acțiunii lor, atunci nu ar fi putut alege soluția pe care au ales-o, fiindcă au pus în mișcare un val al răului pe care n-au fost în stare să-l țină sub control.

„Învățăturile conducătorilor religioși au deschis ușa către necredință, către spiritism și către disprețuirea legii sfinte a lui Dumnezeu; și asupra acestor conducători zace o răspundere grozavă pentru nelegiuirea care există în lumea creștină.“ *ibid.*

Conducătorii pioși ai bisericilor de astăzi sunt ultimele persoane care ar putea fi suspectate ca fiind cauza nelegiuirii larg răspândite ce sporește atât de rapid în lume, dar este un fapt cert că

blestemul zace chiar asupra lor. Este imposibil să înveți pe oameni că legea lui Dumnezeu nu mai este obligatorie și, în același timp, să nu fii instigatorul răului. După cum o recoltă de plante otrăvitoare urmează tot atât de sigur semănării semințelor, tot astfel neascultarea morală și civilă va succede învățăturile îmbrățișate de către acești bigoți contemporani.

Nu este nici un secret că terorismul, crima, jecmănirea, imoralitatea, viciul și violența sunt în continuă creștere. Criminalii devin tot mai îndrăzneți și fără milă, și din ce în ce mai puțini sunt arestați și aduși în fața justiției. Și chiar când sunt judecați, o mare parte dintre ei sunt eliberați fără să fie condamnați. Războaie izbucnesc în diferite părți ale lumii, iar economiile naționale sunt amenințate de faliment.

În mod firesc, societatea dorește să fie eliberată de asemenea calamități. Oamenii vor o soluție pentru aceste probleme, cu condiția ca ea să nu fie calea de rezolvare a lui Dumnezeu. În zilele noastre este ceva firesc să începem o conversație cu o persoană necunoscută despre incertitudinea viitorului. Putem fi siguri că persoana respectivă își va exprima dorința ca tot acest haos să dispară, dar dacă începem să îi descriem calea lui Dumnezeu de a realiza acest lucru, atunci interesul va dispărea și conversația va lua sfârșit.

O dată ce omul s-a angajat să-și rezolve singur problemele, în loc să lase această lucrare pe seama Domnului, va face ca lucrurile să se înrăutățească și mai rău în dreptul lui prin faptul că folosește și mai mult aceleași procedee, în efortul său de a rezolva problemele pe care chiar eforturile sale le-au creat. El nu realizează întru totul faptul că, dacă atât de multe eforturi în rezolvarea problemelor sale i-au produs atât de multe neazuri, atunci și mai multe eforturi de același gen vor face doar ca neazurile să devină și mai mari.

Astfel, soluția cea rea născocită de către conducătorii religioși pentru a ieși în întâmpinarea problemei Sabatului, și care a adus asupra lor neazuri nenumărate, este urmată de o măsură și mai rea. Impunerea respectării duminicii este cerută pe baza susținerii că „...rapida răspândire a stricăciunii se datorează în mare măsură profanării așa numitului ‚Sabat creștin‘, și că impunerea păzirii duminicii ar reface în foarte mare măsură morală societății.“ *ibid.*, par. 12.

Aceasta este o respingere mai departe a Sabatului și a principiilor încorporate în el; un pas care poate fi urmat doar de o înrăutățire a nenorocirilor care lovesc pământul. Crima, terorismul, nelegiuirea și imoralitatea vor continua să sporească. Dar acestea nu sunt singurele efecte ale acestor mișcări. Ele netezesc calea pentru

întoarcerea Romei și pentru înălțarea ei ulterioară la stăpânirea întregii lumi, și, prin izgonirea prezenței Duhului Sfânt de pe pământ, ei vor deschide ușa pentru intrarea spiritismului.

„Prin cele două rătăcirii mari, nemurirea sufletului și sfințirea duminicii, Satana va aduce pe oameni în robia amăgirilor sale. În timp ce prima pune temelia pentru spiritism, ultima creează o legătură de simpatie cu Roma. Protestanții din Statele Unite se vor afla în primele rânduri pentru a întinde mâna peste abis și a prinde mâna spiritismului; ele vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea romană; și sub influența acestei uniri întreite, această țară va merge pe urmele Romei pentru a călca în picioare drepturile conștiinței.” *ibid.*, par. 13.

Dar nici aceasta nu este limita nenorocirilor. Pe măsură ce aceste mișcări despart lumea din ce în ce mai mult de Dumnezeu, Satana câștigă stăpânire mai multă asupra puterii teribile a elementelor naturii. Aceasta îi dă ocazia de a lucra ca distrugător, în timp ce pretinde că lucrează ca prieten al omenirii.

„Prin spiritism, Satana apare ca un binefăcător al omenirii, vindecând bolile oamenilor și pretinzând a aduce un sistem nou și mai înalt de credință religioasă; dar în același timp lucrează ca un nimicitor. Ispitele lui duc mulțimile la ruină. Necumpătarea detronează rațiunea; urmează îngăduința senzuală, lupta și vărsarea de sânge. Satana găsește plăcere în război, căci el provoacă pasiunile cele mai rele ale sufletului și mătură pentru veșnicie victimele sale cufundate în viciu și în sânge. Ținta lui este să provoace popoarele la război unul împotriva altuia, pentru că în felul acesta poate îndepărta mințile oamenilor de la lucrarea de pregătire pentru a sta în ziua lui Dumnezeu.” *ibid.*, par. 16.

Când i s-a îngăduit să-l lovească pe patriarhul Iov, Satana a dovedit ce cunoștințe uimitoare are despre felul cum lucrează forțele naturii și și-a arătat capacitatea de a manipula aceste puteri în avantajul său. Pe măsură ce Duhul lui Dumnezeu se retrage de pe acest pământ, Satana prinde ocazia de a preschimba puterile din natură în mesageri furioși ai nimicirii. Fiți siguri că el, și nu Tatăl nostru cel ceresc, plin de iubire, este acela care astăzi pustiește pământul. Aceste devastări vor merge din rău în mai rău, înainte de a deveni, în cele din urmă, cât se poate de rele.

„În timp ce apare înaintea copiilor oamenilor ca un medic mare care le poate vindeca bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașele populate să fie aduse în stare de ruină și părăsire. Chiar acum el este la lucru. În accidente și calamități pe mare și pe uscat, în mari conflagrații, în tornade cumplite și în furtuni cu

grindină groaznică, în inundații, cicloane, valuri uriașe și în cutremure, în toate locurile și în mii de forme, Satana își exercită puterea. El distruge recolta gata de recoltat, și ca urmare vine foamea și suferința. El face ca aerul să fie poluat de moarte și mii pier din cauza epidemiilor. Aceste calamități vor deveni din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase. Distrugerea va veni asupra oamenilor și a animalelor. Țara este tristă, sleită de puteri;...căpeteniile poporului sunt fără putere, căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic.' Isaia 24,4.5." *ibid.*, par. 18.

Satana se desfată în înțelegerea faptului că toate aceste lucruri sunt doar începutul durerilor, deoarece știe că, cu cât oamenii devin mai încurcați datorită necazurilor și suferințelor lor, cu atât mai bine pot fi manevrați în strânsoarea lui. Prosperitatea lumii depinde de producția agricolă. Când convulsiile naturii larg răspândite, descrise în paragraful de mai sus, ating cu adevărat proporții serioase, va exista o stare de disperare din cauza lipsei de hrană și a altor mărfuri esențiale vieții. Prețurile vor crește la niveluri de necrezut; milioane vor fi șomeri; syndicatele vor lupta pentru salarii mai mari; vor fi răzmerițe, violență, banditism și terorism, așa cum nimeni n-a mai văzut vreodată, sau n-a crezut că va fi posibil. Criminalitatea va crește extraordinar de mult când oamenii devin disperați pentru hrană și îmbrăcăminte. Va fi o situație de o asemenea magnitudine, încât autoritățile civile vor recunoaște că lucrurile sunt ieșite de sub control într-un mod iremediabil, și vor privi cu teamă înfricoșătoare la perspectivele viitorului — dacă încă mai pot crede că va mai exista unul.

Între timp, oamenii din fiecare națiune devin din ce în ce mai puțin încrezători în conducătorii lor politici. Acești oameni sunt aleși în posturile lor de conducere pentru a rezolva problemele care apăsă asupra țărilor lor. Ei câștigă voturile oamenilor promițându-le lucruri extraordinare, dar mereu și mereu s-a demonstrat că ei nu au capacitatea de a realiza ceea ce promet. Când unul din partide eșuează, votanții încearcă un altul doar pentru a se întâlni cu același rezultat dezamăgitor. Pentru a face lucrurile și mai rele, partidele nu se limitează în a se lupta unul împotriva celuilalt, ci își petrec timpul războindu-se înăuntrul lor. Aceasta distruge și mai mult încrederea în sinceritatea și în capacitatea lor de a realiza ceea ce este necesar pentru a readuce stabilitatea și prosperitatea.

Oamenii vor fi pregătiți în acest fel să privească într-o nouă direcție în căutarea unui rezolvator de probleme eficient. În disperarea și spaima lor crescândă, ei vor accepta orice ofertă li se va

face, iar Satana, știind acest lucru, se pune la dispoziție pe sine în persoana unui conducător care, după toate aparențele, va oferi locuitorilor lumii soluția care se potrivește la toate nenorocirile lor. El va fi omul care stă în calitate de cap al bisericilor unite din fiecare popor de pe pământ.

Pentru a fi convingător cu adevărat, în calitate de candidat al acestei poziții, conducătorul religios al lumii trebuie să aibă o biserică liberă de scandalurile sciziunii. Eforturi serioase se întreprind deja pentru a aduce toate bisericile la o unitate completă, un succes remarcabil fiind realizat în acest sens. Mai există încă disidenți, dar pe măsură ce timpul trece, ei se vor diminua la număr, până când „Va exista o unire universală, o mare armonie, o confederație a forțelor lui Satana.“ *SDA Bible Commentary*, vol. 7, pag. 983.

Biserica va fi capabilă să abordeze autoritățile civile cu argumentul că și-a rezolvat problemele, după cum este evident prin unitatea la care a ajuns, dovedind în felul acesta că este în stare să descurce dificultățile care amenință societatea umană cu distrugerea. Guvernele pământești vor fi dovedit că ele nu pot face acest lucru, și, ca și Ahab, vor fi bolnave din cauza zădărniciii planurilor și din cauza îngrijorării. Practic, biserica va spune legislatorilor: „Dați-ne puterea voastră și noi vă vom rezolva problemele“.

După cum Izabela și-a însușit puterea împăratului și și-a adus l-a îndeplinire voința în numele lui, tot astfel vor face bisericile, exact același lucru, în lupta finală. Va fi cel mai ambițios și cel mai „promițător“ exercițiu de planificare omenească și de rezolvare de probleme la care istoria a fost martoră vreodată, și va veni la vremea când oamenii de pe întreg pământul vor fi înnebuniți în căutarea lor de a fi scăpați de nenorocirile lor. Mulțimile vor saluta aceasta ca fiind intrarea sigură în mult nădăjduitul mileniu de pace și prosperitate. Strigătul de pace și siguranță se va face auzit pretutindeni și nimănui nu i se va îngădui să stea în calea puternicei mișcări. Oricine o va face, va fi privit ca o amenințare împotriva supraviețuirii societății omenești. Se va adopta poziția că este mai bine să piară câțiva, decât să piară întreaga omenire.

Adevăratul popor al lui Dumnezeu, care a fost educat în principiile odihnei divine de Sabat, va discerne repede greșeala fatală pe care o face lumea. Vor vedea că singura consecință posibilă a cursului acțiunii recomandată și pusă în aplicare de biserici va fi înrăutățirea situației deja disperate, care va avea ca rezultat exterminarea neamului omenesc și pustiirea totală a pământului.

În acest ceas al crize extreme, va fi revărsată puterea extraordinară a Duhului Sfânt, sub forma ploii târzii. Dotat astfel, poporul

lui Dumnezeu, inspirându-se din repetatele lecții ale Scripturilor, va fi capabil să demonstreze cu convingere că, ori de câte ori oamenii au încercat să-și rezolve problemele prin soluții omenești, nu au făcut altceva decât să facă să devină și mai rea situația care și așa era rea. Ei își vor aduce aminte de efortul inițial al lui Lucifer de a-și rezolva singur problemele și de consecințele teribile ale acelei greșeli înspăimântătoare. Ei vor arăta cum, prin aceleași procedee, păcatul s-a ivit în Eden. Vor arăta către eforturile lui Avram și Sarai de a împlini făgăduința lui Dumnezeu prin propriile lor născociri; către succesul lui Dumnezeu ca Planificator și Rezolvator de probleme în exodul din Egipt; către trista întoarcere de la Cades-Barnea; către biruința lui Iosua la Ierihon și înfrângerea de la Ai; către tragedia poporului evreu care s-a hotărât să primească pe Mesia doar cu condiția de a se menține în slujba de plănuitori, în timp ce El, aplicând puterea Sa la planurile lor, să aducă reușita acestora; către stabilirea tainei fărădelegii în biserica primară creștină prin cedarea lui Pavel la presiunea exercitată asupra sa de către conducătorii bisericii din Ierusalim; și către mult mai multe asemenea exemple.

Aceste argumente vor fi atât de puternice, încât nimeni de pe pământ nu va fi în stare să le stea împotrivă. Ele vor expune structura reală a propunerilor grandioase înaintate de către Babilonul cel mare. Ele vor demonstra felul cum aceste planuri utopice finale, cele mai ambițioase dintre toate planurile omenești de rezolvare a problemelor, vor aduce la rândul lor cel mai dezastruos timp de suferință posibil. Ele vor demonstra că aceste măsuri nu vor avea ca rezultat eliberarea de toate nenorocirile omenești și inaugurarea mult doritului mileniu de pace și prosperitate.

Dar, cei mai mulți oameni, îmbătați de visul splendorii lumii prin care cred că vor realiza o nouă ordine mondială, vor fi neîn stare să prindă adevărata însemnătate a ceea ce rostesc cei sfinți. În loc să se lase pătrunși de iubirea și înțelepciunea exprimate în solia adusă lor prin puterea Duhului Sfânt, ei vor privi la solii lui Dumnezeu ca la niște dușmani de moarte, care sunt dedați torturii și nimicirii lor.

La început, crezând că pot aduce la tăcere acest glas minoritar, cei credincioși vor fi ridiculizați, însă, atunci când acest lucru nu izbutește, măsuri mai aspre vor fi folosite. Va urma persecuția, după care vine impunerea de amenzi grele, precum și condamnări severe la închisoare. Când nici aceste măsuri nu pot aduce la tăcere mărturia lor, atunci copiii lui Dumnezeu li se va refuza dreptul de a vinde și de a cumpăra, după care vor fi condamnați la moarte pentru poziția lor.

„Poporul lui Dumnezeu nu va fi scutit de suferință; dar când este persecutat și chinuit, când îndură lipsuri și suferă din lipsă de hrană, nu va fi lăsat să piară. Dumnezeul acela care a avut grijă de Ilie, nu va trece pe lângă nici unul dintre copiii Săi care a dat dovadă de sacrificiu de sine. El, care numără perii capului lor, va avea grijă de ei și, în timp de foamete, vor fi săturați. În timp ce nelegiuirii mor de foame și de boli, îngerii îi vor ocroti pe cei neprihăniți și le vor împlini nevoile. Pentru cel care ,umblă în neprihănire‘ făgăduința este: ,i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi‘. ,Cei nenorociți și cei lipsiți caută apă și nu este; li se usucă limba de sete. Eu, Domnul, îi voi asculta; Eu, Dumnezeul lui Israel, nu-i voi părăsi.‘ *Isaia* 33.15,16; 41.17.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 43.

Aceste făgăduințe extraordinare sunt sigure pentru toți aceia care își pun toată încrederea în ele și în Domnul care a rostit aceste cuvinte. Pe durata timpului strâmtorării lui Iacov, pâinea și apa le vor fi asigurate, și Dumnezeu nu-i va lepăda pe aleșii Săi. Ei vor fi izbăviți de vrăjmașii lor și nu vor fi loviți, așa cum vor fi cei nelegiuți, de ultimele șapte plăgi.

Dar trebuie să avem grijă să ne ferim de a ne forma impresii greșite cu privire la experiențele prin care vor trece cei sfinți prin acel timp. Noi tindem să gândim că făgăduințele Domnului sunt o garanție pentru faptul că, de îndată ce se ivește necazul, nu trebuie decât să-l chemăm pe Domnul și El va rezolva imediat dificultatea. Dar nu așa vor sta lucrurile. În schimb, va părea că Domnul și-a uitat făgăduințele, că nu-i mai pasă de continuarea cu succes a lucrării Sale și că și-a abandonat poporul răutății celor nelegiuți. Sfinții vor striga zi și noapte cu seriozitate și perseverență, dar nu vor auzi nici un răspuns.

Pentru ei, tot ceea ce este cel mai important va fi onoarea numelui lui Dumnezeu și justificarea caracterului Său. Ei vor tânji cu o dorință inexprimabilă să se termine cu păcatul și să se inaugureze neprihănirea cea veșnică. Interesele lor personale vor fi atât de mici în raport cu aceste probleme enorme, încât vor avea o influență infimă asupra comportamentului lor.

Apoi, deoarece nu văd nici un indiciu vizibil că Suveranul universului este cât de cât interesat de problema respectivă, vor simți că, din moment ce Domnul nu face absolut nimic, altcineva trebuie să-și asume răspunderea de a face ceva pentru a asigura înfrângerea vrăjmașului. Va fi aceeași ispită pe care au simțit-o Avram și Sarai cu privire la făgăduința lui Dumnezeu de a le da un fiu — un copil al credinței și nu al faptelor. Aceeași greșală a fost făcută la Cades-Barnea când evreii au luat din mâinile lui Iehova lucrarea de planificare

a cuceririi Canaanului. Acest lucru s-a repetat mereu și mereu, de fiecare dată având ca rezultat o amânare serioasă a planurilor divine, astfel fiind prelungită domnia păcatului.

În cadrul timpului strâmtorării lui Iacov toate aceste greșeli ale trecutului trebuie părăsite pentru totdeauna. Presiunea va fi imensă, extraordinar de imensă în realitate, încât ar fi cu neputință să fie mai rea decât este. Pentru poporul lui Dumnezeu va fi o luptă chinuitoare să reziste ispitei îngrozitoare de a-și pierde credința totală în Dumnezeu și de a lua în propriile mâini lucrarea Lui. Desigur, ei ar putea face acest lucru de dragul Domnului și al adevărului, dar nu ar fi corect nici măcar pentru o singură clipă.

Poporul lui Dumnezeu nu trebuie să fie surprins dacă este o amânare mai lungă înainte ca rugăciunile lor să primească răspuns, pentru că aceasta s-a întâmplat mereu și mereu, mai puțin atunci când caută biruința asupra păcatului. Atunci răspunsul este întotdeauna imediat.

„În unele cazuri de vindecare Isus n-a dat îndată binecuvântarea cerută. Dar în cazul leprei, când i se cerea ajutorul, cererea era ascultată de îndată. Atunci când ne rugăm pentru binecuvântări pământești, răspunsul la rugăciune poate să întârzie, sau se poate ca Dumnezeu să ne dea altceva decât ceea ce cerem, dar nu așa se întâmplă când ne rugăm să fim scăpați de păcat. Voința Lui este tocmai să ne curețe de păcat, să facă din noi copii ai Lui și să ne dea putere pentru a trăi o viață sfântă.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 27, par. 17.

Când Isus se afla în pustiul ispitirii starea Sa devenise disperată. Zi și noapte se ruga cu stăruință Tatălui Său pentru eliberare, dar, cu toate că rugăciunile Sale erau pline de stăruință și de credință, zi de zi trecea fără ca să primească vreun răspuns din cer.

Tot astfel va fi și cu cei neprihăniți în timpul strâmtorării lui Iacov. Pe măsură ce timpul trece fără nici o dovadă vizibilă că rugăciunile lor au fost ascultate și li s-au dat răspuns, presiunea exercitată asupra lor de a lua în propriile mâini rezolvarea problemelor va depăși orice măsură, dar ei vor dezvolta credința lui Isus și răbdarea sfinților. Așa teribilă cum va fi această încercare, totuși cei sfinți vor fi ancorați în principiile odihnei de Sabat, prin care vor fi tot la fel de statornici ca și Isus, care a permis lui Dumnezeu să facă ceea ce a promis să facă la timpul potrivit și pe calea convenită. Această hotărâre își va găsi expresia în cuvintele adresate de ei lui Hristos, când El se coboară din ceruri spre acest pământ pe carul Său de nori:

„...Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt.“ *Apocalipsa* 14,15.

În timp ce oamenii lumii așteaptă de la conducătorii lor spirituali soluțiile necesare pentru o viață comodă și îmbelșugată, poporul lui Dumnezeu așteaptă de la El, exclusiv de la El, ca să pună sfârșit păcatului și să aducă neprihănirea cea veșnică. Ei știu că Isus poate veni să-Și ia copiii acasă numai când se va face lucrarea aceasta.

Ce bogăție de adevăr este cuprinsă în această declarație, și ar fi înțeleasă doar dacă viziunea noastră spirituală ar fi neslăbită! În această rugămințe, cei 144.000 vor spune de fapt: „Asupra noastră se exercită presiunea de a ne asuma răspunderea încheierii

lucrării, dar ne aducem aminte permanent că Tu ești Rezolvatorul de probleme și că este cât se poate de esențial ca noi să lăsăm lucrarea Ta asupra Ta. Nu ne vom lăsa mișcați nici în cea mai mică măsură să preluăm responsabilitățile Tale. Tu ești Secerătorul. Deci, pune secera Ta ascuțită și seceră secerișul pământului.“

Aceasta este expresia hotărârii lor de a lăsa ca Hristos să-și facă lucrarea. Ei adevăresc că indiferent ce presiuni, ce nevoie disperată sau dezastre copleșitoare îi amenință pe ei și cauza lui Dumnezeu, totuși ei nu vor uzurpa locul Lui. Ei vor câștiga biruința pe care toate mișcările anterioare nu au izbutit s-o obțină, eșecuri din pricina cărora nu au putut vedea lucrarea lui Dumnezeu încheiată.

Este cu desăvârșire imposibil pentru cineva, care trăiește astăzi, să aibă vreo idee corectă despre cât de teribilă va fi încercarea prin care trebuie să treacă cei 144.000. Nu putem cunoaște astăzi cât de aproape vor ajunge cei credincioși de punctul înfrângerii. Doar aceia care trec de vii, în viață, prin strâmtorarea lui Iacov vor înțelege cândva ce implică și cât va costa victoria.

CAPITOLUL 21

Hristos arată calea

Încercarea prin care vor trece aceia care vor alcătui mișcarea în-gerului al cincilea — cei 144.000 — va fi atât de severă, încât este imposibil pentru cineva, înainte ca acest timp să vină, să cunoască cât de groaznică va fi presiunea. Cu toate acestea, în iubirea și mila Sa cea mare, Cel Atotputernic nu și-a lăsat poporul fără anumite indicii cu privire la ceea ce va înfrunta și la felul cum să se raporteze la situație, la lume, unul față de altul și față de Domnul. Aceste descoperiri ne sunt oferite de către experiențele celor care au trecut prin dureri ce erau o anticipare vie a viitorului. Exemple remarcabile cu privire la acest gen de experiențe sunt luptele pe care le-a îndurat și pe care le-a câștigat Hristos pe muntele ispitirii, și mai târziu în Ghetsemani, și încordarea prin care a trecut Iacov în noaptea luptei sale teribile.

Copiii lui Dumnezeu, care se pregătesc acum pentru criza ce vine, trebuie să investească cât mai mult timp și cât mai mult efort cu puțință pentru a obține o cunoaștere amănunțită, în stare să-i izbăvească, a încercării prin care urmează să treacă, astfel încât, atunci când aceasta vine, ei să fie înzestrați din punct de vedere mintal, fizic și spiritual pentru a face față probei. Domnul, deplin conștient de nevoia noastră de a înțelege aceste lucruri, a prevăzut în Cuvântul Său inspirat informații adecvate, așa încât aceia care studiază cu sârguință să fie răsplătiți printr-o pregătire profundă. Aceia care studiază cu seriozitate vor primi descoperiri speciale ca și Mântuitorul.

Când Hristos a ieșit din Iordan, după ce fusese botezat de Ioan, un cadru foarte cuprinzător al lucrării ce îi stătea în față și a suferințelor teribile care aveau să urmeze s-a deschis înaintea Lui ca o panoramă.

„Singur trebuia să urce cărarea; singur trebuia să ducă povara. Asupra Lui, care își dezbrăcase slava și acceptase slăbiciunea omenască, urma să apese răscumpărarea lumii. El a văzut și a simțit

totul, dar ținta Lui a rămas neclintită. De brațul Lui depindea salvarea neamului omenesc căzut, și El a întins mâna ca să prindă mâna Iubirii Atotputernice.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 11, par. 9.

Iehova a onorat consacrarea fără rezerve a lui Hristos printr-o solie personală din cer.

„De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care îmi găsesc plăcerea.“ *Matei* 3,16.17.

Tatăl nu ar fi putut să-i acorde Fiului Său un gir mai bun. Isus știa că a fost aprobat de cer și că fusese pe deplin acceptată consacrarea Sa de către Dumnezeu. El a înțeles că Domnitorul universului va fi de partea Sa la fiecare pas al călătoriei Sale lungi și amarnice spre cruce și înapoi spre cer. El era încrezător că putea să lase planificarea lucrării în mâinile înțelepciunii infinite a Tatălui Său.

Această încredere avea să fie încercată teribil în viitorul apropiat. După ce Mântuitorul ieșise din apă, Duhul Sfânt l-a îndrumat spre o regiune singuratică, stearpă, pustie, unde „Prin post și rugăciune, El avea să-și oțelească sufletul pentru cărarea însângărată pe care trebuia să meargă.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 2.

„Când Isus a intrat în pustie, El era înconjurat de slava Tatălui. Absorbit în comuniune cu Dumnezeu, se găsea mai presus de slăbiciunile omenești. Dar slava s-a depărtat și El a fost lăsat să lupte cu ispita. Ea înainta din toate părțile. Natura Sa omenească se cutremura în fața luptei care îl aștepta. Timp de patruzeci de zile El a postit și s-a rugat. Slab și stors de puteri din cauza foamei, obosit și hărțuit de gânduri, „atât de schimonosită îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor“. *Isaia* 52,14. Acum era ocazia lui Satana. Acum, credea el, va putea să biruie pe Hristos.“ *ibid.*, par. 14.

Când l-a atacat pe Mântuitorul, Satana dispunea de unele forțe extrem de puternice de partea sa. Nu e de mirare că era încredințat că va putea să biruie pe Isus. După ce trecuseră aproape șase săptămâni de totală abținere de la mâncare, Isus era aproape de moarte. Cu o înfățișare suferindă, stors de puteri, El era vrednic de milă. Fiecare parte a naturii Sale omenești striga cu o putere irezistibilă după hrană. Cea mai rea dintre toate era ispita groaznică a temerii că Tatăl Său îl părăsise, o particularitate de care se folosea diavolul pentru a-l apăsa cu cea mai mare putere posibilă.

La început, felul cum s-a desfășurat această rânduială nu a

creat nici o problemă. Tatăl, prin Duhul Sfânt, l-a îndrumat pe Isus să se ducă în pustie pentru a petrece timp în vederea unei pregătiri suplimentare pentru lucrarea vieții Sale, iar Mântuitorul a ascultat cu supunere. El nu primise instrucțiuni să ia cu El rezerve de hrană, așa că nu s-a îngrijit de aceasta. Partea Sa era aceea de a asculta porunca Domnului, în timp ce prevederea pentru nevoile Sale era lăsată pe seama Îndrumătorului Său ceresc.

La început, El era conștient de apropierea prezenței Tatălui Său, dar slava s-a depărtat și, în aparență, a fost lăsat singur să se lupte cu teribila ispită. După toate aparențele, Tatăl nu izbutise să împlinească partea Sa de contract și nu exista nici sprijin sau mângâiere omenească. Nu există nimic mai groaznic pentru o ființă omenească decât să simtă că a fost abandonată atât de Dumnezeu, cât și de oameni, o presiune a disperării și descurajării pe care Mântuitorul a simțit-o până în străfundurile ei, la acea vreme. Ceea ce făcea lucrurile și mai groaznice, era faptul că viața însăși se scurgea din El neîntrerupt. Viața Lui era aproape pe sfârșite.

Satana știa exact ce trebuie să facă pentru a câștiga victoria în această dispută. Prin faptul că folosea la maximum avantajul pe care i-l ofereau circumstanțele groaznice în care se afla Hristos, el trebuia să-l conducă pe Mântuitorul să creadă că Tatăl nu asculta rugăciunile Lui, și că trebuia să ia lucrurile în mâinile Sale pentru a-și păstra viața suficient de mult timp pentru a fi sigur că planul mântuirii avea să fie adus la îndeplinire. Cu alte cuvinte, diavolul trebuia să-l conducă pe Mântuitorul suferind, dacă ar fi putut, să procedeze exact așa cum făcuse el în ceruri când, pierzându-și încrederea în Tatăl, luase lucrurile în mâinile sale.

În Eden, el reușise să o conducă pe Eva, și apoi pe Adam, să facă același pas teribil. Pe măsură ce o generație urma alteia, el prezenta aceeași ispită în mod continuu și a fost mulțumit de reușita sa de care s-a bucurat în mod repetat. Acum, pentru că Isus era restrâns la carnea păcătoasă, slabă și muritoare, Satana era încredințat că îl poate birui și pe El.

„Cuvintele pornite din ceruri: „Acesta este Fiul Meu prea iubit în care îmi găsesc plăcerea’ (*Matei* 3,17), încă mai răsunau în urechile lui Satana. Dar el era hotărât să-l facă pe Hristos să piardă încrederea în această mărturie. Cuvântul lui Dumnezeu era pentru Hristos asigurarea misiunii Sale divine. El venise să trăiască asemenea unui om în mijlocul oamenilor, și cuvântul spusese lămurit care era legătura Lui cu cerul. Scopul lui Satana era acela de a-l face să se îndoiască de acel cuvânt. Dacă putea să

zdruncine încrederea lui Hristos în Dumnezeu, Satana știa că victoria întregii lupte va fi a lui. Ar fi putut atunci să învingă pe Isus. El spera că, sub presiunea disperării și a foamei grozave, Hristos avea să piardă credința în Tatăl Său și să facă o minune în favoarea Sa. Dacă ar fi făcut lucrul acesta, planul mântuirii ar fi fost zădărnicit.“ *ibid.*, par. 17.

Vrăjmașul știa că, atâta vreme cât Isus își păstra încrederea în Tatăl Său, El avea să se încreadă în Tatăl pentru împlinirea nevoii Sale, pentru protecție și călăuzire. Hristos urma în continuare să creadă că nu era deloc nevoie ca El să ia lucrurile în propriile Sale mâini, ci, dimpotrivă, va crede că Tatăl va face la timpul potrivit tot ceea ce a făgăduit. Câtă vreme Mântuitorul proceda astfel, Satana nu putea avea putere asupra Lui.

Cu toate acestea, a te menține pe această poziție când zilele trec și devin săptămâni, fără vreo dovadă vizibilă a griii și a prezenței lui Dumnezeu, este încercarea care este cel mai dificil de suportat. Această realitate se dă pe față în trăsăturile ei cele mai insuportabile când ascultarea de poruncile lui Dumnezeu ne aduce la locul unde viața este primejduită și cauza lui Dumnezeu pare să fie amenințată cu ruina.

Avraam a trăit mulți ani în timpul cărora copilul făgăduit nu-și făcuse apariția, timp în care Cel atotputernic nu arăta nici un indiciu că ar face ceva pentru a împlini cuvântul Său. În cele din urmă, aceasta a fost prea de tot pentru patriarh și soția sa. Întrucât și-au pierdut încrederea că Domnul își va mai împlini partea Sa de răspundere, și fiind nepregătiți să mai aștepte doritori o prelungire a timpului, ei s-au apucat să aducă la îndeplinire cuvântul lui Dumnezeu în locul Lui.

Același lucru l-au făcut Rebeca și Iacov. Ei știau că Domnul îi făgăduise lui Iacov dreptul de întâi născut, dar timpul deja trecuse după câte li se părea lor și, nefiind în stare să se odihnească în cuvântul lui Dumnezeu, au simțit că trebuie să facă ceva și să salveze cauza lui Dumnezeu pentru El. Aceasta a fost o greșeală fatală, greșeală pe care Satana a căutat să o repete cu Isus pe muntele ispitirii, urmând același curs al acțiunii. Dacă ar fi putut fi convins să facă ceea ce alții făcuseră înaintea Lui, atunci totul ar fi fost pierdut pe veci. Planul mântuirii ar fi fost un eșec total.

Nimeni nu a suferit vreodată așa cum a suferit Isus pe acel câmp de luptă. De aceea, este imposibil pentru vreo ființă omenească să înțeleagă deplin prin ceea ce a trecut El de dragul nostru, și nici nu este posibil pentru cineva să aprecieze în mod real victoria pe care El a câștigat-o. În timp ce, pe de o parte, putem fi mulțumiți că nu

ni se cere să îndurăm tot ce a suferit El, pe de altă parte, cu cât creștinul este în stare să cuprindă mai bine agonia prin care a trecut Isus în locul nostru, cu atât mai recunoscător va fi și cu atât mai cu tărie va rezista născocirilor rele ale lui Satana. Timpul petrecut în studiul profund și cu rugăciune al acelei bătălii îl va răsplăti pe cercetător cu o agerime în înțelegerea planului mântuirii care se va dovedi o binecuvântare extraordinară pentru suflet și o întărire a experienței.

Presiunile exercitate asupra lui Hristos erau felurite și complexe. Cea mai puternică dintre toate izvora din dorința Lui intensă de a împlini lucrarea vitală pe care venise s-o realizeze pe acest pământ. Îndeplinirea sarcinii Sale date de către Dumnezeu absorbea toate celelalte interese. Ea era forța conducătoare a vieții Lui, lucrul cel mai important al existenței Sale.

El știa că, potrivit cuvântului sigur al profeției, planul mântuirii va eșua dacă avea să moară pe vârful aceluia munte. Existau un timp și un loc bine stabilite pentru răstignire. Acel ceas crucial se afla la peste trei ani distanță, iar locul era în afara Ierusalimului, unde evenimentul putea fi atestat de mulțimile de aproape și de departe. Din acest motiv, El nu trebuia să moară în nici un caz la un alt timp și într-un alt loc, în afara celor desemnate de Plănuitorul atotputernic.

Cu toate acestea, zi de zi, fiecare dovadă vizibilă declara că El se apropia din ce în ce mai mult de o moarte prematură, ca urmare directă a instrucțiunilor Tatălui Său, în timp ce Dumnezeu, într-o aparentă nepăsare, lăsa lucrurile să se întâmple în felul acesta. Când oamenii sunt puși în situații asemănătoare, tind să îl acuze pe Dumnezeu de răceală, lipsă de interes, lipsă de simpatie și nepăsare. Atunci, fiindcă Domnul nu-i va scăpa, decid să se salveze ei deoarece tot nu au nici o altă alegere. Satana se hotărâse să-l conducă pe Hristos să facă exact acest lucru.

Să nu uităm niciodată că Isus nu a trecut prin slujirea Lui pământească așa cum trece un actor printr-o piesă de teatru. El știa exact care avea să fie rezultatul fiecărei mișcări și ceea ce urma să se întâmple la următoarea mișcare. Spectatorii care privesc o piesă de teatru sunt ținuti în suspans, pentru că nu știu ce va urma. Ei se tem că eroul nu va fi în stare să îndure presiunea exercitată asupra lui și că nu va putea să scape de moartea care îl amenință. Nu tot așa este însă cu actorul. El știe cu exactitate care va fi sfârșitul chiar înainte de a începe să se desfășoare drama. Singura lui neliniște este aceea dacă va da pe față sau nu o interpretare bună.

Dar, în timp ce prin cuvântul sigur al profeției Hristos știa în lîinii mari ce îi rezervă viitorul, El era tot atît de neștiutor cu privire la rezultatul imediat al evenimentelor, ca și orice copil al lui Dumnezeu. El nu se bucura de privilegii sau scutiri speciale cînd se confrunta cu ispita, ci suporta fiecare încercare așa cum fiecare creștin trebuie să facă. „Dar Fiul lui Dumnezeu era supus voinței Tatălui și dependent de puterea Sa. Atît de complet se golise Hristos de eu, încît nu făcea planuri pentru Sine. El primea planurile făcute pentru El de Dumnezeu și în fiecare zi Tatăl îi desfășura planurile Sale. Tot așa ar trebui să depindem și noi de Dumnezeu, astfel încît viața noastră să fie o împlinire a voinței Sale.” *Hristos Lumina Lumii*, cap. 21, par. 27.

Cei care sunt credincioși lui Dumnezeu trebuie să aștepte cu răbdare pe Domnul, fără să cunoască neapărat cum va rezolva El problema sau dacă soluția va include eliberarea de pierderi sau chiar de moarte.

Ceea ce face așteptarea cu adevărat cumplită este faptul că Cel atotputernic pare indiferent cu privire la starea lor disperată, că în aparență i-a părăsit, lăsându-i astfel fără nici o alternativă, în afara aceleia de a se apăra pe ei și cauza Domnului. A fi nepăsător cu privire la consecințele ascultării în asemenea circumstanțe, este încercarea cea mai grea a credinței. Împotriva oricărei soarte Satana insistă asupra Mântuitorului cu această încercare, ce-l făcea să simtă toată presiunea ei, tot așa cum fiecare urmaș al Lui simte cînd diavolul vine împotriva lui. Singura deosebire este că un creștin nu este niciodată adus la limitele desperate la care a fost adus Isus.

Indiferent cît de sigur l-ar fi recunoscut Domnul pînă atunci, cînd întunericul despărțirii aparente de Dumnezeu cuprinde sufletul, credinciosul zdrobit tânjește după o reasigurare oricît de infimă că este încă primit de Domnul. Există întotdeauna teama că, într-un fel oarecare, i-a produs o așa nemulțumire Domnului, încît l-a forțat să-l abandoneze.

Cînd Hristos era singur pe munte și se clătina, fiind aproape de moarte din cauza foamei, El avea nevoie disperată și tânjea cu putere după un cuvînt de reasigurare din partea Tatălui Său. Satana știa aceasta și credea că ar putea, datorită acestui lucru, să capete un așa avantaj, încît să înfrîngă pe Mântuitorul. Pentru a realiza acest lucru, el a venit la Isus ca un înger de lumină ce pretindea că era același sol pe care îl trimisese Domnul să oprească mîna lui Avraam pentru a nu-și înjunghia fiul.

„Deodată a venit la Mântuitorul, ca și cum ar fi fost un răspuns

la rugăciunile Lui, cineva care avea înfățișarea unui înger ceresc. El pretindea că a primit împuternicire din partea lui Dumnezeu să declare că postul lui Hristos se terminase. După cum Dumnezeu trimisese un înger să oprească mâna lui Avraam ca să nu jertfească pe Isaac, tot astfel Tatăl, mulțumit de bunăvoința lui Hristos de a merge pe drumul însângerat, trimisese un înger să-l elibereze. Aceasta a fost solia adusă lui Isus. Mântuitorul era istovit de foame, dorind foarte mult hrană, când l-a atacat pe neașteptate Satana. Arătând la pietrele presărate în pustiu, pietre în formă de pâini, ispititorul zise: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini.“ *“ibid.”*, cap. 12, par. 15.

„Satana îi zise lui Hristos că El trebuia doar să-și pună piciorul pe cărarea însângerată, și nu să o parcurgă. Ca și Avraam, era pus la probă ca să arate ascultare desăvârșită. De asemenea spusese că el era îngerul care oprise mâna lui Avraam când fusese ridicat cuțitul pentru a-l omorî pe Isaac, și că venise acum să-i salveze viața; că nu era necesar ca El să îndure foamea dureroasă și moartea prin înfometare; el urmează să-l ajute să ducă o parte din lucrarea planului de mântuire.“ *The Review and Herald*, 4 august 1874.

Satana a venit la Hristos, „...ca și cum ar fi fost un răspuns la rugăciunile Lui...“, îmbrăcat ca un înger de lumină, venind după câte se părea direct din prezența Tatălui. Știind că experiența lui Avraam era un tip a experienței prin care trebuia să treacă Hristos, el i-a îndreptat atenția Mântuitorului la primirea din partea lui Dumnezeu a bunăvoinței patriarhului de a-l aduce ca jertfă pe fiul său, ca și cum sacrificiul fusese adus în realitate. Diavolul susținea că, întrucât este un principiu solid ca antitipul să se potrivească cu tipul, Tatăl trebuia să primească bunăvoința lui Hristos de a merge pe drumul însângerat, ca și cum în realitate își jertfise viața. Altfel, a tras Satana concluzia, experiența prin care a trecut Avraam era o mărturie mincinoasă. Întrucât nu era falsă, acest „înger fermecător“ pretindea că era purtătorul veștilor extraordinare că Tatăl era mulțumit, lucrarea fusese deja făcută.

Nu putea exista nimic mai bine calculat pentru a apela la omenescul lui Hristos la acest punct al timpului. Perspectiva de a sfârși acel post devastator și de a intra iarăși în confortul și bucuria de a trăi, era într-adevăr o perspectivă foarte atractivă. Dar, înainte ca diavolul să dea această presupusă dezlegare din cer, el susținea că trebuie să fie sigur că o dă persoanei potrivite. Tot ceea ce era în legătură cu starea și înfățișarea Mântuitorului declara că era un proscris din ceruri, urât și abandonat de Dumnezeu și de către om, și că era foarte probabil să fie îngerul rebel care fusese alungat din

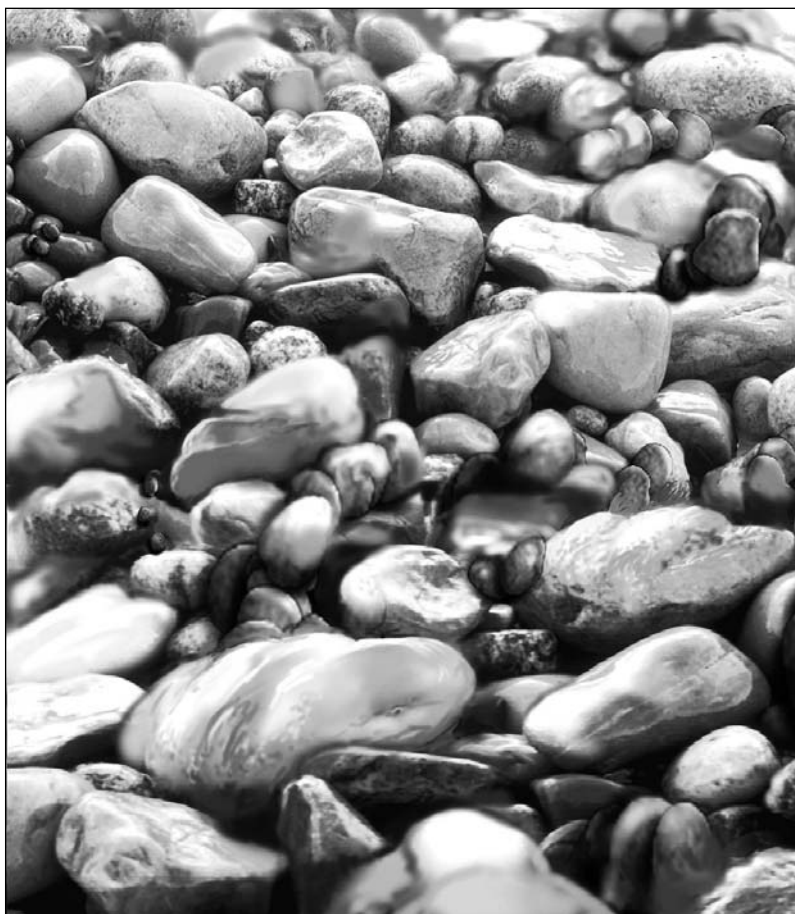
cer, mai degrabă decât Fiul lui Dumnezeu. Era de neconceput, în opinia seducătorului, ca Tatăl să-și trateze adevăratul Său Fiu în felul în care Hristos era tratat acum. Și totuși, acest înger fusese „trimis la Isus“, și dorea numai să se asigure că venise la persoana corectă. De aceea, rugămintea lui era ca Hristos să-l ajute să-i dea unele dovezi despre adevărata Sa identitate.

„Când Satana și Fiul lui Dumnezeu s-au întâlnit de prima dată în luptă, Hristos era Comandantul oștilor cerești; iar Satana, căpetenia răscoalei din ceruri, a fost aruncat afară. Acum rolurile păreau să fie inversate, și Satana căuta să speculeze cât mai mult presupusul lui avantaj. Unul din cei mai puternici îngeri, spunea el, a fost izgonit din ceruri.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 18.

Aceasta era o ispită subtilă, puternică, bine argumentată și prezentată cu îndemânare, care făcea apel, aproape irezistibil, la omenescul singurului Fiu născut al lui Dumnezeu. El avea nevoie urgentă să se asigure la acea vreme că era totuși Fiul lui Dumnezeu, dar, în ciuda rugăciunilor Sale puternice pentru alinarea spiritului Său torturat, nu a primit nici un fel de răspuns din ceruri. Mângâierea și sprijinul omenesc erau de asemenea departe la acea vreme, deși e îndoielnic faptul că ar fi venit vreo alinare din partea aceea. Martorul puternic al tuturor împrejurărilor vizibile declara la modul cel mai presant, deși cu totul fals, că singura ființă înspre care putea privi era El însuși. Dacă nu putea să se sprijine prin credință pe declarația făcută de Tatăl Său cu patruzeci de zile mai devreme, ci trebuia să capete un semn vizibil și clar că El era solul lui Dumnezeu, semn care ar fi trebuit să fie făcut numai de către El, atunci tocmai în acest scop se afla acolo acest înger fermecător pentru a-i propune mijlocul prin care să poată fi obținut. Nu ar trebui să fie dificil să vedem că: „Nu fără luptă a putut Isus să asculte în tăcere pe marele amăgitor“. *ibid.*, par. 19.

Răspunsul dat de către Hristos lui Satana reprezenta declarația unui curs de acțiune care garantează victoria totală ori de câte ori se trăiește acest principiu. El a zis: „...Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“. *Matei 4,4*.

Astfel, Hristos a pus problema supraviețuirii și chiar soarta cauzei lui Dumnezeu ca fiind secundare ascultării care decurge din poruncile lui Dumnezeu. El i-a spus ispititorului că problema nu consta în cine era El, cum arăta El, sau ce sugera sau presupunea situația Lui, ci consta doar în ceea ce-i poruncise Tatăl Său să facă. Nu exista nimic altceva care trebuia să-l îngrijeze. Erau doar două întrebări la care trebuia să dea răspuns în viața Sa zilnică.

La ispita Satanei de a preface în pâini pietrele risipite prin deșert, Isus a avut un singur răspuns: El va suferi mai degrabă orice va veni peste El, decât să Se depărteze de voința lui Dumnezeu.

Acestea erau: „Care e porunca lui Dumnezeu și care e făgăduința Lui“. *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 23.

Cunoscându-le, El a ascultat de cea dintâi și s-a încrezut în cea de-a doua, chiar dacă procedând astfel părea că va aduce asupra Sa și asupra cauzei lui Dumnezeu consecințe cu totul dezastruoase. Dar El a înțeles că nu are nimic de-a face cu urmările. El trebuie să-și îndeplinească datoria și să lase consecințele pe seama lui

Dumnezeu. De asemenea înțelegea că ceea ce părea a fi un dezastru iminent era doar întunericul dinaintea zorilor. Tatăl Său nu putea și nici nu avea cum să facă vreo greșeală. Din acest motiv, planurile Lui puteau fi aduse la îndeplinire cu succes.

„În fața universului, care era martor, El a dovedit că e mai ușor să suferi orice rău ar veni, decât să te desparti de voia lui Dumnezeu cât de puțin.“ *ibid.*, par. 22.

A suferi de boală, a fi lipsit de hrană și de adăpost, ori a muri, sunt năpaste teribile; dar ele sunt mai ușoare decât dacă am merge pe orice altă cărare, cu excepția aceleia care cere ascultare implicită de voia lui Dumnezeu, o credincioasă împlinire a planurilor făcute de Domnul pentru noi.

Copiii lui Dumnezeu au adesea ideea fixă că datoria Tatălui lor ceresc este de a răspunde imediat la orice rugăciune după ajutor, prin înlăturarea imediată a tuturor cauzelor dificultății și suferinței de îndată ce vin peste ei. În schimb, trebuie să învățăm și să acceptăm că Domnul ne poate face să așteptăm uneori perioade lungi de timp, ca să ne pregătească pentru timpul când, pe durata strâmtorării lui Iacov, victoria nu poate fi câștigată fără o perioadă de așteptare.

În pustie, zi după zi trecea fără ca Mântuitorul să aibă parte de vreo mângâiere. Nu era nimic anormal în acest fapt și, de aceea, nu era nici un indiciu că Domnul nu mai era cu El, sau că își părăsise locul Său de Plănuitor și Rezolvator de probleme. Cel Atotputernic încă acorda cea mai mare atenție lucrării Sale ce înainta potrivit cu planurile Sale perfecte.

Domnul încercase să folosească această metodă de educație cu izraeliții, însă s-au dovedit elevii cei mai îndărătnici. De fiecare dată când Domnul a încercat să-i învețe ceva, îngăduind să vină asupra lor suferința într-o perioadă de timp când trebuia să se dovedească credincioși, ei s-au revoltat astfel încât s-au lipsit de posibilități extraordinare de creștere spirituală.

Moise a dat mărturie despre acele vremuri: „Astfel te-a smerit, te-a lăsat să suferi de foame, și te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoșteai și nici părinții tăi n-o cunoscuseră, ca să te învețe că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăiește omul.“ *Deuteronom* 8,3.

„În pustie, când se isprăviseră toate mijloacele de susținere, Dumnezeu a trimis poporului Său mană din cer; li se dădea în fiecare zi hrană îndestulătoare. Această prevedere trebuia să-i învețe că, atâta vreme cât aveau încredere în Dumnezeu și umblau în căile Lui, El nu-i părăsea. Mântuitorul practica acum învățătura pe care o dăduse lui Israel. Prin cuvântul lui Dumnezeu se dăduse

ajutor poporului evreu, și tot prin același cuvânt trebuia să-i vină ajutor și lui Isus. El a așteptat vremea potrivită de la Dumnezeu pentru a fi alinat. El se afla în pustie pentru faptul că ascultase de Dumnezeu și El nu voia să obțină hrană urmând sugestiile lui Satana. În fața universului, care era martor, El a dovedit că e mai ușor să suferi orice rău ar veni, decât să te desparți de voia lui Dumnezeu cât de puțin.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 12, par. 22.

El se afla în pustie la porunca lui Dumnezeu, dar ar fi fost un lucru foarte ușor să se fi dus într-o regiune locuită și, după ce și-ar fi strâns o provizie de hrană, să se fi întors la locul unde îl pusese Dumnezeu ca să-și continue rugăciunile stăruitoare. Dar Dumnezeu nu-i poruncise să facă așa ceva. De aceea, El rămase unde se afla, în ciuda suferințelor intense și a amenințării cu moartea.

Această lecție de ascultare implicită trebuie să fie învățată atât de deplin de aceia care vor alcătui pe cei 144.000, încât Domnul să fie în stare să se încreadă în ei tot la fel de complet ca și în Hristos. Nu va fi o sarcină ușoară să se atingă acest nivel de ascultare. Aceia care meditează la idealul de a fi membru al acelei grupe ilustre, ar trebui să dea cea mai mare atenție dacă sunt cu adevărat pregătiți să facă sacrificiile necesare pentru a atinge acest ideal.

Există o paralelă foarte strânsă între ceea ce a suportat Hristos în pustia ispitirii și victoria câștigată acolo, și experiența prin care vor trece cei 144.000 în timpul strâmtorării lui Iacov. După cum Hristos se afla în pustie la porunca lui Dumnezeu, tot astfel situația grozavă în care se vor afla cei 144.000 va fi rezultatul direct al ascultării lor implicite față de directivele personale ale lui Dumnezeu. Pe măsură ce condiția lor se va înrăutăți cu repeziune, ei se vor vedea separați de orice sprijin pământesc fapt care va conduce la o suferință severă în ce privește privațiunile și foamea. Cel mai rău lucru dintre toate este acela că rugăciunile lor serioase pentru eliberare vor fi întâmpinate cu ceea ce se va părea a fi o tăcere lipsită de interes din partea cerului. După cum Satana l-a provocat pe Hristos să arate că este solul lui Dumnezeu, tot astfel cei răi vor batjocori pe cei credincioși spunând că sunt copiii lui Satana și nu copiii lui Dumnezeu. Cei răi se vor lăuda cu unitatea și puterea lor. Ei vor arăta spre minunile extraordinare înfăptuite printre ei, spre devotamentul lor față de Scripturi, spre hotărârea lor de a clădi împărăția lui Dumnezeu și spre binecuvântările vizibile pe care le primesc chiar în mijlocul plăgilor devastatoare.

Ei îi vor batjocori pe cei neprihăniți cu gândul că Domnul i-a părăsit și vor ridiculiza rugăciunile lor călduroase către Cel Preaînalt.

Astfel, asupra lor va apăsa presiunea teribilă de a face ceva ca să scape, să arate cine sunt și să salveze cauza lui Dumnezeu de la înfrângere și pierzare. Dar aceste lucruri ei nu trebuie să le facă, pentru că astfel cauza lui Dumnezeu va fi distrusă, iar triumful lui Satana va fi total.

Nu există limbaj omenesc care să poată descrie în mod adecvat presiunea pe care cei sfinți o vor simți la acea vreme, când, cu orice preț, trebuie să trăiască prin orice cuvânt care iese din gura Domnului. Ascultarea trebuie să fie singurul considerent de luat în seamă. Ei știu că Hristos este Secerătorul și că datoria lor este aceea de a dovedi că singura soluție posibilă la diversele nenorociri care vor fi simțite tot mai mult de cei răi se află în Dumnezeu, nemărginitul Rezolvator de probleme.

Astfel, când ei strigă la Isus să-și arunce secera ascuțită și să se cere, ei confirmă în realitate că, pe de o parte, recunosc rolul lui Hristos, iar de cealaltă parte, recunosc adevărata lor poziție. Ei spun de fapt că nu există presiune care să-i convingă să acționeze din oricare alt considerent, în afară de ascultarea față de cuvântul lui Dumnezeu. Ei fac ce le spune El să facă, nimic mai mult și nimic mai puțin. Nu vor face nici o încercare să înfăptuiască lucrarea lui Dumnezeu pentru El, așa cum fac mulțimile din jur. Ei declară că se raportează la acel ceas al ispitirii exact așa cum s-a raportat și Isus în pustie.

Deoarece vor fi tot așa de bine stabiliți în această poziție, ca și Hristos, ei vor reuși acolo unde toate celelalte mișcări din trecut au eșuat. Pe când membrii tuturor celorlalte mișcări anterioare au preluat lucrarea de a încerca să clădească împărăția lui Dumnezeu pentru El, ei vor lăsa întru totul asupra Lui lucrarea secerișului și a zidirii împărăției. Marea victorie pe care ei o vor obține va fi realizată mai mult prin faptul că nu vor face nimic, și nu prin faptul că vor face ceva. Aceasta este genul de biruință cel mai dificil de câștigat pentru cineva.

„Timpul de încercare și de groază din fața noastră va cere o credință care să suporte oboseala, amânarea și foamea — o credință care nu va slăbi, chiar dacă va fi aspru încercată. Tuturor le este oferit timpul de har, de probă, spre a se pregăti pentru vremea aceea. Iacov a biruit pentru că a fost stăruitor și hotărât. Biruința lui este o dovadă despre puterea rugăciunii stăruitoare. Toți aceia care se vor prinde de făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum a făcut el, și vor fi sinceri și stăruitori, așa cum a fost el, vor reuși asemenea lui. Aceia care nu sunt gata să se lepede de sine, să lupte din rășputeri înaintea lui Dumnezeu, să se roage lung și stăruitor pentru binecuvântarea Sa, nu o vor primi. A te lupta cu

Dumnezeu — cât de puțini știu ce înseamnă lucrul acesta! Cât de puțini sunt aceia care și-au înălțat sufletul către Dumnezeu cu o dorință atât de puternică, până când toată puterea a ajuns la limită. Când valurile disperării, pe care nici o limbă nu o poate descrie, se revarsă peste cel care se roagă, cât de puțini se prind cu credință statornică de făgăduințele lui Dumnezeu!“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 22.

Al șaselea înger

Cel de-al șaselea înger, care îi urmează celui de-al cincilea, este introdus în *Apocalipsa* 14,17:

„Și din Templul care este în cer a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit.“

După cum tot atât de sigur primii cinci îngeri simbolizează fiecare în parte o mișcare de oameni care fac voia Domnului sub protecția, binecuvântarea și îndrumarea Sa, tot așa este și îngerul al șaselea. Acest corp de oameni va face lucrarea desemnată lor atunci când îngerul al cincilea și-a sfârșit-o pe a sa la încheierea timpului strâmtorării lui Iacov.

Absența oricărei dificultăți de a recunoaște pe oamenii care alcătuiesc fiecare din primele cinci mișcări, ne conduce la concluzia că nu poate fi greu să-i identificăm pe aceia care alcătuiesc mișcarea îngerului al șaselea. După câte vom vedea chiar așa va fi cazul.

Să punem laolaltă toți factorii disponibili despre acest înger și mișcarea pe care o reprezintă. În primul rând, despre el se spune că a ieșit „...din Templul care este în cer...“ *Apocalipsa* 14,17. Acest lucru este adevărat și cu privire la îngerul al cincilea, în sensul în care poporul lui Dumnezeu, fecioarele înțelepte, de altfel cunoscute și sub numele de cei 144.000, intră și ies din Sfânta Sfințelor din ceruri, după cum deja am dovedit. Acest lucru se petrece în sens spiritual și nu în sens fizic, pentru că cei 144.000 nu vor intra în mod literal în templul ceresc decât după mutarea lor la cer. Ca răspuns la solia dată prin strigătul de la miezul nopții, fecioarele au înțeles poziția și lucrarea lui Hristos din Sfânta Sfințelor din cer și l-au urmat prin credință când El a intrat înaintea lui Dumnezeu, chiar dacă din punct de vedere fizic se aflau încă pe pământ.

De la acea vreme încoace fiecare credincios în Isus, care înțelege slujirea lui Hristos din sanctuarul de sus și intră în binecuvântările pe care această slujire le oferă, se află împreună cu slăvitul

Mare Preot în templul lui Dumnezeu din ceruri. Cât timp Hristos rămâne acolo, și ei vor rămâne acolo prin credință; dar când El părăsește acel loc, ei vor ieși de asemenea împreună cu El, pentru că cei 144.000 „...urmează pe Miel oriunde merge El...” *Apocalipsa* 14,4. Astfel, când slujirea din Sfânta Sfintelor ia sfârșit și Hristos dezbracă veșmintele Sale preoțești, pe care le schimbă cu roba și coroana regală, și apoi părăsește templul îndreptându-se spre acest pământ, cei credincioși în Isus vor ieși împreună cu nepătatul lor Mare Preot și continuă să îl urmeze în umblarea lor spirituală prin credință. Din acest motiv se spune că ambii îngeri, al cincilea și al șaselea, ies din templul care se află în ceruri.

Acest lucru arată spre faptul că membrii mișcărilor îngerilor al cincilea și al șaselea sunt aceiași. Este de așteptat acest lucru, fiindcă aceasta este realitatea. Dumnezeu plănuise ca aceasta să aibă loc cu toate mișcărilor anterioare. Nu a fost voia Lui ca cea mai mare parte dintre oamenii care au ieșit spre a forma mișcarea primului înger să fi eșuat în a urma îngerului al doilea, când lucrarea acestuia începuse și se dezvoltase. Dacă Dumnezeu ar fi putut să realizeze acest lucru, fiecare om care răspunsese la solia și slujirea primului înger ar fi proclamat de asemenea adevărurile îngerilor al doilea, al treilea și al patrulea, și ar fi ajuns să ia parte la mărturia finală dată prin îngerii al cincilea, al șaselea și al șaptelea. Dacă acest lucru s-ar fi realizat, nu ar mai fi fost nevoie de îngerul al patrulea, care a fost trimis din pricina poporului advent care pierduse adevărurile primilor trei îngeri.

Lucrarea lui Dumnezeu prin solii Săi îngerești a fost amânată în repetate rânduri din cauza imperfecțiunii și eșecului omenesc, dar, o dată ce timpul de probă s-a încheiat, nu va mai fi zăbavă și nici un om nu va mai cădea datorită apostaziei. După ce sigiliul final va fi pus nu va mai fi nimeni chemat să-și dea viața. De aceea, fiecare persoană care este membru al mișcării îngerului al cincilea va continua să facă parte și din mișcarea îngerului al șaselea.

Nu este necesar să aibă loc vreo schimbare a calității de membru pentru a iniția o nouă mișcare chiar dacă, la acest punct al tranziției de la o mișcare la alta, de obicei are loc o severă cernere, urmată de ocuparea locurilor rămase libere de către alții care acceptă adevărul și intră în rânduri. Noua mișcare începe când se face următorul pas în cadrul soliei. Astfel, primul înger a vestit sosirea ceasului judecății și, în același timp, a prezentat Evanghelia ca pe singurul mijloc prin care poate fi atins standardul pentru trecerea cu bine a teribilului scrutin al judecății. El nu a fost însărcinat să facă mai mult de atât. De aceea, marile schimbări care au avut

loc ca rezultat al strădaniilor sale nu intrau în sfera lui de responsabilitate. Ele se aflau în grija altui înger și a mișcării lui.

Când lumina primului înger strălucea, au existat pe de o parte cei care răspunseseră la adevăr și creșteau zilnic în har, însă, pe de altă parte, au fost mii de oameni care la început au fost mișcați de propovăduirea puternică a acestor adevăruri, dar care, în schimb, au ales să le întoarcă spatele, suferind astfel o gravă cădere spirituală.

Aceia care răspunseseră și participaseră la proclamarea primei solii îngerești, aveau nevoie acum de o lumină suplimentară care să-i instruiască cum să poată face față acestor noi dezvoltări. Ei trebuia să știe cum să se raporteze la aceia care fuseseră foștii lor frați, dar care acum erau inevitabil ostili soliei. Li s-a recomandat cu insistență să se despartă de bisericile căzute unde petrecuseră atât de mulți ani și unde își concentraseră iubirea și credincioșia lor. Acestea deveniseră răspunderile îngerului al doilea. Îndeplinirea acestei lucrări cădea în sarcina mișcării lui.

Tot astfel, îngerul al cincilea nu finalizează lucrarea lui Dumnezeu. Misiunea sa, după cum deja am văzut, este aceea de a fi instrumentul strălucitor prin care Domnul să descopere lumina caracterului Său cu o asemenea claritate și splendoare, încât chiar și cei mai ticăloși oameni de pe pământ să fie conduși să vadă și să recunoască frumusețea, dreptatea și neprihănirea vieții și a spiritului imaculat al lui Dumnezeu.

Când această lucrare se va fi încheiat, vor mai rămâne totuși unele lucruri neterminate care apar ca o dezvoltare firească a lucrării îngerului al cincilea. Această lucrare trebuie să fie terminată înainte ca să fie pregătită calea pentru cea de-a doua venire a lui Hristos, și este lucrarea îngerului al șaptelea aceea de a-l determina pe cel de-al șaselea să sfârșească această misiune.

„Și un alt înger care avea stăpânire asupra focului a ieșit din altar, și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit, și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.“ *Apocalipsa* 14,18.

Deoarece în acest capitol sunt două ființe care poartă o seceră ascuțită (sau cosor), trebuie să avem mare grijă pentru a stabili în mod corect cărei ființe i se adresează îngerul al șaptelea. Singurele posibilități sunt doar două: Cel care șade pe marele nor alb cu o seceră ascuțită în mână, sau îngerul al șaselea. Cel care va răspunde dintre cele două ființe la apelul îngerului al șaptelea de a pune seceră sa ascuțită pentru a recolta strugurii trebuie să fie acela căruia i se adresează. El se dovedește a fi îngerul al șaselea:

„Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului, și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.“ *Apocalipsa* 14,19.20.

Acest seceriș este un seceriș, dar nu de suflete spre viață veșnică, așa cum culege roadele Împăratul cuceritor, ci un seceriș al morții în urma căruia vor pierii milioane. De fapt, vărsarea de sânge va fi atât de teribilă și pe o arie atât de întinsă, încât doar cei 144.000 vor supraviețui. Ea va fi realizată prin combinarea a două lucruri: furia nestăvilită a celor răi, care-i conduce să se atace unul pe altul cu o cruzime fără frâu, și revărsarea teribilă a plăgii a șaptea.

„În lupta nebunească a patimilor crude și datorită revărsării grozave a mâniei neamestecate a lui Dumnezeu, cad locuitorii nelegiuiți ai pământului — preoți, conducători și oameni, bogați și săraci, de sus și de jos. ,Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi nici jeliți, nici adunați, nici îngropați, ci vor fi un gunoi de pământ.’ *Jeremia* 25,33.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 41, par. 14.

Când lucrarea îngerului al cincilea i-a adus pe locuitorii vinoși ai pământului la o adevărată înțelegere a caracterului lui Dumnezeu și a respingerii luminii și adevărului divin, această distrugere grozavă de vieți omenești trebuie să fi mers cu adevărat prea departe. Atât de larg răspândită, de cumplită și culminantă va fi această nimicire a oamenilor, încât există pericolul de a trece cu vederea faptul că ea va fi doar punctul culminant al lucrării sporite a morții și a distrugerii care au înaintat în timpul primelor patru plăgi, plăgi care vor fi atât de teribile, încât dacă ar fi universale ar rade populația pământului înainte ca îngerul al cincilea să fie în stare să-și aducă la îndeplinire lucrarea sa.

Referitor la primele patru plăgi, stă scris: „Acele plăgi nu sunt universale, căci locuitorii pământului ar fi nimiciți cu totul. Totuși, ele vor fi cele mai îngrozitoare calamități care au fost cunoscute vreodată de muritori. Toate judecățile care au venit peste oameni până la încheierea timpului de probă fuseseră amestecate cu milă. Sângele mijlocitor al lui Hristos îl ferise pe cel păcătos să primească măsura deplină pentru vinovăția lui; dar, în judecata finală, mânia este revărsată neamestecată cu milă.“ *ibid.*, cap. 39, par. 42.

În timpul acestor patru plăgi „, În ziua aceea, cântecele templului se vor preface în gemete, zice Domnul Dumnezeu, pretutindeni vor arunca în tăcere o mulțime de trupuri moarte. ‘... nelegiuiții mor de foame și de boli...’ *Amos* 8,3. *ibid.*, par. 42, 44.

Calamitățile vor cuprinde de asemenea și lumea animală cu pierderi înspăimântătoare de vieți printre animalele domestice de la ferme. Când căldura teribil de insuportabilă a soarelui, din timpul plăgii a patra, pârjolește iarba, animalele vor muri cu milioanele. „Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, vița nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi, și câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule și nu vor mai fi boi în grajduri...” *ibid.*, par. 45.

Aceia care supraviețuiesc acestor pustiiri sunt cei ce vor fi implicați într-o distrugere universală și mai mare, ce va cuprinde lumea după ce îngerul al cincilea — cei 144.000 — și-a făcut lucrarea. În cadrul slujirii sale, așa după cum deja am văzut, cei nelegiuți vor experimenta o trezire teribilă prin care vor vedea, pentru ei înșiși, adevăratul caracter sfânt al legilor sfinte și neprihănite ale lui Dumnezeu, precum și adevăratul caracter al Suveranului universului creat de El. Prima lor reacție va fi aceea de a cădea la picioarele sfinților, recunoscând din inimă corectitudinea poziției susținute de ei, în timp ce mărturisesc cu o inimă zdrobită, cu un chin ce le torturează sufletul, păcătoșenia căilor lor. Va fi un moment teribil al adevărului, oribil de privit și îngrozitor de experimentat.

Aceasta le va aduce celor pierduți simțământul devastator și chinuitor al sufletului, ce nu poate fi descris, a ceea ce au pierdut prin faptul că au ales să stea de partea ușoară, populară în marea luptă dintre Hristos și Satana. Ei vor fi plini de o ură incontrollabilă și neținută în frâu și de dorința de a se răzbuna pe aceia care i-au influențat să ia decizii greșite.

Fiecare va vedea în celălalt cauza pierzării sale, dar toți se vor uni pentru a pune pe seama pastorilor apostaziați marea povară a răspunderii pentru starea lor extraordinar de disperată.

„Oamenii văd că au fost duși în rătăcire. Ei se acuză unul pe altul pentru că i-au condus la distrugere; dar toți se unesc a-și manifesta cea mai crudă condamnare față de pastori. Pastorii necredincioși au proorocit lucruri plăcute; ei au condus pe ascultătorii lor să facă fără valoare legea lui Dumnezeu și să prigonească pe aceia care au sfințit-o. Acum, în disperarea lor, acești învățători mărturisesc înaintea lumii lucrarea lor de amăgire.” *ibid.*, cap. 41, par. 11.

O dată ce această stare de lucruri a fost atinsă, scena este pregătită pentru următorul act al dramei — dezlănțuirea acelei patimi și furii omenești neținute în frâu, prin care cei răi se distrug unii pe alții.

„Mulțimile se umplu de furie. „Suntem pierduți!” strigă ei, „și voi sunteți cauza ruinei noastre”; și se aruncă asupra păstorilor falși. Chiar aceia care odinioară îi admirau în cel mai înalt grad vor

roști împotriva lor blestemele cele mai grozave. Chiar mâinile care odinioară îi încoronaseră cu lauri se vor ridica să-i distrugă. Săbiile care erau destinate să ucidă pe poporul lui Dumnezeu sunt acum folosite pentru a distruge pe vrăjmașii lor. Pretutindeni este luptă și sânge vărsat.

„Vuietul ajunge până la marginea pământului; căci Domnul se ceartă cu neamurile, intră la judecată împotriva oricărei făpturi, și dă pe cei răi pradă sabiei.” *Ieremia* 25,31. Timp de șase mii de ani a continuat lupta cea mare; Fiul lui Dumnezeu împreună cu solii cerești au fost în luptă cu puterea celui rău, pentru a avertiza, a lumina și a salva pe fiii oamenilor. Acum toți au luat hotărârea; nelegiuții s-au unit deplin cu Satana în lupta contra lui Dumnezeu. A venit timpul ca Dumnezeu să restabilească autoritatea legii Sale călcate în picioare. Acum lupta nu mai este numai cu Satana, ci și cu oamenii. „Domnul se ceartă cu popoarele”; „El va da sabiei pe cei nelegiuți.”

Semnul eliberării a fost pus asupra aceloră „care suspină și gem din pricina urâciunilor care s-au făcut”. Acum iese îngerul morții, reprezentat în viziunea lui Ezechiel prin bărbatul cu armele de nimicire, cărora le este dată porunca: „Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel sfânt!” Profetul spune: „Ei au început cu bătrânii care erau înaintea Templului.” *Ezechiel* 9,1-6. Lucrarea de distrugere începe cu aceia care au pretins a fi păzitorii spirituali ai oamenilor. Străjerii falși sunt primii care cad. Nu există nimeni care să aibă milă sau să cruțe. Bărbați, femei, fecioare și copii pier deopotrivă.

„Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului; și pământul va da sângele pe față, și nu va mai acoperi uciderile.” *Isaia* 26,21. „Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor, și le va putrezi limba în gură. În ziua aceea, Domnul va trimite o mare învălmășeală în ei; unul va apuca mâna altuia, și vor ridica mâna unii asupra altora.” *Zaharia* 14,12.13. În lupta nebunească a patimilor crude și datorită revărsării grozave a mâniei neamestecate a lui Dumnezeu, cad locuitorii nelegiuți ai pământului — preoții, conducătorii și oamenii, bogați și săraci, de sus și de jos. „Cei pe care-i va ucide Domnul în ziua aceea vor fi întinși de la un capăt al pământului până la celălalt; nu vor fi jeliți, nici adunați, nici îngropați, ci vor fi un gunoi de pământ.” *Ieremia* 25,33.

Nimicirea de necrezut din timpul plăgilor va aduce pierderi imense de vieți omenești, dar mulțimile vaste vor rămâne să se nimicească unii pe alții în timpul mișcării celui de-al șaselea înger.

La venirea lui Hristos cei răi sunt șterși de pe fața întregului pământ — nimiciți de suflarea gurii Sale și distruși de strălucirea slavei Sale. Hristos își ia poporul în cetatea lui Dumnezeu, iar pământul este golit de locuitori. „Iată, Domnul deșartă țara și o pustiește, îi răstoarnă fața și risipește locuitorii.” „Țara este pustiiță de tot și prădată; căci Domnul a hotărât așa.” „Căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și suferă locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor; de aceea sunt prăpădiți locuitorii țării, și nu mai rămâne decât un mic număr din ei.” *Isaia 24,1.3.5.6.*

Pământul întreg pare ca un pustiu trist. Ruinele orașelor și satelor distruse de cutremur, copaci dezrădăcinați, stânci colțuroase aruncate de mare sau scoase din pământ, zac răspândite pe suprafața lui, în timp ce văgăuni uriașe marchează locul de unde au fost smulși munții din temelii lor.“ *idem*, par. 11-16.

Acesta este secerișul morții recoltat de îngerul al șaselea care este prezentat ca având secera unui secerător în mână. Nici un om rău care a respins iubirea și mila lui Dumnezeu nu va scăpa de acel seceriș sângeros, în ciuda faptului că a ajuns să vadă și să recunoască adevărul că a fost greșit, iar Dumnezeu corect. Pocăința acestor oameni vine prea târziu, ca și cea a lui Balaam și Iuda. În timp ce mințile și buzele lor recunosc și mărturisesc adevărul lui Dumnezeu, inimile lor rămân neschimbate. Dacă li s-ar da o altă ocazie s-ar întoarce din nou la căile de odinioară.

„Cei nelegiuîți sunt copleșiți de regrete, nu din cauza neglijării păcătoase față de Dumnezeu și de semenii lor, ci pentru că Dumnezeu a biruit. Ei deplâng urmarea acestui fapt; dar nu se pocăiesc de nelegiuirea lor. Dacă ar putea, n-ar lăsa neîncercat nici un mijloc nefolositor pentru a birui.“ *ibid.*, par. 5.

Scripturile arată într-un mod simplu că lucrarea îngerului al șaselea, sub îndemnul îngerului al șaptelea, este aceea care provoacă această distrugere a celor nelegiuîți. Totuși, așa cum arată în mod clar citatele prezentate mai sus, membrii neprihăniți ai mișcării îngerului al șaselea nu fac altceva decât să stea și să privească la tot ceea ce se întâmplă. Ei nu sunt descoperiți ca fiind executorii ce mănuiesc arme pentru distrugerea vrăjmașilor lor. Pentru ei, la acea vreme, se va împlini făgăduința următoare:

„O mie să cadă la stînga ta, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii, și vei vedea răsplătirea celor răi.“ *Psalmul* 91,7,8.

Ar fi imposibil pentru cei neprihăniți la acea vreme să dețină rolul de executori, pentru că aceasta ar fi absolut contrar caracterului lui Dumnezeu chiar într-un timp când este esențială pentru lucrarea lor cea mai frumoasă reflectare cu putință a acestui caracter. Cu alte cuvinte, dacă ei ar fi criminalii, ar strica tot ceea ce a fost realizat până la acel punct al timpului.

Atunci, în ce sens aruncă acești credincioși la acea vreme sece-ra și strâng secerișul pământului? Cum poate fi împlinită o lucrare care este descrisă ca fiind foarte activă și directă prin simpla lor poziție pasivă ca observatori?

Putem obține ajutorul necesar în înțelegerea acestui fapt studiind rolul îngerului al doilea care a vestit căderea Babilonului și i-a chemat pe adevărații copii ai lui Dumnezeu să se despartă de el. Membrii mișcării îngerului al doilea nu au produs mizeria spirituale pe care au văzut-o și au expus-o în mod clar. Prezentarea soliei primului înger a fost cea care a cauzat rezultatul anunțat de solia îngerului al doilea. Dacă nu ar fi fost necesar să fie arătate aceste

urmări, membrii mișcării îngerului al doilea ar fi fost doar niște spectatori tăcuți ai evenimentelor. Aceasta este și situația mișcării îngerului al șaselea care este prelungirea firească a celui de-al cincilea. Ei vor fi observatori tăcuți ai rezultatelor lucrării lor de pe vremea când erau membrii mișcării îngerului al cincilea. Se spune însă că masacrul este săvârșit de ei deoarece are loc în perioada lucrării lor și este urmarea firească a mărturiei lor.

Mai există un alt sens în care ei pot fi descriși ca ucigași reali. Deoarece vor fi binecuvântați cu plinătatea iubirii și compasiunii divine, le va fi imposibil să privească distrugerea celor răi fără tristețea cea mai profundă și durerea cea mai puternică. Ei vor avea dorința nestăpânită, extraordinară, de a se arunca între criminalii înnebuniți care caută să-și ia viața unul altuia, în efortul lor de a opri măcelul, însă trebuie să înțeleagă că toate aceste lucruri trebuie să aibă loc fără ca ei să se amestece în vreun fel. Cu cât mai mare este iubirea lor față de Dumnezeu și față de creaturile Sale, cu atât mai apăsătoare și mai teribilă va fi pornirea lor de a-i salva. Se va cere o putere colosală pentru a rezista. După cum Isus și-a îndreptat fața hotărât spre a merge la Ierusalim, în ciuda presiunii la care era supus de către oamenii din jurul Său care aveau atâta nevoie de slujirea Sa mântuitoare, tot astfel copiii lui Dumnezeu vor sta cu hotărâre pe poziția lor când sunt ispitiți să intervină. Este un principiu bine cunoscut care spune că dacă nu întinzi mâna pentru a salva un om de la moarte ești judecat ca fiind criminal. Fiindcă ei stau deoparte și nu fac nimic pentru a opri măcelul, se poate spune, într-un anume sens, că ei înfăptuiesc în mod real distrugerea.

Unii se pot întreba de ce această lucrare necesită existența unei alte mișcări, mai ales dat fiind faptul că membrii ei nu aduc la îndeplinire nimic sau aproape nimic. Această mișcare este necesară pentru a identifica următoarea fază în dezvoltarea evenimentelor. În cadrul slujirii mișcării îngerului al patrulea fiecare om de pe pământ primește avertizarea finală. De îndată ce această lucrare ia sfârșit începe o alta, și anume descoperirea caracterului lui Dumnezeu până acolo încât Domnul va elibera cu succes pe cei nelegiuți de ideile lor eronate cu privire la El. Realizarea plină de reușită a acestei lucrări va fi obținută când cei răzvrățiți și pastorii lor mărturisesc că sunt greșiți. Apoi calea către următoarea fază este liberă, fază care începe cu masacrul acelor care au pierdut totul în lupta cea mare a vieții. Pentru a îngloba această fază este necesar un alt înger, chiar dacă cei care sunt simbolizați de el nu fac în realitate nimic decât să stea și să privească.

CAPITOLUL 23

Vinul mâniei lui Dumnezeu

Masacrul înspăimântător care are loc în timpul îngerului al șaselea este reprezentat simbolic prin călcarea în picioare a teascului mâniei lui Dumnezeu neamestecată cu milă.

„Toate judecățile care au venit peste oameni până la încheierea timpului de probă fuseseră amestecate cu milă. Sângele mijlocitor al lui Hristos îl ferise pe cel păcătos să primească măsura deplină pentru vinovăția lui; dar, în judecata finală, mânia este revărsată neamestecată cu milă.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 42.

Îngerul al șaselea va primi poruncă de la al șaptelea: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.‘ Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.“ *Apocalipsa* 14,18-20.

Acest pasaj este bogat în imagini și, ca atare, este plin de informații capitale. Secerătorul trebuie să strângă strugurii viei pământului. Aceștia trebuie să fie aruncați în teascul mâniei lui Dumnezeu. Când teascul este călcat în picioare în afara cetății ieșe sânge și nu vin. Atât de mare este fluxul sângelui, încât ajunge până la zăbalele cailor pe o distanță de o mie șase sute de stadii. Fiecare dintre acești factori trebuie studiați separat.

Strugurii sunt ciorchinii viei, iar vinul stors din ei în stare nefermentată este folosit în Scripturi ca o reprezentare a vieții ce curge din Dumnezeu înspre acei păcătoși vinovați care sunt gata să se pocăiască și să primească mântuirea lui Dumnezeu. Cea mai clară, cea mai puternică și cea mai binecunoscută descoperire a acestui adevăr a fost dată de către Hristos la ultima cină când, după ce a binecuvântat pâinea și vinul, a declarat că pâinea era trupul Său, iar vinul sângele Său.

„Apoi a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat zicând: ‚Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului cel nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.‘ „ *Matei* 26,27.28.

Hristos a venit pe acest pământ nu numai pentru a le oferi oamenilor iertarea, oricât de esențială ar fi aceasta, ci pentru a înlocui cu viața Sa veșnică viața pe care a pierdut-o omenirea când Adam a păcătuit în Eden. El a exprimat acest adevăr prețios în cuvintele: „... Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug“. *Ioan* 10,10.

„Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine nu are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața.“ *1Ioan* 5,11.12.

Scripturile spun că „...viața trupului este în sânge“. *Leviticul* 17,11. Acest lucru este adevărat în sens fizic, căci nici un om nu poate trăi dacă a pierdut o anumită cantitate din sângele lui. Prin sânge, oxigenul, care este esențial pentru susținerea vieții, este distribuit peste tot în întreg corpul, în vreme ce bioxidul de carbon dător de moarte și alte materii stricate sunt trimise spre diferitele organe de curățire pentru a fi eliminate din corp. O dată ce acest flux se oprește, moartea survine foarte repede.

Același principiu se aplică la susținerea vieții spirituale din suflet, chiar dacă aceasta nu are de-a face cu sângele. După cum un curent continuu de sânge cald, susținător de viață, trebuie să circule continuu prin corp pentru a preveni moartea fizică, tot astfel trebuie să existe un curent continuu de viață de la Hristos, care să curgă din El în cel credincios.

Din acest motiv Hristos, în timp ce se afla pe pământ, a petrecut zilnic foarte mult timp pentru a atrage spre Sine curentul vieții spirituale care curgea din Tatăl Său spre Sine însuși. El a făcut aceasta petrecând ore întregi în rugăciune noaptea târziu, sau dimineața foarte devreme.

„Nici o altă viață nu a fost așa împovărată cu muncă și răspundere ca viața lui Isus; și, cu toate acestea, cât de des se ruga El! Cât de constantă era comuniunea Lui cu Dumnezeu! Mereu și mereu în istoria vieții Sale pământești se găsesc rapoarte ca acestea: ‚A doua zi dimineața, pe când era întuneric de tot, Isus s-a sculat, a ieșit și s-a dus într-un loc pustiu. Și se ruga acolo‘. ‚Oamenii se strâneau cu grămada ca să-l asculte și să fie vindecați de bolile lor. Iar El se ducea în locuri pustii și se ruga.‘ ‚În zilele acelea, Isus s-a dus pe munte să se roage, și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.‘ *Marcu* 1,35; *Luca* 5,15.16; 6,12.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 38, par. 15.

Isus nu a „recitat rugăciunile Sale“, în cadrul acelor sesiuni. Acestea erau ocazii în cadrul cărora El se conecta literalmente la sursa atotputernică a vieții și a puterii care se afla în Tatăl Său. Curentul vieții spirituale care curgea apoi în și prin El, în sens spiritual, și care îi aducea și refacere fizică, este asemănat cu circulația sângelui prin trupul omenesc.

„În Hristos, strigătul omenirii ajungea la Părintele milei nemărginite. Ca om, făcea cereri stăruitoare la tronul lui Dumnezeu până când natura Sa omenească era încărcată cu un curent ceresc, care trebuia să lege natura omenească de cea divină. Prin continua comuniune, El primea viață de la Dumnezeu ca să poată împărtăși viață lumii. Experiența Lui trebuie să fie experiența noastră.“ *ibid.*, par. 17.

Este deosebit de important ca fiecare credincios în Isus să aibă această experiență. El trebuie să bea sângele Fiului lui Dumnezeu, care este simbolizat prin împărtășirea cu sucul de struguri nefermentat, proaspăt și dulce. A face acest lucru înseamnă a susține și a hrăni viața spirituală spre a crește energetică, în timp ce a-l neglija înseamnă moarte spirituală.

Dar sângele care iese din teasc în *Apocalipsa* 14,19.20, nu este simbolul vieții desăvârșite a lui Dumnezeu din Isus Hristos. Acesta este vinul mâniei lui Dumnezeu care aduce moarte, nu viață, tuturor celor ce beau din el. La acest lucru se face referire în prima parte a capitolului.

„Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.“ *Apocalipsa* 14,9.10.

Cu excepția sensului că el curățește pământul de păcat și de păcătoși și a faptului că-i oprește pe cei răi să adune o furtună înfiorătoare de pedepse, drept răsplată, în vinul mâniei lui Dumnezeu nu există binecuvântări, ci doar un blestem aducător de moarte, înspăimântător, care nu-și stăvilește puterea până când victimele lui nu sunt nimicite în totalitate. Distrugerea zugrăvită în *Apocalipsa* 14,20 este atât de mare, încât există un veritabil ocean de sânge care, pe o întindere de o mie șase sute de stadii, ajunge până la zăbalele cailor.

Astfel, există vinul care simbolizează viața nepătată a lui Hristos și care dă viață veșnică tuturor celor care îl primesc, și există vinul care simbolizează mânia lui Dumnezeu și distrugerea teribilă de care au parte aceia care sorb această băutură tare. S-ar

părea că aceste două vinuri sunt foarte diferite unul de altul, și în anumite privințe sunt. Cu toate acestea, ele au aceeași origine. Pe de o parte, în vinul lui Hristos au fost păstrate puritatea înăscută, naturală, și calitatea binecuvântării vieții, dar, pe de alta, în vinul mâinii lui Dumnezeu stricăciunea a preschimbat binecuvântarea într-un blestem.

Vinul este un simbol potrivit al procesului prin care păcatul și-a făcut apariția în univers. Orice păcat este o perversiune a ceea ce a fost bun, sănătos, curat și neprihănit când a ieșit din mâinile creatoare ale lui Dumnezeu, după cum vinul amestecător este fermentarea a ceea ce la origine a fost suc de struguri dulce și proaspăt. Niciodată nu ar fi existat vin fermentat dacă nici sucul dulce de struguri nu ar fi existat la-nceput. Tot astfel, păcatul n-ar fi existat niciodată dacă mai întâi nu ar fi existat neprihănire.

Câteva clipe de reflecție vor confirma repede adevărul acestui fapt. Dacă păcatul nu este o perversiune a neprihănirii, atunci el trebuie să fi fost creat separat, trebuie să fi fost adus la existență direct ca păcat. Or, a trage această concluzie înseamnă că, dacă noi aderăm în același timp la adevărul că există un singur Creator, adică Dumnezeu prin Isus Hristos și Duhul Sfânt, atunci trebuie să credem și să învățăm că păcatul este lucrarea directă a lui Dumnezeu; că El a adus păcatul ca păcat la existență. Această poziție, deci, poate conduce doar la convingerea că Dumnezeu se face vinovat de toată suferința, distrugerea și moartea care au chinuit permanent nefericitul neam omenesc.

Dar nici un adevărat copil al lui Dumnezeu nu va accepta vreo dată ideea că Dumnezeu este Creatorul răului, chiar dacă Satana susține aceasta cu remarcabilă vehemență și hotărâre. Cu toate acestea, dacă cineva tăgăduiește în mod corect faptul că Dumnezeu a creat păcatul, în timp ce leapădă adevărul că păcatul este perversiunea neprihănirii, atunci el trebuie să tragă concluzia că mai există un alt creator care s-a dedicat producerii păcatului.

Afirmăm din nou că nici un adevărat creștin nu poate să menționeze asemenea poziție din simplul motiv că, în Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, a existat un singur scop creator, acela de a crea binele în care nu exista răul. Vorbind despre Hristos, căruia Tatăl i-a încredințat lucrarea reală a creațiunii, Scriptura spune:

„El este chipul Dumnezeului cel nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute; fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.“ *Coloseni* 1,15.16.

Nici un producător de vinuri nu poate face vin îmbătător dacă nu are mai întâi mustul dulce și pur al strugurilor, pe care Dumnezeu l-a dat omului ca o binecuvântare. Dar odată ce sucul bun al strugurilor a fost transformat în alcool fermentat, băutura aceasta rea nu mai poate fi transformată înapoi, la ce a fost. Singura soluție este să fie aruncat și să se obțină suc proaspăt, din struguri nealterați. În același fel, orice păcat este o pervertire sau descompunere a neprihăririi. Singura soluție este să lepezi răul și să-l înlocuiești cu binele.

„Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.“ *Ioan* 1,3.

De aceea, pe cât este de cert că există un singur Creator care a adus la existență doar binele, pe atât de sigur este că păcatul, care se află în această lume, trebuie să fie o pervertire a neprihănirii, tot așa după cum vinul amețitor este pervertirea sucului curat de struguri. Aceasta înseamnă că oriunde se găsește neprihănire există și un potențial pentru apariția răului, tot așa după cum existența sucului bun și dulce de struguri este o garanție că poate fi transformat în vin fermentat.

În timp ce sucul de struguri nefermentat poate fi schimbat într-o otravă mortală care atâță, tulbură și distruge întreaga ființă umană, nu tot așa se întâmplă cu otrava care nu mai poate să devină must. Vinul fermentat nu poate fi readus la starea sa pură, inițială. În același fel, când marile puteri ale neprihănirii sunt pervertite în fărădelege și păcat, ele nu mai pot fi readuse la starea lor inițială. Singura posibilitate rămasă este eradicarea răului și înlocuirea lui cu binele.

Acest vin, care a fost pervertit de la starea lui curată, dulce și susținătoare de viață, iese din teascul mâniei lui Dumnezeu și este denumit „...vinul mâniei lui Dumnezeu...” *Apocalipsa* 14,10. Aceasta creează în unele minți imaginea unui Dumnezeu înfuriat care își varsă furia Sa răzbunătoare asupra capetelor neocrotite ale acelor care l-au supărat. Nici nu poate exista o concepție mai greșită ca aceasta, departe de adevăr, deși se susține că ceea ce distruge pe cei răi este mânia lui Dumnezeu.

Una dintre caracteristicile remarcabile ale lui Dumnezeu este consecvența Sa neschimbătoare. El spune în mod realist despre Sine „... Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-ați fost nimiciți“. *Maleahi* 3,6. „Isus Hristos este același ieri, și azi, și în veci!“ *Evrei* 13,8. „Orice ni se dă bun, și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare.“ *Iacov* 1,17.

Acest lucru însă nu este adevărat despre oameni sau demoni. Aceștia trec prin stări sufletești variate ca răspuns la presiunea exercitată asupra lor și a nevoilor cu care se confruntă. Faptul că sunt fericiți și veseli câteodată nu este o garanție că această stare este permanentă. Dacă ei simt că pot câștiga ceva prin faptul că sunt politicoși și prietenoși, atunci acesta este felul în care se vor manifesta, dar dacă sunt nemulțumiți, atunci mânia lor se revarșă sub formă de furie distructivă asupra celui care i-a jignit.

Această schimbare sau nestatornicie nu se găsește în Dumnezeu. Nu există nici o împrejurare care poate să-l schimbe în vreun

fel oarecare pe Dumnezeu. Iubirea Lui, atingând infinitul, nu cunoaște limite; nu există nici un moment când să înceteze sau să se schimbe. Nici chiar diavolul, care a provocat mari pagube împărăției lui Dumnezeu, mai mari decât oricare altă ființă creată vreodată, nu a putut afecta câtuși de puțin acea iubire. Cu toate că pentru unii este dificil de înțeles acest adevăr, totuși faptul este că Dumnezeu îl iubește pe Satana astăzi tot la fel de mult ca și atunci când el era heruvimul acoperitor și strălucitor în sanctuarul ceresc. Nu trebuie să confundăm iubirea lui Dumnezeu pentru diavol cu părtășia cu el. Datorită atitudinii și spiritului lui Satana este imposibil pentru Dumnezeu să aibă în vreun fel oarecare o relație de părtășie cu vrăjmașul, dar acest fapt nu diminuează și nu schimbă nici în cea mai mică măsură iubirea lui Dumnezeu pentru Satana.

Aceasta este o stare de lucruri dureroasă pentru Părintele veșnicilor, pentru că nu există nimic mai teribil decât să iubești într-o măsură nemărginită pe propriii copii creați, fără însă a putea să ai în vreun fel părtășie cu ei; totuși chiar aceasta este experiența pe care o are Dumnezeu cu Satana și cu fiecare păcătos în viață. Pe de altă parte, nu există nimic mai minunat decât să fi plin de iubire profundă pentru o persoană și, în același timp, să fi unit într-o comuniune strânsă, plină de armonie.

Adevărul este că Dumnezeu nu se schimbă niciodată. De aceea, El nu trece niciodată de la o stare de răbdare plină de iubire la una de furie mâniaoasă, pentru că aceasta ar fi o imposibilitate. Atunci, de ce vorbesc Scripturile despre mânia lui Dumnezeu, dacă Dumnezeu nu se schimbă niciodată și nu trăiește starea de mânie?

Pentru a găsi răspunsul trebuie să privim doar la manifestările mâniei lui Dumnezeu așa cum sunt consemnate în Scripturi. Nu există nici un exemplu mai frumos ca cel pe care-l găsim în *Matei 22,7*.

„Când a auzit, împăratul s-a mâniat; a trimis oștile sale, i-a nimicit pe ucigașii aceia, și le-a ars cetatea.“

În această parabolă împăratul este Dumnezeu, oștile au fost romanii, ucigașii au fost evreii, iar cetatea a fost Ierusalimul.

După toate aparențele acest verset îl descrie pe Dumnezeu într-o stare de furie personală, verset care chiar așa este interpretat de către cercetătorul de rând al Bibliei. Pare că Dumnezeu, motivat de mânia care fierbea în El, i-a împuternicit personal pe romani să vină asupra Ierusalimului ca să-l distrugă și să-i omoare sau să înrobească pe locuitorii lui.

Dar nu aceasta este interpretarea pe care o dă Spiritul Profetic acestor cuvinte, unde se arată că suferințele teribile aduse asupra evreilor nu erau expresia mâniei personale a lui Dumnezeu, ci

lucrarea oamenilor care, din cauză că au ieșit de sub ocrotirea lui Dumnezeu, au devenit agenții furioși ai distrugerii. În acei oameni se găsea furia, și nu în Dumnezeu care le-a dat puterile cărora ei le-au dat frâu liber în distrugerea cetății și a locuitorilor ei. În timp ce oamenii înfuriați se distrugneau unii pe alții, inima lui Dumnezeu era plină de o durere inexprimabilă pe care doar un Tată veșnic, a cărui întreagă ființă este încărcată cu iubire infinită, o poate cunoaște. La acea vreme nu a existat nici un fel de mânie în Dumnezeu. Ea era prezentă doar în oamenii care îl respinseseră pe El și harul Lui salvator.

„Iudeii își făuriseră singuri lanțurile; ei își umpluseră singuri paharul răzbunării. În distrugerea totală care a căzut peste ei ca națiune și în toate vaiurile care i-au urmărit în împrăștierea lor, ei n-au făcut decât să recolteze un seceriș pe care chiar propriile lor mâini îl semănaseră. Profetul spune: ‚Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea‘, ‚ai căzut prin nelegiuirea ta‘. *Osea* 13,9; 14,1. Suferințele lor sunt reprezentate adesea ca o pedeapsă care a venit asupra lor ca urmare a hotărârii directe a lui Dumnezeu.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 1, par. 7 de la sfârșit.

Această ultimă declarație este o simplă recunoaștere a unui fapt care lasă fără răspuns întrebarea dacă această interpretare a comportamentul lui Dumnezeu este adevărată sau falsă. Dar acest lucru este lămurit chiar în propoziția care urmează și care dovedește că aceasta este calea lui Satana — de a învinovăți pe Dumnezeu pentru lucrarea sa nelegiuită. Nu Dumnezeu a fost Acela care a ales și a administrat pedeapsa care a căzut peste iudei. Aceasta a fost desfășurarea firească a căii lor rele.

„În felul acesta, marele amăgitor caută să-și ascundă propria lucrare. Printr-o lepădare încăpățânată a iubirii și milei divine, evreii au făcut ca ocrotirea lui Dumnezeu să le fie retrasă, iar lui Satana i s-a îngăduit să-i conducă după voința lui. Cruzimile oribile care au avut loc la distrugerea Ierusalimului sunt o demonstrare a puterii răzbunătoare a Satanei asupra acelor care se supun stăpânirii lui...”

Dumnezeu nu stă înaintea păcătosului ca un executor al sentinței date împotriva nelegiuirii; dar lasă pe respingătorii milei Sale ca să culegă ceea ce au semănat.“ *ibid.*, par. 5, 6 de la sfârșit.

Atunci, în ce sens pot adevărate Scripturile că Dumnezeu a fost furios, când de fapt nu a fost caracterizat de asemenea simțăminte?

În vreme ce respingem învățăturile panteiste care declară că Dumnezeu se găsește în mod literal și personal în fiecare particulă a creațiunii, trebuie să recunoaștem că această contrafacere nu

se află departe de adevăr. Când Dumnezeu „...zice, și se face“, când „poruncește, ia ființă“, *Psalmul* 33,9; totul a fost făcut prin energia creatoare care a ieșit din El. Când El a început să zidească un univers plin de galaxii populate, nu a avut la îndemână materialele din care să-l construiască. Unica Lui sursă de energie se afla în El însuși și, când a revărsat-o șuvoi în lucrarea Sa creatoare, El a transformat-o în întregime în materie. Este deci adevărat în mod literal că „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată ostirea lor prin suflarea gurii Lui“. *Psalmul* 33,6. Din acest motiv, El este Sursa a toate. Nu există nimic care să nu fi venit din El, ceea ce înseamnă că, în adevăratul sens al cuvântului, tot ce există este o parte din El.

Panteismul însă duce acest adevăr prea departe, dincolo de limitele lui. Deoarece tot ceea ce există își găsește izvorul și a ieșit din Dumnezeu, panteiștii văd persoana reală a lui Dumnezeu ca fiind prezentă literalmente în toate lucrurile; dar trebuie făcută o distincție între Persoana lui Dumnezeu și lucrările create care au ieșit din El când „El a zis și s-a făcut“, când „a poruncit, și au luat ființă“. *Psalmul* 33,9.

Adevăratul copil al lui Dumnezeu recunoaște că, din moment ce Dumnezeu este singura Sursă din care putea ieși tot ce se vede, atunci toate lucrurile create care cândva se aflau în El sunt încă o parte din El. Această prezență a lui Dumnezeu în lucrările Sale create nu este Creatorul în persoană, ci ceea ce a ieșit din Persoana Sa și care, prin păcat, poate fi despărțit de Ființa Sa. Chiar și atunci când tot ceea ce a ieșit din El este despărțit de Persoana Sa, și a devenit pervertit prin păcat ajungând în stare păcătoasă, el este încă din Dumnezeu și este încă o parte din El.

Acum, în vreme ce Dumnezeu ca Persoană nu se schimbă niciodată, ceea ce își găsește izvorul și a ieșit din El se poate schimba cu certitudine. Oamenii și natura, care sub ocrotirea lui Dumnezeu rămân plini de pace și înfăptuiesc doar binele, devin în mod cert agenți înfuriați ai distrugerii când ies de sub controlul Lui personal. Acest fapt descoperă un defect serios în învățăturile panteiste. Dacă Dumnezeu ca Persoană s-ar afla în realitate și în mod literal în fiecare element creat, atunci ar fi imposibil să aibă loc vreuna dintre manifestările destructive ale naturii. Adierile blânde și înviorătoare nu s-ar putea transforma în uragane devastatoare, norii nu s-ar putea aduna în furtuni sălbatice, mărilor nu ar putea deveni furioase, și nici chiar oamenii nu ar deveni ucigași sălbatici ai semenilor lor. Dumnezeu ca Persoană nu se poate schimba. De aceea, dacă fiecare element al naturii este literalmente Dumnezeu

ca Persoană, așa după cum învață panteiștii, atunci n-ar putea avea loc în oameni și în natură nici una dintre marile schimbări în rău. Dar pentru că aceste schimbări există se arată că panteismul este fundamental greșit.

Atunci când oamenii nesfințiți și elementele necontrolate ale naturii se dezlănțuie nebunește și provoacă distrugeri de-a lungul și de-a latul pământului, se zice că pământul suferă din cauza mâniei lui Dumnezeu. O dată ce caracterul lui Dumnezeu este înțeles și este văzută diferența dintre Dumnezeu ca Persoană și puterile create în oameni și în natură, care au ieșit din Creatorul, nu mai există nici un fel de dificultate să înțelegem felul cum oamenii înfuriați și elementele naturii furioase sunt denumite în mod corect mânia lui Dumnezeu. În primul rând, toate aceste puteri sunt prezența lui Dumnezeu în natură și, în al doilea rând, ele se află în mod cert într-o stare de mânie, dar numai din cauză că sunt despărțite de Dumnezeu și nu se mai află sub controlul Lui. În același timp, Dumnezeul neschimbător, ca Persoană, rămâne în mod perfect în starea Lui liniștită, chiar dacă este plin de o tristețe inexprimabilă când vede chinurile inutile ale copiilor Săi prea iubiți, dar răzvrățiți.

În *Apocalipsa* 14,19.20, strugurii viei pământului sunt aruncați în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu, unde sunt călcați în picioare până când sângele se ridică până la zăbalele cailor. Acesta este un tablou potrivit al oamenilor și al naturii care se găsesc totalmente în afara controlului lui Dumnezeu, încât toate forțele care la origini au fost create în ei pentru binecuvântarea și progresul lor de către un Dumnezeu iubitor, s-au transformat într-un popot furios de distrugere teribilă.

Acesta va fi timpul descris în *Tragedia veacurilor*, cap. 1, par. 4 de la sfârșit.

„Profeția Mântuitorului cu privire la căderea judecăților peste Ierusalim trebuie să aibă o altă împlinire, față de care aceea distrugere teribilă era doar o umbră slabă. În soarta cetății alese putem vedea soarta unei lumi care a lepădat mila lui Dumnezeu și a călcat în picioare legea Sa. Întunecate sunt rapoartele mizeriei omenеști, la care pământul a fost martor în decursul lungilor lui veacuri de crimă. Inima slăbește și mintea se pierde privind toate acestea. Teribile au fost rezultatele lepădării autorității Cerului. Însă o scenă și mai întunecată este prezentată în descoperirile care privesc viitorul. Rapoartele trecutului — procesiunea cea lungă a conflictelor, a agitațiilor și a războalelor, învâlmășeala luptei și haina de război tăvălită în sânge’ (*Isaia* 9,5) — ce sunt toate acestea în

contrast cu grozăviile zilei aceleia când Duhul lui Dumnezeu va fi retras cu totul de la cei nelegiuți și nu va mai ține în frâu răbufnirea patimilor omenești și mânia satanică! Lumea va vedea atunci, ca niciodată mai înainte, rezultatele conducerii Satanei.“

Teascul va fi cu siguranță călcat în picioare în afara cetății și sângele va curge până când nu va mai rămâne în viață nici un om nelegiuit. Mulți vor muri de mâna altora când în furia lor neînfrănată se atacă unul pe altul. Alții vor fi pulverizați de teribila furtună cu grindină, vor fi omorâți de marele cutremur de pământ care zguduie chiar temeliile pământului, vor fi înecați de fluxul gigantic și irezistibil al mării care completează lucrarea distrugerii. Extrem de puțini supraviețuitori, care vor rămâne, vor fugi în peșteri ca să se ascundă de fața Împăratului care vine, și vor muri îngropați atunci când munții se năruie peste ei, după cum s-au și rugat de fapt.

Aceasta va fi cea mai teribilă experiență care va fi trăită vreodată de omenire. Grozăvia ei absolută nu-și va găsi egal niciodată. Din nefericire, aceia care citesc aceste scrieri inspirate astăzi, când răul este ținut în frâu prin slujirea Duhului lui Dumnezeu, nu au nici cea mai mică idee cu privire la chinul și groaza totală care vor veni peste ei în ziua aceea dacă se vor găsi de partea cea rea a marilor lupte. Atunci, deși prea târziu, ei vor dori cu sârguință să caute mântuirea Domnului ca să poată sta sub ocrotirea Lui când nu mai există nici un alt element de siguranță.

CAPITOLUL 24

Via pământului

Vinul care iese din „...strugurii viei pământului...” este călcat în picioare în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. *Apocalipsa* 14,18. Atunci sângele va curge în forma unui şuvoi ce va ajunge până la zăbalele cailor. Punctul cel mai important subliniat aici este că din via pământului iese această recoltă a distrugerii şi a pustiirii. Necesitatea de a identifica în mod special via despre care este vorba, arată că mai trebuie să existe cel puţin o altă vie în afara acesteia.

Şi chiar aşa este. Ea este viţa-de-vie care-l simbolizează pe Hristos şi despre care i-a învăţat pe ucenicii Săi la Sfânta Cină, înainte de Ghetsemani, când a spus:

„Eu sunt adevărata viţă, şi Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiţă care este în Mine şi n-aduce roadă, El o taie; şi pe orice mlădiţă care aduce roadă, o curăţeşte ca să aducă şi mai multă roadă. Acum, voi sunteţi curaţi din pricina cuvântului pe care vi l-am spus. Rămâneţi în Mine, şi Eu voi rămâne în voi. După cum mlădiţa nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi nu puteţi aduce roadă dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt Viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărţiţi de Mine, nu puteţi face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădiţa neroditoare, şi se usucă; apoi mlădiţele uscate sunt strânse, aruncate în foc, şi ard. Dacă rămâneţi în Mine, şi dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea şi vi se va da. Dacă aduceţi multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; şi voi veţi fi astfel ucenicii Mei.” *Ioan* 15,1-8.

Aceasta este adevărata viţă-de-vie care nu este de pe pământ, ci este una care a coborât din cer.

„Părintele ceresc sădise această Viţă de soi bun pe dealurile Palestinei, şi El însuşi fusese vierul. Mulţi erau atraşi de frumuseţea

acestei Vițe și recunoscuseră obârșia ei cerească. “*Hristos Lumina Lumii*, cap. 73, par 46.

Avem mare nevoie de o apreciere mai clară și mai puternică în ce privește deosebirea dintre via pământului și adevărata Viță, care s-a coborât din cer. Adevărata Viță reprezintă calea vieții prin care omul este legat în mod real de Sursa vieții, Isus Hristos. Deoarece mlădița nu poate trăi despărțită de viță, tot așa nici oamenii nu pot supraviețui și nu pot funcționa veșnic dacă nu se află într-o legătură strânsă și vie cu Hristos, Dătătorul vieții. Fără această legătură, chiar dacă o persoană se poate simți satisfăcută cu faptul că este vie și că-i merge bine, totuși trăiește într-un timp de probă. Când acest timp ia sfârșit, și se constată că a refuzat să stabilească o legătură vie cu Vița, el va pieri pentru vecie. Astfel, legătura cu Hristos, Vița cea vie, este calea vieții veșnice; dar a fi o parte din via pământului înseamnă despărțire de El și asigurarea morții veșnice.

Din nefericire, deosebirile reale între aceste două alternative nu vor putea fi văzute decât la sfârșitul timpului, când atât binele, cât și răul, își vor fi dezvoltat pe deplin desfășurarea principiilor lor. Atunci, când este pentru totdeauna prea târziu ca să se mai asigure de o legătură cu Vița cea vie, cei răi vor vedea că unirea cu via pământului i-a despărțit de orice speranță de a trăi veșnic. Abia atunci va avea loc o dezamăgire și o mânie pe care condeiul n-o poate descrie. Distruși din punct de vedere afectiv datorită intensității chinului sufletesc și a unei păreri de rău pe care nu o pot experimenta și cunoaște la acea vreme, ei vor dori să fi ales să facă o alegere corectă cât încă mai era timp pentru acest lucru.

Dacă era cu putință, ar fi fost cu mult mai bine dacă procedura ar fi fost inversă, astfel ca oamenii să poată experimenta mai întâi consecințele păcatelor lor înainte de a le fi comis, pe de o parte, iar pe de alta, să guste fericirea cerului înainte de a alege să trăiască în neprihănire. Aceasta, desigur, este o imposibilitate, afară numai dacă ei învață de pe urma consecințelor pe care alții le-au suferit pentru păcatele lor. Nu există o sursă mai bună ca Sfintele Scripturi pentru a învăța aceste lucruri. Păcatele comise de oameni buni sau răi și suferințele ulterioare de care au avut parte îndeosebi cei nepocăiți, sunt zugrăvite în mod atât de plastic, încât, dacă sunt corect înțelese, ele vor șoca mintea cu privire la adevărata înțelegere a ceea ce este păcatul, precum și plata acestuia. O citire pur întâmplătoare a Cuvântului lui Dumnezeu nu va fi suficientă pentru a descoperi aceste adevăruri teribile și trezitoare, însă un studiu profund, îndelungat și intens sub îndrumarea și inspirația Duhului Sfânt va pune la dispoziția minții îngrozite suficientă înțelegere a

caracterului grozav al pedepsei produse de păcat, pentru ca să conducă pe cercetătorul adânc îngrijorat să urască și să evite nelegiuirea, în timp ce, fermecat de frumusețea și puterea neprihănirii lui Hristos să poată căuta o legătură permanentă cu adevărata Viță.

Pentru a face lucrurile și mai dificile vrăjmașul sufletelor lucrează în mod deliberat pentru a face calea morții să pară a fi calea vieții, în timp ce calea lui Dumnezeu o face să pară ca oferind doar pierdere, rușine, respingere și, la urmă de tot, moarte. În felul acesta milioane de oameni sunt convinși să adopte păcatul în locul neprihănirii și moartea în locul vieții.

Nu există scuză pentru a face aceasta deoarece Cel atotputernic ne-a pus la dispoziție ample dovezi pentru a face alegerea cea corectă. În primul rând, Domnul s-a dovedit a fi un Dumnezeu al adevărului care poate prezice cu exactitate care vor fi urmările viitoare ale păcatului. De aceea, când El descrie scenele finale în care oamenii vor urla datorită suferinței grozave a minții din pricina a ceea ce deja au pierdut, El are tot dreptul să fie crezut. Asupra acestora care astăzi studiază și iau seama la avertizările date va apăsa o teamă ca de moarte în a lua o decizie incorectă, motiv pentru care își vor propune cu multă seriozitate să ia o decizie corectă.

Unul dintre multele asemenea tablouri inspirate de Dumnezeu care prezice natura înspăimântătoare a rezultatului final al răutății omenești este aruncarea strugurilor viei pământului în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Călcarea în picioare a acelor struguri reprezintă calea lui Dumnezeu de a descrie rezultatul deplin și final al păcatului care s-a dezvoltat încă de la data când a fost stabilit pe acest pământ. Acest lucru arată că toți aceia care sunt uniți cu via pământului vor fi implicați într-o distrugere de vieți omenești fără egal în tot decursul istoriei omenești.

Să nu uităm totuși că moartea în sine a celor răi nu este faza cea mai rea a pedepsirii lor. Moartea le va pune la dispoziție o eliberare de suferințele lor groaznice și, de aceea, o vor întâmpina în realitate cu bucurie. Ceea ce ei vor fi siliți să îndure chiar înainte de distrugerea lor constituie cea mai oribilă și mai teribilă suferință care a fost cunoscută vreodată de către muritori, un chin cumplit al minții, cu mult mai îngrozitor decât durerea fizică pe care ei o vor îndura de asemenea, dar la care abia dacă vor lua seama. Atunci, după cum mintea împăratului David a fost trezită să înțeleagă vinovăția îngrozitoare care apăsa asupra lui din pricina păcatului cu Batșeba și a omorării soțului ei, tot astfel descoperirea urmărilor alegerii lor păcătoase îi va arunca pe cei răi în suferințele cumplite ale unei conștiințe vinovate.

Doar cei care au suferit vinovăția mistuitoare a sufletului din pricina păcatelor pe care le-au înfăptuit pot avea idee acum despre cum va fi acea experiență de atunci. Dar indiferent cât de viu a experimentat cineva o asemenea povară distrugătoare de vinovăție, nicio dată nu poate cunoaște dinainte măsura deplină a greutății zdrobitoare a condamnării ce va mistui puterile vieții acelor care atunci stau fără sângele ispășirii care să-i protejeze de furia nestăvilită a propriei lor nelegiui. Ei vor bea vinul mâniei lui Dumnezeu, călcat în picioare din via pământului, neamestecat deloc cu milă.

Nu e de mirare că „în ziua aceea, cântecele Templului se vor preface în gemete...” *Amos* 8,3. „...toate semințiile pământului se vor boci...; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” *Matei* 24,30.51.

Oamenii scrâșnesc din dinți doar atunci când trăiesc cea mai puternică dezamăgire, înșelare a așteptărilor și mânie. Ea este expresia apogeului torturii mintale. Aceasta va fi soarta teribilă a celor răi din care nu vor găsi nici o altă eliberare decât dispariția prin moarte veșnică.

Dar, în timp ce cei neprihăniți vor experimenta foamea, amânarea și durerea cumplită a timpului strâmtorării lui Iacov, totuși nu vor suferi în felul celor răi. Asigurarea aceasta este dată în faptul că teascul mâniei lui Dumnezeu va fi călcat în picioare „...afară din cetate...” *Apocalipsa* 14,20.

Pentru a înțelege expresia „afară din cetate” este necesar să stabilim ce este cetatea. În *Apocalipsa* sunt două cetăți care ies în evidență. Una este Babilonul, cealaltă este Ierusalimul. Prima este mereu și mereu amintită ca fiind centrul apostaziei și al nelegiuirii, baza operațiunilor răsculate împotriva împărăției lui Dumnezeu, închisoarea oricărui duh necurat și nelegiuit și subiectul ultimelor șapte plăgi.

Ea nu este o cetate literală localizată într-un punct geografic fix de-a curmezișul râului cel mare Eufrat. Cetatea aceea a fost distrusă definitiv în acea noapte faimoasă când Belșatar a băut vinul Babilonului din vasele sacre ale templului. Dar, în timp ce cetatea vizibilă a fost prefăcută în ruine veșnice, sistemul religios care înflorise datorită puterii fizice și militare a Babilonului a continuat să trăiască mai departe și va ieși la iveală în zilele din urmă ca cea mai importantă forță religioasă ce stă împotriva lui Dumnezeu și a adevărului. De fapt, ea nu numai că va conduce toate bisericile și neamurile în răzvrătirea lor finală împotriva Celui Preasfânt, ci îi va înghiți atât de complet, încât vor deveni parte din ea și o vor lăsa să fie singura putere religioasă în opoziție cu Dumnezeu și cu adevărul Său.

Cetatea, Babilonul, este sistemul apostaziat mondial al bisericii-lor prin care Satana își va exercita ultimele sale eforturi disperate pentru a-și stabili supremația asupra lui Hristos și a preaiubitului Său popor. Ea conține multe semne de identificare, dintre care cel de frunte este hotărârea de a înălța creatura deasupra Creatorului, de a căuta să zidească împărăția lui Dumnezeu pe calea omului.

Strugurii viei pământului nu sunt călcați în picioare în teascul mâniei neamestecate a lui Dumnezeu în afara perimetrului acestei cetăți. Dimpotrivă, va fi chiar opusul, pentru că suferințele incredibile zugrăvite prin călcarea în picioare a teascului vor fi experimentate întru totul înăuntrul acestei cetăți.

De aceea, acest lucru poate însemna că teascul va fi călcat în picioare în afara celeilalte cetăți din *Apocalipsa*. Cealaltă cetate este Ierusalimul; de altfel numit și Sionul. Avem nevoie de mare grijă când identificăm această cetate, deoarece sunt două cetăți: cetatea literală, pământească, localizată geografic în Palestina și corpul poporului spiritual care alcătuiește adevărata biserică a lui Dumnezeu pe pământ. Această distincție este clar făcută de către Pavel:

„Căci Agar este muntele Sinai din Arabia — și corespunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod, și el este mama noastră.“ *Galateni* 4,25,26.

Al doilea Ierusalim este cetatea în afara căreia va fi călcat în picioare teascul. O interpretare consecventă arată că acest Ierusalim, și nu cel pământesc, este cetatea. În cazul Babilonului, alegerea este limitată la aplicația spirituală a profeției, deoarece cetatea localizată geografic a fost distrusă cu multă vreme în urmă, pentru ca niciodată să nu mai fie rezidită. De aceea, singurul Babilon din Noul Testament este marele sistem apostaziat al bisericilor, prin care diavolul caută să stăpânească pământul și pe toți locuitorii lui.

Dacă singura interpretare posibilă pentru marea cetate a Babilonului, așa cum se face referire la ea în *Apocalipsa*, este o interpretare spirituală, atunci aceeași interpretare rămâne valabilă și pentru cealaltă cetate, Ierusalimul. Lucrurile nu pot sta altfel deoarece în zilele din urmă Ierusalimul literal este plin de spiritul și de faptele Babilonului, care este mama desfrânatelor.

Replica firească a cetății mistice a urăciunilor este biserica adevărată a lui Dumnezeu care, în zilele celui de-al șaselea înger, va fi atât de încercată și de curățită, încât nu va mai fi în ea nici o pată sau mânjitură.

Aceasta este cetatea în afara căreia va fi călcat în picioare teascul până când sângele ajunge la zăbalele cailor. Declarația că teascul va

fi călcat în picioare în afara cetății este făgăduința foarte prețioasă a lui Dumnezeu că plăgile și suferințele înspăimântătoare care vor distruge pe cei nelegiuiți nu se vor atinge de poporul lui Dumnezeu. În mijlocul lor nu se va coborî acest întuneric și nu va fi trăită această suferință, ci numai în afara lor ca adevărata cetate, biserica cea vie, grupa celor plini de neprihănire.

Atunci se vor împlini extraordinarele făgăduințe scrise în *Psalmul* 91, psalm scris în mod special pentru timpul strâmtorării. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!“ Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiiurile ei. El te va acoperi cu penele Lui, și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și păvăză este credincioșia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bânuie ziua în amiaza mare. O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost!“ și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. Vei pași peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. „Fiindcă mă iubește — zice Domnul — de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când mă va chema, îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viață lungă, și-i voi arăta mântuirea Mea.“ *Psalmul* 91,1-16.

Făgăduințele scrise în acest psalm confirmă adevărul că teascuțul va fi „... călcat în picioare afară din cetate...“ Observați unele expresii care fac evident acest adevăr:

„O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi... nici o urgie nu se va apropia de cortul tău.“

Nici una din aceste grozăvii nu se va apropia de cei neprihăniți care sunt biserica lui Dumnezeu, cetatea sfântă, Ierusalimul de sus care e slobod, mama noastră. Furtuna va vîi peste tot în jurul lor, cei nelegiuiți vor pieri de o parte și de alta, grozăviile morții și ale întunericului se vor năpusti de-a lungul și de-a latul pământului, dar de copiii lui Dumnezeu nu se vor atinge. Doar vor privi cu ochii și vor vedea soarta celor răi.

Aceasta nu înseamnă că va fi un timp ușor pentru ei. Ei nu vor aduna nici bucurie și nici satisfacție din suferințele teribile prin care vor trece vrăjmașii lor. Mai degrabă vor privi cu durere și simpatie de nespus soarta acelor care ar fi putut să se bucure de viața veșnică împreună cu ei. Dacă ar fi ceva pe care l-ar putea face pentru a evita dezastrele și distrugerea, ei l-ar face, cu condiția de a căpăta permisiunea din partea lui Dumnezeu spre a interveni. Dar acest lucru nu se va întâmpla pentru că, la acea vreme, îngerul milei se va fi retras pentru totdeauna.

În același timp, forțele distrugerii par să-i amenințe cu moartea pe cei neprihăniți. Întregul pământ va fi rupt în bucăți de către acel mare și ultim cutremur, grindina va spulbera clădirile, pădurile, oamenii, animalele și tot ce se mai află pe fața pământului, în timp ce valul cel mai înspăimântător dintre toate valurile de flux ale mării se aruncă asupra insulelor și va înghiți totul în calea lui. Celor neprihăniți le va fi imposibil să stea în mijlocul tuturor acestor dezastre și să nu se simtă amenințați. Atunci este timpul când credința vie trebuie să se bizuie pe asigurarea că teascul va fi călcat în picioare într-un tot în afara cetății și că nici o plagă nu se va apropia de locuința lor.

Adevărul cu privire la acest timp teribil pentru cei neprihăniți este descoperit în următoarele cuvinte: „Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge până la zăbalele cailor pe o întindere de o mie șase sute de stadii.” *Apocalipsa* 14,20.

Este un tablou terifiant al morții care amenință. Când caii sunt afundați într-o mare de sânge care le ajunge până la zăbale nu mai este loc deloc pentru supraviețuire. Dacă sângele va crește până la nările lor, le va opri respirația și va urma moartea fulgerătoare.

Caii nu sunt zugrăviți ca aflându-se doar în sânge, ci sunt arătați străbătând o mie șase sute de stadii. Aceste stadii sunt echivalentul a două sute de mile sau trei sute douăzeci de kilometri. Ce luptă va fi pentru acei cai să înainteze prin sângele gros cu capul foarte aproape de suprafața sângelui, neștiind vreodată dacă picioarele lor se vor afunda în gropi care să le acopere capul, rămânând astfel fără aer și fără viață. A întreprinde o asemenea călătorie printr-o apă mocirloasă ar fi foarte rău, dar a trebui să o faci printr-o mare de sânge va fi cât se poate de groaznic și detestabil. Oricine are tăria să-și imagineze această scenă și situație se va da cu oroare înapoi de la o asemenea perspectivă. Și totuși, chiar acesta este un tablou simbolic, foarte plastic, al luptelor și suferințelor cumplite prin care vor fi forțați să treacă sfinții lui Dumnezeu în stadiile finale ale timpului strâmtorării lui Iacov.

Avem nevoie de o înțelegere corectă a simbolurilor folosite în acest verset mai înainte de a le putea interpreta în mod corect. Principalele simboluri sunt caii și sângele. Pentru a oferi explicația corespunzătoare trebuie să folosim Biblia ca propriul ei interpret.

Aceasta nu este singura referire la cai în *Apocalipsa*, în legătură cu lucrarea sacră a lui Dumnezeu. În primul rând, sunt patru cai care apar în *Apocalipsa* 6,1-8 și apoi cei pe care-i găsim în capitolele 9,7 și 19,11-21.

Cei patru cai din *Apocalipsa* 6 sunt: alb, roșu, negru și gălbui. Acești cai și culorile lor sunt simbolurile declinului purității și puterii poporului lui Dumnezeu în lupta cu puterile întunericului, și tabloul apostaziei progresive și a creșterii ineficienței bisericii între zilele apostolilor și Evul Mediu. Primul cal, cu albul cel mai pur, descoperă frumusețea iubirii și a neprihănirii care a umplut biserica în timpul zilelor de început ale istoriei ei. Dar, din nefericire, aceasta nu a durat mult. Albul curat a fost schimbat în roșu, simbolul păcatului, după cum stă scris: „...De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna”. *Isaia* 1,18. Apoi roșul se schimbă în negru, întunericul care a rezultat ca urmare a prezenței păcatului. În cele din urmă, un cal gălbui umple tabloul, un simbol potrivit al palorii morții, reprezentând condiția primejdioasă a bisericii ca rezultat al dezvoltării păcatului.

Nu e locul potrivit aici pentru a intra într-un studiu detaliat al acestor patru cai și ai călăreților lor. Tot ceea ce este necesar să se arate e că acești cai sunt de fapt simbolurile stării spirituale a bisericii din timpul la care se referă profetia. Caii sunt un simbol potrivit pentru biserica militantă sau luptătoare, care se află în război cu vrăjmașii Domnului. În timpurile biblice, cavaleria era cel mai rapid și mai puternic mijloc de atac folosit de un general pe câmpul de luptă.

Caii din *Apocalipsa* 9 nu sunt simbolurile unui popor curat și sfânt, ci ale unor distrugători teribili care se răspândesc pe pământ cu o viteză și o putere remarcabile. Elementul distructiv din această aplicație a simbolului este ilustrat printr-un al doilea simbol, lăcusta, cea mai devastatoare și distrugătoare creatură cunoscută în răsărit. Astfel, caii sunt folosiți pentru a descrie atât pe poporul lui Dumnezeu, cât și pe vrăjmașii lui. Rămâne ca cercetătorul dedicat al profetiilor, învățat de către Duhul lui Dumnezeu, să determine din context care aplicație este corespunzătoare. Folosirea aceluși simbol, în cazul nostru caii, ca o reprezentare a forțelor bune sau rele, este în acord cu sistemul revelației din ultima carte a Bibliei. În același

fel, muntele este folosit pentru a simboliza atât împărăția lui Dumnezeu, cât și împărăția lui Satana. Tot astfel este și simbolul unei femei. Dacă este curată și fecioară, femeia este simbolul adevăratei biserică a lui Dumnezeu, ca în *Apocalipsa* 12, dar dacă este o desfrănată, atunci femeia este un simbol al sinagogii lui Satana.

Caii care prezintă un mare interes pentru noi sunt aceia pe care îi găsim în *Apocalipsa* 19, deoarece sunt văzuți alergând o dată cu cei din *Apocalipsa* 14; adică perioada dintre încheierea efectivă a timpului de probă și cea de-a doua venire a lui Hristos. Aceste două grupe de cai sunt de fapt aceiași cai. Aceia care-l urmează pe Miel în capitolul 19 sunt aceia care calcă pe urmele pașilor Săi, pătați de sânge, când se luptă cu stăruință să străbată cele o mie șase sute de stadii de sânge care ajunge până la zăbalele lor, după cum este arătat în *Apocalipsa* 14.

Călărețul calului alb din *Apocalipsa* 19,11 nu este nimeni altul decât Fiul lui Dumnezeu, pentru că „Cel ce sta pe el se cheamă ‚Cel credincios‘ și ‚Cel adevărat‘, și El judecă și se luptă cu neprihănire.“ Pe deasupra, El „era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge, și numele Lui este Cuvântul lui Dumnezeu... și pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: ‚Împăratul împăraților și Domnul domnilor.‘“ Versetele 13 și 16.

„Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.“ Versetul 15.

Acesta este Călărețul pe care „Oștile din cer îl urmau pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.“ Versetul 14.

Oștile din cer sunt de fapt sfinții lui Dumnezeu care, din punct de vedere fizic, niciodată nu au fost în cer până la acea vreme. Ei sunt aceleași grupe de oameni care au fost simbolizați de către îngerii al cincilea și al șaselea din *Apocalipsa* 14,15,17, despre care se spune că au ieșit din templul lui Dumnezeu din ceruri. Așa după cum am explicat în capitolul al treilea al acestei cărți, ei se află în templul ceresc numai în sens spiritual.

Astfel am stabilit faptul că acești cai simbolizează puritatea și puterea cu care sunt înzestrați oamenii care îi călăresc la acea vreme. Deși nu se spune în mod specific că acești cai din *Apocalipsa* 14,20 au călăreți, este evident că ei trebuie să aibă, dacă doresc să străbată cu fermitate și cu succes acea mare de sânge. Fără călăreți, caii nu ar intra în baia de sânge. Ei au nevoie de călăreți care să-i conducă în direcția în care trebuie să meargă, mai ales când drumul din fața lor este periculos. Caii fără călăreți sunt dezorganizați și fără direcție și, ca atare, nu sunt un simbol potrivit al puterii

organizate care conduce biserica spre victorie. De aceea, caii, ca un simbol al stării bisericii, nu pot fi despărțiți de călăreții lor.

Fără curăția simbolizată de albul cailor și fără puterea și viteza simbolizate de rapiditatea și tăria acestor animale nobile, ultima mișcare a lui Dumnezeu n-ar putea niciodată să aducă la îndeplinire cu succes lucrarea ei. Satana știe acest lucru și caută să-i priveze pe sfinți de aceste privilegii. Dacă ar avea succes atunci moartea ar fi singurul lucru de care ar avea parte cei 144.000. Vrajmașul va fi atât de aproape de atingerea succesului, încât nu-l desparte de acesta decât grosimea unui fir de păr.

Acest lucru este ilustrat prin sângele care ajunge aproape de zăbalele cailor. Ne putem imagina caii care se străduiesc să-și țină capul sus pentru a-l feri de sânge. Cu toate acestea, sângele va ajunge atât de sus, încât aceasta va fi limita posibilă la care va ajunge. Dacă sângele ar trece peste această limită, atunci ar acoperi nările cailor și le-ar opri respirația. Moartea ar urma fulgerător. Această urmare nefericită i-ar priva pe călăreți de curăție, viteză și putere, și i-ar îngropa adânc în sânge. Moartea ar urma fără amânare.

În felul acesta, Domnul caută să transmită minții noastre o imagine a felului cum cei 144.000 vor fi aproape de un eșec veșnic și a felului cum va fi câștigată victoria aproape la limită.

Așa după cum deja am observat, sângele care curge din teascul în care este călcată în picioare via pământului este o reprezentare plastică a morții care domnește la vremea aceea ca rezultat inevitabil al călcării legii sfinte a lui Dumnezeu. Răutatea pe deplin dezvoltată a omului și furia naturii, ambele cu totul neținute în frâu, se vor uni pentru a începe un seceriș al morții și al distrugerii așa cum nu a mai avut loc niciodată mai înainte. Va fi un timp al unei suferințe mintale cumplite, de nedescris, al unei torturi teribile și ale unor suferințe fizice înspăimântătoare pentru cei nelegiuiți.

Domnul dorește ca poporul Lui să înțeleagă că și pentru ei va fi un timp de cea mai severă încercare. El înțelege că este imposibil pentru poporul Său, mai înainte de a gusta realmente acea experiență, să poată pricepe în mod adecvat până și începuturile slabe ale unei asemenea experiențe prin care urmează ca ei să treacă. Din acest motiv, El a folosit simbolul cailor care trebuie să străbată cea distanță teribilă prin sângele stricat, urât mirositor și lipicios, pentru a ne da cât de cât o imagine a ceea ce va trebui să întâmpinăm în acest ceas al încercării și punerii la probă ce urmează să vină. Este necesară cea mai profundă pregătire, dincolo de ceea ce ne imaginăm, pentru a putea rezista, deoarece acel timp de încercare nu va trece într-o clipă.

În măsura în care poate fi înțeles acest tablou al luptei pe viață și pe moarte, cel credincios se va consacra celei mai serioase lucrări de pregătire necesară pentru a supraviețui acestei suferințe cumplite. Când va veni acel timp fiecare își va dori să fi devotat mai mult timp rugăciunii și cercetării Scripturilor deoarece încă avea timp pentru așa ceva.

Nu e de mirare că Duhul lui Dumnezeu, care conștientizează perfect lupta ce va veni, a spus prin profetul Ioan: „...,Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!‘ ,Da‘, zice Duhul; ,ei se vor odihni de ostenele lor; căci faptele lor îi urmează!“ *Apocalipsa* 14,13.

Al șaptelea înger

Despre îngerul al șaptelea stă scris: „Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel care avea cosorul cel ascuțit: „Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii ei sunt copti.“ *Apocalipsa* 14,18.

Aceasta este o descriere a lucrării speciale a mișcării îngerului al șaptelea, ultimul din seria celor șapte. Când lucrarea lui va fi luată sfârșit împreună cu cea a celorlalți șase, Domnul va putea să se întoarcă pe acest pământ pentru a strânge secerișul cel mare al celor răscumpărați.

Acest înger, asemenea îngerilor al cincilea și al șaselea, nu se adresează fiecărei națiuni, seminții, limbi și popor, așa cum fac primii patru îngeri. El își îndreaptă cererea sau rugămintea către una din cele două ființe care au o seceră ascuțită în mâna lor. Aceste două fapte sunt: îngerul al șaselea și Fiul omului în dublul Său rol de Împărat al împăraților și mare Secerător. Este o chestiune foarte simplă să stabilim căruia dintre cei doi — Isus Hristos sau îngerul al șaselea — i se adresează îngerul al șaptelea.

Pentru a găsi răspunsul la această întrebare este suficient doar să observăm care dintre cei doi răspund mesajului îngerului al șaptelea. Cel ce acționează când îngerul al șaptelea îl îndeamnă să-și arunce seceră sau cosorul ascuțit și să strângă secerișul pământului nu este Hristos, ci îngerul al șaselea. Deși nu este evident încă la acest stadiu al studiului, această rugămintă și răspunsul primit sunt de cea mai mare importanță și întru totul necesare pentru a încheia cu succes marea luptă. Acest lucru va deveni evident pe măsură ce continuăm să studiem îngerul al șaptelea.

Am văzut deja că îngerul al cincilea duce mai departe lucrarea sa până la punctul unde chiar și cel mai rău om va vedea natura reală a legii lui Dumnezeu și a răzvrătirii lui personale împotriva

ei, și se va arunca la picioarele sfinților pentru a-i recunoaște ca fiind adevărații slujitori ai Celui Preaînalt. Astfel va fi satisfăcută această cerință a luptei îndelungate. Apele cele mari ale marelui râu Eufrat vor seca, iar calea împăraților din răsărit va fi pregătită.

În plus față de aceasta, îngerul al șaselea va fi instrumentul prin care va fi satisfăcută o altă cerință vitală. Această cerință trebuie să fie satisfăcută mai înainte ca Hristos să se poată întoarce. La Calvar, păcatul avea să arate ce-i va face Creatorului, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, dar acesta nu a arătat încă ce urmează să facă aceluia care l-au insultat și l-au persecutat pe Mântuitorul.

În timp ce Isus a fost făcut să sufere îngrozitor, să-și piardă viața omenească și să fie înmormântat, se părea că persecutorii Lui scapă de orice pedeapsă imediată, deținând în continuare poziția de bogăție și putere și primind mai departe venerație de la cea mai mare parte a populației. Se părea că păcătosul era acela care profita de pe urma păcatului, în vreme ce cel neprihănit părea că este cel care pierde, chiar dacă nu acesta este adevărul.

De exemplu, ceea ce nu au putut vedea cei care îi cunoșteau pe conducătorii iudei, care l-au răstignit pe Mântuitorul, a fost cea tortură neîndurătoare a sufletului, pe care acei oameni au suferit-o tot restul vieții lor.

„Preoții și conducătorii trăiau într-o continuă groază ca nu cumva, mergând pe stradă sau fiind în locurile tainice din casele lor, să ajungă față în față cu Hristos. Simțeau că pentru ei nu există nici un loc sigur. Zăvoarele și drugii erau apărări slabe împotriva Fiului lui Dumnezeu. Zi și noapte le stătea înainte scena aceea îngrozitoare din sala de judecată, când ei strigasera: ‚Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri‘. *Matei 27,25*. Amintirea scenei aceleia nu se putea șterge din mințile lor niciodată. Niciodată nu avea să mai fie ștersă din mintea lor amintirea acelei scene.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 81, par. 14.

Ce soartă înspăimântătoare îi lovise pe acei oameni! Niciodată n-a mai existat vreo noapte pentru ei când, la miezul cel mai întunecat, să nu se trezească cu întreaga ființă torturați de teamă și groază. Oricât ar fi putut încerca nu mai puteau să-și supună corpurile lor tremurânde spre a se relaxa într-un somn adânc. Multe au fost ceasurile pe care le-au petrecut pășind de la un capăt la altul al podelei, tânjind cu toată ființa lor după mijirea zorilor. N-au găsit niciodată mângâiere, până la moarte, în fața acestei torturi sufletești continue.

Dar, în timpul zilei, ei își păstrau aparența calmă plină de demnitate ascunzând astfel de popor suferința cumplită, sfâșietoare,

care îi storcea de vitalitate fizică și mintală. În felul acesta au reușit să dea sprijin minciunii că păcatul binecuvintează, în timp ce neprihănirea păgubește.

Înainte ca să se poată pune capăt marii lupte fiecare întrebare cu privire la adevăr și minciună trebuie să fie pentru totdeauna lămurită, inclusiv aceasta. Trebuie să se descopere cu o claritate demascatoare ce va face păcatul oamenilor și naturii pentru ca toți, atât cei neprihăniți, cât și cei păcătoși, să poată vedea urmările adevărate ale păcatului.

În momentele finale ale marelui timp de strâmtorare, pe măsură ce pasiunile omenesci smintite, sălbătice și imposibil de ținut în frâu și forțele naturii nestrunite aduc suferințe și dureri de necrezut asupra oamenilor care au refuzat să se pocăiască, tuturor li se va pune la dispoziție dovada convingătoare a acestui adevăr înfricoșător. Toți vor izbuti să vadă ce le produce păcatul celor rămași nepocăiți.

Atunci, ce mai trebuie să aducă la îndeplinire îngerul al șaptelea? S-ar părea că îngerii al cincilea și al șaselea fac tot ce mai rămâne de făcut, nelăsându-i celui de-al șaptelea nimic de făcut. Dar chiar faptul că el se află în tabloul apocaliptic fiind descris de către inspirație ca îndeplinind un anume rol, este dovada îndestulătoare care arată că are o lucrare esențială de făcut. Altfel nu ar fi fost inclus în acel tablou pentru că Dumnezeu nu face nimic în mod inutil. Când lucrarea acestui înger este studiată cu grijă și înțeleasă cu adevărat, se va vedea că participarea acestui înger este tot atât de esențială în reușita finală a lucrării ca și cea a celorlalți șase. În plus, ea va scoate la lumină un aspect minunat al caracterului extraordinar, plin de iubire și de milă al lui Dumnezeu. Pentru a ne convinge de aceste adevăruri trebuie să lăsăm ca realitățile cu privire la acest înger să vorbească de la sine.

Mai întâi despre el se spune că iese din altar, un loc diferit de cel al celorlalți îngeri, al cincilea și al șaselea, care ies din templul lui Dumnezeu din ceruri. De aceea, ei nu pot fi aceeași grupă de oameni — cei 144.000 — care alcătuiesc mișcările îngerilor al cincilea și al șaselea. Cu toate acestea, la acea vreme, Domnul nu are nici o altă grupă de oameni pe pământ în afara celor 144.000. Atunci cine să fie cei care ies din altar? Acesta pare un mister de nerezolvat, dar răspunsul este foarte ușor de găsit.

Fiind propriul lor interpret, Scripturile ne oferă răspunsul. Trebuie să ne așteptăm ca undeva în scrierile sacre să găsim alte referințe cu privire la sufletele de sub altar. O astfel de referință cu caracter informativ o găsim în textele ce descriu sigiliul al cincilea.

„Când a rupt Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și din pricina mărturisirii pe care o ținuseră. Ei strigau cu glas tare și ziceau: „Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?“ Fiecăruia din ei i s-a dat o haină albă, și li s-a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei.“ *Apocalipsa* 6,9-11.

Acum devine evident că altarul este altarul de jertfă sub care sunt văzute oștile acelor care au plătit cu jertfa supremă pentru cauza lui Dumnezeu. Ei așteaptă să treacă secolele ca să vină timpul învierii lor. Nefericita prelungire a timpului de probă îi face să întrebe cât de mult timp va mai trece înainte ca să fie eliberați din temnița morții.

Desigur, noi înțelegem că cei morți sunt incapabili să măsoare trecerea timpului, să se simtă abătuți din cauza prelungirii lui sau să pună întrebarea plină de dor cu privire la cât de mult timp vor trebui să mai aștepte. Scripturile sunt foarte clare în ce privește adevărul că morții nu știu nimic cu privire la cele ce se întâmplă pe pământ sau în ceruri.

„Cei vii, în adevăr, măcar știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic, și nu mai au nici o răsplată, fiindcă până și pomenirea li se uită. Și dragostea lor, și ura lor, și pizma lor, de mult au și pierit, și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare.“ *Eclesiastul* 9,5.6.

Atunci, sensul în care cei morți sunt reprezentați ca strigând din temnița morții, când ei nu pot în realitate să facă așa ceva din punct de vedere fizic, este simbolic. Este ceea ce ei ar face dacă ar conștientiza ceea ce se întâmplă în jurul lor, în timp ce sunt legați într-o stare de neputință și irosindu-și timpul, când ar putea să se bucure de toate bucuriile vieții, să învețe marile adevăruri pe măsură ce ele sunt desfășurate și să se bucure de triumful progresiv al cauzei lui Dumnezeu.

Cu mult mai importantă însă este solia care vine din mormintele reci și tăcute la cei vii. Aceia care umblă într-o strânsă relație spirituală cu Hristos și care înțeleg principiul că depinde de sfinții cei vii să grăbească ziua revenirii lui Hristos și să scurteze timpul de așteptare, vor simți o răspundere înfricoșătoare față de cei dragi și față de credincioșii care își irosesc timpul, dormind în mormintele lor. Gândiți-vă la ceea ce au pierdut Adam și Eva care zac sub pământ de mai bine de cinci mii de ani, departe

de toate evenimentele teribile din cadrul mării lupte. Cât de mult trebuie să mai dureze aceasta? Aceasta este întrebarea care trebuie să iasă de pe buzele neprihăniților în viață când văd sufletele de sub altar. Ei trebuie să-și dea seama că dacă lucrarea nu este încheiată repede și dacă cei morți nu vor fi înviați din mormintele lor în dimineața învierii, atunci cei vii, în loc să beneficieze de mutarea la cer în slavă, vor fi înghițiți de moarte pentru a se uni cu sufletelor de sub altar. Neputincioși apoi să-și mai facă partea lor în grăbirea întoarcerii lui Hristos, ei se vor bizui totalmente pe cei vii din ceruri pentru a îndeplini ceea ce ei ar fi putut să facă.

Răspunsul dat sufletelor de sub altar este de cea mai mare importanță. Acestea au fost sfătuite că trebuie să se odihnească sau să aștepte până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă, care aveau să fie omorâți ca și ei.

Marea oștire a martirilor ilustrați sub altar în cadrul sigiliului al cincilea a fost rezultatul persecuțiilor îngrozitoare puse la cale de către Roma păgână și cea papală. Aceste persecuții s-au sfârșit înainte ca sigiliul al șaselea să fie deschis prin cutremurul de la Lisabona care a lovit Europa în 1755. Persecuția s-a stins înainte ca să se sfârșească cei 1260 de ani în anul 1798, din cauza faptului că sistemul bisericesc apostaziat pierduse sprijinul statului în aplicarea decretelor sale, așa cum profetizase Hristos în *Matei* 24,21.22.

„Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum, și nici nu va mai fi. Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.“

Un studiu atent al istoriei bisericii și al istoriei seculare confirmă adevărul acestor cuvinte, deși nu aceasta este impresia inițială care decurge de aici. În 1966 am fost silit să fac escală în Egipt timp de o săptămână din cauza avarierii avionului care urma să mă ducă în Nigeria. Pe parcursul acelei perioade de timp am citit *Tragedia veacurilor* de la început până la sfârșit. Primele capitole descriu persecuțiile îngrozitoare care au condus la masacrarea cu grămada a creștinilor, făcându-i aproape să dispară pe valdenzi. Autoritățile bisericești stăpânitoare nu s-au dat înapoi de la nimic pentru a reuși să-i descopere și să-i nimicească pe sfinți. După ce autoritățile ecleziastice, susținute de puterile civile, își făcuseră lucrarea, în unele locuri se părea cel puțin că lucrarea lui Dumnezeu fusese stearsă de pe fața pământului, în vreme ce papalitatea se întărea.

Cu inima apăsată, am continuat să citesc așteptându-mă să găsesc biserica lui Dumnezeu slăbind în putere, iar papalitatea sporind în tărie. Dar, spre uimirea mea, am văzut în curând că biserica

persecutoare slăbise în realitate, în loc să se întărească. Chiar mijloacele prin care ea a căutat să-și stabilească stăpânirea de necontestat asupra pământului, s-au dovedit a fi mijloacele prin care ea s-a slăbit în realitate. În felul acesta, persecuțiile s-au stins înainte ca să se sfârșească cei 1260 de ani.

De atunci încoace a existat destulă libertate religioasă, chiar și în cele mai intolerante zone ale globului, fapt care ne asigură că nu au mai avut loc martiraje de magnitudinea celor specificate în profeția din *Apocalipsa* 6,11.

Dar va exista un timp în viitor când persecuția religioasă se va isca din nou pe o scară neegalată nici chiar de către înspăimântătoare opresiuni din trecut. Când biserica își va fi căpătat sprijinul puterilor civile pentru a-și impune decretul, vor fi adoptate măsuri progresive tot mai stricte pentru a impune o supunere universală. Nu va fi îngăduit nici un disident. La început va fi folosită ridiculizarea, potrivit convingerii greșite că aceasta va fi suficientă pentru a aduce la tăcere minoritatea, însă când aceasta nu izbuteste să realizeze rezultatul scontat, vor fi impuse amenzi și vor avea loc întemnițări, când legea este invocată împotriva păzitorilor poruncilor. Curând după aceasta li se va interzice să cumpere sau să vândă, iar apoi, ca ultim mijloc, ei vor fi condamnați la moarte.

Până când decretul de moarte nu este aprobat nu trebuie să ne așteptăm să mai aibă loc martiraje, deoarece, înainte ca acel timp să vină, biserica nu va avea puterea să-i execute pe aceia care sunt în dezacord cu ea. Tot astfel a fost și în trecut. Conducătorii bisericii iudaice n-aveau autoritatea de a-l răstigni pe Hristos. Cea care a ratificat și a adus la îndeplinire răstignirea a fost puterea civilă deținută de către romani. Tot astfel, în Evul Mediu biserica nu a putut arde pe nimeni, nu a putut decapita și nici să aducă la tăcere în vreun fel pe creștini decât după ce a căpătat sprijinul autorităților civile.

Tot așa va fi și în viitor. Biserica nu va avea puterea să distrugă pe poporul lui Dumnezeu până când puterile civile nu au aprobat decretul de moarte, ca răspuns la recomandările conducătorilor religioși, chiar la încheierea timpului de probă. Ar fi de așteptat ca până la încheierea timpului de probă să nu moară nimeni pentru credința lui; oricum după încheierea timpului de probă cei sfinți nu vor putea muri deoarece martirajul nu va aduce nici un câștig pentru cauza lui Dumnezeu. În următoarea declarație, care se referă la marele timp de strâmtorare ce începe după încheierea timpului de probă sau de har, când decretul de moarte a și fost aprobat și a fost stabilită o zi anume pentru executarea lui, suntem asigurați că nu vor exista martiri.

„Dacă sângele martorilor credincioși ai lui Hristos ar fi vărsat în vremea aceasta, n-ar mai fi ca sângele martirilor, o sămânță semănată pentru a aduce un seceriș pentru Dumnezeu. Credincioșia lor n-ar mai fi o mărturie pentru a-i convinge pe alții despre adevăr; căci inima împietrită a respins atât de mult valurile de milă până când ele nu se mai întorc. Dacă cei neprihăniți ar fi lăsați acum să cadă ca o pradă în mâna vrăjmașilor lor, aceasta ar fi o biruință pentru prințul întunericului. Psalmistul zice: ‚Căci El mă va ocroti în coliba Lui, în ziua necazului: mă va ascunde sub acoperișul cortului Lui‘. *Psalmul* 27,5. Hristos a spus: ‚Du-te poporul Meu, intră în odaia ta și încuie ușa după tine; ascunde-te câteva clipe, până va trece mânia! Căci iată, Domnul iese din locuința Lui, să pedepsească nelegiuirile locuitorilor pământului‘. *Isaia* 26,20.21. Glorioasă va fi eliberarea acelor care au așteptat cu răbdare venirea Sa și ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, ultimul paragraf.

Cu toate acestea, se pare că timpul premergător decretului de moarte va fi unul de o asemenea încordare, încât mulți nu vor aștepta să aibă drept legal pentru a-i ucide pe cei neprihăniți, fiindcă ni se spune că vor fi unii, extrem de puțini la număr, care vor muri pentru credința lor în acest interval de timp. Fără îndoială că acesta va fi, în parte, rezultatul violenței gloatelor când poliția nu va interveni pentru a scăpa pe adevăratul popor al lui Dumnezeu de furia acelor care au fost determinați să creadă că cei sfinți sunt cauza vaiurilor ce năpăstuiesc pământul. Alții vor muri în locuri tainice, deoarece nu vor să renunțe la credința lor în favoarea învățăturilor populare și a soluțiilor care se oferă pentru suferințele și durerile omenești.

„Două armate vor sta distincte și separate, iar această deosebire va fi atât de marcantă, încât mulți care vor fi convinși de adevăr vor veni de partea poporului păzitor al poruncilor lui Dumnezeu. Când această lucrare solemnă are loc în cadrul bătăliei, înainte ca ultimul conflict să se încheie, mulți vor fi întemnițați, mulți vor fugi din orașe și orașele pentru a-și scăpa viețile, iar mulți vor fi martiri de dragul lui Hristos ca unii care stau în apărarea adevărului.“ *Selected Messages*, vol. 3, pag. 397.

„Ea (Roma) își înalță construcțiile masive și semețe în ale căror ascunzișuri tainice se vor repeta persecuțiile de odinioară.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 35, ultimul paragraf.

Cu toate acestea, chiar dacă singurele morți care pot avea loc într-adevăr printre copiii lui Dumnezeu trebuie să aibă loc înainte de încheierea timpului de probă, aceste martiraje nu sunt acelea la

care se face referire atunci când sufletelor de sub altar li se spune să mai aștepte până se va împlini numărul tovarășilor lor de slujbă care vor fi omorâți ca și ei. Mai degrabă se face referire la cei 144.000 care, chiar dacă în realitate nu-și varsă sângele, sunt clasificați drept martiri de către Judecătorul suprem al universului. Dumnezeu face acest lucru fiindcă ei simt în realitate tot ceea ce poate simți un martir. Va fi ca și cum ei ar fi murit în realitate pentru credința lor.

Să luăm în considerare secvența evenimentelor care au adus suferințe din ce în ce mai severe martirilor din trecut, și care vor aduce suferințe intense și celor 144.000. Mai întâi, martirii au primit Evanghelia lui Isus Hristos ca pe o experiență vie, salvatoare în inima lor, fapt care i-a făcut să stea pentru Dumnezeu și adevărul Lui indiferent de consecințe. Deoarece au fost chemați să facă acest lucru într-o vreme când libertatea religioasă era retrasă și când au fost folosite măsuri de constrângere tot mai aspre pentru a forța conștiința, ei au fost aruncați într-o luptă pe viață și pe moarte cu puterile întunericului care conspirau să curețe pământul de ei prin condamnarea la moarte. Aceia care nu fuseseră întemnițați și-au găsit scăparea în cele din urmă prin fugă. Aceasta a fost doar o amânare temporară, pentru că ei au fost căutați și găsiți de către dușmanii lor neîndurători. Încolțiți asemenea unor animale vânaute, ei se rugau stăruitor pentru ocrotire divină și pentru eliberare de vrăjmașii lor care ridicaseră armele împotriva capetelor lor necrotite. În cazul martirilor din trecut, experiența imediată de care aveau parte era aceea a întunericului morții. În cazul celor 144.000, întunericul ca cerneala care va cădea peste ei la acel moment exact al timpului va fi întunericul plăgii a cincea, dar nu-și vor da seama imediat de acest lucru. Ei socotesc că este întunericul morții. Totul se va petrece atât de brusc, încât nu vor conștientiza pe moment că sunt încă în viață.

Cu toate acestea, cei 144.000 vor trece cu adevărat prin toate experiențele prin care au trecut martirii, doar cu unele deosebiri. Prima, este că suferințele ultimei generații vor fi cu mult mai severe decât tot ceea ce a experimentat orice alt credincios în trecut, cu excepția Domnului Hristos când a suferit cumplit în Ghetsemani. A doua, este că ei nu vor muri realmente așa cum au murit martirii din trecut, cu toate că vor trăi atât de deplin experiența martirilor, încât va fi ca și cum și-ar fi vărsat sângele în realitate de dragul neprihănirii.

Deplinătatea experienței prin care trec ei îl determină pe Cel atotputernic să-i socotească drept martiri. Și așa și trebuie să fie. Acest adevăr este confirmat în Sfintele Scripturi.

După ce plaga a doua și plaga a treia au transformat mările și izvoarele în sânge, martorii cerești declară că aceasta este o pedeapsă dreaptă, pentru că cei răi au vărsat sângele adevăratului popor al lui Dumnezeu:

„Și am auzit pe îngerul apelor zicând: ,Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.“ *Apocalipsa* 16,5.6.

Am putea tinde să concluzionăm, din această declarație, că poporul lui Dumnezeu va muri în realitate ca rezultat al decretului de moarte, dar nu este așa. Următoarea explicație a acestor versete face foarte clar înțelesul lor:

„Îngerul lui Dumnezeu declară: ,Drept ești Tu, Doamne,... pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al proorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici“. *Apocalipsa* 16,2-6. Condamnând pe poporul lui Dumnezeu la moarte, ei și-au atras cu adevărat vinovăția sângelui lor ca și când ar fi fost vărsat de propria lor mână. În același fel, Hristos i-a declarat pe evreii din vremea Sa vinovați de tot sângele oamenilor sfinți care fusese vărsat din zilele lui Abel; căci ei erau posedați de același spirit și căutau să facă aceeași lucrare ca cea a ucigașilor profetilor.“ *Tragedia veacurilor*, cap. 39, par. 40.

Astfel, în timp ce cei 144.000 nu mor în realitate, în ciuda faptului că sunt condamnați la moarte și sunt aduși chiar până la punctul real de o suferi, Domnul îi privește pe toți ca fiind martiri de dragul Lui. De aceea, ei sunt tovarășii de slujbă la care face referire sigiliul al cincilea, drept pentru care sufletele martirilor de sub altar trebuie să mai aștepte până când pot fi eliberați din temnița lor.

Acest răspuns dat sfinților de sub altar devine foarte interesant când este văzut în lumina legii celor dintâi roade. Acele suflete care așteaptă sub altarul de jertfă ora eliberării lor sunt o parte a aceluia mare seceriș pe care Hristos îl va strânge când se întoarce în putere și mare slavă. Cei 144.000 sunt primele roade. Aceia care se află sub altar sunt sfătuiți că ei, secerișul, nu pot fi strânși și luați la cer până când tovarășii lor de slujbă, primele roade, nu sunt aduși la punctul culminant al mărturiei lor. Apoi, de îndată ce acest lucru a fost adus la îndeplinire, eliberarea lor poate fi efectuată, nu însă înainte. Să nu uităm niciodată faptul că nu poate avea loc niciodată seceriș dacă mai întâi primele roade nu și-au adus la îndeplinire misiunea lor încredințată de către Dumnezeu.

La timpul zugrăvit în cadrul sigiliului al cincilea nu exista nici o posibilitate de a sfârși grabnic marea luptă. Ei se aflau încă în

Evul Mediu, chiar dacă o mare lumină fusese trimisă de Dumnezeu prin reformatorii protestanți. Zilele acelea au marcat începutul restabilirii, fapt care necesita mult timp pentru ca lucrarea să înainteze către încheiere. Din acest motiv, întrebarea firească ce trebuia pusă la vremea aceea era: „Cât timp va mai trece înainte ca Dumnezeu să-și încheie lucrarea și noi să putem fi eliberați din temnița noastră și primiți în cer?”

Însă la timpul când îngerii al cincilea și al șaselea își fac lucrarea lor va predomina o situație foarte diferită. Când acel timp va veni, lucrarea lui Dumnezeu va înclina spre victoria finală, cu condiția ca poporul lui Dumnezeu să se ridice la înălțimea cerută de acea vreme, pentru că, dacă ei nu se consacră fără rezerve în serviciul lui Dumnezeu, Satana și nu Cel atotputernic va fi victorios în luptă.

Pentru a garanta că ei se vor dedica fără rezerve în această luptă finală, glasurile celor din morminte vor furniza un puternic stimulent fără de care cei neprihăniți nu ar izbândi. Aceste glasuri nu vor mai întreba cât timp trebuie să mai aștepte, deoarece nu acesta este esențialul. Ora hotărâtoare, de vârf, va fi sosit, iar marea întrebare va fi: Se vor ridica sfinții în viață la cerințele celui ceas pentru a garanta victoria cauzei lui Dumnezeu?

Este corect să spunem că fără acest apel sau strigăt din morminte ei nu vor fi în stare să izbândească! Dar cum poate avea loc acest lucru? Vor avea ei în mod cert suficientă motivație care să-i îmboldească să ofere o slujire nelimitată, un sacrificiu total și o cheltuire fără margini a tot ce au pentru a fi siguri că victoria va fi câștigată prin înfrângerea totală a păcatului?

Așa ne-am aștepta să fie, motiv pentru care va trebui să luăm în considerare ce vor deveni ei la vremea aceea. Chipul lui Hristos va fi pe deplin dezvoltat în ei, ceea ce înseamnă că vor fi lipsiți, ca și Isus, de orice dispoziție de a se lupta pentru drepturile lor. Această dezvoltare a asemănării divine din ei este obiectivul final al slujirii cerești a lui Hristos și, când este realizată, El va veni a doua oară, după cum stă scris:

„Și când este coaptă roada, pune îndată secera în ea, pentru că a venit secerișul.” *Marcu 4,29*. Hristos așteaptă cu o dorință înflăcărată manifestarea Sa în biserica Lui. Când caracterul lui Hristos va fi reprodus în mod desăvârșit în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi. “*Parabolele Domnului Hristos*, cap. Întâi un fir verde, apoi spic, paragraful doi de la sfârșit.

Aceasta poate să însemne doar că, aceleași reacții care s-au ivit în Hristos în situații date, vor apărea și în ei. Un lucru pe care Hristos nu l-ar fi făcut niciodată a fost acela de a se lupta pentru drepturile

Sale. „Isus nu se lupta pentru drepturile Sale. Adesea i se făcea munca mai grea decât era necesar, tocmai pentru că El era binevoitor și nu se plângea. Cu toate acestea n-a căzut și nici nu s-a descurajat. El a trăit mai presus de aceste dificultăți, de parcă era în lumina feței lui Dumnezeu. El nu se răzbuna când era tratat aspru, ci plin de răbdare suferea insulta.“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 9, par. 17.

Pe cât de sigur este că Hristos nu s-a luptat niciodată pentru drepturile Sale, tot așa nici cei 144.000 nu o vor face. Aceasta va crea o problemă pentru că, la vremea sfârșitului, împărăția lui Dumnezeu deja le aparține de drept, însă cei răi vor face tot ceea ce le stă în putință pentru a-i împiedica să intre în posesiunea lor de drept. Pentru ca cei neprihăniți să capete ceea ce este al lor ar trebui să intre în dispută asupra acestei chestiuni, dar atribuțiile asemănătoare lui Hristos dinăuntrul lor nu le va permite aceasta. Ei nu se vor lupta pentru drepturile lor. În acest fel, chiar neprihănirea fără de care niciodată nu ar putea obține victoria pare într-un anume fel să le tăgăduiască acea biruință.

Astfel, urmează că, dacă victoria trebuie câștigată, Domnul este nevoit să le furnizeze un alt stimulent spre a putea duce la bun sfârșit lupta. El poate face aceasta pe baza unui alt atribut asemenea lui Hristos: spiritul slujirii altruiste. În timp ce nu se luptă pentru drepturile proprii, ei vor face tot ce le cere Dumnezeu pentru a împlini nevoile altora. O vastă mișcare de oameni, îngropați în mormintele lor, se află într-o nevoie disperată, nevoie care poate fi satisfăcută de către Hristos doar dacă primele roade își vor împlini misiunea încredințată lor de Dumnezeu. Marele seceriș al morților neprihăniți se află în mormintele lor, morți care, întemnițați, inconștienți și nemișcați în paturile lor strâmte, sunt neputincioși spre a se scula singuri pe arena vieții. Alții trebuie să facă pentru ei ceea ce ei nu pot face pentru ei înșiși.

Cei 144.000 înțeleg perfect acest lucru. Duhul Sfânt le îndrumă mințile spre starea grea a acelor oameni extraordinari — Adam, Eva, Avraam, Isaac, Iacov, Daniel, Pavel și alte milioane ce includ pe cei dragi ai lor care au fost smulși de lângă ei de moarte. Din mormintele lor ei îi aud ca și cum ar striga în realitate: „Pune seceră ta ascuțită și seceră. Acum este timpul. Fă aceasta pentru ca noi să putem fi eliberați din această temniță teribilă, ca din nou să fim în viață, slujitori activi ai Celui Preaînalt.“

Este un apel în fața căruia ultima oaste a Domnului nu va fi în stare să-și întoarcă urechea. Îmi amintesc clipele când stăteam în cimitirul din Battle Creek, Michigan, lângă mormintele lui James și Ellen White, și a membrilor familiei lor.

Mi-am adus aminte de multe lucruri extraordinare cu privire la acești oameni consacrați, și m-am îndurerat la gândul pierderii suferite de Dumnezeu și de om atunci când ei au murit. Am meditat la starea lor când am văzut cât de neputincioși sunt să învieze dintre cei morți și să trăiască din nou. La acea vreme deja înțelesesem principiul primelor roade și al secerișului și, de aceea, am putut auzi rugămintea lor către mine ca și cum mi-ar fi vorbit în realitate. I-am auzit spunând: „Noi am trecut la odihnă fără să vedem încheierea lucrării sfinte a lui Dumnezeu, deoarece generația din care am făcut parte nu a izbutit să se ridice la înălțimea staturii plinătății de bărbați și femei corespunzători primelor roade. În schimb, datorită faptului că lucrarea noastră a rămas neterminată, ni s-a stabilit un loc în marele seceriș nerecoltat, așteptând permanent să fie prezentate cu succes primele roade care fac posibil ca marele seceriș să fie strâns. Tu aparții unei generații care nu mai trebuie să eșueze ca noi. De dragul nostru și al acelor milioane care dorm în Isus, ridicăți-vă la potențialul deplin la care ați fost chemați de Domnul. Deveniți primele roade! Aruncați secera voastră ascuțită și culegeți strugurii viei pământului, deoarece au ajuns la maturitate deplină. Faceți pentru noi ceea ce noi nu putem face pentru noi înșine. Țineți minte, dacă nu faceți acest lucru, atunci o dată cu scurgerea timpului vă veți uni cu noi în starea noastră neajutorată și va trebui să așteptați până când o altă generație va realiza ceea ce voi ați fi putut realiza.“

A fost o experiență mișcătoare care m-a inspirat foarte puternic să mă ridic la înălțimea celui moment provocator și să fiu tot ceea ce Domnul ar dori să fiu, așa încât acei sfinți adormiți, neputincioși, să poată ieși afară din mormintele lor.

Dar intensitatea și profunzimea apelului experimentat de mine la acea vreme și în acel loc este nimic în comparație cu ceea ce va fi când lupta finală este pe sfârșite. Cei 144.000 vor cunoaște extrem de bine răspunderile pe care le au ca prime roade față de Hristos, Domnul secerișului, și față de mulțimea celor neprihăniți, care nu pot învia până când primele roade nu și-au îndeplinit misiunea. Ei vor înțelege aceasta cu mult mai bine decât înțelegem noi în prezent această realitate. De aceea, acele glasuri din mormânt vor face un apel cu mult mai puternic decât o fac astăzi. Orice ezitare din partea celor neprihăniți va dispărea pe măsură ce devin în mod acut conștienți de situația grea în care se află frații lor morți. Cu această puternică motivare ei se vor arunca fără rezerve în ultima mare bătălie, gândindu-se și lucrând numai pentru ceilalți, fără să le pese de persoana lor.

Mântuitorul a trecut prin aceleași suferințe cumplite în Ghetsemani unde a simțit presiunea teribilă de a-și abandona misiunea și de a-l lăsa pe om să piară în nelegiuirea lui, iar El să se întoarcă în căminul Său frumos din ceruri, unde totul este pace și bucurie. Ar fi cu mult mai bine pentru noi dacă ne-am strădui să înțelegem și să apreciem natura înspăimântătoare a luptei pe care Hristos a dat-o și pe care a câștigat-o în acea noapte teribilă. Există prea mult în noi tendința de a ne da satisfacți cu vederea că Hristos a urmat pur și simplu un curs sigur, dinainte programat, în aducerea la îndeplinire a mântuirii noastre. Noi tindem să gândim că Hristos, chiar dacă putem tăgădui aceasta din punct de vedere intelectual, nu putea să cadă, că mântuirea noastră era o prevedere asigurată din clipa în care Dumnezeu și Hristos și-au luat sarcina s-o aducă la îndeplinire.

Dar nu aceasta a fost realitatea. Hristos a trecut printr-o luptă în Ghetsemani care l-a adus foarte aproape de posibilitatea de a renunța la luptă și de a lăsa lumea la discreția prințului întunericului. El ar fi putut să ne abandoneze și aproape că era gata să o facă. Singurul factor salvator a fost descoperirea lipsei totale de ajutor și de speranță a omului. El a uitat atunci cu totul propria Sa situație primejdioasă și disperată când, marea Lui inimă a iubirii infinite, l-a determinat să moară pentru cei pierduți, indiferent de costul personal. În acest fel, exact așa cum se va întâmpla din nou în conflictul final, balanța a înclinat în direcția cea bună, cu rezultatul că Hristos s-a hotărât să nu se dea bătut. Când suferințele lui Hristos din Ghetsemani sunt înțelese și apreciate mai bine, credincioșii vor fi cu mult mai recunoscători Mântuitorului pentru suferințele și sacrificiul Său incredibil, decât suntem noi acum. Când va veni acel timp va fi introdusă printre noi o nouă zi de putere și slavă. Păcatul va fi expus în toată hidoșenia lui, iar neprihănirea va străluci cu putere în adevărata ei slavă și lumină. Să ne rugăm ca acest timp să vină cât mai curând.

Iată o parte a descrierii inspirate a ceea ce a avut loc în acea noapte îngrozitoare:

„Întorcându-se, Isus s-a îndreptat iarăși către locul Său retras, și a căzut cu fața la pământ copleșit de groaza unui mare întuneric. Natura omenească a Fiului lui Dumnezeu tremura în ceasul acela al încercării. Acum, El se ruga nu pentru ucenicii Săi, ca să nu se piardă credința lor, ci pentru sufletul Său ispitit și chinuit. Momentul teribil sosise — momentul care avea să hotărască destinul lumii. Soarta neamului omenesc atârna în balanță. Hristos chiar și acum putea refuza să bea paharul ce se cuvenea omului

vinovat. Nu era încă prea târziu pentru acest lucru. El ar fi putut să-și șteargă sudoarea de sânge de pe frunte și să lase pe om să piară în nelegiuirea lui. El putea spune: „Călcătorul de lege să-și primească pedeapsa păcatului său, iar Eu voi merge înapoi la Tatăl Meu”. Va bea oare Fiul lui Dumnezeu paharul amar al umilirii și al chinului? Va suferi oare cel nevinovat consecințele blestemului păcatului, pentru a salva pe vinovați? Cuvintele ieșeau tremurând de pe buzele palide ale lui Isus: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!” *“Hristos Lumina Lumii, cap. 74, par. 19.*

„Soarta neamului omenesc atârna în balanță. „Acest tablou arată cât de strânsă a fost bătălia. Un singur fir de pai mititel ar fi fost tot ceea ce era necesar pentru a înclina balanța într-o parte sau în alta. Omenirea se afla extrem de aproape de a fi lăsată în voia soartei ei — nimicirea veșnică. În timp ce Dumnezeu făgăduise poporului Său că Hristos urma să moară pentru ei, dovada acelei declarații a fost obținută în Ghetsemani numai după ce balanța înclinase în direcția corectă. Cu un interes profund îngerii priveau bătălia teribilă și se întrebau ce decizie va lua Hristos, în timp ce milioanele de oameni de pe acest pământ a căror soartă urma să fie hotărâtă nu aveau nici cea mai mică idee despre ce se întâmpla. Chiar și acum, în pofida luminii extraordinare care a fost revărsată pe cărarea noastră, nu avem decât o vagă idee despre ceea ce înseamnă pentru noi Ghetsemani, în mod personal, individual și colectiv. Fără victoria câștigată acolo, omenirea și pământul ar fi încetat să existe.

La situația din Ghetsemani, cu probleme atât de acut disputate, pentru a înclina balanța în favoarea lui Dumnezeu și a omului mai trebuia adăugat un factor. Din îndurare, a existat un asemenea factor. În acest moment critic, în mintea lui Hristos s-a înfățișat adevărata evaluare a condiției omenirii pierdute, combinată cu conștientizarea acută a faptului că numai El era în postura și avea puterea de a salva pe cei pieritori. Până la acel moment El stăruise în rugăciune ca să se depărteze de buzele Sale paharul amărăciunii, însă lucrurile s-au schimbat odată ce această conștientizare acută i-a umplut gândurile. El a luat decizia după care rugăciunea Lui a respirat numai supunere.

„De trei ori a înălțat El ruga aceasta. De trei ori natura umană s-a dat înapoi de la acest sacrificiu final, ce încorona lucrarea Lui. În acele momente, însă, istoria neamului omenesc i s-a înfățișat Răscumpărătorului lumii. El vede că, dacă sunt lăsați în voia lor, călcătorii legii trebuie să piară. El vede starea de neajutorare a

omului. El vede puterea păcatului. Suferințele și plânsetele unei lumi osândite se înfățișează înaintea Sa. El privește soarta ei amenințătoare și ia decizia. El va mântui pe om coste aceasta oricât l-ar costa. El acceptă botezul Său cu sânge ca, prin El, milioane de oameni sortiți pieirii să poată câștiga viața veșnică. El a părăsit curțile cerului, unde totul este imaculat, totul este fericire și slavă pentru a salva singura oaie pierdută, singura lume care a căzut prin călcarea de lege. Și El nu se va da înapoi de la misiunea Sa. El va deveni jertfă de ispășire pentru un neam de oameni care, cu bună știință, au păcătuit. Rugăciunea Lui respira acum numai supunere. „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de la Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!“ *Hristos Lumina Lumii*, cap. 74, par. 20.

Astfel a reușit Hristos să iasă victorios din această bătălie titanică. Pentru a câștiga, El trebuia să aibă la dispoziția Sa orice factor și orice înzestrare favorabilă. Dacă nici unul dintre acești factori nu i-ar fi fost la îndemână, nu ar fi fost prezenți, atunci eșecul Său ar fi fost sigur. Astfel, necesară cum era ea, nu ar fi fost îndeajuns să fie binecuvântat cu dragostea infinită a Dumnezeuirii. Și nici nu era suficient ca Hristos să facă un angajament mai dinainte față de Tatăl Său, față de univers și de omenire, prin care să-și asume mântuirea celor pierduți indiferent cât l-ar fi costat aceasta pe El. Slăbiciunea și păcătoșenia teribilă a naturii Sale omenești aproape că anulase acești factori puternici până la punctul în care El se afla literalmente la un pas de dezastru. La acest punct critic trebuia să intervină un alt factor care, așa cum deja am văzut, a fost apelul sau rugămintea venită din partea familiei omenești, deși ei se aflau într-o stare de moarte spirituală și nu își dădeau seama de faptul că, în realitate, făceau acest apel.

În același fel, cei morți în mormintele lor nu realizează faptul că ei adresează o rugămintă celor neprihăniți în viață. Ei nu vor ști lucrul acesta mai mult decât au știut-o în Evul Mediu, când au adresat rugămintea: „Până când Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?“

Cu toate că lor le sunt necunoscute impactul și semnificația apelului lor, totuși el va fi factorul decisiv al întregii probleme. Când solia care răsună din morminte ajunge la cei 144.000, ei se vor avânta spre cele mai înalte nivele de altruism și totală jertfă pentru a face voia lui Dumnezeu indiferent de costul personal. Atunci victoria va fi câștigată așa cum a fost în Ghetsemani, acel loc consacrat care adesea, cu respect solemn, a fost călcat de pașii acelor care urmează a fi membrii acelei ultime grupe ilustre.

Acolo, în Ghetsemani, este oferit tabloul cel mai clar posibil al experienței prin care va trece ultima oștire a adevăraților copii ai lui Dumnezeu.

Faptul că Dumnezeu a prevăzut ca sfinții adormiți să aibă o parte în lucrarea finală, ne pune la dispoziție o descoperire extraordinară a caracterului Său. El știe că atunci când ei erau în viață, nu-și doreau nimic mai mult decât să vadă păcatul înfrânt. La sfârșit, Domnul nu numai că le va dărui bucuria de a vedea sfârșitul păcatului pentru totdeauna, dar le va acorda în realitate un rol important în actul final al dramei. La vremea când ei vor participa în actul final al dramei, vor fi totalmente inconștienți de semnificația lui. Bucuria acestei participări, care le este legitimă, va fi cunoscută doar după ce vor învia.

În timpul călătoriei lor pe pământ, aceste suflete prețioase și credincioase au dat totul în slujba Învățătorului, foarte adesea nefiind conștienți de serviciile pe care ei le-au adus de fapt cauzei. Multe cuvinte de credință au fost rostite, nenumărate fapte de bunătate au fost făcute și rugăciuni serioase au fost înălțate în favoarea celor pieritori, dar cât de ascunse sunt efectele acestei slujiri de ochii omenеști, în cea mai mare parte. Părinții și învățătorii trec la odihnă fără a vedea vreun răspuns la grija pe care au avut-o față de alții care, în unele cazuri, se întorc la Domnul mulți ani după moartea acelor care au purtat poveri grele pentru ei. Dar ei nu vor rămâne în neștiință pentru totdeauna de aceste lucruri. În școala glorioasă care urmează, toate aceste lucruri vor fi lămurite cu desăvârșire, și atunci cât de emoționați vor fi acești părinți și învățători când îi întâlnesc pe cei iubiți ai lor în împărăția lui Dumnezeu și văd pecetea adevărată a slujirii lor pline de iubire!

„Toate lucrurile neclare ale experienței vieții vor fi atunci clarificate. Acolo unde pentru noi se părea că există doar încurcătură și dezamăgire, țeluri spulberate și planuri zădărnice se va vedea un scop grandios, de neoprit, victorios, o armonie divină.

Acolo, toți aceia care au lucrat într-un spirit lipsit de egoism vor vedea rodul străduințelor lor. Se va vedea efectul fiecărui principiu corect și fapte nobile. Vedem ceva din toate acestea aici. Dar cât de puțin din rezultatul celei mai nobile lucrări din lume poate vedea înfăptuitorul ei în această viață! Cât de mulți trudes în mod altruist și neobosit pentru aceia care depășesc posibilitatea lor de a ajunge la ei și de a-i cunoaște! Părinți și învățători se întind pentru ultimul lor somn și se pare că au muncit degeaba toată viața; ei nu știu că prin credințioșia lor s-au desigilat izvoare de binecuvântare care nu vor înceta să curgă; numai prin credință îi văd pe

copiii educați de ei devenind o binecuvântare și o inspirație pentru semenii lor, iar influența aceasta răspândindu-se de o mie de ori. Mulți lucrători transmit în lume solii de putere, speranță și curaj, cuvinte care duc binecuvântarea către inimile din fiecare țară; în truda sa neștiută și însingurată, el știe prea puțin despre rezultate. Așa sunt oferite daruri, așa sunt purtate poveri, așa se face lucrare. Oamenii seamănă sămânța de pe urma căreia, deasupra mormintelor lor, alții culeg recolte binecuvântate. Ei plantează pomi, pentru ca alții să le mănânce rodul. Sunt mulțumiți aici să știe că au pus în mișcare forțe pentru bine. În lumea cea nouă se vor vedea munca și rezultatele tuturor acestora.“ *Educație*, cap. Școala din lumea cea nouă, par. 22, 23.

Tot astfel și sfinții care vor fi în mormintele lor la sfârșit vor ajunge să înțeleagă, când vor fi în ceruri, importanța sublimă a contribuției lor involuntare, dar vitale, la succesul planurilor divine. Cum se vor bucura ei să vadă că Domnul i-a inclus și pe ei în ultima mare bătălie! Ce prevedere îngăduitoare și extraordinară le-a pus Dumnezeu la dispoziție! În timpul când trăiau pe pământ ei nu doreau nimic atât de mult decât să se bucure de înfrângerea totală a puterilor întunericului, dar, când a venit timpul să înceteze munca lor, au simțit că pierduseră acest privilegiu, însă la înviere vor descoperi că nu este așa. Ei vor fi acolo când se dă ultima luptă și, asemenea celor vii, ei vor avea locul lor deosebit, prin faptul că vor avea un rol atât de vital pentru reușita dramei.

Acum este evident faptul că mișcarea îngerului al șaptelea nu este alcătuită din sfinții cei vii, ci din aceia care încă se odihnesc în mormintele lor. Aceasta este realitatea, pentru că, în timp ce sfinții cei vii împlinesc rolul mișcărilor îngerilor al cincilea și al șaselea, la acea vreme, nu mai există nimeni în viață care să întrunească specificațiile descrise pentru a ocupa poziția îngerului al șaptelea. Toți copiii lui Dumnezeu care se vor afla pe acest pământ atunci vor ieși din templul lui Dumnezeu din ceruri, nu de sub altar, așa cum se spune despre mișcarea îngerului al șaptelea. De aceea, numai mulțimea vastă a celor adormiți în mormintele lor pot fi calificați să fie mișcarea îngerului al șaptelea. Aceștia sunt cei care strigă la îngerul al șaselea să-și arunce seceră ascuțită pentru a culege strugurii viei pământului ca să îi calce în picioare în teascu cel mare al mâniei lui Dumnezeu. Îngerul al șaselea face ce i se poruncește. Misiunea lui este împlinită când neprihăniții în viață, motivați de nevoia de a îndepărta piedicile aflate înaintea învierii celor drepti, își vor împlini rolul desemnat.

Ceea ce va străpunge întunericul gros care îi înconjoară pe cei 144.000 și-i va determina să-și dăruiască tot ce au, va fi vocea martirilor și a tuturor celorlalți copii credincioși ai lui Dumnezeu, care se odihnesc în mormintele lor. Acesta va fi factorul final și decisiv al ultimei bătălii. El va înclina balanța în favoarea adevărului și a iubirii, asigurând biruința și efectuând salvarea tuturor sfinților care sunt la odihnă.

Atunci va veni sfârșitul. Apele cele mari și în aparență de necucerit ale Eufratului vor seca pentru totdeauna, calea împăraților de la răsărit va fi pregătită, iar Hristos, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, va apărea ca mare Secerător pentru a învia pe sfinții Săi adormiți.

„Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, se va coborî din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom

fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.“ *1 Tesaloniceni* 4,16-18.

În felul acesta va ajunge la sfârșitul hotărât lucrarea glorioasă a Domnului în lupta cu păcatul, cu excepția confruntării finale ce va avea loc la sfârșitul mileniului. Ea va cere serviciile coordonate ale celor șapte mișcări îngeresti, nu doar a primelor trei așa cum s-a presupus atâta vreme. Fiecare dintre aceste mișcări are un rol special pe care-l ocupă, o lucrare specială de adus la îndeplinire, fără de care lucrarea nu poate fi încheiată și nu poate veni sfârșitul.

Credincioșii care trăiesc astăzi pe pământ trebuie să-și dea seama că sunt candidați pentru calitatea de membru al acestor mișcări. În mișcarea prezentă, care este a patra, sunt combinate primele trei mișcări, fiindcă această mișcare este marea strigare a celui de-al treilea înger. Aceia care rămân în viață până la încheierea mării strigări, când îngerul al patrulea își va fi încheiat lucrarea de proclamare a Evangheliei la orice neam de pe pământ, vor deveni atunci membrii mișcărilor îngerilor al cincilea și al șaselea. Nici unul dintre ei nu va avea calitatea de membru în cadrul îngerului al șaptelea, deoarece nu vor întruni calificarea de a fi morți și de a se odihni în mormânt în timpul perioadei slujirii îngerilor al cincilea și al șaselea.

În mod evident, există o mare lucrare de pregătire în care trebuie să intre dinainte oricine se va califica pentru a deveni membru în acele ultime mișcări. Aceia care nu văd dincolo de slujirea îngerului al treilea, nu vor înțelege corect care este acea lucrare, pentru că ei nu vor vedea nimic mai mult decât nevoia de a deveni experți în a oferi argumente în favoarea adevărurilor îngerului al treilea pentru a converti pe cât cu putință mulți oameni.

Dar nu aceasta este lucrarea finală. Marea luptă poate fi adusă la apogeul ei doar atunci când caracterul lui Dumnezeu și caracterul lui Satana sunt puse în contrast în toată plinătatea lor prin respectivii reprezentanți omenești. Cei răi nu au de făcut nici o pregătire conștientă pentru rolul lor. El le revine fără nici un efort. Este consecința firească a ceea ce sunt și a modului cum se hrănesc în fiecare zi din punct de vedere material, moral și spiritual.

Dar nu tot la fel este și pentru cei neprihăniți. Ei trebuie să înțeleagă în mod specific ținta pusă înaintea lor și să știe ceea ce se așteaptă de la ei. Ei trebuie să reziste nelegiuirii cu toată puterea pe care Domnul le-a pus-o la dispoziție, cultivând în același timp fiecare har spiritual prin care caracterul lui Dumnezeu va putea ajunge la maturitate deplină în ei. Aceasta nu este o sarcină ușoară, însă va

ocupa fiecare clipă din timpul lor, va exercita orice facultate a ființei lor și li se va cere să se folosească de orice mijloc oferit de cer în scopul acesta.

În momentul de față, când încă mai este ocazia, Domnul face apel la toți dintre noi să atingem înaltul standard pus înaintea noastră. Nimeni nu trebuie să fie găsit în lipsă. Orice prevedere ne-a fost pusă la dispoziție pentru ca să putem deveni asemenea lui Dumnezeu. În mod sigur El va isprăvi lucrarea pe care a început-o în noi, iar noi ne vom bucura când vedem cât de eficient o va face. În curând va începe marea strigare, pe măsură ce îngerul al patrulea intră în faza a doua, și ultima, a lucrării sale. Apoi va veni încheierea timpului de probă când îngerii al cincilea și al șaselea își vor îndeplini sarcinile repartizate lor. Îngerul al șaptelea își va aduce de asemenea contribuția sa vitală pentru a vedea lucrarea încheiată.

Nici unul dintre noi nu poate ști cu precizie astăzi unde vom fi sau ce servicii vor fi îndeplinite când vor avea loc aceste evenimente spectaculoase, însă putem fi o parte din ele și vom fi dacă suntem credincioși față de tot ceea ce Domnul a rânduit în dreptul nostru. Fie ca toți aceia care pretind a fi credincioși în Hristos să înțeleagă implicațiile celor șapte mișcări îngerești și să nu se dea bătuți până când nu își ocupa locul desemnat lor de către Dumnezeu, creând astfel posibilitatea ca Domnul să arunce secera Sa ascuțită și să strângă secerișul veacurilor. O, ce bucurie inexprimabilă va fi atunci să fi găsit de partea cea bună!

Anexă

Articolul de față este un studiu ținut de A. T. Jones, așa cum a fost consemnat el în *Buletinul Conferinței Generale* din 1901, pag. 101-105.

Cartea *Geneza* ne pune la dispoziție istoria, mijlocul și procesul creației. Dar această carte nu a fost scrisă la creațiune. Vă atrag atenția acum asupra acestui fapt, și doresc să meditați puțin la însemnătatea acestui fapt. Doresc să declar din nou: Primul capitol al cărții *Geneza* ne pune la dispoziție istoria, mijlocul și procesul creației; dar el nu a fost scris la creațiune. Atunci, nu este evident că, din moment ce raportul creației nu a fost scris la creațiune, ci multă vreme după aceea, a existat un scop în scrierea lui dincolo de a fi doar un simplu raport al creației?

Dacă primul capitol al cărții *Geneza* ar fi fost scris în următoarea zi de după creațiune, am fi putut spune că scopul primordial al scrierii lui a fost acela de a pune la dispoziția oamenilor un raport al creației, însă pentru că nu a fost scris decât la aproape două mii de ani după aceea, trebuie să fie evident faptul că, din moment ce oamenii se descurcaseră pe tot parcursul acestui timp fără nici un raport scris al creației, scopul primordial în scrierea acestui raport a fost mai mult decât de a ne spune cum a fost elaborată creațiunea. Pentru că, dacă m-am putut descurca perfect în acești patruzeci de ani fără a dispune de un anumit raport, iar apoi Dumnezeu ar face în așa fel, încât acest raport să fie scris cu privire la mine, nu ar deveni evident că am nevoie de acest raport pentru ceva mai mult decât un simplu raport? Foarte bine.

Când a fost scrisă *Geneza*? Desigur, nu putem spune cu exactitate anul, ci doar perioada. Știm însă marea intenție care se afla înaintea lumii în timpul când a fost scrisă *Geneza* — ieșirea din Egipt. *Geneza* a fost scrisă de Moise în timpul celor patruzeci de ani când păzea oile socrului său; dar acest lucru a avut loc după ce primise solia de a scoate poporul din Egipt. Domnul chemase pe Moise să elibereze poporul, dar Moise încă nu învățase cum s-o facă. El făcuse un pas greșit mai întâi și a avut nevoie de patruzeci de ani de instruire înainte ca această eliberare să aibă loc; și în

acești patruzeci de ani el a scris cartea *Geneza*. De aceea, cartea *Geneza* a fost scrisă la vremea ieșirii din Egipt când Dumnezeu era pe punctul de a elibera pe poporul Său din Egipt și de a face din ei o lumină pentru toată lumea pentru totdeauna.

Pentru a aduce înaintea voastră următorul gând deosebit, voi citi din nou un anumit verset pe care l-am citit alaltăseară, și la care cred că am făcut referire din nou aseară, din capitolul cincisprezece din cartea *Exodul* — cântarea lui Moise și a copiilor lui Israel după trecerea Mării Roșii; pentru că aici se declară unde voia Dumnezeu să își ducă poporul când i-a scos din Egipt.

În *Exodul* 15,13 citim: „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit și ai izbăvit pe poporul aceasta; iar prin puterea Ta îl îndrepti spre locașul sfințeniei Tale“. Apoi, după două versete: „Îi va apuca teama și spaima; iar văzând măreția brațului tău, vor sta muți ca o piatră; până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care ți l-ai răscumpărat. Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, la Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!“

Acest lucru este subliniat în *Apocalipsa* 15, în raportul cu privire la acea grupă care stă pe marea de sticlă „cu alăutele lui Dumnezeu“, care sunt „biruatorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei“ și care cântă „cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu“.

Mai întâi, „Tu îi vei aduce... în locașul sfințeniei Tale“ — spre locul unde Dumnezeu însuși locuiește; apoi, „pe muntele moștenirii Tale [țara moștenirii lui Dumnezeu], în locul pe care ți l-ai pregătit ca locaș, Doamne, care a fost făcut pentru Tine ca să locuiești în el“. Ce loc este acea locuință sfântă, acel loc al moștenirii lui Dumnezeu, acel loc care este făcut pentru ca El să locuiască în el? *Apocalipsa* 21, după câte știți, ne spune acest lucru. Vine timpul când se va spune: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor“.

În „Templul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne“. Dintr-o dată oamenii, noi suntem aceia care ar trebui să cunoască la modul cel mai sigur care este acest templu sau sanctuar; pentru că „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care s-a așezat la dreapta tronului Maiestății, în ceruri, ca slujitor al sanctuarului și al adevăratului cort care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul.“ *Evrei* 8,1.2. K. J.V. Bible.

Iarăși: în *Fapte* 7, după cum știți, se spune: „Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Norodul a crescut și s-a înmulțit în Egipt“, și

apoi a urmat eliberarea. Dumnezeu jurase lui Avraam și îi făgăduise că seminței lui îi va da țara pe care o văzuse, lumea cea nouă. Iar în *Exodul* 6,2-8 stă scris: „Dumnezeu a mai vorbit lui Moise, și i-a zis: ‚Eu sunt Domnul. Eu m-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ca Dumnezeul Cel atotputernic; dar n-am fost cunoscut de ei sub Numele Meu ca ‚Domnul’. De asemenea mi-am încheiat legământul Meu cu ei, ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor sfinte, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie, și mi-am adus aminte de legământul Meu. De aceea, spune copiilor lui Israel: Eu sunt Domnul; Eu vă voi izbăvi din muncile cu care vă apasă egiptenii, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua ca popor al Meu; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și veți cunoaște că Eu, Domnul Dumnezeu vostru, vă izbăvesc de muncile cu care vă apasă egiptenii. Eu vă voi aduce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă voi da-o în stăpânire; Eu, Domnul.‘“

Când Dumnezeu a dat acea făgăduință lui Avraam prin jurământ solemn, a fost dată lui Avraam și seminței lui; nu seminței fără Avraam, ori lui Avraam fără sămânța lui. Astfel, când Dumnezeu era gata să-i aducă în țara pe care el jurase să i-o dea lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, ei toți trebuia să fie împreună. Și aceasta nu era de ajuns. Dumnezeu urma să-și aducă poporul Său, fie imediat, fie pe parcursul timpului, fapt care nu este important. Marele obiectiv pe care Dumnezeu l-a avut în scoaterea poporului Israel din Egipt a fost de a-i aduce în țara pe care jurase să i-o dea lui Avraam, iar acea țară El spune că este locașul Său sfânt, locul pe care El l-a făcut pentru Sine spre a locui în el, muntele moștenirii Sale, în sanctuarul pe care propriile Sale mâini îl întemeiasă.

Din moment ce acesta era obiectivul lui Dumnezeu în scoaterea poporului din Egipt, iar acea făgăduință dată lui Avraam este noul pământ pe care Dumnezeu îl va crea, nu puteți să vedeți atunci scopul pentru care este dată *Geneza*? Scopul a fost ca ei să devină familiarizați cu creația, cu puterea creatoare, astfel încât Dumnezeu, prin puterea Lui creatoare să-i poată recrea și să-i aducă în lumea cea nouă, pe care El urmează s-o creeze și să i-o dea lui Avraam, potrivit cu ceea ce El îi promisese. Vedeți acest lucru?

Obiectivul pentru care Dumnezeu a dat *Geneza* chiar atunci a fost ca poporul să poată fi pregătit pentru lucrarea pe care El trebuia s-o facă prin ei pentru întreaga lume; lucrarea prin care El avea să-i pregătească în acest scop. Pentru că lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna creatoare.

Tot ceea ce face Dumnezeu este întotdeauna prin creație. Lucrul cel mai mare, dintre toate cele pe care Dumnezeu urma să le dea poporului Său, era lumea creată din nou. Dar era imposibil ca ei să ajungă acolo fără ca să fie ei înșiși creați din nou. De aceea, pentru ca ei să poată fi instruiți în creație, el a scris o relatare a creației ca o parabolă, ca o școală de instruire pentru fiecare suflet, ca toți să poată deveni familiarizați cu procedeele lui Dumnezeu, cu mijloacele lui Dumnezeu, cu puterea creatoare a lui Dumnezeu, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu prin ei să poată fi adusă la îndeplinire după ce mai întâi era înfăptuită în ei.

Și mai există „biserica din pustie“. Isus Hristos a avut locul Său acolo, de Cap al bisericii. Și din nou vedem aici procesul Său de organizare. El l-a continuat și l-a păstrat până când a intrat în țara Canaanului, iar noi am auzit care a fost obiectivul lui Dumnezeu în acea țară. Dar poporul a scăpat din vedere obiectivul lui Dumnezeu, precum și scopurile Sale prin organizarea lor în acea țară; și ei, o dată ce le-a scăpat din vedere obiectivul lui Dumnezeu, neizbutind să vadă scopurile lui Dumnezeu în instrucțiunile pe care li le-a dat, au început să se organizeze singuri. Și care a fost organizația pe care ei au adus-o la îndeplinire singuri? Cum s-a sfârșit ea chiar în vremea lor? Cu o împărăție. Ei trebuia să aibă un împărat. Să nu uităm aceasta; aduceți-vă aminte când mergeți pe stradă, oriunde v-ați afla — niciodată să nu uitați că sfârșitul oricărei organizații pe care o concep oamenii este o guvernare monarhică, monarhie, că printre oameni este despotism — iar acesta înseamnă ruină. Toate acestea au fost elaborate în Israel. Și totuși, cu ani în urmă, Dumnezeu ne-a spus că dacă nu va fi urmată o cale diferită, „absurditățile lui Israel din zilele lui Samuel se vor repeta în mijlocul poporului lui Dumnezeu“. *Schițe din viața lui Ellen White*, cap. Primejdia adoptării politicii lumești în lucrarea lui Dumnezeu, par. 12.

Cam atât despre asta. Aceasta este situația. Deci, Domnul avea grijă de poporul Său; dar în loc ca ei să se îngrijească de organizația lui Dumnezeu și să țină cu tărie la Capul acesteia, s-au întors și și-au făcut un cap al lor ca să poată fi asemenea tuturor națiunilor. Ei au devenit asemenea tuturor națiunilor și au sfârșit la fel ca ele — distrugerea mai întâi a celor zece seminții și apoi distrugerea tuturor semințiilor, până la distrugerea Ierusalimului prin faptul că au ales pe Cezar în locul lui Dumnezeu. Pentru că, atunci când Pilat le-a pus înainte provocarea: „Să răstignesc pe Împăratul vostru?“, ei au spus: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar“.

Apoi Dumnezeu a început din nou modul Său de a acționa cu

biserica Sa, cu Hristos drept Cap și Organizator. Și taina lui Dumnezeu s-a manifestat și a fost făcută cunoscută înaintea fiilor oamenilor așa cum nu mai fusese cunoscută cu veacuri mai înainte, așa cum a fost descoperită apoi sfinților apostoli și profeți prin Duhul Său. Taina care fusese ținută ascunsă din veșnicie a fost făcută cunoscută sfinților Săi, taină care este „Hristos în voi, nădejdea slavei“. Hristos era Capul oricărui om și Capul tuturor prin faptul că era Capul fiecăruia.

Dar taina fărădelegii și-a făcut apariția și s-a așezat în locul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu; și a ascuns taina lui Dumnezeu din nou, vreme de veacuri. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, a venit ziua când îngerul Domnului și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce este viu în vecii vecilor, care a creat cerul și lucrurile din el, pământul și lucrurile de pe el, marea și lucrurile din ea, că nu va mai fi nici o zăbavă; ci, că în zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după cum a vestit El slujitorilor Săi prooroci. Taina lui Dumnezeu se va descoperi din nou în toată sinceritatea, curăția și puterea ei, care este puterea lui Dumnezeu. Și zilele în care îngerul al șaptelea a început să sune din trâmbiță își găsesc începutul aproape cu șaizeci de ani în urmă.

Nu trebuie să mai fie amânare, slavă Domnului; s-a amânat prea mult. Acum Dumnezeu și-a întins mâna a doua oară pentru a elibera pe poporul Său, care este împrăștiat de la Egipt la Cuș, de la Patros la Șinear și insulele mărilor. Și El este gata să ne aducă în țara pe care a făgăduit-o, pe care a jurat să i-o dea lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov.

Dar aceasta se va face doar prin creație, pentru că Cel care șade pe tron zice, când vine ziua aceea, „Iată, Eu fac toate lucrurile noi“. Astfel, deci, noi trebuie să pășim în făgăduințele făcute lui Avraam doar prin creația lui Dumnezeu, și noi toți trebuie să intrăm în aceea moștenire a lui Avraam doar prin creația lui Dumnezeu.

Astfel, deci, primul capitol al *Genezei* este scris pentru noi, fiindcă cei pentru care a fost scris în trecut nu au învățat lecția. A fost amânată, zădărnicită, înlăturată aici, dată la o parte acolo, pusă deoparte în alte locuri, dar acum Domnul a promis că nu va mai fi zăbavă. „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.“ Acesta este timpul. Atunci, din moment ce scopul lui Dumnezeu în scrierea *Genezei* a fost zădărnicit până acum, și a venit timpul acum când El spune că va fi realizat, cartea *Genezei* și toate lucrurile din primul capitol al *Genezei* constituie adevăr prezent pentru noi.

Să studiem atunci primul capitol al *Genezei*. Ce se află în el?

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.“ Și cum a făcut El aceasta? „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice și se face.“ Trebuie să ținem minte că este scris inițial nu ca o istorie a creației, ci în primul rând ca să ne aducă față în față cu mijlocul, cu procesul lui Dumnezeu în creație, și să ne facă să ne familiarizăm cu acest proces; așa încât să ne poată conduce la marea creație care a fost pregătită și făgăduită chiar din zilele lui Avraam.

Ce înseamnă pentru noi acest lucru? În acest prim cuvânt din *Geneza* se află o lecție pentru fiecare dintre noi. Dumnezeu a făcut cerurile și pământul prin Cuvântul Său. Ce legătură are cu noi aceasta? *1Petru* 1,23-25: „Fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și care rămâne în veac. Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.“

Acel cuvânt prin care Dumnezeu a creat cerurile și pământul la început este Cuvântul Evangheliei, care vă este propovăduit acum. Deci, în primele cuvinte din *Geneza* se află Evanghelia. Primele cuvinte ale *Genezei* sunt propovăduirea Evangheliei. Iar aceste cuvinte au o strânsă legătură cu *Efesenii* 2,8-10: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.“

Noi suntem opera Lui, creați în Isus Hristos. Atunci, primul pas în creștinism, după cum vedeți, primul pas pe care ar trebui să-l facă omul, așa cum dorește Dumnezeu, poate fi făcut doar prin creație, poate fi făcut doar prin crearea ființei noastre. Și a deveni creștin este tot la fel de mult creație, așa cum a fost facerea lumii la început. Nici un om nu poate deveni vreodată creștin decât prin a fi creat, tot la fel de real după cum lumea a fost creată la început.

Și marea frumusețe a acestui adevăr este că e atât de ușor ca totul să fie făcut. Pentru că atunci când noi am stabilit adevărul că totul poate fi făcut doar prin creație, eul este totalmente pierdut; el știe că nu există nici o sursă de creație în el; pur și simplu el trebuie să se dea bătut. Și când știe că lucrarea aceasta poate fi făcută doar prin creație, și este adus față în față cu Creatorul, atunci

este ușor; pentru că Dumnezeu poate crea pur și simplu prin rostirea cuvântului. „El zice și se face.“

Apoi: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric“. Acum, noi eram cu totul în întuneric; dar Dumnezeu ne creează din nou; iar viața noastră, înainte ca Dumnezeu să ne creeze din nou, este mai puțin decât nimic, cu mult mai rău decât nimic. Cu toate acestea, când Dumnezeu ne creează din nou, care este situația noastră în ce privește viața de neprihănire, viața de evlavie? Nu este ea fără formă și goală? Când Dumnezeu ia un om din lume, din întunericul care poate fi simțit, și îl creează din nou, tot ce se află înaintea lui este nou. Deci, în ce privește acea viață nouă pe care omul trebuie să o dobândească, și care trebuie să se găsească în om, cum este starea lui, când se raportează la ea, dacă nu fără formă și goală? Dar iată ce urmează: „Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!“ Și a fost lumină“.

Acest cuvânt „se mișca“ înseamnă „clocea“. Este exact aceeași idee pe care a exprimat-o Isus când a vorbit oamenilor din Ierusalim: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe proroci și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi [V-aș fi strâns; aș fi clocit peste voi; v-aș fi ocrotit și aș fi scos din această clocire un lucru nou născut, spre slava lui Dumnezeu]; și n-ați vrut! Iată că vi se lasă casa pustie“.

Gândul pe care Isus l-a exprimat în aceste cuvinte despre Ierusalim este exact gândul pe care El l-a rostit în versetul doi din *Geneza*. Duhul lui Dumnezeu clocea acel lucru creat care, până când Duhul lui Dumnezeu nu s-a așezat asupra lui, era fără formă și gol. Dar când Duhul lui Dumnezeu a venit și a clocit peste el, a început organizarea. Atunci a început cursul organizării lui Dumnezeu.

Iar acest subiect de astă seară, după cum vedeți, este o continuare a aceluiași subiect al organizării, pe care l-am avut seara trecută. Vedeți că, mai întâi de toate, vine la fiecare în mod personal, și de la fiecare este dus mai departe către trup. Și, fraților, Dumnezeu a început această lucrare binecuvântată. Am studiat seara trecută că ea trebuie să provină de la Cap. Organizația lui Dumnezeu trebuie să provină de la Cap, care este Isus Hristos, Capul bisericii, și are de-a face cu fiecare în mod individual.

Observați pasul care a fost făcut astăzi de către Conferința Generală. Vreau să vedeți cum acest pas negreșit nu se va opri niciodată până când n-a atins pe fiecare în mod personal și l-a adus

față în față cu Dumnezeu, pentru a sta singur doar cu Dumnezeu. Astăzi a fost prezentată și girată, în același timp, o chemare la autoguvernare într-un anumit loc. Foarte bine. Și apoi s-a spus aici că aceasta trebuia să fie adoptată în alte părți. Foarte bine. Și când acel district va fi organizat, va fi un district care se autoguvernează local; dar același proces trebuie să meargă mai departe — fiecare Conferință trebuie să fie o Conferință care se autoguvernează local, și fiecare comunitate trebuie să fie o comunitate care se autoguvernează local, iar fiecare persoană trebuie să fie o persoană care se autoguvernează local.

Însă nici un om din această lume nu poate fi un om care se poate autoguverna dacă Dumnezeu, în Isus Hristos, nu este Capul lui și dacă acel om nu este guvernat de puterea lui Dumnezeu. Singura autoguvernare, adevărata autoguvernare în această lume, este aceea a unui om care stă sau rămâne în libertatea prin care Isus Hristos l-a făcut liber, care-l face stăpân pe eul său cel rău și care trăiește în eul divin, care este Isus Hristos. În acest caz, el a biruit vrăjmășia, răul, și o are sub picioare; și el stă acolo în libertatea născută din cer prin care Dumnezeu l-a făcut liber — un om liber, care se autoguvernează, așa după cum Dumnezeu l-a făcut să fie la-nceput, și după cum îl face să fie când îl creează din nou.

Puteți observa acum că acest pas care a fost făcut de noi astăzi nu poate fi oprit niciodată fără această realizare? Nu este acest lucru destul de evident? Atunci, fraților, lucrul pe care fiecare trebuie să-l facă în cadrul acestei Conferințe este de a obține cât mai grabnic cu putință acest lucru. În acest caz, fiecare trebuie să dețină și să fie în el însuși o autoguvernare locală, spre slava lui Dumnezeu. Dar nici un om nu poate face vreodată aceasta, după cum am spus, decât prin puterea lui Dumnezeu din el; și nici un om nu poate face aceasta și să rămână un om care se autoguvernează local, decât dacă stă singur cu Dumnezeu, despărțit de toți ceilalți și de toate lucrurile din tot vastul univers.

Acum, acest lucru nu-l separă de toți ceilalți oameni. Adevărata noastră unitate cu ceilalți oameni înseamnă singurătatea noastră exclusivă cu Dumnezeu. Părtășia noastră cea mai fidelă, dragostea noastră cea mai sinceră, simpatia noastră cea mai tandră, ce cuprind pe toți oamenii, sunt de găsit doar în a sta absolut singur cu Dumnezeu și despărțit de toate celelalte lucruri.

O spun din nou: pasul făcut astăzi nu ar trebui să se oprească niciodată până când fiecare adventist de ziua a șaptea nu este adus față în față cu Dumnezeu. Fiecare singur cu sine, și singur cu Dumnezeu. Și de ce trebuie să fim aduși față în față cu Dumnezeu? Pentru

a ne găsi poziția, locul nostru, pe care am fost sfătuiți să-l găsim. Și întrucât ne-am descoperit locul nostru, atunci să-i permitem lui Dumnezeu să fie Capul și marele Organizator.

Dar acest lucru se poate face numai prin Duhul lui Dumnezeu; Duhul Sfânt, Spiritul lui Dumnezeu, care clocește peste toți. Isus a plecat. El a fost aici, pe pământ. El a fost Capul Bisericii când se afla aici. Dar El a zis: „Vă este de folos să Mă duc“, nu este bine pentru voi ca să rămân; trebuie să plec. „Căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-l voi trimite.“ Sunt mai multe motive, nu numai unul; dar motivul care ne privește pe noi chiar acum, motivul pentru care Isus trebuia să plece, ca să vină Mângâietorul, este că Isus în trup nu putea să fie peste tot în același timp. El nu putea fi cu frații din Australia și cu frații de aici, chiar acum, în trup; dar când El a plecat, ne-a trimis Duhul Sfânt, care clocește peste toată creația lui Dumnezeu: și prin acel Spirit, Isus poate deveni Capul fiecărui vestigiu al creațiunii Sale. Apoi, când orice suflet, când orice individ de pe pământ a găsit această creație, când a devenit parte a creației lui Dumnezeu, Duhul Sfânt clocește peste el: și astfel Hristos devine Capul acelui individ, iar acel om are un Sfătuitor care este mult mai capabil să-i dea un sfat decât orice om care a stat vreodată în Battle Creek.

Un mare avantaj, de asemenea, unul dintre avantajele cele mai de frunte este că Isus Hristos, Capul acelui individ prin Duhul Său Sfânt, poate da sfat și poate trimite ajutor imediat chiar când ajutorul este necesar: și acesta este un avantaj imens în comparație cu scrierea unei scrisori către Battle Creek, locul unde ea va ajunge după cel puțin o lună, ca apoi, după ce se dă răspuns scrisorii, să mai fie necesară încă o lună în întoarcerea ei cu vaporul, și apoi încă o lună pentru a ajunge la destinatar — și veți căpăta răspunsul după trei luni pentru a cunoaște ceva despre lucrarea pe care trebuia să o faceți cu trei luni în urmă. Fie ca Domnul să ne lege de Sine! Fie ca noi să căpătăm acea putere creatoare în Dumnezeu, putere prin care fiecare suflet îl va găsi pe Isus Hristos, Capul și Sfătuitorul lui zi și noapte, pe vecie! Și acesta este procesul.

Să ne întoarcem din nou la primul capitol din *Geneza*. „Și Duhul lui Dumnezeu clocea deasupra apelor.“ Dumnezeu a zis: „Să fie lumină; și a fost lumină,“ și lumina era viață. Dar creația nu a luat sfârșit. Creațiunea nu a fost încheiată; ea nu a fost desăvârșită nici chiar acum când Duhul lui Dumnezeu clocea peste ea. Alți pași urmau să fie făcuți. Nu este necesar să-i urmăresc pe fiecare în detaliu, ci doresc pur și simplu să aduc acest fapt înaintea dumneavoastră. Reflectați la aceasta. Următorul lucru a fost firmamentul;

apoi, în ziua următoare, apele au fost strânse împreună la un loc și a apărut uscatul; apoi, în ziua următoare pământul a adus rod; și tot așa timp de șase zile.

Acești pași acum nu au fost făcuți — fiți foarte atenți la acest gând, fiți cu mare grijă, pentru că este un lucru subtil și necesită o minte subtilă pentru a-l prinde; însă atunci când este priceput, este priceput pentru totdeauna. Acei pași succesivi în crearea lumii, prin întregul proces al creației, nu au fost făcuți prin creșterea din creația inițială. Pașii succesivi din primul capitol al *Genezei* nu au fost făcuți prin creșterea din baza inițială a creației. [Voci din toată adunarea: Amin!] Vedeți? Cum au fost făcuți acei pași? — Prin creații succesive. Aceasta îmi spune mie și dumneavoastră următorul lucru: Noi devenim creștini doar prin creație; noi rămânem creștini doar prin puterea creatoare; noi creștem în harul creștin doar prin creații succesive ale lui Dumnezeu. Nu există progres în viața creștină decât prin puterea creatoare directă a lui Dumnezeu din ceruri, prin cuvântul Lui, prin Duhul Sfânt.

Puteți începe să înțelegeți motivul pentru care Dumnezeu i-a dat lui Israel raportul creației când a ieșit din Egipt? Dumnezeu dorea ca fiecare individ din Israel să cunoască puterea creatoare a lui Dumnezeu ce trebuia să rămână în viața lui zi și noapte. Deci, acea putere creatoare a lui Dumnezeu trebuia să fie viața lui. Dar acest lucru a fost amânat, amânat, amânat, și acum a ajuns la mine și la dumneavoastră: și noi suntem acum poporul pentru care Dumnezeu a scris primul capitol al *Genezei*.

Apropo, mai există încă un alt lucru cu privire la aceasta. Este extrem de important să notăm faptul că, chiar în acest timp de față, primul capitol al *Genezei* este respins și totul este făcut să se creadă că există prin evoluție în loc de creație, iar toată lumea și toate bisericile aleargă la așa ceva. Este timpul ca Dumnezeu să descopere poporului Său adevărata filozofie a primului capitol al *Genezei*, așa încât Dumnezeu, prin poporul Lui, să poată înălța înaintea lumii lumina și puterea creației Sale împotriva înșelăciunilor perfide ale lui Satana, care conduc lumea departe într-un abis veșnic. Iată dar ce avem aici; și Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi, poporul Său, să ajungem astfel legați de acea putere creatoare, să descoperim acea putere creatoare trăind în noi, ca singurul mijloc al progresului nostru, al creșterii noastre creștine, pentru ca noi să putem sta în lumina lui Dumnezeu și pe acea temelie fermă a cuvântului lui Dumnezeu, și să adevărim cuvântul în așa fel încât lumea să nu se mai poată îndoi de el. Ei pot să-l respingă neallegând să se predea acestuia; însă nu-l pot pune la îndoială;

puterea va fi în el. Dumnezeu dorește ca noi să adevărim faptul că această nouă filozofie despre capitolul întâi al *Genezei* este o filozofie falsă, o știință pe nedrept numită astfel. El vrea ca adevărata știință a *Genezei* să iasă în relief. El dorește ca adevărata filozofie a *Genezei* să fie lumină pentru lume. Adevărata știință și filozofie a *Genezei* este creația. Și nici un om n-o poate preda, nici un om n-o poate explica, dacă el nu o cunoaște în propria sa viață.

Acum, acești pași succesivi în cadrul creației nu au fost făcuți prin creșterea din baza inițială în ce privește începutul cerurilor și al pământului: ci fiecare pas a fost făcut prin creație directă, prin cuvântul rostit de Dumnezeu. Dumnezeu a zis: „Să fie un firmament,” și așa a fost. Și Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul! Și așa a fost.” „Și Dumnezeu a zis: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi care să facă rod și care își au sămânța în ei, după soiul lor’.” Și așa a fost.” Și așa mai departe. Dar când noi, fraților, trebuie să creștem prin încercarea de a face tot ce putem mai bine, jurând că renunțăm la acesta, la aceea și la cealaltă, intenționând să facem tot ce putem mai bine, etc., acesta este un proces obositor, nesuferit și inutil. O, când noi știm că adevăratul progres, adevărata creștere în viața creștină, adevărata dezvoltare a creștinului în inimă, se face prin creații succesive ale lui Dumnezeu, prin cuvântul Său rostit în Duhul, atunci tot ceea ce e necesar este să găsim cuvântul: și se face. Iată adevăratul remediu.

V-ați văzut sterpi? Ați descoperit în viața voastră lucruri care, în măsura în care năzuiviți după ele, le doriți în neprihănire, vă preocupați de ele, au fost fără valoare: un eșec? Acum iată remediul: Când descopăr o lipsă în viața mea — ceva care nu este al lui Dumnezeu, ceva care nu este o reflectare a cuvântului lui Dumnezeu — trebuie să cercetez Scripturile până când descopăr că îmi vorbește cuvântul lui Dumnezeu cu privire la acea problemă, iar apoi acel cuvânt mă creează din nou în acel lucru, și cele vechi s-au dus, iată că toate au devenit noi.

[Voci din adunare: Amin!]

Aceasta este filozofia cercetării Scripturilor. O, a cerceta Scripturile pentru doctrină, a cerceta Scripturile pentru predici, a cerceta Scripturile pentru argumente, este într-un total deșertăciune, neliniște a spiritului și idolatrie. Dar a cerceta Scripturile pentru a descoperi cuvântul creator al lui Dumnezeu, a alege creația, neprihănirea lui Dumnezeu în locul păcatului meu — aceasta va pune puterea lui Dumnezeu, tăria lui Dumnezeu, în locul slăbiciunii mele; aceasta va face ca Dumnezeu să apară în locul meu însumi

— aceasta este cercetarea Scripturilor, aceasta este mântuirea sufletului. Și nu este loc din destul? Nu există temei suficient pentru noi de a începe acest gen de cercetare a Scripturilor?

Și nu este aceasta o perspectivă binecuvântată, nu este ea o solie de mare bucurie pentru orice suflet care se vede nevoiaș, care se vede aruncat la pământ, care se vede victima puterii vrăjmașului — nu este ea o solie binecuvântată pe care o trimite Dumnezeu, și anume că „El a zis, și s-a făcut“? Descoperă doar cuvântul rostit de Dumnezeu și infirmitatea ta dispăre înaintea puterii Sale creatoare, ca în cuvântul rostit prin Duhul Sfânt.

[Voci din adunare: Amin!]

„El a zis, și așa a fost“, și acest cuvânt al lui Dumnezeu, pe care noi îl citim zi de zi în Biblie, este tot atât de mult cuvântul rostit de Dumnezeu, ca acel cuvânt care a fost rostit de Dumnezeu la început, care a creat cerurile și pământul.

Din nou la *Geneza*: Acest proces de creații succesive a continuat până ce a apărut idealul lui Dumnezeu, omul desăvârșit. Acolo stătea el, omul perfect, creat de puterea lui Dumnezeu; și el stătea ca fiu al lui Dumnezeu. Nu este așa? „Fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.“ *Luca* 3,38. „Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor.“ Și apoi, Dumnezeu s-a odihnit. Sabatul a fost sigiliul — odihna încântătoare, înviorătoare pe care a avut-o Dumnezeu, privind creația sfârșită, de la început până la desăvârșire.

Deci noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus. Spiritul lui Dumnezeu clocește peste această nouă creație, și face ca cuvântul creator rostit să aducă la desăvârșire această nouă creație, „un om perfect, după măsura staturii plinătății lui Hristos.“ *Efesenii* 4,13. K.J.V. Bible. Atunci va fi aplicat sigiliul lui Dumnezeu.

Apoi Domnul se va odihni din nou și se va bucura în privința noastră cu cântări. El se va odihni. „Se va odihni în dragostea Lui.“ *Țefania* 3,17. K.J.V. Bible. Dumnezeu se va odihni din nou. Știți că atunci când Isus a venit aici, a zis: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez“. Dar vine timpul când El se va odihni din nou. În creația inițială, Tatăl a lucrat, și Isus a lucrat prin Duhul Sfânt, care a întovărașit lucrarea și a desăvârșit creația de care s-a bucurat Dumnezeu și de care s-a odihnit și a fost înviorat. Dar acea creație a fost întru totul lepădată, și Dumnezeu a început din nou să creeze și a continuat să lucreze până acum, iar în curând ea va fi terminată, și când va fi terminată — să citim cuvântul lui Dumnezeu — *Țefania* 3,13-15:

„Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire (rămășița care ține poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus

Hristos) — rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni; și în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare: ci vor paște și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura. Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău.“ Să ne ridicăm în libertatea prin care El ne-a făcut liberi, prin îndepărtarea vrăjmașului. „Împăratul lui Israel“ — adevăratul Dumnezeu — „Împăratul lui Israel, chiar Domnul, este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire.“ Binecuvântați pe Domnul! „În ziua aceea.“ Iată ce se află înaintea noastră. Acum, ascultați cuvântul: „În ziua aceea se va zice Ierusalimului: „Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile! Domnul Dumnezeuul tău este puternic în mijlocul tău; El va mântui, El se va bucura de tine cu bucurie; se va odihni în dragostea Lui.“ [Adunarea: Slăvit să fie Dumnezeu!] „El se va bucura de tine cu cântări.“ K. J. V. Bible.

Dumnezeu are de gând să se odihnească iarăși și să se învioreze când această creație, pe care a făcut-o pentru noi, este sfârșită sub cloceirea binecuvântată a Spiritului lui Dumnezeu. Fraților, fiți siguri că așa este. Știți că este scris că în zilele din urmă poporul lui Dumnezeu trebuie să fie acoperit cu veșmântul Spiritului Său; și acest timp este astăzi. Deci, fraților, lucrul pe care noi trebuie să-l facem aici — întreaga audiență, toți împreună, dar mai presus de toți, noi, delegații — este să recunoaștem acest fapt, să recunoaștem această putere creatoare a lui Dumnezeu, să o găsim pentru noi înșine, care să ne creeze din nou, și să umblăm întotdeauna, să locuim întotdeauna în prezența celui Spirit care clocește, [Adunarea: Amin!], așa încât, când ne adunăm împreună — chiar înainte de a pleca de aici — să stăm, să gândim, să vorbim și să locuim în prezența celui Spirit care clocește.

Fie ca noi, când ne despărțim și plecăm de aici spre camerele noastre, să fim în prezența celui Spirit care clocește. Când ne aflăm în camerele noastre să rămânem în prezența celui Spirit care clocește. Când venim zi de zi la Conferință, când intrăm la comitete spre a ne pregăti, o, fie ca fiecare să umble în prezența celui Spirit care clocește: și atunci cu fiecare suflet se va împlini cu adevărat următoarele cuvinte (exact acele cuvinte care au fost rostite Mariei vor fi la fel de adevărate și pentru noi, așa cum au fost și pentru ea): „Duhul Sfânt se va coborî peste tine, și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care se va naște din tine

va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.“ [Adunarea: Amin!]. Și aceasta pentru că Spiritul care clocește este un Spirit care face să rodească. Atunci vom exclama și vom cânta cu bucurie: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!“ Atunci se vor împlini și aceste cuvinte: „Lumea nu ne cunoaște [slavă Domnului!], pentru că nu l-a cunoscut nici pe El“.

Fraților, lumea ne-a cunoscut prea bine. A avut motive să ne cunoască. Ne-am asemănat prea mult cu lumea, încât lumea ne-a recunoscut: dar Domnul ne va elibera de toate acestea, și lumea nu ne va mai cunoaște, deoarece nu va fi în stare să ne identifice ca fiind din lume. Va ști că noi nu suntem din lume; că părtășia noastră nu este cu lumea; că interesele noastre nu sunt concentrate asupra lucrurilor pământești; și că acel Spirit care clocește va pune în noi un asemenea caracter și ne va face să rostim asemenea cuvinte, și ne va da o asemenea înfățișare în lume, încât nimic nu ne poate recunoaște în afara cerului; iar această recunoaștere este suficientă.

Acesta este începutul *Genezei*. Nu este toată cartea. Țineți minte, toată cartea a fost scrisă în timp ce Moise păzea oile, și toată cartea ne aparține acum, este pentru noi. Dar nimic din restul cărții nu are vreo valoare pentru noi, dacă nu descoperim știința și filozofia primului capitol al cărții: pentru că este începutul creațiunii lui Dumnezeu, a procesului folosit de Dumnezeu, este începutul a toate, și nimic nu poate fi descoperit cu adevărat dacă nu vedem aceasta. În lumina aceasta restul devine evident, și totul ne aparține nouă, slavă Domnului.

Să cercetăm Scripturile! Să citim primul capitol al *Genezei*. Să-l citim cu toții înainte de a veni aici mâine dimineață. Un plan bun de urmat (eu l-am practicat îndeajuns pentru a ști că este un lucru bun de recomandat) este să citim mereu și mereu, întruna, primul capitol al *Genezei*, până când vom vedea în el, cu ochii închiși, experiența creștină în fiecare verset și în viața noastră de zi cu zi. Atunci, o, atunci, Duhul lui Dumnezeu va cloci peste acea creație pe care Dumnezeu o continuă pentru a ne aduce la desăvârșire în Isus Hristos, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu să fie făcută, sfinții să triumfe, iar noi să ne bucurăm înaintea Domnului acum și în veci de veci. Atunci biserica va crește cu adevărat până va deveni un templu sfânt în Domnul; iar această biserică, pe care Hristos o va prezenta ca pe o biserică slăvită, va fi fără pată, fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta, ci va fi sfântă și fără prihană.

F.T. Wright

Adevărata neprihănire și Sabatul lui Dumnezeu
Biserica lui Dumnezeu nu este Babilon
Cei 144000
Cei vii și cei morți
Cele trei temple
Destinul unei mișcări
Eu gândesc ca un om
Iată Dumnezeul vostru (exemplarele tipărite s-au epuizat)
Îndreptătit prin credință
Mântuirea copiilor
Mărturisirea cea acceptabilă
Ne așteaptă judecata – Ești tu pregătit?
Odihna divină de Sabat (exemplarele tipărite s-au epuizat)
Renașterea și reformațiunea
Salvat din robia păcatului
Treziiți-vă la neprihănire
Venirea lui Hristos amânată – De ce?

Literatura cu solia timpului prezent poate fi obținută și în alte limbi, cum ar fi lb. engleză, germană, spaniolă, poloneză, și portugheză.